NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

YABANCI

Ashley Poston

Büyülü Bir Aşk Hikâyesi

"Ashley Poston, aşk hikâyelerinin kraliçesi."
—SOPHIE COUSENS

Scanned with CamScanner

"Romantizm okurlarının hayalini süsleyen bir kitap. Büyüleyici ve baştan sona çekicilikle dolu. Ashley Poston aşk hikâyelerinin kraliçesi."

—Sophie Cousens

"Bu kitabı elimden bırakamadım! Büyülü, duygusal ve şefkatli... Ashley Poston yine yapacağını yapmış."

—B. K. Borison

"Eğer kalbinizi ısıtacak, sizi güldürecek ve aşka doyuracak bir kitap arıyorsanız, bu kitap tam size göre!"

—Buzzfeed

"Ashley Poston'ın kaleminden fantastik elementler serpiştirilmiş, zekice kurgulanmış, duygusal bir aşk hikâyesi. Tek kelimeyle mükemmel!"

—Harper's Bazaar

"Yazar, bir kitapta olmasını isteyeceğimiz her şeyi gerçeğe dönüştürüyor... Evet, bu hikâyenin sizin başınıza gelmesini kesinlikle dileyeceksiniz!"

—Cosmopolitan

"Poston'ın kaleme aldığı bu kurgu, romantik ilişkiler kadar dostluğa da yazılmış bir övgü niteliğinde. Küçük kasaba romantizmini seven okurlar, bu kitaba bayılacak!"

—Library Journal

Scanned with CamScanner

Büyülü Bir Aşk Hikâyesi

Scanned with CamScanner

Büyülü Bir Aşk Hikâyesi
Özgün Adı | *A Novel Love Story*
Ashley Poston

Yabancı Yayınları | 555

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzelti | Öznur İlter
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Şubat 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-72-4
© Ashley Poston, 2024
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Büşra İnan, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International ile yapılan anlaşma sonucu satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Scanned with CamScanner

Ashley Poston

Büyülü Bir Aşk Hikâyesi

Çeviren

Büşra İnan

YABANCI

Scanned with CamScanner

En sevdiğim kitabın yazarına,
Keşke seninle tanışma fırsatım olsaydı
ama dilerim ki kitaplarım raflarda seninkilerle
karşılaşır ve dost olurlar.

Scanned with CamScanner

Bir Son

Bir zamanlar bir kasaba vardı.

Sessiz bir vadide, hayatın salyangoz hızıyla aktığı, tek giriş yolunun aynı zamanda çıkış yolu olduğu, sevimli, küçük bir kasabaydı. O kasabada, hayatınızda tadacağınız en tatlı bal şekerlemelerini satan bir şekerci dükkânı ve yıl boyunca egzotik, büyüleyici çiçekler yetiştiren bir bahçe dükkânı vardı. Yerel kafe, sahibini yıllarca çileden çıkaran bir keseli sıçanın adını taşıyordu ve şefin ballı Fransız tostu, Kuzeydoğu'nun en iyisi olarak ün salmıştı. Bir de bar vardı; barmen sizi adınızla karşılar ve hamburgerlerinizi her zaman biraz fazla pişirirdi ama kasabanın ünlü acı sosu yanık tadını her zaman gizlerdi. Eğer hafta sonu kalmak isterseniz, kasabadaki yeni pansiyona giriş yapabilirdiniz -tabii tadilat işleri biter bitmez- ve Bal Arısı Patikası boyunca keyifli bir yürüyüş yaparsanız, altında dilek tutarsanız bu dileklerin gerçekleştiği söylenen bir şelaleye ulaşabilirdiniz. Kasabada bir eczane, bir bakkal ve yalnızca Merkür retrosunda açık olan bir kuyumcu vardı.

Ah... ve bir de kitabevi vardı.

Eski bir tuğla binanın göze çarpmayan köşesine saklanmıştı; yüzlerce kitapla dolu rafların oluşturduğu bir labirentten oluşuyordu. Arka köşede, bir şömineyle saatlerce keyifle içine gömülüp okuyabileceğiniz kadar rahat koltukların olduğu bir okuma köşesi vardı. Tavan kirişlerinde asılı duran cam rüzgâr çanları, üst pencerelerden süzülen güneş ışığıyla birleşerek kitap rafla-

Scanned with CamScanner

rının üzerine rengârenk ışık oyunları saçar, kitapları gökkuşağı renkleriyle boyardı. Çatı arasına yuva yapmış bir sığırcık ailesi, her sabah saat kulesinin çan seslerine eşlik eden farklı melodilerde şarkılar söylerdi.

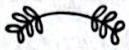
Kasaba öyle dingin ve huzurlu bir sessizliğe bürünmüştü ki, gözlerinizi kapattığınızda binaların arasından süzülen rüzgârla vadinin nefes alıp verdiğini hissedebilirdiniz.

Bir zamanlar böyle bir kasaba vardı ve bir gün oraya ulaşırsam, evdeymişim gibi hissedeceğimden emindim.

Bir zamanlar bir kasaba vardı ama hiç var olmamıştı.

Scanned with CamScanner

1

Taşra Yolları

Kaybolmuştum.

Mecazi anlamda değil -en azından öyle olduğunu sanmıyordum- ama fiziksel olarak, evden yüzlerce mil uzakta, ıssızlığın tam ortasında kaybolmuştum.

Telefonum çekmiyordu. Elimde eski bir harita vardı. Benzin deposu ise neredeyse boştu.

Ah, bir de yalnızdım.

Dün bu yolculuğa başladığımda -otoyolda geçen sekiz saat, dinozor temalı bir otelde kısa bir mola ve ardından bugün geçen sekiz saat daha- yolun son kısmında kaybolacağımı hiç düşünmemiştim. O kadar yakındım ki, önümüzdeki hafta boyunca kalacağım kulübeye neredeyse varmak üzereydim ama Google Haritalar, Rip Van Winkle diyarında yol alırken sürekli takılıp durdu. Sonunda telefon ekranımda yalnızca bej renkli bir arazi kaldı ve mavi nokta işaretiyse yol olmayan boşluklarda, ıssızlığın ortasında başıboş geziniyordu.

Son iki yıldır en yakın arkadaşımla aynı yolculuğu yapıp, New York Rhinebeck'teki aynı kulübeye gidiyor, Süper Müstehcen Kitap Kulübü'ndeki aynı insanlarla buluşuyorduk. *Kaybolmamam* gerekiyordu.

Ama bu yıl, ilklerin yılıydı.

Scanned with CamScanner

Başımın üzerinde öfkeyle kabaran bulutlar gürledi; geceyle koyulaşan mor bir perde gibi içi yağmurla doluydu. Havanın biraz daha dayanmasını diliyordum, ta ki kulübeyi bulup arka koltuktaki şarap şişesini çıkartana kadar. Sonra verandadaki sallanan sandalyeye kurulup, elimde bir aşk romanıyla rahatlayacaktım.

Sıkıcı Edebiyat 101 derslerindeki uyuyakalan öğrencilerle, yapay zekânın Chaucer hakkında yazdığı ödevlerle ve *Savaş ve Barış* bir solukta okunup biter diye yemin eden meslektaşlarla boğuşurken bütün yıl boyunca akıl sağlığımı koruyan tek şey buydu: bir hafta boyunca şarap içerek mutlu sonlara dalmak. Edebiyat bölümü, *Beowulf*'u ya da modern edebiyat teorilerini veya postmodern metinlerdeki kesişimselliği saatlerce konuşabilecek insanlarla doluydu. Ama yılda sadece bir hafta boyunca profesörlüğün ağırlığını üzerimden atıp Catskills'in kıvrımlı yollarında kaybolmak, imkânsız tesadüfi karşılaşmalar ve büyük aşk jestleriyle dolu hikâyelere dalmak istiyordum ve kimse bunun için beni yargılayamazdı.

Herkes hayat araya girdiği için bir bahaneyle vazgeçtiğinde, geriye yalnızca en yakın arkadaşım Pru'yla ben kalmıştık ve bu da yeterince güzeldi. Bu kaçamağa *ihtiyacım* vardı. Pru ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayamıyordu. Kimse anlayamıyordu. Bu yüzden geçen hafta, Pru da gelemeyeceğini söylediğinde şaşırdım. Hayır, doğru kelime şaşırmak değildi; *hayal kırıklığına* uğradım. Ama belli etmek istemedim. Karşılıklı oturuyorduk. Arkada *The Great British Baking Show*, kısık sesle teselli edercesine dönüyordu. Dizlerimin üstüne çektiğim yorganın köşesini sıkıca kavradı çünkü Pru ve Jasper'ın evi her zaman gibi çok soğuktu.

"Üzgünüm," dedi, parmaklarındaki yüzükleri gergince döndürürken. Kirli sarı saçlarını gelişigüzel bir atkuyruğu yapmıştı ve çoktan pijamalarını ve pofuduk terliklerini giymişti. Pru ufak tefekti, yazları sürekli güneşte yanardı. Kocaman, sıcacık kahverengi gözleri ve çenesinde bir yara izi vardı; on iki yaşında-

Scanned with CamScanner

ken trambolinde ters takla atmaya çalışırken dişlerimin yüzüne gömüldüğü yerden kalan bir yara iziydi. Odanın kapı aralığından kalın kazaklar ve sevimli örgü berelerle dolu valizini görebiliyordum. Bu bir yaz tatiline hiç benzemiyordu. "Jasper bana sürpriz yaparak İzlanda'ya bir gezi ayarladı ve işinden dolayı, biliyorsun, yalnızca bu tarihte gidebiliyoruz," dedi hızla, sanki ne kadar çabuk söylerse o kadar az acıtacakmış gibi, tıpkı kıllı bir bacaktan yara bandını hızla çekmek gibi. "Biliyorum, pek ideal bir durum değil ama bana *yeni* haber verdi. *Yeni* haberimiz oldu. Ve seneye kulübeye hep beraber gidebiliriz, değil mi?" Sesi sorunun sonunda ince bir umutla yükseldi.

Hayır, demek istedim ama bir türlü söyleyemedim. *Hayır, gidemeyiz. Buna ihtiyacım vardı.* Hâlâ *ihtiyacım var.*

Ama bunu söylesem ne değişirdi ki? Hiçbir şey. O yine İzlanda'ya giderdi, ben de burada, olduğum yerde sıkışıp kalırdım. Hem ikimiz de İzlanda'nın ne anlama geldiğini biliyorduk: bir evlilik teklifi. *Nihayet.*

Bu, onun yıllardır beklediği bir şeydi.

O yüzden, bu yıl kulübeye gelememesinin ne önemi vardı? Benim için dünyaları ifade etse de onun hayatındaki bu büyük anın yanında pek bir anlamı yoktu. Bu yüzden gülümseyerek başımı salladım. "Tabii ki. Seneye her şey eskisi gibi olacak."

"Tabii ki," dedi kendinden emin bir gülümsemeyle, hiçbir şeyin farkında bile olmadan. "Belki bu yıl hepimiz bir araya gelip görüntülü konuşuruz, ne dersin?"

"Hadi ama, Pru. Jasper seni İzlanda'ya götürüyorsa kimseyle görüntülü konuşacak vaktin olmayacak," dedim. Ardından elimi kaldırıp boş yüzük parmağımı salladım. "Ne yapacağını biliyorsun."

Pru huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Belki yapmaz. Hem bu yolculuğun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum..."

"*Git* ve tadını çıkar, bunu aklına bile getirme," diye üsteledim, şarap kadehimi tek dikişte bitirip ayağa kalkarken. Çünkü ger-

Scanned with CamScanner

çekten ne kadar üzgün olduğumu görmesini istemedim. Jasper, çalıştığı hukuk firmasında oldukça düşük seviyede bir avukattı, bu yüzden yılın belirli zamanlarında güç bela izin alabiliyordu. Bu da o nadir anlardan biriydi, son anda yakaladıkları bir şanstı. Buna kızmak tam anlamıyla bir canavarlık olurdu.

Prudence bu yolculuktan feragat edebilirdi belki ama ben edemezdim. Buna çaresizce ihtiyacım vardı; ucuz şarapla sarhoş olup mutlu sonlara ağlamam gerekiyordu, bu yıl kulübede tek başıma olsam bile.

Böylece otuz ikinci yaşımın yazında, cebimde beş kuruş ve geleceğe dair umudum olmadan, üniversitedeki Edebiyat 101 dersim için değerlendirmem gereken yığınla yapay zekâya yaptırılmış ödevle birlikte, tek başıma on altı saatlik bir yolculuğa çıktım.

Bir kitabın içinde kaybolmaya *ihtiyacım* vardı.

Her şeyden daha çok.

Üstelik, Rachel Flowers'ın *Daffodil Daydreams* kitabının yayımlanışının onuncu yılıydı ve bunu kutlamak istiyordum. Yazar birkaç yıl önce hayatını kaybetmişti ama kitapları bizi, kitap kulübünü bir araya getiren köprü olmuştu.

Ve sanırım derinlerde bir yerde, sadece uzaklaşmak istiyordum; ne olursa olsun.

On altı saatlik yol boyunca *Daffodil Daydreams*'i dinledim. Sesli kitap, favori sahneme gelmişti. Yan koltuktaki *fast food* poşetinden bayat bir patates kızartması bulup ağzıma attım, sonra sesi biraz daha açtım.

"Junie, eski tahta köprüden geçip şelaleye yaklaştı, etrafındaki yemyeşil doğada Will'e dair bir iz aradı ama kalbinin, her atışında biraz daha kırıldığını hissediyordu. O burada değildi."

"Bekle," dedim. "Aşkın saati yoktur; ne erken gelir ne de geç." Sonra elimdeki yarım patates kızartmasına bakıp suratımı buruşturarak geri poşete attım. *Fast food*'dan ve benzin istasyonu tuvaletlerinden o kadar sıkılmıştım ki. Yirmi dört saate yaklaşan bir yolculuk insanı işte böyle hissettirirdi.

Scanned with CamScanner

Sevgiyle Tatlı Bezelye adını taktığım kusmuk yeşili *hatchback* arabam DC civarlarında tiz bir inleme sesi çıkarmaya başlamıştı ama görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Ne de olsa Tatlı Bezelye, o meşhur patlayan yakıt depolarıyla tanınan 1979 model bir Ford Pinto'ydu. Bu yüzden muhtemelen bir conta arızası ya da yağ sızıntısıyla değil, daha gösterişli bir şekilde veda etmek isteyeceğini düşünüyordum.

Muhtemelen geri dönmeliydim çünkü ismi bile olmayan bir kasabada yolda kalmaktan daha kötü ne olabilirdi ki. Ama ben kendi vergilerini dolduran ve kendi lastiğini değiştirmeyi bilen, yarı zamanlı bir edebiyat profesörüydüm, lanet olsun.

Beni hiçbir şey durduramazdı. Yani. *Neredeyse* hiçbir şey.

Kocaman bir yağmur damlası pat diye ön cama düştü. Ardından bir diğeri. O sırada sesli kitapta Junie, şelaleden ayrılmak için cesaretini topluyordu, en korktuğu kâbusuyla yüzleşmek için; Will'in onu sevmediği gerçeğiyle. En azından onun Will'i sevdiği kadar sevmediği gerçeğiyle.

Bu sözleri kutsal metinler gibi ezbere biliyordum. O kadar çok okumuştum ki neredeyse ezberlemiştim.

Birkaç paragraf sonra Will, nefes nefese ve yorgun bir hâlde şelaleye giden patikadan koşarak gelecekti. Junie'yi kollarına alacak ve birlikte *Daffodil Inn*'i yeniden inşa etmeyi teklif edecekti, orada bir yuva kuracaklardı. Mutlu sonları işte böyle olacaktı.

Ne söyleyeceğini biliyordum ama yine de kalbim heyecanla çarptı.

Sesinin yumuşacık fakat tereddütsüz çıkacağını biliyordum. Will'in ellerini tutacak, şelalenin parıltılı su zerrecikleri arasında onları sıkıca kavrayacaktı. Ve büyülü bir an olacaktı. İnsanın kalbini sıkıştıran, nefesini kesip dilini bağlayan, koltuğunun ucuna mıhlayan bir büyü. *Quixotic Falls*'un büyüsü. Gerçek aşkın büyüsü.

Birini öyle derin, öyle acıtırcasına sevmek nasıl bir histi acaba?

Scanned with CamScanner

Bir zamanlar bildiğimi sanmıştım.

Eğer hayat bir hikâye kitabı olsaydı, ben bu konuda önde gelen bir bilgin olurdum. Yılın çoğunu yerel üniversitede edebiyat dersleri vererek geçiriyordum. Tarihin en büyük romantiklerinden bahsederken kendimi kaybederdim. Mary Shelley'nin kocasına olan derin bağlılığını, Lord Byron'ın çapkınlıklarını uzun uzun anlatırdım. Keats'in yazdığı mektupları dağıtır, öğrencilerime dünyaya pembe gözlüklerle bakmaları için meydan okurdum.

The Vampyre ve Lord Byron üzerine yazılmış ödevleri notlandırır, Mary Shelley'nin Percy'nin taşlaşmış kalbini çalışma masasının çekmecesinde saklamasının, gerçek hayatta romantizme en yakın şey olduğunu anlatırdım.

Aşka *ihtiyacım* yoktu. Ona kapılmaya ya da bulmaya ihtiyacım yoktu. Bir daha asla.

Çünkü aşk hikâyeleri yeterliydi. Onlar güvenliydi. Beni asla yarı yolda bırakmazlardı.

Yağmur daha da hızlandı, avuçlarım gerginlikten terlemişti. Yağmurda araba kullanmaktan nefret ederdim. Nereye gidersek gidelim, direksiyonda hep Pru olurdu. Ellerimi kot şortuma sürterek kendi kendime, keşke başka bir gün yola çıksaydım ve bu geceyi bir otelde geçirseydim, diye söylendim. Belki hâlâ yapabilirdim. Çünkü nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. *Siktir.*

Google Haritalar'ı kurcalamaktan vazgeçip dikkatimi tekrar yola verdim.

Nasıl olduysa, yağmur fırtınası *komik* denecek kadar kötüleşti ve sonunda kendimi tamamen su altında kalmış bir yolda araba sürerken buldum. Bir kasaba tabelasının yanından geçtiğimi sandım ama üzerindeki yazıları seçemedim. Arabanın tavanına vuran yağmur o kadar gürültülüydü ki sesli kitabı artık duyamıyordum.

"Will bastırdı... öptü... fısıldadı... 'Bu ses... bir... rüya mı... sonsuza dek?'"

Scanned with CamScanner

"Kahretsin, tam da en sevdiğim kısım," diye homurdandım, sesi biraz daha açmaya çalışarak. Ama ses zaten sonuna kadar açıktı.

Tam o sırada, yolun ileride hafifçe kıvrıldığını gördüm. Şükürler olsun. Belki bir medeniyete rastlardım ve fırtınanın geçmesini bekleyebilirdim.

Sinyal vererek çıkış yoluna saptım. Önümde, küçük bir nehrin üzerinden geçen eski, ahıra benzeyen kapalı bir köprü uzanıyordu; nehir taşmıştı ve beyaz köpükler çıkararak coşuyordu. Köprüye yaklaşırken yavaşladım, temkinli bir hızla ilerledim. Güneşli bir havada bu yolun harika görüneceğine emindim ama şu an, sanki her an arabamın kontrolünü kaybedip vahşi doğanın derinliklerine savrulacakmışım ve asla geri dönemeyecekmişim gibi hissediyordum. Köprünün devamındaki yol, çamlarla kaplı dik bir yamaç boyunca kıvrılıp, yazın gür ve yemyeşil olan daha uzun olan köknarların arasından geçiyordu. Yanlış yöne saptığımı düşündüm çünkü yol bir türlü bitmiyordu, ta ki yağmurun gri bulanıklığı arasında uzun bir saat kulesi belirene kadar. Ve onunla birlikte yumuşak hatlı binalar, sokak lambaları ve birkaç araba ortaya çıktı; küçük bir kasaba.

Gece hızla çöküyordu. Haritayı bir kez daha yenileyebilir miyim diye ekrana dokundum -kasabada bir yerde *mutlaka* telefon çekiyordur, değil mi?- ama galiba biraz fazla sert bastım. Telefonum, manyetik tutucudan çıkıp yere düştü ve kaset adaptörünü de peşinden sürükledi.

Neredeyse aynı anda, Junie'nin duvarlarla çevrili bahçeler ve gerçek aşk hakkındaki sakin düşünceleri, kulakları sağır eden bir pop şarkısına dönüştü. O kadar ani ve gürültülüydü ki, olduğum yerde sıçrayarak irkildim.

"Come on, Eileen," diye çalıyordu seksenlerden bir şarkı.

Farların önünde bir siluet belirdi. Onu gözümün ucuyla bir anlığına gördüm, sonra tekrar yola baktım.

Bir adam. Orada duran bir adam vardı.

Scanned with CamScanner

"Siktir!" Direksiyonu sola kırdım. Tatlı Bezelye'nin lastikleri acı çekercesine inledi. Arabam kaldırıma sertçe çarparak bir park alanına savruldu. Arabadan metalik bir çat sesi geldi -aslında bu *çat* felaketin sesi gibiydi- ve araba aniden, sert bir şekilde durdu.

Ve tam o anda, pop şarkısı da sessizliğe gömüldü.

Scanned with CamScanner

2

Tatlı Tesadüf

KALBİM GÖSĞÜMDE DELİ GİBİ ÇARPIYORDU. Aman Tanrım! Aman Tanrım, ona çarptım mı? Onu öldürdüm mü? Tanrım, daha öğrenci kredilerimi bile ödememiştim. Hapse giremezdim, *henüz* değil.

Emniyet kemerimi telaşla çözüp derin bir nefes aldım ve çevreme bakındım. Ön camda kan yoktu. Demek ki ona çarpmamıştım, değil mi? Peki, neredeydi? Bir barın önünde durmuştum. Yağmur hızlanırken tabeladaki kırmızı ışıklar titrek bir şekilde yanıp sönüyordu.

Kapıyı hızla itip dışarı çıktım ve kendimi zorlayarak ayakta durmaya çalıştım. "Merhaba?" diye seslendim, yolun olduğu tarafa dönerek. Yağmur anında iliklerime kadar işledi. Sırılsıklam olmuş bakır rengi saçlarımı parmaklarımla geriye doğru taradım. "*Merhaba*?"

Adam yerde oturuyordu, oval gözlükleri yamulmuş ve buğulanmıştı. Sersemlemiş bir ifadeyle yavaşça bana döndü.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, hayır, hayır, ha—

"Beyefendi, beyefendi, iyi misiniz?" diye sordum, hızla yanına koşup ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilerek.

Uzun boylu ve ince yapılıydı, iliklerine kadar sırılsıklam ol-

Scanned with CamScanner

muştu. Beyaz düğmeli gömleği kaslı gövdesine yapışmış, onu adeta donuk bakışlı, sarı saçlı, solgun bir Darcy hayaletine dönüştürmüştü; yüz hatları keskin ve belirgindi. Omurgamdan aşağıya elektrik çarparcasına bir ürperti indi. Akşam yağmurunun pembemsi gri ışığında inanılmaz yakışıklı görünüyordu ve bana, az önce onu öldürmeye çalışmışım gibi öfkeli bir bakış fırlatıyordu.

Ki, dürüst olmak gerekirse, *bu pek doğru sayılmazdı*. Yani bilerek yapmamıştım.

"İyi misiniz? Kaç parmak görüyorsunuz?" dedim, dört parmak kaldırarak ama aslında parmaklarımın birini hafifçe eğip üç göstermiştim.

Elimi yakalayıp indirdi. "Üç. Hileli soru; az kalsın beni eziyordun," diye beni suçladı, kelimeleri öfkeyle birbirine dolanıyordu. Sokak lambalarının sıcak ışığı gözlerini peridot taşları gibi parlatıyordu.

Elimi hızla geri çektim. "Peki, neden yolun ortasında duruyordun?"

Adamın dudakları öfkeyle büzüldü. "Karşıya geçiyordum."

"Hayır, resmen orada öylece dikiliyordun."

"Az kalsın bana *çarpıyordun*."

"Çünkü yolun ortasında duruyordun!"

Eğilip asfaltın üzerinden anahtarlarını aldı. "Artık durmuyorum," dedi, ardından hızla karşıya geçerek uzaklaştı.

Arkasından bakakaldım, sersemlemiştim. "Bu da neydi şimdi?" diye homurdandım, yüzüme yapışan ıslak saçlarımı geriye itip etrafıma bakınırken.

Şimdi yolun ortasında dikilen kişi *bendim*.

Neyse ki arabayı bir barın önüne park etmiştim. Neon tabelanın çoğu harfi sönmüş, sadece ortadaki iki O harfi kalmıştı ve her gök gürlediğinde kırmızı ışıklar titreşerek sanki *OOOOOOOOOO* diye çığlık atıyor gibi görünüyordu. Hiç de korkunç değildi. En azından içeri girip bir şeyler atıştırabilir ve en yakın ote-

Scanned with CamScanner

le nasıl gideceğimi sorabilirdim. Zaten kalbim o kadar hızlı atıyordu ki şu an direksiyon başına geçmek istemiyordum. Arabaya döndüm, cüzdanımı ve telefonumu aldım. Gitmeden önce direksiyonu sevgiyle son bir kez okşadım, sonra bara doğru yürüdüm.

Kitap kulübüne bir mesaj attım: **BİR KASABADAYIM!**

Hangi kasabadaydım, kim bilir. İş olsun diye bir de gülümseyen yüz ekledim mesaja, hissettiğimden çok daha neşeli bir hava vermiştim. Birkaç saniye sonra telefonumdan bir bildirim sesi geldi; mesaj gönderilememişti.

Harika.

"Pekâlâ," dedim kendi kendime, "işte bütün korku filmleri böyle başlar."

Tek başına. Fırtınalı bir havada. Ormanın ortasında, adı bile olmayan bir kasabada. Telefonun çekmeden. Eğer Freddy Krueger ya da Testere'deki adam bir binanın arkasından çıkacak olursa, Tatlı Bezelye'yi çalıştırıp durmadan Kanada'ya kadar sürebilirdim.

Buna kesinlikle değecekti; kendime sürekli bunu söylüyordum. Aksi takdirde tüm bunlar boşa gidecek, bu kötü planlanmış maceraya harcadığım benzin, akıl sağlığı ve zamanım tamamen israf olacaktı. Bilbo Baggins*'in Shire'dan ayrılırken düşündüğü gibi, ben de yavaş yavaş *korkunç* bir hata yapıp yapmadığımı sorgulamaya başlamıştım.

Gökyüzünü bir şimşek yarıp geçti, ardından gelen gök gürültüsüyle birlikte bara doğru koşmaya başladım.

Kapı arkamdan sertçe kapandı ve barda oturan yedi kişi aynı anda bana döndü. Islak ayakkabılarım cilası eskimiş ahşap zemine su damlatıyordu. Eh, oldukça garip bir andı. Sessizce kapıya en yakın bar taburesine oturdum. Ben oturur oturmaz diğerleri tekrar içkilerine döndüler.

---

* J.R.R. Tolkien'in *The Hobbit* (1937) romanının baş kahramanı ve Tek Yüzük'ün ilk sahibi olan kurgusal hobbit karakteridir. *-en*

Scanned with CamScanner

Bu gece *gerçekten* daha kötü olamazdı.

Ama en azından artık yağmurun altında değildim.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordu barmen, bana kuru bir havlu uzatarak. Minnettar bir şekilde havluyu aldım ve saçımı kurutmaya başladım. Barmen, koyu kahverengi tenli, kısa saçlarına gri teller karışmış, benden daha yaşlı, parlak turuncu ojeli bir kadındı. Üzerinde kenarları yıpranmış bir kot pantolonla alevli bir horoz logosu olan bir tişört vardı. Yüzünde, çoğu müşterisinin dert ortağı olduğuna işaret eden bir sıcaklık, bir samimiyet vardı. Neyse ki ben sadece geçerken uğramıştım, tüm dertlerimi dinleyecek vakti olduğunu pek sanmıyordum. "Bira? Şarap? Şemsiyeyle süslenmiş meyveli bir içki ister misin? Daha yeni pembe olanlardan aldık, üzerinde çiçekler var," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Şey... kendi kırmızı şarabınız varsa olur ve bir de yemek menünüz var mı?" diye sordum umutla. Kenarları soyulmuş, yıpranmış bir menü uzattı. Plastik kaplaması köşelerden çatlamıştı ve şarap kısmında garip bir leke göze çarpıyordu.

"Elbette. Menüyü incele, ben de içkini getireyim," dedi ve raflardan bir kadeh alıp uzaklaştı.

Bar taburesi deriydi, üstünde rahatça oturmaya çalıştıkça ıslak popoma yapışıyordu. Bar oldukça serindi, titreyerek menüye göz gezdirdim. Ya da öyle yapmaya *çalıştım*. Kelimeler bulanıktı, gözlerimi ovuşturdum ama pek bir işe yaramadı. Zaten menüde muhtemelen klasik bar yemekleri vardı. Hayatım boyunca o kadar çok bara gitmiştim ki menüde *en azından* hamburger, peynirli patates kızartması ve çıtır tavuk olduğunu biliyordum.

O tuhaf adamla yaşadığım karşılaşmadan ötürü hâlâ o kadar gergindim ki aslında hiç acıkmış hissetmiyordum ama annemin sesi kulaklarımda yankılanıyordu: Şimdi yemezsen, sonra migrenin tutar ve huysuzlaşırsın. Haksız da sayılmazdı. Ama yine de sinir bozucuydu. Binlerce mil uzakta, Ye, Dua Et, Sev maceramda, farkında bile olmadan beni rahatsız etmeyi başarıyordu.

Scanned with CamScanner

Bar küçüktü, duvarlarda Paradise by the Dash(Bud) Lite ve Smooth Rumming vaat eden neon tabelalar parlıyordu. Tezgâhın arkasındaki kocaman SİGARA İÇİLMEZ tabelasına rağmen sigara kokusu buram buram hissediliyordu. Bu koku, yıllar önce yıpranmış deri bar taburelerine işlemişti ve artık hiçbir temizlik onu oradan çıkartamazdı. Ama bu durum beni rahatsız etmiyordu. Aksine, bana Pru'nun üniversite yıllarında beni götürdüğü o eski, loş barları hatırlatıyordu. Hep bir Beatles *cover* grubu bulur, sırf bir yabancının adını söylediğini duymak için onlardan "Dear Prudence" çalmalarını isterdi.

Adın bir şarkıda geçiyorsa, bundan en iyi şekilde yararlanmanın bir yolunu bulman gerekirdi.

Barda pek fazla insan yoktu, arka köşelerde birkaç yerli yüksek taburelerde oturmuş, düz ekran televizyonda bir maç izliyordu. Sanırım futboldu.

Barmen şarabımı getirdiğinde bir hamburger sipariş ettim ve menüyü geri verdim. Siparişimi küçük not defterine yazarken başını onaylar şekilde salladı. "Harika seçim, harika. Az sonra hazır olur. Başka bir şey istersen arka tarafta maçı izliyor olacağım," dedi arka taraftaki ekranları işaret ederek. Sonra hafifçe bana doğru eğildi ve alçak bir sesle, sanki büyük bir sırrı açıklıyormuş gibi, "Wimbledon'a elli bastım," diye fısıldadı

"Keşke bunun ne olduğunu bilseydim," dedim.

Omuz silkti. "Ben de bilmiyorum ama hiçbir bahsi kaçırmam. Ah... Sanırım biri gol attı!" diyerek hızla barın diğer tarafına koştu.

Restoranın kırmızı şarabı fena değildi; meyvemsi, tatlı bir böğürtlen *Merlot*'uydu. Birkaç dakika sonra hamburgerim yanında yumuşamış patates kızartmalarıyla geldi. O sırada saçlarım kurumuştu, bu yüzden tepeden topladım ve hamburgerimden bir ısırık aldım. Neredeyse anında pişman oldum, keşke çıtır tavuk sipariş etseydim. Köfte, dana etinden çok kömüre benziyordu ve taş gibi sertti. Hamburgeri geri göndermeyi düşündüm ama

Scanned with CamScanner

barmen maçın heyecanına iyice kapılmıştı, ellilik bahsinden alıkoymak istemedim.

Sorun değil, dedim kendi kendime, sos rafından bir ketçap şişesi alırken. Etiketi soyulmuştu, muhtemelen markasını gizlemek için yapmışlardı. İnsanlar ketçap konusunda tuhaf olabiliyorlardı. Diğer ketçaplara göre daha akışkandı ama yanık tadını gizleyebildiği sürece pek umurumda değildi.

Bir ısırık daha aldığımda bunun ketçap olmadığını anladım.

Acı sostu.

Öyle bir acıydı ki, tek lokmada yüzüm uyuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu barmen, sanki acımı hissedip yanıma gelmiş gibiydi.

Acımı bastırarak gizledim. "Evet, iyiyim," dedim kısık bir sesle, ardından şarabımın çoğunu bir dikişte içtim. Fakat bu sadece acıyı daha da *körükledi*. O lanet olası şişedeki şey her neyse, dudaklarımı jöleye çevirmişti.

"Acı sos seni fena vurdu," dedi barmen, barın altındaki buzdolabından bir şeyler çıkarırken.

Küçük bir süt kartonuydu; muhtemelen gece geç saatlerdeki kahveler için kullanılıyordu.

Bana bir bardak doldurduğunda minnetle içtim. "Birazdan geçer. Acısı başta yoğun olur ama sonrasında ağzında hoş, tatlı bir tat bırakır. Aslında oldukça iyidir," dedi ben sütü bitirirken. "Ben Gail bu arada."

"Eileen," dedim bir peçete kapıp burnumu silerken. "Ve üzgünüm, burnumun bu kadar akacağını tahmin etmemiştim. O acı sosun *içinde* ne var?"

"Bu bir sır, Frank öyle diyor. Ama şimdi tatlı tadı alıyorsun, değil mi?" dedi gülümseyerek.

Gerçekten de tatlı tadı alıyordum. "Neredeyse bal gibi bir tadı var?"

"Bunu sakın Frank'e söyleme," diye uyardı.

"Anlaşıldı."

Scanned with CamScanner

Bu Frank denilen adamın kim olduğunu bilmiyordum ama anında onu düşman ilan etmiştim. Kulağımda Pru'nun şansızlığıma güldüğünü duyar gibiydim. Belki bir kuruşu tersi dönük almıştım ya da kara kedi görmüştüm. Ardından omzumun üzerinden tuz atmamı ve ters yönde üç kez dönmemi önerirdi. O asla gittiği yerlerde rezil olmazdı; hangi barda ne içeceğini bilir, her menüden en iyi atıştırmalığı seçerdi. O, hayatın kendiliğinden yol açtığı türden biriydi ve ben onun o ışıltısını özlüyordum.

Umarım İzlanda uçuşunun keyfini çıkarıyordur. Umarım ağlayan bir bebeğin yanına oturmuştur. Umarım sıkıcı buzullar görür, bolca yumuşacık geyik eti yer ve... ve iyi vakit geçirir.

Kızgın kalmak konusunda pek iyi değildim. Ama hâlâ *kızgındım.*

Barın arkasındaki kasaba halkı, takımlarının attığı golle birlikte tezahürat yaptı, birbirlerinin sırtına vurarak kutladılar. Biri az önce biraz para kazanmıştı ve belki de bir arkadaşını kaybetmişti.

"Ah be, elli dolar gitti," diye homurdandı Gail, başını sallayarak.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. Hamburgerden aldığım tek ısırık yetmişti; bu yüzden patates kızartmalarından atıştırmaya başladım. Mutlaka yumuşamamış *bir* tane olmalıydı...

Gail tekrar bana döndü. "Yağmur mu sürükledi seni buraya?" diye sordu.

"Evet, fırtınaya yakalandım. Bu yüzden kenara çekip beklemeye karar verdim." *Ah, bir de az kalsın bir adamı eziyordum.*

"Öyleyse muhtemelen sabaha kadar beklemen gerekecek," dedi, lavabodan birkaç bardak alıp kurutma rafına dizerken.

Yumuşamış bir patates kızartmasından neredeyse boğuluyordum. "*Sabaha kadar mı?*"

Omuz silkti. "Ne yapalım, durum bu."

Onun için söylemesi kolaydı. Benim ise ulaşmam gereken bir kulübe ve başlatmam gereken bir tatilim vardı. Tek başıma. Bu

Scanned with CamScanner

yıl kimse beni beklemiyordu zaten. "Önerebileceğin bir otel var mı?" diye sordum.

"*Vardı*," dedi, "ama şu anda tadilatta. Bu gece geldiğin için şanssızsın."

Bu gezinin teması da tam olarak buydu galiba; şanssızlık. Görünen o ki, işler de pek düzelecek gibi değildi. O hâlde Araba Otel ile idare edecektim. Daha kötü yerlerde uyumuşluğum vardı. Çoğunlukla, üniversitenin bana *ofis* diye sunduğu o küçük, penceresiz odada, masamın altındaki daracık yerde. Bir de iddiaya göre lisans üçüncü sınıftayken kampüsün ortasındaki bir bankta uyumuştum; en azından öyle diyorlardı. Pru hâlâ o gece beni saatlerce aradığını iddia ediyordu ama ben hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ön kapı açıldı, içeriye gürültülü bir yağmur ve rüzgâr doldu. Gail'in bakışları yeni gelen kişiye kaydı, yüzündeki endişe bir anda yerini bir aydınlanmaya bıraktı. "Biliyor musun," dedi, kurnazca bir ifadeyle, "sıkı dur, aklıma bir şey geldi."

"Zahmet etmene gerek yok—"

"Bir saniye ver," diyerek parmağını havaya kaldırdı. O sırada biri arkamdan geçip üç tabure ötedeki bir yere oturdu. Adaçayı yeşili yağmurluğunu çıkarırken ortaya çıkan siluet; uzun boylu, keskin hatlıydı, sanki bir heykeltıraşın ellerinden çıkmış ama canlanmış bir heykel gibiydi. Yoksa Gail'in planı bu muydu?

Ona şöyle bir baktım ve içimde filizlenen umut, taş gibi mideme oturdu.

Ah *hayır*, *o* olmasın.

"Anderson, tatlım," diye karşıladı Gail, ona bir bardak çıkarıp su doldururken. "Tam da ihtiyacımız olan kişisin."

Az kalsın çarptığım adam, bakışlarını Gail'den bana kaydırdı, sonra tekrar Gail'e döndü. Saçları hâlâ ıslaktı, bal renginden neredeyse platin sarısına dönmüştü. Üzerinde kuru bir tişörtle kot pantolon vardı. Yağmurluğunu dikkatle ikiye katlayıp yanındaki tabureye yerleştirdi, sanki bir tüfek namlusunun ucundaki bir tavşan gibi temkinliydi. "Ben... öyle miyim?" dedi tereddütle.

Scanned with CamScanner

Gail yüzünde geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kesinlikle öylesin. O çatı katı hâlâ duruyor, değil mi?"

Adam biraz duraksadı. "Evet?"

"Ve şu anda boş, değil mi?"

"Şu anda," dedi, bunu kabul etmekten pek hoşlanmıyormuş gibi bir tonla.

"Harika! Bu genç hanımefendinin geceyi geçirecek bir yere ihtiyacı var," dedi Gail, başparmağıyla beni işaret ederek. "Kasabaya yeni geldi. Yağmurla birlikte buralara sürüklendi."

Sonunda gözlerini bana çevirdi. Barın loş ışığında, gözlerinin şaşırtıcı derecede parlak bir yeşil -neredeyse nane yeşili- olduğunu fark ettim. O tanıdık ürperti bir kez daha baş gösterdi, saç diplerimden başlayıp ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Yanaklarında hafif bir sakal gölgesi vardı ve dudaklarını büzdüğünde, sol tarafından aşağı inen ince yara izi, beyaz bir iplik gibi belirginleşti. "Demek öyle," dedi, alaycı bir gülümsemeyle bana uzun uzun bakarak. Gözlerini hafifçe kısarak ekledi: "Ne kadar da şanslı."

Yanaklarım utançtan yanıyordu. *Yolun ortasında duran sendin,* demek istedim. Bu tamamen *benim hatam değildi.*

Aslında çoğunlukla benim hatamdı. Muhtemelen.

Onun misafirperverliğini kabul etmektense kendi ayakkabımı yemeyi tercih ederdim. "Gerçekten sorun yok, iyiyim," dedim Gail'e.

"Saçmalama! Nerede uyuyacaksın peki?"

"Arabamda—"

"Arabada *uyumayacaksın*!" dedi, sanki bu fikir onu derinden sarsmış gibi. "Ayılar araba kapılarını açabiliyor."

"Kapıları kilitlerim." Ama dürüst olmak gerekirse, Smokey Bear'la burun buruna uyanma düşüncesi pek de heyecan verici gelmiyordu. *Yalnızca sen orman yangınlarını önleyebilirsin, nom-nom.* Belki bu birinin fantezisiydi ama kesinlikle benim değildi. "Ya da başka bir şey yaparım işte."

Scanned with CamScanner

"Anders, ona çatı katında kalabileceğini söyle," dedi Gail, önüne benim geldiğimden beri masada hazır bekleyen bir tabak yemeği bırakırken, reddedilmeye hiç niyeti yoktu. Görünüşe göre adam sık sık akşam yemekleri için bara geliyordu. "Andie?"

Anderson bir soğan halkasını ağzına attı. "Yani, eğer arabasında bir ayıyla karşılaşma riskini göze almak istiyorsa, ben neden engel olayım ki?"

"*Anderson*!" diye bağırdı Gail, bar bezini ona fırlatarak.

Adam bezi yakaladı ve ilk kez gülümsedi. Demek ki sadece yakışıklı ve suratsız biri *değildi*. Kim tahmin ederdi? "Şaka yapıyorum! Şaka!" dedi, sonra başını bana doğru eğdi. "Tabii gerçekten ayılarla şansını denemeyi *tercih etmiyorsan*?"

Kurnazca, kurnazca, diye düşündüm pası bana atarken. Tabii ki arabada uyumak *istemiyordum* ama neredeyse ezdiğim birinin çatı katında kalmak...

O anda fark ettim ki ondan nefret ediyordum. Yoğun bir nefret değil, sadece hafif bir nefret. Rastgele serpilmiş gibi bir nefret. O kadar ki, eğer bir uçurumun kenarında durursa, onu aşağı itme fikrinin aklımdan geçeceği kadar bir nefret. *Yapmazdım* ama cazip gelirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çatı katını tercih ediyorum. Teşekkürler," dedim kararlılıkla.

Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi, sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. "O hâlde, bu akşam için çatı katı senin," dedi, "eğer saçaklardaki sığırcıklardan rahatsız olmazsan."

Sığırcıklar. Tıpkı Prudence'la birlikte sol kulağımızın arkasına yaptırdığımız dövme gibi. Pru, dövme yaptırırken elimi sıkıca tutup, *"Bu dövmeler bize her hikâyenin bir sığırcığın şarkısı kadar benzersiz olduğunu hatırlatsın,"* demişti. Dövmeyse sanki kafatasımın içine bir buz kıracağı saplanıyormuş gibi hissettiriyordu. Ayrıca inanılmaz tatlılar, değil mi?

Dalgın bir şekilde dövmeme dokundum. Artık solmuştu, bakır renkli saçlarımın dağınıklığı arasında gizleniyordu.

Scanned with CamScanner

Bir süre onu inceledim.

Benim yaşlarımdaydı -otuzlarının başında- ama parmağında yüzük yoktu. Beyaza çalan sarı saçları kulaklarının etrafında yumuşak bir şekilde kıvrılıyordu; o ciddi, Darcy havasının altında hafif çocuksu bir cazibesi vardı. Burnu biraz eğikti, elmacıkkemikleri belirgindi, dudakları dolgun, kirpikleri ise uzun ve açık renkteydi.

Kesinlikle benim tipim değildi ama yine de gözlerimi ondan alamıyordum; sanki beynim onu tanımlamaya çalışıyor gibiydi. Tanıdık mı geliyordu? Daha önce karşılaşmış olabilir miydik? Hayır, bu imkânsızdı. Sadece yorgundum, son yirmi dört saatte insan etkileşiminden mahrum kalmıştım ve birdenbire farkına vardım: *Fleetwood Mac* tişörtüm fazlasıyla yıpranmıştı, pembe spor sütyenim fazla parlaktı, tenis ayakkabılarım ise hâlâ sırılsıklamdı ve eminim yüzüm hâlâ acı sostan kızarmış görünüyordu. Saçlarım, nemli, dolaşmış bir fare yuvası gibiydi; kaç gündür yıkamamıştım. Üç müydü? Yoksa dört mü? Bunu keşke hatırlayabilseydim, diye düşünürken atkuyruğumun ucunu çekiştirdim, tezgâhın altına gizlenip yok olmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ben sığırcıklardan rahatsız olmam," dedim sonunda.

"Harika!" diye neşeyle atıldı Gail. "O hâlde anlaştık."

Anderson tekrar Gail'e döndü. "Sana nasıl hayır diyebilirim, Gail? Sen ve kardeşin olmasaydınız açlıktan ölürdüm," dedi, ardından mutfağın küçük penceresinden aşçıya el salladı. Aşçı; iri yapılı, koyu tenli, gür gri kaşları ve ondan da gösterişli bir bıyığı olan adam, sessizce el sallayarak karşılık verdi.

Gail, Anderson'ın elinin üstüne yaşlı bir büyükanne gibi sevgiyle dokundu. "Ah, bana güven, siz ikiniz bezelye ve havuç gibi çok uyumlu olacaksınız, bunu hissediyorum."

Evet, pekâlâ, bezelyenin havucun gözlerinin içine bakması ne kadar sürer bilmiyordum ama ben şu anda bu bakışmadan altın madalya kazanacak kadar ustaca kaçınıyordum.

Scanned with CamScanner

Gail, kendinden memnun bir şekilde barın diğer ucundaki futbolseverlerle ilgilenmeye gitti.

Şarabımı bir dikişte bitirdim, dudaklarım hâlâ acı sos yüzünden uyuşuktu. Belki de Smokey Bear'la arabada uyumak daha iyi bir seçenek olurdu, diye düşündüm.

Scanned with CamScanner

3

İşaretler

ANDERS KAPIYI BENİM İÇİN TUTTU, bardan çıkarken tentenin altına sığındık. Yağmur hâlâ durmamıştı ve içeride ne kadar kurumuş olsam da dışarı adım atar atmaz yeniden ıslanmıştım. Gece öyle nemliydi ki, hava sanki içinde yüzüyormuşum gibi ağırdı. Anders yağmurluğunun kapüşonunu başına çekti, ben ise şemsiye almadığım için içten içe kendime kızdım, ta ki cebinden küçük bir şemsiye çıkarıp açana kadar.

"Yanında valizin var diye düşünüyorum?" diye sordu, arabamı göstererek.

"Evet, bagajda."

Şemsiyeyi üzerime tutarak benimle birlikte arabaya yöneldi. Bagajı açtım. Park ederken eşyalarımın çoğu arka koltuğa doğru kaymıştı, bu yüzden spor çantamı çekip çıkarmak için içeri uzanmam gerekti. Tam o sırada, Anders stepnenin ve akü kablolarının arasına sıkışmış karton kutuya göz attı ve içindeki kitaplardan birini eline aldı. *Quixotic Falls* serisinin ikinci kitabıydı bu. Kitap yıpranmıştı; kapağı bükülmüş ve su çekmişti, sayfaları buruşmuş, cildi kırılmıştı.

Tüm kitaplar Rachel Flowers'ın zarif, kıvrımlı el yazısıyla imzalanarak kişiselleştirilmişti.

Elsy'ye

Scanned with CamScanner

Rachel Flowers'la bir kez tanışmıştım, ölümünden bir yıl önce. Benimle yaşıttı. Haberlerde bunun trajik bir kaza olduğu söylenmişti ama o yılı pek hatırlamıyordum. Aslında çoğunu hatırlamak da *istemiyordum*.

"Eleanor'un kısaltması mı?" diye sordu, adımı tahmin etmeye çalışarak. "Elvira?"

"Sence ben Elvira'ya mı benziyorum?"

"Gündüz gözüyle bakınca karar veririm," dedi, yüzünde hafif bir alayla.

Hafifçe homurdandım. İtiraf etmeliyim ki biraz komikti; garip bir şekilde. Sanki tüvit kumaştan ve baklava desenlerinden yapılmış, aralarına bir Oxford virgülü dikilmiş bir adam gibiydi. Yalan söyleyip kitabın bir arkadaşıma ait olduğunu söylemeyi düşündüm; romantik romanların inceliklerini anlayacak biri gibi durmuyordu. Ama sonunda gerçeği söyledim. Zaten yalan söylemekte pek iyi sayılmazdım. "Eileen."

Kitabı aldığı kutuya geri koydu. "Tüm seriyi toplamışsın."

"Okumayı seviyorum," dedim, spor çantamı omzuma geçirirken.

"Pekâlâ, hadi gidelim. Çatı katın ne kadar uzakta?"

"Tam karşı sokakta," diye cevap verdi, onu neredeyse krep gibi ezdiğim o talihsiz anın ardından yürüdüğü yönü işaret ederek. Yağmur birikintilerinin içinden karşıya geçtik. Bizi, eski ama şirin bir tuğla bina karşıladı. Pencereler neme yenik düşmüş, buğulanmıştı. Ön kapı ise gecenin karanlığında solgun gri bir renkteydi.

Kapıyı açmak için kilidi çevirdi ve itti.

Başımızın üstünde bir zil şıngırdadı.

"Bu taraftan," dedi, sol taraftaki koridora doğru ilerlerken. Bir an kapının eşiğinde durup etrafa göz gezdirdim. Sıra sıra dizilmiş raflara -hayır, kitaplıklara- göz gezdirdim.

Burası bir *kitabeviydi*.

Kitap raflarının arasında bir yerden onun sabırsızca boğazını temizlediğini duydum. Spor çantamı omzuma biraz daha sıkıca

Scanned with CamScanner

yerleştirip peşinden yürüdüm. Uzun, gölgeli kitaplıklar başımın üzerinde yükseliyordu, sanki Minator'un* labirentinin içinde bir rehberin ardından yürüyormuş gibiydim. Kitabevi büyük sayılmazdı ama öyle karışık ve doluydu ki Anders, omuzları kitap sırtlarına değmesin diye vücudunu hafifçe eğerek ilerliyordu. Burası sıkışık ve kapalı hissettirmeliydi ancak garip bir şekilde rahatlatıcıydı; sanki sıcak bir battaniyenin altına gizlenmiş gibiydim.

Kitabevinin sol arka köşesinde, taş bir şömine ve eski püskü bir uzanma koltuğu olan rahat bir okuma alanı vardı. Hemen yanında da ikinci kata çıkan sarmal bir merdiven uzanıyordu. Peşinden yukarı çıktım. Çatı katı, yemek kitaplarının hemen solundaydı, dar bir mavi kapının arkasına gizlenmişti. Anders cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı.

"Biraz rutubet kokabilir," dedi kapıyı açarken, "ama oldukça sakin bir yer. Kendi banyon ve duşun var. Çarşaflar da temiz."

Odaya adım attım. Beklediğimden çok daha sevimliydi, pirinç bir karyola üzerinde çift kişilik bir yatak, bir şifonyer ve pencere kenarında sokağa bakan bir oturma alanı vardı. Odanın diğer ucunda ise ayaklı bir küvetle bir tuvaletin bulunduğu küçük bir banyo kapısı görünüyordu.

"Vay canına," diye mırıldandım çünkü tozlu, eski bir tavan arasında köşeye sıkıştırılmış basit bir yatak bekliyordum. Anders pencereye doğru yürüyüp odayı havalandırmak için camı açtı. "Mükemmel," dedim. "Borcum ne kadar?"

Omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Borcun yok."

"Yok artık, bunda bir *bit yeniği* var."

"Hayır, yok. *Lanet olsun,*" diye homurdandı, pencereyi tekrar zorlayıp yine açamayınca. Yanına gidip pencerenin alt kısmından tuttum. Birlikte biraz daha güç uygulayınca nihayet pencereyi açabildik. Yağmurun sesi ve ıslak çimenle karışık taze

* Yunan mitolojisinde yarı insan, yarı boğa olan bir canavar. -*en*

Scanned with CamScanner

hava kokusu bir anda içeri doldu. Anders ellerini pantolonuna silerken başını salladı. "Bezelyeler havuçlara borçlanmaz, kafanı takma," dedi.

"Neden ben bezelyeyim peki?"

"Çünkü bezelyeden nefret ederim."

"Ah. Pekâlâ o zaman." Gözlerimi devirdim ve pencere kenarındaki oturma köşesine oturdum. O kadar yakınımdaydı ki, parfümünün kokusunu net bir şekilde alıyordum; sedir ağacı, siyah çay ve eski bir kitabın sayfalarında saklı kalan o tanıdık koku. Tanıdık ama özlem dolu bir hissi vardı. Esrarengizdi. "Neyse ki ben de havuçtan nefret ediyorum —affedersin," dedim, omzum yanlışlıkla ona çarptığında.

Ama o hiç umursamadan yukarı, saçaklara doğru baktı. "Havuç lezzetlidir," dedi.

Yüzümü buruşturarak. "Onlar iğrenç."

"Bezelyeler de öyle."

"En azından aramızdan birinin damak zevki var," diye laf attım. "Ve—"

"Bu kesinlikle sen değilsin," diye araya girdi, aynı şeyi söylememe fırsat vermeden. Haksızlığa uğramış gibi tiz bir ses çıkardım ama ilk kez yüzündeki o donuk ifade hafifçe kırıldı, *belki* bir gülümsemenin kıyısından dönmüştü. Eğer bastırmasaydı tam bir gülümsemeye dönüşebilirdi. Yazık. Güzel bir gülümsemesi olabilirdi bence. Muhtemelen kahkahası da güzeldi. Derin, boğuk, tam göğsünden gelen bir ses. Pencereden uzaklaştı. "Gerçi beni az kalsın ezen bir kadından ne beklemeliydim ki?"

"Sen de yolun ortasında dikilmemeliydin," diye karşılık verdim, omuz silkip. "Hele ki yağmurun altında."

"Bunu hiç yaptın mı?"

"Birini öldürmek mi? Hayır. Ama düşünmedim değil," dedim ve biz biraz yakınlaşıyor muyduk?

Başını hafifçe salladı, dudaklarının kenarları yine kıpırdadı; yüzünde belirecek bir gülümsemeyi bastırıyordu. O, bir kedi

Scanned with CamScanner

gibi ip yumağıyla oynuyor, ben de her seferinde topu geri yuvarlıyordum. "Yağmura yakalanmak demek istedim," dedi.

"Elimden geldiğince yakalanmam," dedim, sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. Dışarıdaki sağanağın sesiyle yarışamayacak kadar kısık bir sesti bu. Beni ona bakmaya iten garip bir çekim vardı ve sebebini bir türlü anlayamıyordum. Daha önce de yakışıklı adamlarla tanışmıştım, uzun kirpikleri olan, yara izlerini baştan çıkarıcı replikler gibi taşıyan adamlarla. Ama Anders'ın dudağındaki o yara izi öyle sinir bozucu bir şekilde dikkat çekiciydi ki, gözlerimi ondan alamıyordum. Tabii ki bunun dudaklarında olmasıyla ilgisi yoktu. Kesinlikle şaraba olan dayanıklılığımın düşük olması yüzünden de değildi. Restoranın şarabını suçlamanın da bir anlamı yoktu. "Yağmuru pek sevmem."

Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Ne yazık."

Bu bir aşk romanı olsaydı, şimdi öpüşüyor olurduk. Hep böyle olurdu; cesur kadın kahraman, hikâyenin başında eşini bulur. Tatlı bir tesadüf. Akılda kalacak bir an. Eski *Harlequin* romanlarında olsak, sayfa yüz civarında birbirimize çoktan teslim olmuştuk ve bir parçam, bu yabancının gömleğinin düğmelerini açarken nasıl hissedeceğimi öğrenmeyi delicesine istiyordu. Bu hikâyeyi bırakıp kontrolsüzce başka bir hikâyenin içine balıklama atlamak istiyordum.

Zaten benim hikâyem pek ilginç değildi. En fazla üç yıldızlık bir okuma olurdu. Eleştirmenlerin yorumlarını bile hayal edebiliyordum; *Eileen Merriweather, hayatının sıradanlığını ustalıkla ele alsa da hikâyesinde pek bir şey yaşanmaz. Derin bir pişmanlıkla yazılmış, kasvetli bir özgeçmiş anlatısı. Tam anlamıyla göz ardı edilebilir bir kitap.*

Pencere kenarındaki koltuğa yaslandım, düşüncenin ağırlığı üzerime çöktü. Prudence olsaydı, yüzünü elleriyle kavrayıp dudaklarına yapışırdı ve ona bezelyeyi sevdirirdi. Ama ben Prudence değildim. Zaten bu yüzden buradaydım. Tek başıma. Adı bile olmayan bir kasabada.

Scanned with CamScanner

Ama ben Prudence değildim ve âşık olmaya da ihtiyacım yoktu.

Arkasına yaslandı, dudaklarının kenarında beliren hafif bir huzursuzlukla sanki neden bir şey yaşanmadığını sorguluyor gibiydi. Ya da belki de neden böyle bir fikri aklına getirdiğine şaşırıyordu. Ama sonra bu düşünceyi üzerinden silkeleyip ayağa kalktı. "En iyisi ben gideyim," dedi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa dükkânın arkasındaki evde yaşıyorum. Sığırcıklar sabah seni uyandırırsa da seni çoktan uyarmıştım."

Kapıya doğru yöneldi, uzun parmakları pirinç kapı kolunu kavradı. Kalbim korkmuş bir tavşan gibi hızlı ve düzensiz atıyordu. Bunu fark etmemesini umdum. Yüzümdeki kızarıklığı şarabın etkisine bağlasın, diye düşündüm.

Kendimi durduramadan sordum. "Neden?"

Bana merakla baktı. "Neden ne?"

"Neden yağmurda öylece *duruyordun*?"

Başını hafifçe eğip düşündü. "Sen neden bu yola girdin?"

"Bir soruya başka bir soruyla cevap veremezsin, bu haksızlık!" dedim, sinirle ellerimi havaya kaldırarak. "Çünkü yağmur yağıyordu! Ve ben kaybolmuştum."

"O zaman," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşürken, "yağmur yağıyordu ve ben de kaybolmuştum. İyi geceler, Elsy," dedi ve arkasından kapıyı kapattı.

Bu *hâlâ* bir cevap sayılmazdı.

Aşağıda, kitabevinin arka tarafında bir kapı açıldı ve ardından kapandı. Ve ben, sessizliğin içinde yapayalnız kaldım. Yağmur, yatak odasının camına minik parmaklar gibi vuruyordu. Yatağın ucuna oturup gözlerimi kapattım, suyun pencere pervazından aşağı süzülüşünü dinledim.

Pru ve ben okuldayken, okuma günlerimizi hava durumuna göre planlardık. Takvimine bahar yağmurlarını işaretler, sonbaharda yaklaşan kasırgaların tarihlerini özenle çizerdi. Ve fırtına başladığında, elimizde en az bir düzine kitap olurdu; kütüpha-

Scanned with CamScanner

neden ödünç aldığımız veya ikinci el dükkânlardan bulduğumuz buruşmuş, yıpranmış ciltler. Saatlerce koltukta kıvrılıp otururduk, okuldan kaytarmanın keyfini çıkarırdık.

Üniversiteye geçtiğimizdeyse, yine on iki yaşındaymışız gibi çarşaflardan kaleler kurardık, hafta sonları pastel renkli kasabalara küçük kaçamaklar yapardık.

Yağmurun sesiyle birlikte bir sayfa çevrilişinin hafif tınısını duyardım, hiç yaşanmamış anları, sahneleri, hayatları hayal ederdik. Ve sonsuza dek mutlu olacağını bildiğimiz roman kahramanlarına âşık olurduk.

Sıra kendi mutlu sonlarımızı aramaya geldiğinde bunu birlikte yapacağımıza söz vermiştik. Ama o, kalp kırıklıklarından ve tutulmamış sözlerden önceydi çünkü hayat, ne kadar iyi kurgulanmış ya da özenle planlanmış olursa olsun, hiçbir zaman bir aşk romanındaki gibi ilerlemezdi.

Çatı katının ışıklarını kapatırken, cama minik parmak darbeleri gibi tıklayan yağmur sesini dinledim. Ve merak ettim; mutlu sonların gerçek göründüğü o zamana geri dönmenin bir yolu var mıydı?

Scanned with CamScanner

4

Sığırcıkların Sesinde Saklı Gerçek

Sabah ışığı, çatı penceresinden içeri süzülüyordu. Ve bir ses vardı. Bir ses mi? Evet. Sanırım.

Ve bu ses *mırıldanıyordu*.

Üzerime yansıyan güneş ışığının sıcaklığıyla gözlerimi yavaşça açtım ve bir anlığına nerede olduğumu unuttum çünkü yatak çok rahattı, yastık yeni yıkanmış çamaşır gibi kokuyordu. Tam olarak ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum ama sanırım yağmur dindikten sonraydı. Evet, *yağmur*. Birden hatırladım: fırtına, bar, o suratsız adam ve kitabevinin üzerindeki çatı katı.

Hızla yatakta doğruldum, uykunun ağırlığını gözlerimden silmeye çalıştım. Gün ışığında çatı katı bambaşka görünüyordu. Pencere koltuğundaki minderler canlı mango tonlarındaydı, el işçiliğiyle süslenmiş yastıklar yabani çiçek desenleriyle bezenmişti. Bir zanaatkâr, şifonyerin, gardırobun ve boy aynasının çerçevesine özenle çiçek motifleri işlemişti. Dışarıda, yağmurun ardından yemyeşil yapraklar canlanmış, kırmızı tuğladan yapılmış binalar güneşin altında parıldıyordu; aralarında rengârenk kolonyal* tarzı sıralı ve Viktoryen dönemi yapılar göze çarpıyordu.

---

* Kolonyal tarz; 17. – 19. Yüzyıllarda Avrupa sömürge mimarisi etkisiyle inşa edilmiş, simetrik ve sadece cephelere sahip evlerdir. *-e.n*

Scanned with CamScanner

Aşağı kattan, kitabevinin ana bölümünden belli belirsiz bir ses duydum.

Anders mı acaba? Esnememi bastırarak telefonuma baktım.

Kahretsin.

Saat neredeyse on bir olmuştu! Nasıl olmuştu da *on saate* yakın deliksiz uyumuştum? Kulübeye varmam ve tatilime başlamam gerekiyordu. Bu yıl orada beni kimse karşılamayacak, bana bir kadeh şarap uzatmayacak ya da taş şöminenin önünde oturup bu ayın kitap kulübü seçimini okuyup okumadığımı sormayacak olsa da oraya *gitmeliydim.*

Telefonum hâlâ çekmiyordu. Ne Google Haritalar vardı ne de uydu sinyali; sonsuz bir yolculuğa mahkûm edilmiştim. Belki de aşağıda Wi-Fi vardı. Önce sorardım, sonra bu isimsiz şehri terk edip yola çıktığımda nerede olduğumu anlamaya çalışırım.

Büyük ihtimalle.

İşte, yine o mırıldanma. Demek ki bu Anders değildi.

Hafif sıcak bir esinti, açık pencerenin önünde asılı duran ince beyaz perdeleri kıpırdattı. Saçakların hemen üstünde bir sığırcık yuvası vardı, içindeki kuşlar adeta küçük bir fırtına koparark şarkı söylüyordu. Pencere kenarındaki bankta oturup bir süre onları dinledim, bir ileri bir geri uçmalarını izledim. Bu ses kuşlardan geliyordu. Her şeyi taklit edebiliyorlardı. Pru, *Quixotic Falls* serisinde bu özelliğe bayılırdı.

"Bunca kuş arasından *sığırcıkları* seçmiş," demişti Pru. "Bunun kesinlikle bir anlamı var. *Biliyorum.*"

Ben de omuz silkip şöyle demiştim: "Hayran kurgularında popüler oldu diye illa bir anlamı olacak değil."

"Yanıldığını görmek için sabırsızlanıyorum," demişti, askıdan kazak seçerken. En sevdiği ikinci el dükkânındaydık, bir şey için *vintage* parçalar arıyorduk. Ama ne için olduğunu artık hatırlamıyordum. "Rachel Flowers asla gereksiz detaylar eklemez. Bak gör, sonunda önemli olacak."

Gözlerimi devirerek Pru'nun teorilerini kendi hâline bırak-

Scanned with CamScanner

mıştım. Sonuçta benim de kendi teorilerim vardı. Dördüncü kitapta hâlâ çözülmemiş birkaç olay vardı ve söylentilere göre beşinci kitap, serinin son kitabı olacaktı. Bekleyip görmekten başka çaremiz yoktu: Junie ve Will pansiyonu açabilecek miydi? O huysuz keseli sıçan sonunda kafeye geri dönecek miydi? Maya Shah'ın dileği gerçek olacak mıydı? Yoksa *Quixotic Falls*'un büyüsü artık sona mı ermişti? Belki de dağıtacak sihri kalmamıştı.

Tıpkı tüm iyi romantik destanlarda olduğu gibi, her şey yavaş yavaş zirveye ulaşıyordu. Tüm olayların nasıl kusursuz bir şekilde birbirine bağlanacağını görmek için can atıyordum. Bu, neredeyse gerçek olamayacak kadar büyülü bir şeydi. Ama ne yazık ki, *Quixotic Falls*'un sonunu asla öğrenemeyecektim.

Birkaç ay sonrasında Rachel Flowers hayatını kaybetmişti. Otuz iki yaşındaydı. Benim şu anki yaşımda.

Onun ölümünden sonra ortaya çıktı ki, aslında hikâyenin sonunu hiç planlamamıştı ve fikirlerini kimseyle paylaşmamıştı. Herkes perişan olmuştu. Sadece onun için değil, aynı zamanda asla gerçekleşmeyecek o mutlu son için de. Beş yılda şekillenen seri, doğru düzgün bir son olmadan öylece yarım kalmıştı. Hikâye birdenbire durmuştu. Ne bir SON yazısı ne de her şeyin yolunda girdiğini söyleyen bir epilog vardı.

Hiçbir şey.

Hatırlamak istemediğim bir yıldı. Annem, herkesin böyle zamanlardan geçtiğini söylerdi; tüm dünyanın altüst olduğu, yeniden ayağa kalkmanın imkânsız gibi göründüğü zamanlar. Ama ben bir daha hiç dengemi bulamamıştım ve o günden beri tökezleyip duruyorum.

Hızlıca bir duş aldım, ki bu gerçekten yazık oldu çünkü pençeli ayaklı küvet *muhteşemdi* ve enfes bir banyo keyfi yapabilirdim. Son temiz şortumu ve doksanların sonlarından beri dolabımda bir şekilde hayatta kalmış eski bir *Stone Cold Steve Austin* tişörtünü çıkardım. Tişörtü yüksek bel şortumun içine soktum, hâlâ nemli olan tenis ayakkabılarımı giydim ve çatı katından çık-

Scanned with CamScanner

madan önce tüm eşyalarımı spor çantama koyduğumdan emin oldum.

Çatı katından çıktığımda Anders, dükkânın ön tarafında biriyle konuşuyordu. Sarmal merdivenin başında durup manzarayı seyrettim.

Gün ışığıyla kitabevi adeta yeniden doğmuş gibiydi.

Pencereden süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu. Renkli cam süslemeler, kitap raflarına gökkuşağı desenleri yansıtıyor, parke zeminde sanki kum üzerindeki lekeli güneş ışıkları gibi parlıyordu.

Tavana kadar uzanan kitaplıklar, renk renk ve çeşit çeşit kitaplarla doluydu; kısa ve kalın, uzun ve geniş. Âdeta duyulara bir şölen sunuyordu. Kitabevinin ortası, ikinci kata kadar açıktı, buradaki devasa kitap raflarına ulaşmak için merdivenler gerekiyordu. Kalın meşe kirişler tavanı taşıyordu. Tavandan sarkan minyatür gezegenler, cam rüzgâr çanlarıyla süs eşyaları, sabahın altın ışığını yakalayıp dükkânın dört bir yanına serpiyordu. Raflar, tavan kirişleri ve ikinci kattaki korkuluklarla aynı koyu meşe ağacından yapılmıştı. Göz hizasındaki raflardan sarkan tabelalar kitabevinin farklı bölümlerini işaret ediyordu: ANI, FANTASTİK, BİLİMKURGU, ROMANTİZM, KİŞİSEL GELİŞİM, DOĞA, NASIL YAPILIR...

Burası *mükemmeldi*.

Kısacık bir an için, böyle bir yere sahip olmanın nasıl bir his olacağını düşündüm. Sihirli bir yerdi; imkânsızı, yumuşak beyaz kâğıda işlenmiş mürekkepte saklayan bir yer.

"Onun yerine bunu deneyebilirsin?" Anders'ın daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuştuğunu işittim. Nazik, hatta biraz da tatlıydı.

Merdivenlerden aşağı inerken kiminle konuştuğunu görmek istediğimde, nedenini tahmin edebildim.

Tezgâhın yanında sekiz yaşlarında bir kız duruyordu; sıcak kahverengi bir teni, sarı bir kurdeleyle toplanmış koyu renkli saçları vardı. Kollarında yıpranmış bir kitap taşıyordu. Kitabın

Scanned with CamScanner

kapağı kayıptı, sayfalar su hasarından buruşmuştu. Kız, buruşmuş kitabına bakarken burnunu hafifçe kırıştırdı, sonra kitabı Anders'a doğru uzattı. "Başka bir tane sipariş edemez misin, Andie amca?" diye sordu.

Anders gözlüklerini burnunun üstüne doğru iterek, "Ne yazık ki bir büyücü değilim," dedi.

"Ama..."

"Bir yerlerde koli bandım olmalı."

Kız panikle nefes aldı ve zarar görmüş kitabını çantasına geri koydu. "Boş ver! Ben hallederim. Sadece... dikkatlice okurum."

"Ya da," diye önerdi adam, "yeni bir kitap deneyebilirsin?"

Kız gözlerini devirdi. "Evet, *tabii*. Harika fikir."

"Belki de en sevdiğin kitap, henüz okumadığın bir kitaptır."

"Ya da koli bandıyla yapıştırmaya *çalıştığın* kitaptır. Şansımı başka yerde, daha *nazik* birisiyle deneyeceğim," diye laf attıktan sonra tezgâhın köşesine yöneldi. Orada, sarı-turuncu tüylü bir kedi, yıpranmış yatağında uyukluyordu. Kız, kedinin kulaklarının arkasını nazikçe kaşıdı. "Görüşürüz, Bay Butterscotch."

"Bana veda yok mu?" diye sordu Anders.

"Sen hak etmiyorsun," dedi sert bir şekilde. Ardından arkasını döndü, tek bir kelime bile etmeden kitabevinden çıkıp gitti. Kapının üzerindeki zil arkasından şıngırdadı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Düne dair Anders'a beslediğim tüm olumsuz hisler, o küçük kızla beraber kapıdan çıkıp gitmişti. En son, bir ortaokul resim dersine vekil öğretmenlik yapma gafletine düştüğümden beri, birinin bir çocuk tarafından bu kadar perişan edildiğini görmemiştim. O gün, üniversitede ders vermenin bana daha uygun olduğuna karar vermiştim.

Anders iç çekti, henüz beni fark etmemişti. Güneş ışığının altında kıvrılmış yatan kediye baktı. Kedi de ona aynı kayıtsızlıkla karşılık vererek esnedi. Anders ona bir şeyler mırıldandı, ardından parmağıyla hafifçe dürttü. Kedi keyifle sırtüstü dönüp karnını açtı ve uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Scanned with CamScanner

"Amazon'dan falan yenisini sipariş edemez miydin?" diye sordum, kasaya doğru ilerleyerek.

O an yerinden sıçradı, sonra bana kaşlarını çatıp sert bir bakış attı. Güneş ışığı, nane yeşili gözlerini öyle aydınlatmıştı ki, neredeyse parlıyorlardı. "Gerçekten mi? Bunu bir kitabevinde mi söylüyorsun?"

"İki günde kapında," dedim omuz silkerek. Midemdeki tuhaf düğümlenmeyi görmezden gelmeye çalıştım. Kelebek falan değildi, değil mi? Sonuçta bu adamı neredeyse hiç tanımıyordum. "Daha iyisi var mı?"

"Umarım tüm pastırmaların yanar," diye homurdandı. "Sana kim bu kadar zarar verdi?"

"Ne kadar vaktin var?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "O kadar vaktim yok. İyi uyudun mu?"

"Ölü gibi uyudum. Tabii şu sığırcıkları saymazsak."

"Seni uyarmıştım."

"Sadece cıvıldayacaklarını sanıyordum. Ama..."

"Ama testere sesi gibi miydi?"

Burnumdan soluyarak güldüm. "Keşke *öyle* olsaydı. Ürkütücü bir şarkı söylediler. Duydun mu hiç?" Biraz mırıldandım.

"Sanmam," dedi ve gözlerini turuncu kediye çevirdi. "Butterscotch kuş yakalama konusunda pek yetenekli değil. Hatta uyumaktan başka hiçbir konuda yeteneği yok."

"Bence Bay Butterscotch harika bir iş çıkarıyor," dedim ve kediyi sevmeye gittim.

Anders birden gerildi. "Dur, o pek sevmez—"

Ama artık çok geçti. Kulaklarının arkasını kaşıdığım anda Butterscotch mırıldamaya başladı. "Evet, kim harika bir kediymiş? Sen harika bir kedisin." O da başını kaldırıp çenesini kaşıyabilmem için kendini iyice uzattı. "Neyi sevmez dedin?"

Anders ihanete uğramış gibi bakıyordu. Onu biraz daha iyi tanısaydım, neredeyse *surat astığını* söyleyebilirdim. "Genelde insanları."

Scanned with CamScanner

"Ah, işte fark burada. Ben diğer insanlar değilim. Ben Elsy'yim," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Elbette," dedi, hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Kızın ardından işaret ettim. "Peki, kitabına ne oldu?"

"O kadar çok okumuş ki sonunda parçalandı," dedi, kedisine son bir ihanet dolu bakış attıktan sonra, eski Compaq bilgisayara yönelip açmak için tuşuna bastı. Bilgisayar, âdeta mezarından yüz yıl erken çıkan kadim bir varlık gibi, ağır ağır homurdanarak çalışmaya başladı. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum."

"Ne kadar üzücü. En sevdiğim kitabımın parçalandığı günü dün gibi hatırlıyorum."

"Peki, sen ne yaptın?"

Annemin mutfakta *chili* pişirdiği yere hıçkırarak koşmuştum; bir elimde *Mürekkep Yürek*'in kapağı, diğerinde dağılmış sayfaları, sanki en sevdiğim evcil hayvanımı oynarken yanlışlıkla öldürmüşüm gibiydi. Annem beni teselli etmeye çalışmıştı ama kendimi kaybetmiştim, üstelik o zamanlar yeni bir kitap alacak durumumuz da yoktu. O, her şeyin güzel tarafını görmeyi bilen biriydi; bir yanardağın içinde, etraf lavla dolarken bile güneş ışığı ve gökkuşağı görebilirdi. Beni mutfak tezgâhına oturtmuştu ve kitabı tamir edebileceğimizi söylemişti. Sonuçta o bir kütüphaneciydi, en harap olmuş resimli kitapları bile kesip yapıştırarak, dikerek onarabilirdi. Kitabım belki yeni gibi görünmeyecekti ama sevildiği belli olacaktı ve zaten en güzel kitaplar hep öyle görünürdü.

O anı hatırlayınca kendimi hafifçe gülümserken buldum. "Aslında biraz koli bandı *kullanmıştık*. Hayır, bekle, ambalaj bandıydı."

"Ve nasıl oldu...?"

"Mükemmel," dedim. "Yani, aslında pek değil ama yine de okuyabiliyordum. Bir kitabı okuyabilmek için güzel görünmesi gerekmez ki."

Scanned with CamScanner

"Hayatım boyunca çok korkunç kapaklar gördüm," diye kabul etti. "Ama Lily ambalaj bandına da razı olmaz. Onun için başka bir şey bulmam gerekecek." Yanağının içini ısırarak düşündü, ardından kasanın kenarında duran, gün boyu notlarla dolmuş sararmış not defterine bir şeyler karaladı. Ardından bilgisayarda birkaç hesabı karıştırdı, sanki bir kitap listesi tarıyordu. "Belki burada bir şey bulabilirim. Ona yeterince yakın bir kitap."

"Sen en sevdiğin kitabın yerine başka bir şeyle yetinir miydin?" Başımı iki yana salladım. "Aynı şey değil."

"Hmm," diye mırıldandı ve bunun, ondan alabileceğim en büyük onay olduğunu hissettim.

Ona ve kitabevine baktıkça birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyordum. İkisi de düzenli ama dağınıktı; nereye bakacağını bilemesen de baktığın her yerde seni şaşırtan bir şey buluyordun. Kitaplardan biri bile yerinden oynamamıştı, tıpkı onun saçlarının da tek bir telinin dağınık olmaması gibi. Gömleğinde tek bir kırışık yoktu, pantolonu kusursuz bir şekilde ütülenmişti. Yüzündeki çiller boynuna kadar uzanıyordu, yakasının hemen altına kadar. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Tezgâha eğilip ekranına baktım. "Burada internet var mı?"

Oval çerçeveli gözlüklerinin içinden bana baktı. Daha önce hiç bu kadar parlak, bu kadar yeşil gözler görmemiştim. Bu kadar yakından bakınca, yeşilin içine karışan hafif gri tonları fark edebiliyordum; garip ama güzel bir nane yeşili oluşturuyordu.

Uzun süre bakmadan önce kendime geldim.

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Çünkü burada telefon çekmiyor. Wi-Fi var mı? Buradan nasıl çıkacağımı öğrenmem lazım."

"Dünkü fırtınadan ötürü internet kesildi," dedi, tezgâhın üzerinden görünmez bir toz zerresini silkeleyerek. Gözlerini benden kaçırıyordu.

Yüzüm düştü. "Ah..."

Scanned with CamScanner

"Hayatım boyunca çok korkunç kapaklar gördüm," diye kabul etti. "Ama Lily ambalaj bandına da razı olmaz. Onun için başka bir şey bulmam gerekecek." Yanağının içini ısırarak düşündü, ardından kasanın kenarında duran, gün boyu notlarla dolmuş sararmış not defterine bir şeyler karaladı. Ardından bilgisayarda birkaç hesabı karıştırdı, sanki bir kitap listesi tarıyordu. "Belki burada bir şey bulabilirim. Ona yeterince yakın bir kitap."

"Sen en sevdiğin kitabın yerine başka bir şeyle yetinir miydin?" Başımı iki yana salladım. "Aynı şey değil."

"Hmm," diye mırıldandı ve bunun, ondan alabileceğim en büyük onay olduğunu hissettim.

Ona ve kitabevine baktıkça birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyordum. İkisi de düzenli ama dağınıktı; nereye bakacağını bilemesen de baktığın her yerde seni şaşırtan bir şey buluyordun. Kitaplardan biri bile yerinden oynamamıştı, tıpkı onun saçlarının da tek bir telinin dağınık olmaması gibi. Gömleğinde tek bir kırışık yoktu, pantolonu kusursuz bir şekilde ütülenmişti. Yüzündeki çiller boynuna kadar uzanıyordu, yakasının hemen altına kadar. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Tezgâha eğilip ekranına baktım. "Burada internet var mı?"

Oval çerçeveli gözlüklerinin içinden bana baktı. Daha önce hiç bu kadar parlak, bu kadar yeşil gözler görmemiştim. Bu kadar yakından bakınca, yeşilin içine karışan hafif gri tonları fark edebiliyordum; garip ama güzel bir nane yeşili oluşturuyordu.

Uzun süre bakmadan önce kendime geldim.

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Çünkü burada telefon çekmiyor. Wi-Fi var mı? Buradan nasıl çıkacağımı öğrenmem lazım."

"Dünkü fırtınadan ötürü internet kesildi," dedi, tezgâhın üzerinden görünmez bir toz zerresini silkeleyerek. Gözlerini benden kaçırıyordu.

Yüzüm düştü. "Ah..."

Scanned with CamScanner

Herhâlde çok çaresiz görünmüş olmalıyım ki, iç çekti ve kasanın yanındaki küçük bir stanttan bir harita çekip çıkardı. "Al, bu işine yarar. Geldiğin yoldan geri dönmen gerekecek, Charm Köprüsü'nü geçerek—"

"'Eloraton, New York'a giden ve oradan çıkan tek bir yol vardı ve çoğu insan o yolu asla kullanmazdı,'" dedim, haritayı alıp tezgâha sererken.

Gözleri büyüdü. "Affedersin, ne?"

"Bu, *Daffodil Daydreams* kitabının ilk cümlesi—"

"İlk cümlesini mi ezberledin?"

Duraksadım. "Yani, sen de kitapları çok seviyorsun. Hiç en sevdiğin cümleleri ezberlemez misin?"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra duraksadı, kaşlarını çatıp düşündü. "Hayır. Sanırım yapmıyorum. Ama eminim, bu küçük karşılaşmamızı uzun yıllar boyunca hatırlayacağım. İyi yolculuklar, Eileen. Seninle tanışmak... ilginç bir deneyimdi."

"Seninle tanışmak da öyleydi, Anderson," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. Gözlerimi devirmemek için her zerremle kendimi tuttum. Pencerede miskin miskin yatan kedinin başını son bir kez kaşıdım ve kitabevinden çıkıp gittim.

Öğle güneşi o kadar parlaktı ki gözlerimi kısarak elimle gölge yaptım ve -yüzümü buruşturup- haritayı tezgâhın üzerinde unuttuğumu fark ettim. Ama kesinlikle geri dönmeyecektim. Ana yolu bulmak o kadar da zor olamazdı. Sadece geldiğim yolu takip eder, tanıdık bir yere ulaşana kadar devam ederdim. Ya da kendimi Poughkeepsie'de bulana kadar.

Umarım kendimi Poughkeepsie'de bulmazdım.

Spor çantamı yolcu koltuğuna fırlattım, cebimden anahtarımı çıkardım, kontağa taktım ve çevirdim.

Motor bir homurdanmayla inledi, ölmek üzere olan bir hayvan gibi acıklı bir ses çıkardı.

Bir daha denedim.

Sonra bir daha.

Scanned with CamScanner

"Şimdi değil, şimdi değil," diye mırıldandım. "*Lütfen*, şimdi değil. Önce kulübeye bir varayım. Kitaba dalıp gideyim."

Ama arabam beni yarı yolda bıraktı, motor çalışmayı tamamen reddediyordu.

Denemeye bile yanaşmıyordu. DC'den beri çıkardığı o tuhaf sesin kötü bir işaret olduğunu tahmin etmeliydim. Her şey paramparça oluyordu, *her şey*. Belki de bu yolculuğa hiç çıkmamalıydım. Belki de buraya *tek başıma* gelmemeliydim. Bu bir hataydı.

"Kes şunu," dedim kendime. "Her şey yolunda, sen iyisin. Bunu halledebilirsin."

Sonra emniyet kemerimi çözüp indim, arabanın önüne geçerek kaputu açtım.

Ve... neye baktığımı bile bilmiyordum.

Pinto, yaşlı ve çökmüş bir dinozor gibi yağ sızdırarak orada öylece duruyordu; sanki dünyadaki son görevi buymuş gibi. Ve benim araba tamiri konusundaki bilgim, beyin cerrahisi hakkındaki bilgimle aynı seviyedeydi. Yani, motor gibi görünüyordu. Ama çocukken oynadığım Barbie arabalarına hiç benzemiyordu, öylece pillerini değiştirip biraz daha kullanabileceğim bir şey değildi.

Kaputu tutarken alnımı koluma dayadım.

"Tamam, belki bunu sen *düzeltemezsin* ama burası sevimli bir kasaba! Arabalardan anlayan biri mutlaka vardır," dedim, kasabayı gözden geçirerek. "Ya da en azından AAA yol yardımının numarasını bilen biri."

İki yaşlı adam, bir schnauzer* gezdiriyordu. El salladım ancak beni fark etmeden hızla bir sokağa saptılar. Bar kapalıydı ama yanındaki çiçekçi dükkânı yeni açılmıştı.

Mükemmel.

Umarım sahibi Anders'tan *daha* cana yakın biri olurdu.

Kaputu kapattım ve hızlı adımlarla çiçekçiye yöneldim.

---

* Almanya kökenli, orta boy, sakallı ve kaşlı karakteristik bir köpek ırkı. *-en*

Scanned with CamScanner

İçeri girdiğim gibi burnuma yabani çiçeklerin ve yeni kesilmiş sapların kokusu doldu. Tavandan devasa sarmaşık saksıları sarkıyordu ve teneke vazolara doldurulmuş rengârenk taze çiçekler duvar boyunca asılmıştı: rudbekyalar, güller, parlak lavantalar, yumuşak asterler, peygamber çiçekleri, papatyalar ve unutma beni çiçekleri. Arka tarafta, bir kadın tezgâhın ardında eski bir radyoya eşlik ediyordu. Benim yaşlarımda görünüyordu; uzun, bakır kızılı saçları sırtına kadar balık sırtı örülmüştü. Üzerinde kısa kollu bir tişört ve dizleri çoktan kirlenmiş bir kot vardı. Üzerine kaktüs desenli, epeyce yıpranmış bir önlük giymişti. Parmakları yara bantlarıyla sarılıydı, sanki sık sık eline diken batıyormuş gibiydi. Başını kaldırıp bana gülümsedi ve ön dişleri arasında küçük bir boşluk olduğunu fark ettim.

Bir an, içimi güçlü bir déjà vu hissi kapladı; onu daha önce görmüştüm.

Ama nerede olduğunu çıkaramıyordum.

"Günaydın!" dedi neşeyle. "Dün gece Anders'ın çatı katında kalan kişi sen olmalısın!"

"Demek haberler hızlı yayılıyor," dedim.

Güldü. "Burası küçük bir kasaba," dedi, ardından hafifçe öne eğilip gizemli bir şekilde ekledi. "Haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını duyunca şaşırırsın. Ben Lyssa." Yara bantlarıyla kaplı elini uzattı.

"Eileen," dedim elini sıkarken, sonra kaşlarımı çattım. "Lyssa... *y* ile mi yazılıyor?"

Gözleri parladı. "Evet! Nereden anladın?" Kaktüs desenli önlüğüne göz attı. "Daha isimliğimi bile takmadım! Gail mi dedikodumu yapıyor yoksa? Ya da Ruby mi? Kesin Ruby'dir. Ne duyduysan, hiçbiri *doğru* değil."

Aslında hiçbir şey duymamıştım ama her şeyin doğru olduğunu biliyordum. Çünkü onu nerede gördüğümü hatırlamıştım; gerçi *görmek* tam olarak doğru kelime sayılmazdı. Susuz kalmış bir japon balığı gibi ağzımı açıp kapadım. Çünkü bu sadece bir

Scanned with CamScanner

tesadüftü. *Öyle olmalıydı*, değil mi? Küçük bir kasabada bir çiçekçiyi işleten, kızıl saçlı ve adı y ile Lyssa olan bir kadın. Kesinlikle, kız kardeşini aldatan adamı gömmekle tehdit eden kadın olamazdı. Bu sadece bir rastlantıydı.

Radyodaki şarkı bitti ve DJ'nin sesi duyuldu.

"*Vız vız*, Eloraton! Umarım bu muhteşem cumartesi sabahında kovanları yerle bir ediyorsunuzdur! Az önce dinlediğiniz şarkı, Dexys Midnight Runners'tan 'Come On Eileen'..."

Gözlerim radyoya kaydı.

Yanında, eyalet fuarı ve yerel çiçek festivallerinden kazanılmış "EN İYİ GÖSTERİ" ve "EN İYİ ÇİÇEK" sertifikaları asılıydı.

Ama bu—

Bu hiç *mantıklı* değildi.

"Eloraton mu? Yani, kitap serisindeki kasaba mı?" diye ekledim çünkü yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamadığını fark ettim.

"Hani şu *Quixotic Falls* serisi, Rachel Flowers'ın yazdığı? *Daffodil Daydreams*? *Honey and the Heartbreak*? *Unrequited Love Song*?" Bana bomboş baktı, söylediklerim hiçbir şey çağrıştırmıyordu. "*Return to Sender*? Hudson Vadisi'ndeki küçük kasaba? Sihirli bir şelalesi var?"

"Şelalenin *sihirli* olup olmadığını bilemem," dedi, "ama Hudson Vadisi'nde küçük bir kasaba olduğumuz doğru."

Bu detaylıca düşünülmüş bir şakaydı, değil mi?

Öyle olmalıydı.

Eloraton, Virgin River ya da Stars Hollow gibi tamamen kurmaca bir kasabaydı. Bir yazarın hayal gücünden çıkmış, gerçekte var olmayan bir yerdi.

Yüzümün solduğunu fark etmiş olmalı ki Lyssa, "İyi misin?" diye sordu.

"Bu hiç komik değil," dedim, başımı iki yana sallayarak. Çünkü o tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu. Yanaklarına dağılmış çiller, kalp şeklinde bir yüz, ayrık dişli bir gülümseme.

Scanned with CamScanner

"Şaka olan şeyin ne olduğunu anlamadım?"

"Burası bir tema parkı mı yani? Yol üstü turistik bir yer mi?"

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Ben... anlamadım?"

Eğer bu bir şaka değilse, o zaman bu kadın gerçekten Lyssa Greene'di. Aile işine katılmak yerine bir çiçekçi dükkânı açan botanikçi, eyaletteki en muhteşem çiçekleri yetiştiren, kahkahası rüzgâr çanları gibi çınlayan, Maya Shah'ı şelalenin altında öpen—

O Lyssa Greene.

Ve eğer o gerçekten Lyssa'ysa...

Başını yana eğdi. "Gerçekten iyi misin? Sana bir bardak su getireyim mi?"

"Hayır, evet, iyiyim eminim. Üzgünüm." Hızla geri çekildim, neredeyse yabani çiçeklerle dolu bir vazoyu deviriyordum. "Görüşürüz!"

Elini kaldırıp salladı ama ben çoktan çıkmıştım. Sendeleyerek yolun ortasına çıktım, insanlar bana garip bakışlar atıyordu ama onları umursamadım. En azından ilk başta.

Çünkü önce gözüme çarpan şey, barın üzerindeki tabelaydı. THE ROOST. Dün gece, yalnızca OO kısmını seçebilmiştim. Yan duvardaki duvar resmi, bizzat Junie Bray tarafından yapılmıştı; çiçekler ve arılarla dolup taşan bir kasabanın betimlendiği bir sahne. Ve resmin iki yanına gerilmiş bir pankart: ELORATON'A HOŞ GELDİNİZ! FIGHTING BEES'İN EVİ. Hemen altında, daha küçük harflerle: Üç Kez Yazı Yarışması Kazananları. Olduğum yerde döndüm.

Öğle güneşinin parlak ışığında, her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Kasabaya giren tek yol, tepelerden kıvrılarak iniyor, ağaçların arasından geçiyor ve Eloraton'un ana caddesine bağlanarak doğrudan kasaba meydanına ulaşıyordu.

Meydanın tam ortasında, uzun bir saat kulesi, bir nöbetçi gibi diğer binaların üzerine dikilmişti. Kadranı, kıvrık bıyıklı saatin ellerinin altında hafifçe gülümseyen bir yüz gibi görünüyordu.

Scanned with CamScanner

Buraya yaptığım yolculuklarda pek çok şirin kasaba görmüştüm, ormanın içine saklanmış eski ana caddeler ve küçük köyler görmüştüm ama burası farklıydı. Fırtına yüzünden dün gece bunu fark edememiştim ama şimdi, mavi gökyüzü ve yemyeşil ormanların arasında, burayı görmemek imkânsızdı. Burası, gördüğüm her güzel kasabanın en iyi parçalarından oluşturulmuş bir yapboz gibiydi. Ana Cadde cıvıl cıvıldı; binaların arasında *SWEETIES* (camında bal reklamı vardı), *DRUGS* (sadece Drugs), köşe bakkalı ve kâğıt el işlerinden evcil hayvan kıyafetlerine, banyo sabunlarından hırdavat malzemelerine kadar her şeyi bulabileceğiniz küçük eklektik dükkânlar vardı. Sokak lambaları sarmaşıklarla kaplanmıştı, binaların tuğla cepheleri, eski binalardaki o çok beğenilen çatlaklara sahipti. Arabalar çeşitli işletmelerin önüne çapraz park edilmişti ama çoğu *Grumpy Possum Café*'nin önündeydi.

Sonra gözüm kitabevinin vitrinine kaydı, üzerindeki ismi fark ettim.

INEFFABLE BOOKS

Eğer bu bir *şakaysa*, son derece detaylı hazırlanmıştı, öyle ki kasabadaki insanlar bile, kapakları eskiyene kadar defalarca okuduğum o kitaplardan fırlamış gibiydi. Buradaki hataları bulmaya çalışıyordum, zümrüt perdenin arkasındaki adamı görmek istiyordum. Ama ne kadar bakarsam bakayım yalnızca kelimeleri görüyordum; kelimeler, sahneler ve Pru'yla defalarca üzerine gülüştüğümüz anlar. *Bluebell* ve *Main*'in köşesindeki yağmur altındaki o öpücük, pansiyonun bahçesindeki itiraf, *Grumpy Possum Café*'deki ayrılık... Hepsi buradaydı.

İmkânsız bir şekilde.

Ben...

Burası...

Kalbim, zihnimden çok daha önce anlamıştı. Her atışında aynı şeyi söylüyordu. Tek giriş ve çıkışı olan bu hayali kasabada yürürken, dükkânların, insanların arasından geçerken çoktan biliyordu. Her şey buradaydı.

Scanned with CamScanner

Hatta meydanın köşesinde sessiz ve terk edilmiş duran *Daffodil Inn* bile.

Yürümeye devam ettim, ta ki saat kulesinin altındaki avluya varana kadar. Orada, *Frank's Hotties*, Eloraton'un meşhur acı sos markasının sahibi Frank Greene tarafından bağışlanan banka oturdum. Dünkü etiketsiz acı sos... Gail onun yerel olduğunu söylemişti. Frank'in sosuydu. Hafif bir rüzgâr ağaçları hışırdattı, yabani çiçekler ve çam kokusu havaya karıştı.

Bu bir rüya değildi.

Eğer öyleyse, o zaman ben bir yerlerde yol kenarında ölmüş ve cennete düşmüştüm.

Bir damla yağmur burnuma düştü. Sonra bir damla daha önümdeki kaldırıma.

Yağmur mu? Oysa bir saniye önce gökyüzü tamamen açıktı. Elimi uzattım ve bir damla daha avucuma düştü.

Bir *pat* sesi duydum ve başımı kaldırdım. Kitabevinin sahibi, büyük bir şemsiyeyi açmış üzerime tutuyordu. Yağmur, gergin kumaşa sertçe vurmaya başladı. Aklımda sorular -bir sürü soruvardı ve hepsi dilimin ucundaydı.

Ama o zaten hepsini biliyordu.

"Burada her gün birbirinin aynısıdır," dedi Anders bir süre sonra. "Öğleye doğru bir fırtına kopar, sonra akşamüstü bir tane daha. Pansiyon her zaman tadilattadır, Gail'in barda yapılan burgerleri her zaman biraz yanık olur, ballı şekerlemeler hep tatlıdır ve sığırcıklar her zaman saçakların altına yuva yapar."

Ona baktım, ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştım. "Saat kulesi her zaman üç dakika geridedir," diye devam etti. "Lily hep kitabının sayfalarını kaybeder, Lyssa her zaman çiçekçiye uğrayan Maya'ya bakarak iç geçirir. Burada hiçbir şey değişmez. Asla da değişmeyecek."

Yağmur yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Bulutların arasından güneş ışıkları süzülüyordu.

"Sana bir soru sorsam," dedim, bankın kenarına kayarak

Scanned with CamScanner

başımı kaldırdım ve parlak nane yeşili gözlerine baktım, "bana doğruyu söyleyeceğine söz verir misin? Yalnızca doğruyu?"

Yüzündeki sert ifade biraz yumuşadı. Onu hatırlamaya çalıştım; Pru'yla defalarca okuduğumuz o sayfalardan birinin içinde bir yerlerde olmalıydı. Beyaza çalan sarı saçları, yeşil gözleri, güçlü çenesi ve en az bir kere kırılmış gibi duran bir burnu vardı. Ama ne kadar düşünsem de çıkaramıyordum. Hatırladığım son şey, kitabevinin satışa çıkarıldığıydı. Yeni sahibini aradığıydı.

"Sana gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum." Beni şaşırttı. Çünkü sesi, küçük kız Lily ile konuşurken olduğu kadar içtendi. Lily onun nesiydi? Yeğeni mi? Kuzeni mi? Ona amca diyordu ama hatırladığım kadarıyla Lily Shah'ın bir amcası yoktu.

Anders, Andie, *Anderson*. Bu ismi hiçbir kitapta hatırlamıyordum.

Bu kasabanın, bu hikâyenin bana yabancı gelen tek parçası oydu. Belki de sayfalarda bir yerlere gizlenmişti, *Grumpy Possum Café*'de çay yudumlayan güçlü çeneli bir adam olarak geçmişti ve ben mutlu sona ulaşmak için satırların üstünden hızlıca geçmiş, onu gözden kaçırmıştım.

"Burası gerçekten..." Duraksadım çünkü bu imkânsızdı, olamazdı, *olamazdı*.

Arkamdaki saat kulesi, öğle vaktini haber vererek çalmaya başladı. Parlak, kendine özgü melodisi binaların arasına yayıldı, sesi o kadar güçlüydü ki vücudumun içinde titreşiyormuş gibi hissettim. Gözlerimi kapattım. Bıraktım, melodi üzerimden geçsin, içimden süzülsün, etrafımı sarıp sonra yavaşça kasabanın seslerine karışarak kaybolsun, ta ki yerini kasabanın tanıdık seslerine bıraka kadar: kuş cıvıltıları, böcek vızıltıları ve hayatın kendi uğultusu.

Başını hafifçe eğdi ve şemsiyesini geriye doğru çekti. Yağmur durmuştu ve öğle güneşi, kasabanın üzerine bir akvaryumun dibindeki ışık gibi dans ederek düşüyordu. Caddenin aşağısında, dükkân sahipleri kapılarını tekrar açıyor, tabelalarını yeniden

Scanned with CamScanner

dışarı koyuyor, birbirlerine küçük kasabalara özgü samimi bir gülümsemeyle el sallıyordu; sanki her günün tıpatıp aynı olmasından memnunlarmış gibi. Saatler birbirine karışıyor, günler haftalara, haftalar aylara dönüşüyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Hiçbir şey dönüşmüyordu. Ta ki yeni bir sayfa açılana kadar.

"Hoş geldin," dedi şemsiyesini kapatırken. "Eloraton'a."

Scanned with CamScanner

5

Bir Kitap Kulübü Doğuyor

BAZEN, BİR KİTAP HAYATINIZI DEĞİŞTİREBİLİR.

Bunu, okumayan birine ya da kalbinin bir hikâyeye öylesine sıkı bağlandığını, neredeyse ikiye ayrılacakmış gibi hissetmemiş birine anlatmak zordur. Bazı kitaplar bir sığınaktır, bazıları kaçıştır, bazıları bir tatil, bir ders, bir kalp kırıklığıdır. Hayatımı değiştiren bir kitap okuyana kadar sayısız hikâyeyle tanışmıştım.

İlk başta pek özel bir şey gibi *gelmemişti*. Eğlenceli bir kapağı olduğu için ve küçük kasaba hikâyelerini sevdiğim için yerel bir kitabevinden aldığım bir aşk romanıydı. Üstelik üniversitedeki en zor yılımı geçiriyordum. Hayatım renksizdi. Gece yarısı yazılan makaleler, not ortalamaları ve burs stresi yüzünden kitap görmek bile midemi bulandırıyordu. Ama o kitap orada öylece duruyordu. Brontë ile Gabaldon'un arasına sıkışmış, aşk romanları için ayrılmış tek bir kitap rafında sessizce bekliyordu.

Kitap yeni çıkmıştı ama şimdiden %50 indirimdeydi. Üstelik üstümde kalan bozukluklarla caddenin karşısındaki Starbucks'tan kahve de alabilirdim.

O an öylesine *sıradan*, öylesine normaldi ki.

Bazen böyle olurdu. Bazen en sevdiğiniz kitap, gökten düşen bir yıldırım gibi sizi aniden çarpardı.

Daffodil Daydreams karton kapaklı bir kitaptı. *Quixotic Falls*

Scanned with CamScanner

beşlemesinin ilkiydi. Yazarı, benden çok da büyük olmayan bir kadındı. Lisedeyken arkadaş olabileceğimizi, belki de üniversitede sınıf arkadaşı olabileceğimizi hayal etmiştim. Yanına sessizce yaklaşır ve gülümseyerek, hayatımı değiştiren bir roman yazdığını söylerdim.

Bana, okumayı neden sevdiğimi hatırlatmıştı.

Kitapların insanın hayatını değiştirebileceğini duymuştum ama hep mecazi bir şey olduğunu sanıyordum; güzel bir düşünce, hoş bir söz.

Gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve işte bu yüzden yüksek lisansa gidip kütüphane ve bilgi yönetimi okumaya karar verdim. Mezun olduğum üniversitede yarı zamanlı bir iş buldum ve sonunda edebiyat profesörü oldum. Çoğu meslektaşım edebi zevklerimi sorgulasa da onların *Lolita* veya *Fight Club* en sevdikleri kitapmış gibi davrandıklarında yalan söylediklerini biliyordum. (Ama *The Hobbit* diyen bir adam vardı, en azından ona inanmıştım.)

Bu yüzden, *Daffodil Daydreams*'i ilk kez okumamın üzerinden dört yıl geçmişken, bir sonbahar günü, Pru penceresiz ofisime elinde bir balkabağı aromalı *latte* ve taze pişirdiği sıcacık bir kurabiye ile gelerek bana bir aşk romanı kulübünden bahsettiğinde heyecanlanmıştım.

"Peki, bu insanları nasıl buldun?" diye sordum tarçınlı kurabiyeden bir ısırık alırken. Pru her zaman en iyi kurabiyeleri yapardı. Ilık, yumuşak ve ağızda eriyen. Eğer şeker yüzünden cildim mahvolmasaydı, muhtemelen dişlerim çürük içinde olurdu.

Pru, kâğıtlarla dolu masamın diğer tarafındaki eski püskü sandalyeye oturdu. "İnternetten," dedi.

"Kesinlikle olmaz," dedim anında.

Pru öne doğru eğildi. "Hadi ama, Elsy, bir saniye beni dinler misin? Sana kahve getirdim," diye ekledi. *Latte*mden bir yudum daha aldım. Ne kadar kesin bir şekilde *reddedecek* olsam da onu en azından dinlemeliydim.

Scanned with CamScanner

İç çekerek, "Peki, tamam," dedim. "Onlarla internetten tanıştın ama bu insanları ne kadar *tanıyorsun*?"

Pru, belki de beni ikna edebileceğini düşünerek gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "*Return to Sender*'ın yayın tarihinin birkaç hafta ertelenmesiyle ilgili JakesNob42 ile konuşmaya başladım, sonra bir şekilde sohbet ilerledi. Kitap kulübü fikrinden konuşmaya başladık. Onların birkaç tanıdığı var. Ben seni tanıyorum..."

"Yani," dedim kaşlarımı kaldırarak, "kullanıcı adını JakesNob42 seçen biriyle çevrimiçi bir kitap kulübü planladın..."

"Aman Tanrım." Gözlerini devirdi. "Daha geçen gün okuduğun kitaplar hakkında kimseyle konuşamamaktan yakınıyordun, şimdiyse sana harika bir fikirle geliyorum ama sen bir kullanıcı adına takılıp kaldın. Ki şunu da belirtmem gerekir," derken bir parmağını kaldırdı, "lisedeki kullanıcı adını hatırlıyorum ve bu biraz ironik."

*Latte*mi özellikle sesli bir şekilde yudumladım. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum. SparkleLlamaCullen harika bir kullanıcı adıydı."

"Gençler ne diyordu? Yerin dibine girmek mi?"

"Gençler artık yerin dibine girdim," diye düzelttim.

Dramatik bir şekilde iç çektim ve başımı salladım. "Ah, minik kalpleri sağ olsun..."

Gözlerini bir kez daha devirmemek için kendini zor tuttu ve telefonunu çıkardı. "Şunu söylüyorum, ben bu süper erotik kitap kulübüne katılıyorum ve sen de katılmalısın."

"*Gerçekten* süper erotik mi olacak?"

Bunun üzerine, "Rachel Flowers'la başlıyoruz," dedi. "Yani Emily Henry seviyesinde oynaşma ama sonra, yavaş yavaş *omegaverse* ve seks sporları dünyasına dalacağız."

Ağzımı açtım. Sonra kapattım. Sonra bunu uzun uzun, derinlemesine düşündüm. Aşk romanları reyonlarında vakit geçirmeyi seven insanlarla oturup kitap konuşmak güzel *olmaz* mıydı?

Scanned with CamScanner

En azından, üçüncü kez Elmer Williams ile Beowulf'un en yeni çevirisini tartışmaktan daha eğlenceli olurdu. Akademik tartışmalara *karşı* olduğumdan değildi; bir edebiyat profesörü olarak, Ovidius'un *Metamorfozlar*'ında Apollon ve Dionysos'un ilişkisi ya da *The Vampyre*'ın Byron etkisi üzerine uzun uzun konuşmaya bayılırdım. Ama oturup da çoğu yabancı olan insanlarla, sadece tatlı bir tesadüf hakkında konuşmak? Büyük, destansı bir romantik jest üzerine konuşmak?

Ah, sakin ol, çırpınan zavallı kalbim.

Sonunda, "Rachel Flowers'ı seviyorum," diye itiraf ettim. Pru gözlerini kısıp başını salladı. Biliyordu. Beni ikna etmişti ve bunu *biliyordu*.

"Hayır, Rachel Flowers'a bayılıyorsun. Ve şansa bak ki, kitap kulübündeki herkes de öyle. Onları bu şekilde buldum. İlk kitapla başlıyoruz, ardından ekim ve kasım aylarında serinin diğer iki kitabını okuyacağız. Böylece dördüncü kitap şubatta çıktığında..."

"Hazır olacağız," diye cümleyi tamamladım.

"*Biz*?"

*Latte*mden bir yudum daha aldım. "Tamam, tamam. Pes ettim."

Pru göz kırptı. "Kanca, misina, kurşun. Seni tavlayacağımı biliyordum." Sonra ayağa kalktı, masamın üzerindeki kâseye uzanıp bir nane şekeri kaptı; bu kâse, sabah sekiz dersine gelmeden önce diş fırçalamanın hijyenle bir ilgisi olduğunu hâlâ anlayamamış üniversiteli erkek öğrenciler için duruyordu. "Perşembe video görüşmesi yapıyoruz. Edebiyat 101 dersinden hemen sonra. Bana gel, görüşmeye birlikte katılırız?"

"Peki, peki." Saatime baktım. Shakespeare'in Komedileri dersinin başlamasına az kalmıştı, normalde benim dersim değildi ama dersi veren profesör mono kaptıktan sonra izin almıştı (nasıl olduysa, hemşirelik fakültesindeki başka bir profesör de aynı anda mono kapmıştı). Bu yüzden hırçın kadınları evcilleştirmek konusunu anlatmak bana kalmıştı. "Umarım fazla garip olmaz."

Scanned with CamScanner

"Saçmalama. Biz garipliği *çoktan* aştık." Sonra nane şekerini ağzına attı ve geldiği hızla ortadan kayboldu.

Prudence asla bir şeyi yarım bırakmazdı, ben ise bir şeyi yapacağımı hatırlasam bile başarılı sayılırdım, ki Süper Erotik Kitap Kulübü'nün ilk toplantısı olan o perşembe akşamı tam olarak böyle oldu. Pru tüm detayları düşünmüştü; en az on kişilik peynir tabağı ve sebze tepsisi hazırlamış, en sevdiğimiz Riesling şişesini açmıştı.

"*Sonunda* geldin ha?" dedi, ben apartmana girerken. Üzerinde *Quixotic Falls'ta Islandım* yazılı tişörtü vardı. Ben de çantamdan kendi tişörtümü çıkarıp koridordaki banyoya girerek üstümü değiştirdim. "Hadi birazdan başlıyoruz!" diye seslendi.

"Tamam, tamam," diye cevap verdim, Sezar sosu lekeli üstümü çıkarıp tişörtümü giyerken. "Bir öğrencimle *Romeo ve Juliet* hakkında biraz hararetli bir tartışmaya girdim."

Kapının diğer tarafında Pru'nun bir an duraksadığını duydum. "Ben *Shakespeare'in Komedileri* dersine girdiğini sanıyordum?"

"Evet ama ona göre Romeo ve Juliet de bir komedi sayılmalıymış, tıpkı Willy Shake'in diğer oyunları gibi bir hicivmiş." Saçımı atkuyruğu yapıp *eyeliner*ımı kontrol ettim, sonra kapıyı açtım ve Pru'yu karşımda beklerken buldum. "Bu yüzden onu da diğer komedilerle birlikte anlatmam gerekiyormuş."

Pru gözlerini kırpıştırarak omzunu silkti. "Ama o ikisi ölüyor?"

"Evet *ama* -ve işte asıl ilginç olan kısım bu- öğrenci şöyle bir iddiada bulundu: Hikâyenin başında Rosaline, Romeo'nun ilgisini reddettiği için -ki normal bir kızın yapacağı şey bu olurdu, değil mi?- aslında *Romeo ve Juliet*, 16. yüzyılda kızların çok küçük yaşta evlendirilmesine yönelik bir hicivmiş. Sonuçta Juliet oyunda on üç *yaşında*, Romeo ise on altı. Ve bu iddiayı desteklemek

Scanned with CamScanner

için, Montague ve Capulet ailelerinin aslında *İlahi Komedya*'dan geldiğini belirtti."

"Dante, değil mi?"

"Aynen öyle. Gerçekten, gerçekten ilginçti."

Prudence başını salladı. "Tam bir inek," dedi sevgi dolu bir sesle.

Ona gülümsedim. "Sanki sen çok farklısın. Pekâlâ, en derin ve karanlık sırlarımızı öğrenecek bu yabancılarla nerede buluşuyoruz?"

Kahkaha attı. "Abartma, *o* kadar da *kötü* değil. Sonuçta onlara *fanfic* kullanıcı adlarımızı vermiyoruz."

Oturma odasında, dizüstü bilgisayarını çoktan kahve masasının üzerine kurmuştu, yanında da bahsettiğim peynir tabağı ve sebze tepsisi duruyordu. Yerimize oturduk ve Janelle'in (namı diğer JakesNob42) bize video görüşmesi bağlantısını e-posta ile göndermesini bekledik. Üç dakika sonra mail geldi ve sonunda görüşmeye katıldığımızda, doğru insanları bulduğumuzu anladım. Görüşmede beş kişi daha vardı. En gençleri Aditi, koyu renk saçlarının üzerine çektiği *space queen* yazılı bir bere takıyordu ve yorganın altında yurt odasından bağlanmıştı. Janelle, otuzlarında, ince yapılı bir kadındı, çoktan pijamalarını giymiş, örgülü saçlarının üzerine bir şal atmış, *Twihard* yazılı bir kupadan bir şeyler yudumluyordu. Matt, sarı sakallı, iri yapılı, orta yaşlı beyaz bir adamdı, kalın çerçeveli siyah gözlükleri vardı. Olivia, benim ve Pru'nun yaşlarında görünüyordu, saçları pembeydi ve beyaz bir kedi klavyesinin üzerinde patileriyle oynuyordu. Ve bir de şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri vardı. Koyu renk saçlar, uzun ve solgun bir yüz, zarif bir burun üzerine düşen ince çerçeveli gözlükler, yüzüne yayılmış birtakım benler; âdeta bir takımyıldızı gibi. Biz bağlandığımızda ekrandan bir şeyler okuyordu ama bizi görür görmez hızla sayfayı kapattı. Bu, Benji'ydi.

Pru herkese neşeyle el salladı. "İyi akşamlar, millet! Ben Pru, bu da Elsy."

Scanned with CamScanner

Kısaca el salladım. "Merhaba."

Pembe saçlı kadın, kedisini üçüncü kez klavyesinden kaldırıp kenara koydu. "*Sonunda*! Pru senden çok bahsetti!"

En iyi arkadaşıma şüpheli bir bakış attım. "Öyle mi?"

"Kötü şeyler demedim!" diye ekledi Pru hızla. "Cidden."

"Ama önce bir soruya *cevap vermen* lazım," dedi Matt. "Aramızda süren bir tartışmayı çözmemiz gerekiyor."

Aditi battaniyenin altından gözlerini devirdi. "Bu bir tartışma değil. Doğru cevap *belli*."

Başımı salladım. *Pekâlâ*.

Janelle ağzına bir Fuego Takis cipsi atarak sordu, "*Quixotic Falls*'taki en sevdiğin ikili kim? Will'in takımında mısın, Jake'in takımında mısın?"

Benji, ekrandan biraz uzakta bir şeyler okumaya dalmıştı ama mırıldandı. "Yani kimse Thomas'ı sevmiyor mu?"

"Ya da Maya!" diye ekledi Olivia.

Benji omzunu silkti. "Maya'nın bir ilişkisi yok."

"*Henüz*," diye düzeltti Olivia. "Ama bunu hayal edebilirim. Ah, ya *Ruby*?" İç çekerek gülümsedi. "Tam bir biseksüel kadın enerjisi var."

Ve bence de serideki en iyi karakterlerden biriydi. Kitaplar, farklı çiftlere ayrılmıştı ve her biri bir diğerinin hikâyesinde yer alıyordu. İlk kitap Junie ve Will, ikinci kitap Ruby ve Jake, üçüncü kitap Gemma ve Thomas hakkındaydı. Dördüncü kitap ise Bea'yı konu alacaktı ama kiminle ilişkisi olduğu hâlâ bilinmiyordu. Sonuçta kitabın çıkmasına daha aylar vardı.

Güldüm. Gergin olmam gerektiğini düşündüm ama aslında yanlış cevap diye bir şey yoktu. Sadece eğlenceli cevaplar vardı. "*Tabii ki* Will."

Pru şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Cidden mi? Jake değil mi?"

Olivia iç çekti. "Ve hâlâ Maya'yı seven yok..."

Matt, "Peki ya Frank?" diye araya girdi. "Üçüncü kitabın asıl kahramanı oydu..."

Scanned with CamScanner

İki saat sonra, herkes görüşmeden ayrıldığında yanaklarım gülmekten acıyordu. İlk kitap hakkında *neredeyse* hiç konuşmamıştık çünkü zaten hepimiz okumuştuk. Ama sohbetler kalbimi o kadar ısıttı ki, sanki mutluluktan patlayacak gibiydim.

Pru, peynir tabağındaki son çedar parçasını ağzına atarak sordu. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Gülümsememi durdurmaya çalıştım ama başaramadım. Uzun zamandır sadece Pru ve ben vardık, okuduğumuz kitaplar hakkında saatlerce konuşurduk. Bu yüzden böylesine heyecanlı, coşkusundan ödün vermeyen bir grubun parçası olmanın nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim. O an farkında değildim ama bu kulüp, ruhumun uzun zamandır bağlantıya, topluluğa susamış bir yanını doyuracaktı. O kadar uzun zamandır onu sulamayı aklımdan çıkarmıştım ki, içinde mutluluk filizlenebileceğini unutmuştum.

"Sanırım," dedim, hâlâ bir rüyanın içindeymiş gibi hissederek, "âşık oldum."

Süper erotik kitap kulübü, ilk kez yüz yüze buluştuğunda üzerinden iki yıl geçmişti; o yıl, unutmak istediğim yıldı. Pru, beni apartmandan dışarı sürüklemek zorunda kaldı çünkü gitmek istemiyordum. Sadece ortamın tadını kaçıracaktım. Hâlâ kırık kalbimin parçalarını toparlamaya çalışıyordum. Bir insan gibi hissetmiyordum ama yine de beni peşinden sürükledi. Kitap kulübü, New York, Dutchess County'nin ortasında, Rhinebeck'e kısa bir mesafede, Hudson Vadisi'nin kalbinde bir kulübe kiraladı ve hepimiz orada buluştuk. Aditi, Kanada'nın ücra bir köşesinden geldi, Olivia ise Seattle'dan. Matt, Teksas'tan uçtu ve Janelle Maine'den geldi. En kısa yolculuğu Benji yapmıştı, zaten New York'ta yaşadığı için büyük alışveriş işlerini ona bırakmıştık. Pru ise yolculuğu bir maceraya çevirmeye kararlıydı. Bavullarımızı ve iki kasa şarabı Pinto'ma yükleyip yola koyulduk.

Scanned with CamScanner

Google Haritalar bizi hedefimize adım adım yaklaştırırken sürücü koltuğunda huzursuzca kıpırdandım. Otuz dakikalık yol on beşe düşmüştü ve Olivia bizi mesaj yağmuruna tutarak ne zaman varacağımızı soruyordu. Google Haritalar bizi Catskills'in dolambaçlı tepelerinden birine, küçük ve gizli bir kulübeye yönlendirdi. Ön taraftaki toprak alanda birkaç araba park etmişti, ben de onların yanına çekip motoru kapattım.

Eve en son biz varmıştık. Altı yataklı, iki çekyatlı, A şeklinde bir kulübeydi. Arka verandada Janelle'in her öğlen biraz kestirdiği sallanan sandalyeler ve Benji'nin çok fazla Riesling içtikten sonra orada sızıp kaldığı bir jakuzi vardı. Bir hafta boyunca bu evde kalacak, birlikte bir seri okuyacak, yanımızda yalnızca aşk romanları, karton şarap ve bol kahkahalı sohbetler olacaktı.

En azından böyle olmasını umuyordum.

"Ya işler ters giderse?" diye sordum, ön camdan kulübeye bakarak.

"Onlarla bir hafta boyunca burada tıkılı kalacağız. Ya benden sıkılırlarsa? Ya ağlamaya başlarsam? Ya—"

Pru elimi sımsıkı tuttu. "Hey, hey, bana bak."

Baktım.

"Bunlar bizim arkadaşlarımız. Onlar Liam değil. Tamam mı?"

Liam. Adını yüksek sesle söylemeyeli *aylar* olmuştu. Adını duymak bile midemde bir düğüm oluşturdu ama Pru'nun elini geri sıktım ve cesaretimi topladım. Böyle olmak bana göre değildi. Bunun üstesinden gelmeliydim. "Tamam," dedim.

Pru gözlerini kısıp baktı. "Şimdi tekrar et: Harika vakit geçireceğiz."

"Ama—"

"Tekrar et," dedi kararlı bir şekilde.

Boğazımdaki yumruyu zorla yutkundum. "Harika. Kahrolası harika vakit geçireceğiz."

Pru gülümsedi. "İşte benim tanıdığım Elsy!" Sonra elimi bıraktı ve kendini yolcu koltuğundan dışarı attı. Derin bir nefes aldım, kemerimi çözüp ben de peşinden indim.

Scanned with CamScanner

Orman sessizdi, bir yaz günü öğleden sonra kuş cıvıltıları havada cıvıl cıvıl yankılanıyordu.

Nefes al, dedim kendime. *Her şey yoluna girecek.*

Ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriden ayı gibi bir adam çıktı. Sarı saçları vardı, siyah çerçeveli gözlükler takıyordu. Videoda çok daha küçük göründüğü için onu tanımam biraz zaman aldı. Matt kocaman sırıtarak kollarını iki yana açtı.

"Alem başlasın!" diye gürledi.

Midem sıkıştı. Ah, hayır. Bu çok kötü olacak. Bu tam bir felaket olacak. Bu—

"Ve 'alem derken," diye ekledi Olivia, saçlarını yeni çıkan *Quixotic Falls* kitabının kapağına uysun diye deniz mavisine boyamıştı, "şunu kastediyoruz: Tavşanlı terliklerinizi giyin ve şarabı içeri getirin çünkü eğer bir hafta sonra polis bizi Romantizmistan dağının altında yarı baygın hâlde bulmazsa, bir şeyleri yanlış yapmışız demektir."

Harika. Bu inanılmaz olacak.

Tatlı Bezelye'yi yeterince hızlı boşaltamıyordum. Pru'yla birlikte bagajdan eşyalarımızı alırken bana göz kırptı; sanki *Gördün mü? Bana güven*, der gibiydi.

Çünkü Prudence için işler her zaman yolunda giderdi. O hep baş karakterdi ve ben de onun hikâyesine eşlik etmekten mutluydum. Böyle daha güvenliydi. Daha kolaydı. Onun kalbi onu hiç yanıltmazdı, bir kez bile.

Keşke kendi kalbim için de aynısını söyleyebilseydim.

Scanned with CamScanner

6

Honey, Honey Balı

"Aç mısın?" diye sordu Anders, şemsiyesini silkeleyerek yağmur damlalarını üzerinden attı. Güneş ışığı bulutların arasından süzülüyor, kasabanın üzerine altın renkli benekler hâlinde yayılıyordu.

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım. Tam güneşin önünde durduğu için yüz ifadesini anlayamıyordum. "Öldüm mü?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Hayır, ölmedin."

"Ah," dedim, tekrar ana yola bakarak. "O zaman bunun nasıl gerçek olabileceğine dair başka bir fikrim yok. Çünkü gerçek değil; biliyorum, değil."

"Evet, değil."

"O zaman öldüm."

"Hayır," diye tekrarladı. "Buradasın."

"Var olmayan bir kasabada," diye karşılık verdim.

Şemsiyesini elinde çevirdi. "Elsy, hayatta bundan daha tuhaf şeyler de oldu. Hadi ama," diyerek elini uzatarak banktan kalkmama yardım etti.

Hiç düşünmeden elini tuttum. Beni ayağa kaldırırken kavrayışı güçlü, parmakları ise yumuşak ve nazikti. Öldüysem ya da bir rüyanın içindeysem bile, kesinlikle gerçek hissettiriyor-

Scanned with CamScanner

du. Teni sıcaktı, sağlamdı ve ben farkında olmadan bir çapa gibi onun varlığına tutundum. Pru burada olsaydı, paçaları bileklerine ancak ulaşan pantolonlarını kesinlikle yargılardı. Sonra onun mükemmel saçlarını karıştırıp, bu saç kesimiyle bir aşk romanı kahramanı mı olmaya çalıştığını sorardı. Bukleleri tam kıvırcıkla dalgalı arasında bir yerdeydi ve eğer elimi içinden geçirirsem, parmaklarım kesinlikle takılırdı. Bu düşünce bile beni aniden kendime getirdi.

Ne yapıyordum ben? Onu tanımıyordum bile. O sadece bir kitap karakteriydi. *Gerçek* bile değildi.

"Kafede öğle yemeği servisi 12 gibi başlıyor," dedi saatine bakarken. "Ve çoktan on ikiyi çeyrek geçiyor."

"Kafe derken, yani..."

"Kasabadaki tek kafeyi kastediyorum," diye doğruladı ve ben de onun peşinden ana caddeye doğru yürümeye başladım.

Kafeye vardığımızda saat yarımı geçmişti. Çevremde, sanki daha önce rüyamda gördüğüm insanların bulanık siluetlerini görüyordum. Garip bir déjà vu hissiydi ve her hissettiğimde omurgamdan yukarıya doğru daha güçlü bir ürperti yayılıyordu.

Kapının koluna uzandı, tam açacakken bir an durdu ve bana döndü.

"Sakın garip davranma. Yabancı gibi yap. Hiçbir şey bilmiyorsun. Kimseyi tanımıyorsun."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen kimsin?"

Yorgun bir şekilde gözlerini devirdi ve kapıyı açtı. Kafe, tam hayal ettiğim gibi büyüleyiciydi; eskimiş siyah vinil koltuklar, siyah-beyaz damalı fayanslar. Restoranın logosu camda belirgin bir şekilde duruyordu: *Grumpy Possum Café*. Çizgi filmden fırlamış gibi duran bir keseli sıçan, bir elinde pankek, diğerinde waffle tutuyordu ve yüz ifadesi, az sonra birinin kafasını ısıracakmış gibi görünüyordu. Bir kabine kayarak oturdum, Anders karşıma geçti ve bana menüyü uzattı. Göz kırpıp bir an duraksa-

Scanned with CamScanner

dım. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Biraz daha dikkatlice baktım. Menünün büyük bir kısmı normaldi ama bazı yemeklerin isimleri yarım basılmış gibiydi. Gözlerimi ovuşturup tekrar baktım. Kelimeler değişmemişti.

"Onlar hayal ürünü değil," dedi sakin bir sesle, menüyü ters çevirip arka sayfaya göz gezdirerek. "Pankekler güzel. Waffle'lar da. Kulüp sandviç de iyidir."

Ama onu pek dinlemiyordum. Kafedeki diğer insanlara göz gezdiriyordum. Acaba onları da kitaplardan hatırlıyor muydum? Pru burada olsaydı, *kesinlikle* hepsinin adını tek tek söylerdi. Şokun etkisi yavaş yavaş geçiyordu. Merak, baş döndürücü ve doyumsuz bir şekilde içimde kabardı; tıpkı bir tepeden yuvarlanan kartopu gibi büyüyordu.

Eloraton.

Burası *Eloraton*'du.

Menüyü masaya bırakıp Anders'a doğru eğildim ve fısıldadım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kasaba? İnsanlar? Rachel Flowers gerçek bir kasabadan mı esinlendi? Hayır, bu gerçek olamaz. Google'da bile böyle bir kasaba yok ve yolun kenarındaki plaket—"

"Rachel Flowers, Eloraton'u ergenliğinde çok sevdiği tüm aşk romanlarından esinlenerek yarattı," dedi, menüyü masaya bırakarak. "Bunun nasıl gerçek olduğunu ya da senin burayı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama buldun. Ve sana garip davranma dememiş miydim?"

Bir an duraksadım. "Başka nasıl davranabilirim ki?"

"Normal."

"Ben gayet normal davranıyorum, teşekkür ederim -ah, Tanrım, *Honey Surprise*'ı sipariş edebilirim!" diye heyecanla fısıldadım. "Özel menü! Özel menüyü sipariş edebilirim!"

Anders içini öyle derin çekti ki, sanki ruhu bedenini terk etmiş gibiydi. "Evet. Sipariş edebilirsin. Sonra arabana binip buradan ayrılacaksın."

Scanned with CamScanner

Ah, dedim kendi kendime. *Arabamın bozulduğunu bilmiyor.*

Onu düzeltmeyi düşündüm ama bu, harika öğle yemeğimizin havasını bozabilirdi ve ben gerçekten o *Honey Surprise*'ı istiyordum. Hafifçe gülümseyip menüye dalmış gibi yaparak, "Evet, tabii," dedim. Yalanımı anlamamasını umuyordum. "Gideceğim... *sonunda*."

Gözlerini daha da kıstı. "Seni merak edip arayacak kimse yok mu?"

"Yani, *hemen* değil—" diye açıklamaya başladım ama tam o sırada enerji dolu bir garson kız elinde not defteri ve kalemiyle masamıza doğru geldi. Anders ne sipariş edeceğini zaten biliyordu: sade siyah çay.

"Of, Andie, ne kadar sıkıcısın," diye iç çekti garson.

"Ne istiyorsam isterim," diye umursamaz bir ifadeyle yanıtladı.

"Ve işte bu yüzden seni seviyoruz. Sen... bir *kızla* mı geldin?" Elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyarak sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Andie'nin yanında bir arkadaşı var! Bugünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi! Adın ne, dostum? Ne sipariş edeceğine karar verdin mi?"

İkisi de beklentiyle bana bakıyordu. Ama ben hâlâ garson kıza bakıyordum, ağzım açık kalmıştı.

Anders boğazını temizledi.

Bu... garson...

Anders topuğuyla ayağıma bastırdı. Acıyla ciyakladım. "Ah! Yani, şey..." Kendimi toparlayarak hızla menüye döndüm. "Hmm..."

Aklım tamamen durmuştu. Ne istiyordum ben?

"Bu Elsy," diye tanıştırdı Anders. "Dün gece çatı katında kaldı. Yağmurda kaybolmuş."

Garson parmaklarını şıklattı. "Ah! Gail sabah bundan bahsetmişti. Neyse, kasabamıza hoş geldin. Pek büyük bir yer değil ama ev gibi hissettiriyor." Tam hayal ettiğim gibi tok bir Tennessee aksanı vardı. Uzun, parlak sarı saçları, kahverengi gözleri ve

Scanned with CamScanner

yaz güneşinden hafif kızarmış beyaz bir teni vardı. Nazik, kalp şeklinde bir yüzü ve bileğinde bir pusula dövmesi vardı; hayatının kaptanı olduğunu ve onu doğru yönlendirmesi gerektiğini hatırlatmak için. Önlüğündeki isim etiketinde BECKA yazıyordu ama onun adı...

"Ruby!" Arka taraftan biri paniğe kapılmış bir şekilde seslendi. Hemen ardından bir sürü küçük şeyin yere düştüğünü duydum. "Buz makinesi!"

Ruby. Kırmızı rujuna tam uyuyordu.

"Siktir," diye küfretti, içecek siparişimi aldı ve ardından not defteriyle kalemini önlüğüne tıkıştırdı. Özür dileyerek gülümsedi. "Hemen döneceğim!"

Sonra gitti ve bir anda kendimi tekrar yüksek lisansın son döneminde buldum. Bütün baharı stres içinde abur cubur yiyerek geçirirken, Pru yerde uzanmış *Unrequited Love Song*'u okuyordu. O, yüksek lisansa hiç bulaşmayıp ailesinin matbaasında çalışmaya başlamıştı. Bu yüzden genellikle ders çalışırken bana moral desteği vermeye gelirdi. Yağmur pencereye vuruyordu, bizi kitabı bitirmek için sıcacık kanepeye çağırıyordu ama *bazılarımızın* eleştirel teori dersini geçmesi gerekiyordu.

"Aman Tanrım, bu kadına şimdiden bayıldım!" diye mırıldanıyordu Pru, sayfaları olabildiğince hızlı çevirerek.

Onu boktan evimizin mutfağındaki boktan masadan gözlerimi kısarak izliyordum. Dandik evimiz, kampüse birkaç sokak uzaklıktaydı, bu yüzden okula yürümek kolaydı ama tuvalet neredeyse her gece akıyordu ve Pru, duvarların içinde bir şey yaşadığına yemin ediyordu. "Şu kitapla bana işkence etmeyi bırakır mısın?"

"*Yağmur yağarken* ders çalışmayı seçen sensin," diye karşılık verdi, ardından parmaklarını yalayıp sayfayı çevirdi. "Kuralları biliyorsun."

"Bu dersi geçemeyeceğim," diye mırıldandım, notlarıma geri dönerek. "Ne zaman *Heart of Darkness* hakkında konuştuk, hatırlıyor musun?"

Scanned with CamScanner

"Gel bana katıııl," diye sızlandı Pru, yanındaki halıya vurarak. "Eileeeeen."

Onu görmezden gelmeye çalışarak notlarıma gömüldüm.

"Roland Barthes... 'Yazarın Ölümü'. Muhtemelen benim de ölümüm."

"Yazık," dedi Pru, "çünkü burada şahane bir ölüm sahnesi okuyorum."

"Çok kötüsün."

"Ama beni seviyorsun."

Notlarımda türler teorisi hakkındaki bir bölümü fosforlu kalemle işaretledim.

Ve o sırada Pru yattığı yerden hayatta en nefret ettiğim şarkıyı mırıldanmaya başladı. Cadılar Bayramı'ndaki o iğrenç kauçuk kokusu ve randevularda sinsice gaz çıkaran erkeklerden bile daha çok nefret ettiğim şarkıyı.

Pru, "Come On Eileen" şarkısını mırıldanmaya başladı ve omuzlarını salladı. Ben ne kadar görmezden gelmeye çalışırsam çalışayım, sesi o kadar yükseldi. En sonunda tamamen bağıra bağıra söylemeye başladı, elleriyle hayali bir ip çevirip beni kendine çekiyormuş gibi yapıyordu. Sandalyemden süzülüp onun yanına, halının üzerine serilmek ve Ruby Rivers'ın ikinci şans aşk şarkılarını okumaya başlamak dışında ne yapabilirdim ki?

Sınavı geçtim ama aklımda asıl kalan şey, Ruby'nin kitabının sonunda hissettiklerimdi. Hayalindeki sahne ışıklarını, ışıltıyı ve dünya turnelerini terk edip hiçliğin ortasında küçük bir kafeye dönüşünü okumuş ve böyle bir seçim yapmak zorunda kalmasına öfkelenmiştim.

Scanned with CamScanner

7

Nehir Gibi Akıp Gitmek

RUBY RIVERS, BİRKAÇ DAKİKA SONRA GERİ DÖNDÜ.

"Ne sipariş edeceğine karar verdin mi, dostum?" diye sordu Ruby, içeceklerimizi masaya bırakıp not defterini çıkarırken.

Konuşabiliyordum, gerçekten ama ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu. Kafamın içi bomboştu. Bu Ruby'ydi; *o* Ruby. Eski sevgilisinin suratına yumruk atan, Jake ile yağmurun altında tutkulu bir şekilde öpüşen, kafeyi kapatma sırası ona geldiğinde kafenin keseli sıçanına ninniler söyleyen kadın. Onu tanıyordum. Onu o kadar iyi tanıyordum ki, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi hissediyordum.

Anders boğazını temizledi. "Kulüp san—"

Kendime geldim. "*Honey Surprise*."

Ruby göz kırptı. "Harika seçim." Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Yanına *bacon* ister misin? Yulaf?"

"Hayır, sadece *Grumpy*," dedim, nihayet konuşabildiğim için minnettar bir şekilde. Grumpy, üzerine özel bir tarçın ve pudra şekeri karışımı serpiştirilmiş hâline deniyordu ve tabii ki *grumpy* olmadan sipariş *veremezdim*.

Ruby'nin yüzü parladı. "*Birileri* hazırlıklı gelmiş! Anders sana bizden mi bahsetti?"

"Bu yeri binlerce kez okudum."

Scanned with CamScanner

"Yerel *Buzz* haberlerinde," diye hızla ekledi Anders, beni uyaran bir bakış atarak.

"Harika," dedi Ruby, siparişimi not alırken. "Jake'e bir hayranımız olduğunu söylemem gerekecek."

"En *büyük* hayranınız! Peki tişört satıyor musunuz? Logolu? Ya da mmm, şapka? Ah! Önlük?" Bir kere konuşmaya başlayınca duramıyordum. "Noel süsleri? Özel tasarım kalemler?"

Eğer bakışlarla öldürebilseydi, Anders şimdiye kadar beni en az on kez öldürmüştü.

Ruby güldü ve kurşun kalemini atkuyruğuna sıkıştırdı. "Biliyor musun, aslında *yapmalıyız* ama ne yazık ki satmıyoruz. Ama sana şöyle bir şey yapayım..." Ve önlüğündeki isim etiketini çıkardı, üzerindeki BECKA yazısını sildi ve bana uzattı. Üzerinde ismi ve logosu olan küçük bir etiket. "Al bakalım. İşte, sana bir hatıra."

"Çok naziksin," dedi Anders ifadesiz bir sesle, ben ise heyecanla isim etiketini gömleğime iğneliyordum.

"Sıkıcı olmaktan iyidir," diye karşılık verdi Ruby.

Anders menüleri ona uzattı. "Ben rutini tercih ederim."

"O zaman yine kulüp sandviç, yeşilliksiz?" diye tahminde bulundu Ruby.

"Her zamanki gibi."

Ruby gözlerini devirdi, siparişini not aldı ve başka biri onu çağırınca hızla uzaklaştı. Bir anda dört farklı yere yetişmeye çalışıyordu. Bir müşteri onu çağırıyor, biri tezgâhta bekliyor, aşçı mutfak penceresinden onu çağırıyordu; tam bir kaostu.

O uzaklaştığında, Anders dişlerinin arasından tısladı. "Sana normal davran dedim."

Gözlerimi devirdim. "Daha kitaplardan alıntı yapmaya başlamadım, değil mi? Bu normal." Ama içimdeki heyecanı gizleyemiyordum. Aşağı baktım; isim etiketi hâlâ oradaydı. İçim kıpır kıpırdı. Ruby bana isim etiketini vermişti. Gerçekten vermişti! "Tamamen, tamamen normal— Şey, yamuk mu duruyor?"

Scanned with CamScanner

Anders bana sert bir bakış attı.

Etiketi hafifçe sola kaydırdım. "Tamam, şimdi oldu."

Sessizce sade çayını yudumladı. Ne kadar sıkıcı.

Etiketten memnun kaldığımda, fark ettim ki gülümsemeyi bir an bile bırakmamıştım. "Bu gerçekten *Ruby*'ydi! Jake de burada mı?" Kafenin sahibini görebilmek için etrafa bakındım ama çalışanlar sadece Ruby, arka taraftaki aşçı ve bulaşıkçıydı.

Anders, "Jake muhtemelen hâlâ uyuyordur. Ya da arkada hesaplarla uğraşıyordur. Akşam vardiyalarını o alıyor," dedi.

"Ve Ruby sabahları mı çalışıyor?"

Başını salladı. "Her gün."

Heyecanım biraz söndü. "Birbirlerini görmeleri zor oluyordur."

Omzunu hafifçe silkti. "Sormuyorum."

"Ruby çok çalışıyor gibi görünüyor, muhtemelen Jake de öyledir," diye devam ettim, kitabın sonunu hatırlayarak. *Unrequited Love Song*, serinin dördüncü kitabıydı ve okurları ikiye bölmüştü. Bazılarına göre Ruby sadece şimdilik mutluydu, tıpkı dördüncü kitapta Bea'nın olduğu gibi. Ama bazılarıysa Ruby'nin mutlu sonunu bulduğunu düşünüyordu. *Burası* -sert kahveler, tüm gün süren kahvaltılar, damalı zeminler- onun mutluluğu buydu. Buna bir an bile inanmamıştım ama onun yalnızca şimdilik mutlu olduğunu da düşünmüyordum. "Rachel bunu böyle mi planladı acaba? Ruby mutlu mu?" diye mırıldandım.

Anders duyduysa bile cevap vermemeyi tercih etti. En azından, ilk başta. Sonra, oldukça sessiz bir şekilde, "Burada başına gelebilecek en kötü şey, yanmış bir hamburger ve yağmurlu bir öğleden sonra. Nasıl mutlu olmasın ki?" dedi.

Doğru. Hatta bazı insanlar burayı mükemmel bile bulabilirdi.

Gereğinden fazla düşünüyordum. Bu harikalar diyarında bir hata bulmaya çalışıyordum ve artık durmalıydım. Anın tadını çıkarmalı, *rahatlamalıydım*.

Gözlerim pencerenin dışına kayarak sokaktaki insanlara ve

Scanned with CamScanner

dükkânlara takıldı. Sokağın aşağısında, bir anlığına pembe bir saç teli gördüm ve kalbim boğazıma tırmandı. Eloraton'da pembe saçlı yalnızca bir kişi vardı. Daha iyi görebilmek için pencereye doğru yanaştım. O sırada saatim sos kabının sapına takıldı ve sosu resmen kucağıma boca ettim. "Kahretsin," diye söylenerek hızla kabı düzelttim ve bir avuç peçete kaptım. Neyse ki şurup ağır akıyordu, bu yüzden sadece biraz bulaşmıştı. Tuvalete gidip temizleneceğimi mırıldanarak koltuktan kaydım. Anders eliyle tuvaletleri işaret etti ama ben zaten çoktan yürümeye başlamıştım.

Tuvalet kafenin diğer ucundaydı. Kapısı gıcırdıyordu ve içerideki tek kullanılabilir kabinin kilidi pek de sağlam değildi. Kapının arkasına isimler, gizli mesajlar, gülen yüzler ve imzalar kazınmıştı. Elimi gezdirdiğimde, hepsi parmaklarımın altındaydı.

Sabun mis gibi limon kokuyordu ve lavabodaki su buz gibiydi ama bir türlü Ruby'nin gülümsemeyi çok iyi taklit ettiği hissinden kurtulamıyordum. Çünkü ben de öyleydim.

Ruby'nin hikâyesini bitirdikten sonra, salondaki halının üstünde yatarken, halının pürüzlü dokusunu ve kitap raflarının göğe uzanıyormuş gibi göründüğünü hâlâ hatırlıyordum. Tavana uzun süre bakıp üst kattaki küçük çocuğun odanın içinde minik bir fil gibi koşuşturmasını dinlemiştik.

"Pekâlâ." Bir süre sonra, Pru mutfağa gidip çay yapmaya kalktığında iç çektim. "Sanırım bu mutlu bir sondu."

"Tabii ki öyleydi," dedi Pru, iki fincan *chai* ile geri dönerken. Birini bana uzattı, doğrulup aldım. "Ruby, sevdiği adama kavuştu. Ve o yağmur altındaki öpücük? Mükemmeldi. Tanrım, şelale sahnesinde adamı tamamen soyup oracıkta sevişecekler sandım."

Yüzümü buruşturdum. "Şelalenin altında mı? Rahat olacağını hiç sanmıyorum."

"Biraz hayatı yaşa, Elsy," diye azarladı Pru, kanepeye kıvrılırken. "Peki, nesini beğenmedin?"

Scanned with CamScanner

Chai'mi yudumladım. Balın hafif bir lavanta aroması vardı. "Peki ya kendi hayalleri?"

"Yeni hayaller buldu. Yani, bir pop yıldızı olmak o kadar da *gerçekçi* bir hayal değil."

"Sanırım beni rahatsız eden de bu," diye karşılık verdim ve yanına kıvrıldım. "Çünkü aşk hikâyeleri gerçekçi olmak zorunda değil. Eğer öyle olsaydı, her hikâye insanların huzurevinde yalnız başına ölmesiyle biterdi."

"Vay canına, Elsy. *Gerçek* duygularını anlatmaktan çekinme."

Sıkıntıyla iç çektim. "Tek söylemek istediğim, neden ikisini birden seçemedi? Hem hayallerini hem *de* Jake'i?"

Pru başını yana eğip düşündü. "Peki ya Jake'in hayalleri?"

"Aynen! O neden fedakârlık yapamadı?"

Pru gözlerini devirdi. "Elsy, seni seviyorum ama bence fazla kafa yoruyorsun. Bu eğlenceli bir aşk hikâyesiydi! Eloraton'da arkadaşlarıyla kalıp mutlu oldular. Hepsi bu kadar."

Belki öyleydi. Ama eğer bir gün ben böyle bir seçimle karşı karşıya kalırsam -kariyerim ve gerçek aşk arasında- hangi tarafı seçeceğimi biliyordum.

Pru da biliyordu.

Ve biz iki ayrı taraftaydık.

Bu yüzden duygularımı bastırıp, "Haklısın. O yağmur altındaki öpücük? Resmen *nefes kesiciydi*," dedim.

"Değil mi?" Pru iç geçirdi. "Ben de yağmur altında öpülmek istiyorum."

Ona yaklaşıp kaşlarımı oynattım. "Jasper tarafından mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Eileen*!"

Omuz silkip masumca gülümsedim. "Ne? Onu çekici bulduğunu sanıyordum..."

"Evet ama o bizim *komşumuz*."

"Dünyanın en eski hikâyesi," diye belirttim ve Pru'nun kulakları kızardı.

"Çok kötüsün."

Scanned with CamScanner

"Teşekkür ederim." Omzumu hafifçe omzuna vurdum. Ve sonunda Jasper'la çıkmaya başladılar. Âşık oldular. Şimdi ise beraber İzlanda'yı keşfediyorlardı, ben ise buradaydım. Aynı aşk hikâyeleriyle büyümüştük, aynı romanları okumuştuk. Peki, nasıl oldu da o doğru olanı bulmuştu, ben de her şeyi korkunç derecede yanlış yapmıştım?

Lavaboda yüzüme soğuk su çarptım ve yüzümü kurularken kendi kendime *kes artık*, diye düşündüm. Kâğıt havluyu çöpe atıp masaya dönmek üzere tuvalet kapısını açtım.

"Şekerim, bu akşam senin yerine bakamam," dediğini duydum Ruby'nin. Tezgâhta, kırmızı bir sabit hatlı telefonun ahizesini kulağına dayamıştı, parmağını telefonun kablosuna doluyordu. "Olmaz, Junie'ye duvar kâğıdı konusunda yardım edeceğime söz verdim." Sonra bir duraksama. Hayal kırıklığıyla gelen bir iç çekiş. Usulca geri çekilip tekrar tuvalete girdim, sanki konuştuklarına kulak misafiri olmamışım gibi. Söylediklerinin geri kalanı anlaşılmazdı, sonra, "Evet. Tamam, onunla konuşurum," dedi. "Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Muhtemelen Jake'le konuşuyordu. Her şey yolundaydı, değil mi? Burada başına gelebilecek en kötü şey yanmış bir hamburger ve yağmurlu bir öğleden sonraydı; Anders böyle söylemişti.

Fazla anlam yüklüyordum.

Üçe kadar saydım ve tuvaletten çıktım.

Ruby, tezgâhın diğer tarafında durmuş, bulaşıkçıyı buz kırıntılarını süpürmesi için yönlendiriyordu. Sonra beni fark etti ve gülümsedi. "Aa, Andie'nin arkadaşı! Kasabayı nasıl buldun?"

"Şey... oldukça hayalperest," dedim, hafif alaycı bir gülümsemeyle.

"Gerçekten çok sessizdir. Burada asla bir şey olmaz. Lanet derecede yavaş," diye ekledi zorlama bir gülüşle.

"Sence bir gün buradan ayrılacak mısın?"

Ruby omuz silkti. "Eskiden öyle düşünürdüm ama ayrılmış olsaydım Andie'nin eğlenceli arkadaşlarıyla tanışamazdım, değil mi? Sen ilksin ama eminim başkaları da vardır."

Scanned with CamScanner

"Ah, hayır, ben aslında—"

Tam o sırada aşçı üç tabağı servis penceresinden ona uzatarak seslendi.

"Sipariş hazır, Rubes!"

"Ah, pardon, bir saniye." Özür dileyen bir gülümsemeyle tabakları aldı ve kafenin diğer tarafına yöneldi. "Seninle tanışmak güzeldi!"

"Seninle de," diye karşılık verdim ve o uzaklaşırken, konuşmamak için kendimle mücadele ettim. Pru'yla konuşmamız aklıma geldi; Ruby'nin değil de Jake'in fedakârlık yapması gerektiği konusundaki tartışmamız. Ruby'nin doğru şeyi yaptığına inandığını biliyordum. Sonuçta sevgi dolu bir erkek arkadaşı, kusursuz bir ilişkisi vardı. Ve muhtemelen yakında harika bir evlenme teklifi alacaktı. Ama ben sadece... Ben sadece bir konuda haklı olmak istiyordum. Belki de Pru yanılıyordu. Bu yüzden içimden geldiği gibi konuştum. "Ruby, hayallerinin peşinden gidebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Ruby omzunun üzerinden meraklı bir bakış attı. "Ne?"

"Burası... senin gerçekten istediğin şey olamaz, değil mi?"

Ruby arkasını döndü, hareketiyle birlikte tepsideki yumurtalar sallandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Gergin bir şekilde kafenin içine göz gezdirdim. Anders gözlerini uzaklara dikmiş çayını yudumluyordu. Sanki buradan yüzlerce kilometre uzakta gibiydi. Bu bana cesaret verdi.

"Sadece... bununla yetinmek zorunda değilsin."

Ruby gözlerini kırptı. Ne diyeceğini bilemiyordu ve umarım sınırı aşmamıştım ama bunu duyması gerekiyordu. Belki sadece birazcık dürtülmeye ihtiyacı vardı. Bazen sadece küçük bir dürtme yeterdi, değil mi? Sonuçta o kurgusal bir karakterdi. Ne kadar zor olabilirdi? Sanırım söylediklerim ona ulaşmıştı çünkü nefesi kesildi. Gözleri açıldı.

Ve sonra, ben dehşet içindeyken, işler fena hâlde ters gitmeye başladı.

Scanned with CamScanner

Hem de çok, çok hızlı bir şekilde.

"Beni tanımıyorsun," dedi Ruby, sözleri o kadar sertti ki irkildim. "Ve tanısan bile sana ne? *Siktir git.*"

Sonra hızla döndü ve yumurtalarla pankeklerin dağılmış olduğu masaya yöneldi. Benimse boynum kızarmaya başladı. Bulaşıkları yıkayan sıska çocuk bana ters ters bakıyordu.

Usulca Anders'ın yanına geri döndüm ve Ruby'ye göz atarak gergin bir şekilde yerime oturdum. Ama Anders, başta beni fark etmemişti bile, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Bakışlarını takip ettim. Gail, barmen olan, uzun ve iri yapılı bir adamın yanında yürüyordu. Yüzünü göremiyordum ama onun Frank olduğuna emindim. *Frank's Hotties*'in ve oto tamircisinin sahibi. Gail, adamın söylediği bir şeye gülüyordu, sonra sokağın köşesinden dönüp gözden kayboldular.

"Düşüncelerin için bir kuruş?" diye sordum.

Anders'ın nane yeşili rengi gözleri odaklandı, zihni buraya döndü ve gözlüğünü burnunun üstüne refleksle itti. "Ah, hayır. Benim düşüncelerim biraz daha pahalıdır."

"Enflasyona uyarlamak zorunda kaldın demek?"

"Geç kapitalizmin can sıkıcı yükselişi." Koltuğunda biraz kıpırdandı, sonunda tamamen düşüncelerinden sıyrıldı ve bana hafifçe kurnaz bir ifadeyle sordu. "Hem zaten, bir kuruşla ne alabilirsin ki?"

"Senin düşüncelerini alırım sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Belki ben de fiyatları artırmalıyım."

Gözüm yine mutfağa kaydı. Bu sefer Anders fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ne? Ah, evet, her şey harika. Şahane."

Şüpheyle dudaklarını büzdü. "Tabii, eminim." Ve şimdi elbette şüpheleniyordu. Ona *anlatmamamın* ağırlığı içimi kemiriyordu. Tam her şeyi anlatmaya karar vermiştim ki, Ruby siparişlerimizi getirdi.

Tabakları masaya sertçe bıraktı. Benim *Honey Surprise*'ım

Scanned with CamScanner

masanın üstüne yayıldı, yapış yapış ve altın renginde. Anders'a döndü. "Acı sos?"

"Hayır, ben—"

"Çünkü burada, *Grumpy Possum Café*'de, sadece Gemma'nın *Honey-Honey* balını satmıyoruz, kasabamızın bir diğer ünlü ürünü olan *Frank's Hotties*'e de aynı ilgiyi gösteriyoruz," dedi Ruby, bu tiradı defalarca tekrarlamış gibiydi. Sonra önlüğünün cebinden küçük bir acı sos şişesi çıkardı. Şişenin şeklini hemen tanıdım; dün gece gördüğüm şişenin aynısıydı ama en azından bunun etiketi hâlâ üzerindeydi. "*Frank's Hotties*, tamamen yerel üretim olup—"

Anders elini kaldırdı. "Gerçekten, ben iyi—"

"—New York'un harika kasabası Eloraton'da yetiştirilmektedir. Acı sos denilince, Frank'i düşünün." Sonra elindeki şişeyi kaldırdı ve tüm hıncını alırcasına Anders'ın kulüp sandviçinin üzerine boca etti. Bu sırada da bana gözlerini dikip bakmayı ihmal etmedi. Anders, sıvı ateşin sandviçini boğmasına tanık olurken, yavaşça bana attığı bakış pek de dostane sayılmazdı. Şişe tamamen boşaldığında, Ruby fişi masaya fırlattı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Gittiğinde, Anders yorgun bir bakış attı.

En masum hâlimi takınarak peçetemi açtım. Gömleğinde küçük bir acı sos lekesi vardı. "Gerçekten çok *garipti*, neden böyle yaptı ki?"

"Ona ne dedin?"

Elimi uzatıp gömleğindeki acı sosu silmeye çalıştım ancak lekeyi daha da yaydım. "Ben hiçbir ş—"

Anders, boğuk bir homurdanmaya benzeyen bir nefes verdi.

Ağzımı kapattım. Dürüst olmak gerekirse, eğer bana Charm Köprüsü'nden aşağı atmak ister gibi bakmıyor olsaydı, çıkardığı sesi seksi bile bulabilirdim. Ama şu an için sadece gömleğini mahvetmiş ve muhtemelen bu kafede rahatça yemek yemesini imkânsız hale getirmiştim.

Scanned with CamScanner

Kendi tarafıma çekilip omuz silktim. "Ben sadece..."

"Devam et."

Sonunda itiraf ettim. "Ruby ile Jake'in konuşmasını duydum ve ona biraz tavsiye verdim, tamam mı? Onun hikâyesini sen de biliyorsun! O *bunu* istemiyordu -kendini bu kadar yıpratmayı- ve Jake de istemiyordu."

Anders arkasına yaslandı ve yorgun bir şekilde burun kemerini ovuşturdu.

"Bak," diye iç çekti, peçeteyi alıp sandviçinin üstündeki acı sosu olabildiğince silmeye çalışırken, "buradaki kimse bir kitabın içinde olduğunu bilmiyor."

"Hiç kimse mi?"

"Hayır."

"Senden başka?"

"Ben bir istisnayım," diye yanıtladı ve ne tür bir karakter olduğunu merak ettim. Anlatıcı mıydı? Hayır, kişiliği anlatıcı olmak için fazla donuktu. Ama açıklama zahmetine bile girmedi. "Düşünsene, tanımadığın, sinir bozucu derecede neşeli bir yabancı—"

"Ben sinir bozucu değilim."

Umursamadan devam etti. "Sana gelip, bu senin mutlu sonun değil deseydi, nasıl *hissederdin*?"

Kaşlarımı çattım. "Biraz öfkelenirdim."

"Aynen öyle." Sonra bir patates kızartması aldı, ardından bir tane daha. "En azından acı sosu her yere dökmedi."

Pankekler ve Fransız tostu, yerel üretim Honey-Honey balıyla kaplanmıştı, üzerine siparişe özel olarak pudra şekeri ve tarçın eklenmişti. En üstündeyse yıldız şeklinde kesilmiş muntazam bir çilek konmuştu.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekmek istedim ama Anders boğazını temizleyince irkildim.

"Bir fotoğraf çekebilir miyim?"

"Çıkmaz."

"Cidden mi?"

"Dene ve gör."

Scanned with CamScanner

Denedim. Kamera uygulaması anında kapandı. Tekrar denedim. Aynı şey oldu.

"Hımm. Ve sanırım Wi-Fi'niz de sürekli bozuk? Ve burada telefon hiç çekmiyor, değil mi?"

"Ah hayır, burada herkesin telefonu çeker ve Wi-Fi da gayet iyi çalışır. Tabii sen hariç çünkü sen buraya ait değilsin."

"Yani bana yalan söyledin."

Omuz silkti.

"Aksi takdirde bana inanır mıydın?"

"Hayır," diye itiraf ettim ve peçeteye sarılı çatal bıçağımı çıkararak öğle yemeğime baktım. Pru'yla birlikte evde Honey Surprise yapmayı yüzlerce kez denemiştik. Sonunda Fransız tostunun ve mükemmel altın-kıtır pankekin tarifini çözmüştük. Ama hiçbir denememiz beni ilk lokmanın yumuşaklığına, tereyağı tadına ve çıtır dokusuna hazırlayamazdı.

O kadar lezzetliydi ki, istemsizce inledim.

Anders patates kızartmasından boğulmak üzereyken çayından bir yudum alarak yuttu.

Yüzündeki tiksinti ifadesinden, kombinasyonun korkunç bir tat verdiğini anlamak zor değildi. "Bunu *yapmasan* olmaz mı?" diye kısık sesle öksürerek fısıldadı.

"Bunu *tattın* mı sen? Muhteşem. Benim yediğim şeyden yemelisin."

"Tatlı yemem pek."

"Büyük kayıp. Bunun içine ne koyuyorlar? Nasıl *bu kadar iyi* olabilir!"

"Tereyağı, un ve sevgi," dedi, restoranın arka duvarına boyanmış slogana işaret ederek.

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ve yemeğimizi bitirdikten sonra, seni arabana götüreceğim ve sen de yoluna devam edeceksin. Yoluna devam *edeceksin*."

"Ah," dedim dikkatim dağılmış şekilde, balla kaplanmış pankekten bir lokma daha ağzıma atarken, "kesinlikle."

Scanned with CamScanner

8

Tamamen Tatlı

Dürüst olmak gerekirse, arabamın bozulduğunu öğle yemeğinden sonra söylemeyi *planlıyordum*. Muhtemelen. Ama sonra *Sweeties*'in önünden geçtik ve içeri girip bir poşet bal aromalı yumuşak şeker almadan *duramadım*. Gemma Shah'ın bal arılarından yerel üretilmiş. Kasada Gemma'yı görmeyi umuyordum ama muhtemelen öğle yemeğine çıkmıştı. Onun yerine küçük kardeşi Maya Shah vardı. Kısa, düzgün kesilmiş koyu saçları, dilinde bir *piercing*, göz farıyla uyumlu siyah ojeleri, sıcak kahverengi teniyle çarpıcı bir kontrast yaratıyordu. Olivia'nın favori karakteri ve Lyssa Greene'in platonik aşkı. Elli metre uzaktan bir ağacın dalındaki sineği bile yayla vurabilirdi.

"Andie!" diye seslendi Maya, kollarını havaya kaldırarak. "Bu ne sürpriz! Bana alerjin olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü buraya asla uğramıyorsun."

"Tatlı sevmem pek," diye yanıtladı yorgunca, sanki bu cümleyi binlerce kez söylemiş gibi.

"Hepimizin kusurları var," dedi Maya ve bana döndü. "Umarım senin damak zevkin daha iyidir?"

"Çok daha iyi," diye onayladım ve dükkândaki her türlü şekerlemeyi tattım. Anders, lolipopların önünde somurtuyor, sanki elimi kolumu bağlayıp beni arabama götürecek gibi duruyordu,

Scanned with CamScanner

ben de Maya ile aromalar ve arılar hakkında sohbet ediyordum. Maya, içi jilet dolu bir sakıza benziyordu; tatlı ama keskindi.

Ben Maya'ya veda ederken Anders iç çekti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hadi *ama* Anders," dedim, satın aldığım şekerlemeyi açarak. "Burada her şey var. Her şey! *Görmeden* gidemem."

Cevap olarak sadece iç çekti.

"Pekâlâ. Eğer seni bu kadar sıkıyorsam gidebilirsin, biliyorsun."

"Sıkıcı diyemem," diye yanıtladı Anders. "Görüşürüz, Maya." Sonra kapıyı benim için açık tuttu. Gözlerimi devirerek dışarı, sıcak güneşin altına adım attım. O da arkamdan geldi.

Bir şekerleme açıp ağzıma attım. O kadar tatlıydı ki nerdeyse dizlerimin bağı çözülecek sandım. "Aman Tanrım," diye mırıldandım, bal aromalı şekerlemeyi çiğnemeye çalışırken. "Gerçekten dişlerime yapışıyor! Tıpkı kitaplardaki gibi! İnanamıyorum!" İçimden öylesine derinden bir kahkaha yükseldi ki, bu kadar neşeli bir ses çıkarabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Göğsüm patlayan şekerlerle dolu gibi hissediyordum. O kadar uzun zamandır bu hissi yaşamamıştım ki, nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Bu farkındalık bana bir tren gibi çarptı.

Mutluydum.

Her şey ama her şey gerçekti. *Sweeties, the Roost, Grumpy Possum Café, Daffodil Inn*, kitabevi. Dün gece neden bu kadar iyi uyuduğumu şimdi anlayabiliyordum. Çünkü nerede olduğumu bilmesem de vücudum biliyordu.

Evdeydim.

Gülümsemekten yüzüm ağrıyordu, kendimi durduramıyordum. Şekerleme tatlıydı, öğleden sonra sıcacıktı ve uzaktan bulutlar kümelenmeye başlamıştı. Ağaçların arasında gök gürültüsü yankılandı. Dünkü gibi bir öğleden sonra sağanağı yaklaşıyordu.

Scanned with CamScanner

Sanat galerisinin önünden geçerken Anders beni dikkatle inceledi.

"Şeker dükkânına girmiş bir çocuk gibisin."

"Az önce bir şeker dükkânından *çıktık*," diye hatırlattım ve ona da bir şekerleme uzattım.

Başını iki yana salladı.

"Ah, doğru, tatlı sevmiyorsun."

Bir tane daha şeker açtım. Bu da ilki kadar tatlı ve yapışkandı. "Pekâlâ, sana bir sorum var."

"Şimdiye kadar sorduğun yüzlerce soruya ek olarak mı?"

"Ukala," diye homurdandım.

Önüne atlayarak onu durmaya zorladım. "Sen kimsin?"

"Küçük bir kasabada kitabevi işleten ve seni bir an önce buradan göndermeye çalışan adam."

"Evet, evet, bunu anladım ama seni hatırlamıyorum ve ben bu kitaplardaki her şeyi hatırlarım."

"Ah," dedi ve ellerini mükemmel ütülü pantolonunun ceplerine soktu. "Her şeyi mi?"

Kaşlarımı çatarak onu dikkatlice süzdüm.

Küçüklüğümden beri okuduğum her şeyi hatırlamakta çok iyiydim. On yıl önce okuduğum bir kitabı elime alıp neredeyse bölüm bölüm olay örgüsünü anlatabilirdim. Muhtemelen yavaş okuyan biri olduğum için, gereksiz bilgileri süngер gibi içime emiyordum. Ama *Quixotic Falls* romanlarının hiçbirinde bu adamı hatırlamıyordum. Son okuduğumda, *Ineffable Books*'un sahibi kitabevini satmıştı ama yazar kime sattığını hiç açıklamamıştı. Bu da beni daha fazla soru işaretiyle baş başa bırakıyordu; hikâyenin tam olarak neresindeydik? Hangi kitaptaydık? Tüm çiftler bir arada olduğuna göre ve ne Beatrice Everly ne de Garnet Rivers ortalıkta görünmediğine göre dördüncü kitaptan sonra bir yerde olmalıydık. Yani, Eloraton, Rachel Flowers'ın vefat ettiğinde bıraktığı sonsuz ihtimaller içinde savruluyordu.

"Şey," diye itiraf ettim sonunda, "seriyi bildiğimi sanıyordum.

Scanned with CamScanner

Ama seni hatırlamadığıma göre, demek ki pek de iyi bilmiyormuşum. Peki neden sen bir kitap serisinin içinde olduğunu *biliyorsun* da başka kimse bilmiyor? Lily'nin akrabası mısın? Thomas'ın kardeşi? Yoksa Frank'in kuzeni falan mı...?"

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Tahmin etmeye devam edebilirsin."

"Doğru tahmin edersem söyleyecek misin?"

"Evet," diye yanıtladı.

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim. Elimdeki şekerlemenin paketini düzgünce katlayıp arka cebime koydum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "*Burada* olduğuma hâlâ inanamıyorum. Şekerlemeler, kafe, pansiyon, kitabevi..."

Her şey buradaydı. Sevdiğim her şey.

"Her şeyi görmeliyim," diye karar verdim. "Pansiyonu, saat kulesini, sadece Merkür retrosunda açık olan o küçük kuyumcuyu ve—" Birden nefesim kesildi. Kasabanın en önemli yeri. Her şeyin başladığı, her şeyin bittiği yer. Anders'a döndüm. "Şelale! Şelaleyi görmeliyim—"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

"Neden?"

"Büyülü değil, gün ortası, hava sıcak, fırtına yaklaşıyor ve de senin buradan gitmen gerekiyor," dedi tırnak etlerini yolarak, sanki bu tartışılmaz bir gerçekmiş gibi.

"Büyülü olmadığını nereden *biliyorsun*?" diye meydan okudum.

Bana keskin ve sabırsız bir bakış attı.

"Peki ya sen büyülü olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum! Tam olarak bu yüzden gidip görmek istiyorum."

"Büyünün gerçek olup olmadığını anlamak için mi?"

"Belki de sadece görmek istiyorum."

Alaycı bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum. Ayrıca, diyelim ki büyü gerçek, sana ne faydası olacak? Gerçek olsa bile Elora-

Scanned with CamScanner

ton'un dışında geçerliliği olmayacak. Senin için hiçbir anlamı olmayacak. Üstelik yanında şelalenin altında duracağın biri bile yok."

Bir anda, şekerleme eskisi kadar tatlı gelmemeye başladı. "Bunu bilemezsin."

Beni süzdü, nane yeşili gözleri güneş ışığında parlıyordu. Erimiş *Mentos* şekerlerine benziyorlardı ama içinde bir mesafe vardı. Ve acıma mı? "O şelale sana istediğini vermeyecek, Elsy."

Tüm vücudum, ürkmüş bir kedi gibi kasıldı. "Ben hiçbir şey *istemiyorum*—"

"Kurgusal bir kitap serisine saplanıp kalmışsın. Yalnızsın ve buradan ayrılmak istemiyorsun," dedi, bana doğru eğilerek. "Çaresizsin, tatlım."

Midemde bir öfke kıvılcımı parladı. "Ben çaresiz değilim," diye patladım. "Ve sen de çok kabasın."

"Eminim birisi kalbini kırdı ya da mesajlarına cevap vermedi, her neyse artık, ama inan bana, bir şelale onları geri getirmez—"

Daha önce kimseye tokat atmamıştım. Ne yaptığımı elim sızladığında ancak kavrayabildim. Yanağında kırmızı bir iz belirirken, ben de kendi yaptığım şey karşısında donup kalmıştım. Ama en çok, onun beni bu hâle getirmesine izin verdiğim için öfkeliydim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak hızla geri çekildim.

"Özür dilerim." Sesim titriyordu. Öfkeden mi, yoksa gerçekten pişmanlıktan mı, bilmiyordum. "Üzgünüm."

Sonra hızla arabama yöneldim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum ama ne kadar uğraşsam da engelleyemiyordum. Çünkü bana karşı ne kadar acımasız olursa olsun, Anders haklıydı. Yalnızdım. Ve hiçbir şey ama hiçbir şey, Liam'ı bana geri getiremezdi.

Scanned with CamScanner

9

Yeterince İyi

İlk kez âşık olduğumda -ciddi anlamda âşık- yirmi altı yaşındaydım.

Gecenin başında, gece yarısı bir yabancıyla öpüşeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Son iki yılbaşı gecesini, benimle çıkarken hayatlarının aşkını bulan erkeklerle geçirmiştim. Bir yılbaşı gecesini daha, kahve kuyruğunda arkamda duran kadına âşık olacak bir adamla geçirmeyi kesinlikle istemiyordum.

İstemeyerek gittiği yılbaşı partisinde, oradaki en ulaşılamaz erkeğe âşık olan kadınlar hakkında pek çok hikâye okumuştum. Ama böyle şeylerin hep Prudence'a nasip olduğunu düşünürdüm.

Sonuçta, o komşumuz Jasper'la *Unrequited Love Song*'u okuduktan yalnızca üç hafta sonra bir markette tanışmıştı. Çorba reyonunda. İkisi de son tavuk suyu konservesine uzanırken.

Bundan daha romantik bir karşılaşma olabilir miydi?

O yüzden, Prudence benden Jasper'ın hukuk firmasının yılbaşı partisine onunla gelmemi istediğinde -çünkü tek başına gitmek istemiyordu- hayır diyemedim. Oysa evde kalıp *Harry ve Sally Tanışınca*'yı izlerken kendimi çikolataya boğmayı planlıyordum. Ama yine de üniversiteden beri üzerime tam olan, giydiğimde disko topuna döndüğüm parlak gümüş elbisemi giydim ve Prudence'ı bu savaşta yalnız bırakmadım.

Scanned with CamScanner

Tahmin edilebileceği gibi, gecenin çoğunu bir köşede oturarak geçirdim. Bu sırada Prudence ve Jasper, parıldayan ışıkların altında dans edip boş koridorlarda öpüştüler. Sonuçta gitmeme bile gerek yokmuş. Açık barın yanında, büyük kanatlı bir koltukta unutulmuştum ama hâlimden memnundum. İnsanları izleyip, küçük aşk hikâyeleri uydurarak vakit geçirdim. Tesadüfen dokunan eller, eğilip fısıldaşmalar, kahkahalar. Acaba bir hukuk firmasında geçen romantik bir kitap serisi var mıydı? Aynı ortaklık için mücadele eden iki rakip avukat? Bunu eve gidince araştırmak için telefonuma not aldım. Tabii *eğer* eve gidebilirsem. Görünüşe bakılırsa *Uber* çağırmam gerekecekti.

Saat on bir buçuk olduğunda en mantıklı şeyin *Uber* çağırmak olduğunda karar kılmıştım. Eğer şimdi çıkarsam, gece yarısından sonraki yoğunluğa takılmadan eve varabilirdim. Prudence'ı girişte bulup planımı söyledim. Beni hayretle karşıladı.

"Hadi ama!" diye itiraz etti, yanakları şampanyadan kızarmıştı. "En azından gece yarısını bekle!"

"Çok yorgunum," diye yanıtladım. Hem nasıl olsa öpecek kimsem yoktu. Gece yarısı yaklaştıkça, bu gerçeği daha da çok hissediyordum.

"Öğlen uyandın! Yorgun *olamazsın*. Yoksa bu at— atlar—" Bir an durdu, kaşlarını çattı. "Yoksa atıştırmalıklar mı kötüydü? Ayakkabıların mı sıkıyor? Müzik mi kötü? Yoksa o şarkıyı mı çaldılar—" Etrafına şüpheyle bakındı, sonra fısıldadı. "*O kötü şarkıyı mı?*"

Ah, canım, tatlı Prudence. Ona sıkıca sarıldım. "Ben iyiyim, merak etme."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Şimdi git ve Jasper'la eğlenmeye bak," dedim çünkü Jasper birkaç adım ötede nazikçe bekliyor, konuşmamıza kulak misafiri olmamaya çalışıyordu. "Bu arada," diye ekledim, "sanırım en sevdiğin şarkı çalıyor."

Prudence hemen müziğe kulak kabarttı.

Scanned with CamScanner

"Ah! Benim adım bu şarkıdan geliyor! Jasper, Jasper, işte bu şarkı!" diye çığlık attı, dönüp Jasper'ın koluna yapışarak. "Dans edelim mi?"

Jasper, iyi olduğumdan emin olmak için bana son bir bakış attı. Ben de sessizce, "*Mutlu Yıllar*" diye fısıldadım. Onlar partiye geri döndükten sonra, ön kapıdan çıkıp basamaklara oturdum ve *Uber*'imi beklemeye koyuldum. Gece serindi ve yanıma bir ceket almayı düşünmemiştim. Disko topu elbisemin içinde tir tir titriyordum, ta ki biri omuzlarıma bir ceket bırakana kadar.

"Partiden pek keyif almadın galiba?" diye sordu yumuşak bir ses.

Başımı kaldırdım ve tüm gece boyunca içkileri hazırlayıp güzel kızları etkilemesini izlediğim barmeni karşımda buldum. Kısacık kestirdiği kahverengi saçları, keskin mavi gözleri ve yaz boyunca güneşte kalmaktan bronzlaşmış, artık yavaş yavaş solmaya başlayan teniyle sert bir görünümü vardı. Yanıma oturdu, elindeki elektronik sigaradan derin bir nefes çekti. Çilek kokusu, parmaklarındaki votka kokusuyla birlikte havaya karıştı. Beyaz gömleği, kömür rengi yeleği ve pantolonuna uygun parlak ayakkabılarıyla insanı affalatacak kadar şık görünüyordu.

"Parti çok güzel," diye yanıtladım. "Sadece..."

"Öpücük yüzünden, değil mi?" diye tahmin etti.

Ağzım açık kaldı. "*Ne*?"

Elektronik sigarasından bir nefes daha çekip dumanı üfledi. "Bilirsin işte, o klişe?"

Uygulamaya göz attım. *Uber* şoförüm neden hâlâ beş dakika önce olduğu yerde bekliyordu? "Diyelim ki öyle," dedim.

"O zaman bu gerçekten yazık olurdu," diye karşılık verdi.

"Gitmem mi?"

Bana biraz daha yaklaştı. "Öpecek kimsen olmaması," derken bakışları dudaklarıma kaydı.

Kalbim hızlanmaya başladı. Benimle *flört mü ediyordu*? Boğazımdaki düğümü yutkundum. "Peki ya senin var mı?"

Scanned with CamScanner

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Elbette. Eğer o da isterse."

O anda, içerden biri onu sigara molasından çağırdı. Ceketini omuzlarımdan alıp ona uzattım. Bunu beklemiyor gibiydi. Ama ben hiçbir zaman gerçekten istediğim bir şeyi elimde tutmaya alışık değildim. Ceketini tekrar omuzlarına alıp merdivenleri çıktı ve binaya girdi. Beni yerinden bile kıpırdamayan *Uber*'imi bekler hâlde bıraktı.

Tekrar titredim. Ve saat, gece yarısına doğru ilerlemeye devam etti.

Sonra—

Bağırışlar.

"Mutlu Yıllar!" nidaları.

İçeriden yükselen *Auld Lang Syne* ezgileri, sarhoş bir hukuk firmasının eşlik ettiği bir koro.

Daffodil Daydreams'de, Junie ve Will ilk kez yılbaşı gecesi, Roost'un çatısında, bir meteor yağmuru altında öpüşmüştü. Burada ne meteor yağmuru vardı ne de kar. Ve öpecek kimsem yoktu ama...

Ayağa fırladım. Merdivenleri hızla çıkıp içeri girdim. Ana salondaki büyük saat *üç, dört, beş* kez çaldı.

Oda, birbirini öpen, gülen, sevdiği insanlarla yeni yılı paylaşan insanlarla doluydu. Ben de bunu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, bedenim beynimden önce harekete geçti.

Bu, aşk şarkılarındaki o andı; şarkının bir anda değiştiği an. Göz göze geldik. Barda içkisini karıştırıyordu. Kalabalık, önümde yavaşça açıldı.

Saat çalmaya devam ediyordu *altı, yedi, sekiz...*

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu kendime doğru çektim.

On bir, on iki...

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken hiç şaşırmamıştı. Öpüşü de konuşması gibiydi; keskin ve iddialı, geride hafif bir çilek ve nikotin tadı bırakıyordu. Kulaklarımızda *Auld Lang Syne* yankılanıyordu, eski dostlukların unutulmasından bahsediyordu. Dudaklarımız

Scanned with CamScanner

sonunda ayrıldığında bana bakışını asla unutmayacaktım. Sanki beni -bedenimi ve ruhumu- yiyip bitirmek istiyor gibiydi.

"Bu arada, ben Liam," dedi, nefes nefese, başparmağıyla dudaklarımı hafifçe okşarken.

"Eileen," diye karşılık verdim ve o an ona âşık oldum.

Bir öpücük ikiye dönüştü, sonra beraber geçirdiğimiz bir geceye, sonra bir kahvaltıya, ardından beni eve bırakışına ve akşam planımı sormasına; ve işte böyle başladı. Gözlerine baktığımda, böylesine aniden ve derinden âşık olacağımı, dört yıl sonra uyandığımda her şeyin rüya gibi görüneceğini hiç düşünmemiştim.

Ama öye oldu.

Liam Henry Black benim dünyam oldu; tıpkı iddialı bir duvar kâğıdının tüm odayı kaplaması gibi. Ve sen de odayı ona uyum sağlayacak parçalarla tamamlamak istersin. İşte öyle. Meğer o, işler arasında kalmış bir mimardı ve bu yüzden yılbaşı partisindeki işi kabul etmişti. Babasının şehrin diğer ucunda büyük bir şirketi vardı ama o kendi yolunu çizmek istiyordu. Ve o çarpıcı mavi gözleriyle bana baktığında, kendimi gerçekten o yılbaşı gecesi onu öpen cesur kız gibi hissettirmişti.

Okuduğum onlarca roman, baştan sona ezberlediğim aşk hikâyeleri, Jane Austen'den Nora Roberts'a, masallardan karanlık erotizme kadar hiçbir şey beni böylesine âşık olmaya hazırlamamıştı.

Bazı aşk hikâyeleri kusursuz görünürdü.

Benimkinin de öyle olduğunu düşünmüştüm.

İlk haftanın sonunda, Prudence benim deliler gibi âşık olduğumu anlamıştı. Cuma akşamı, Liam'la akşam yemeğinden dönerken beni yakaladı. Aslında kız kıza bir gece geçirecektik ve ben bunu tamamen unutmuştum. Ama buna hiç kızmadı. Beni kolumdan tutup kanepeye çekti ve her şeyi anlatmamı istedi.

"Partideki çocuk mu?" diye sordu, gözleri heyecanla ışıldıyordu.

Altdudağımı ısırdım. "Evet..."

"Ve bu ilk buluşmanız mıydı, yoksa...?"

Scanned with CamScanner

"Dördüncü," dedim. Küçük bir çığlık attı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, oluyor! Gerçekten *oluyor*! O partide birini bulacağını *biliyordum*! Dürüst olmak gerekirse Jasper'ın iş arkadaşlarından biri olur diye düşünmüştüm ama barmen de gayet iyi."

Kıkırdadım ve ona Liam'ın aslında bir mimar olduğunu, şu anda işsiz olduğunu ve ondan hoşlandığımı söyledim. "Yani *gerçekten* hoşlanıyorum," diye ekledim, biraz daha alçak bir sesle, sanki bir sır veriyormuşum gibi. Belki de gerçekten öyleydi. Eğer evrene, benim seviyemin çok üstünde birine âşık olduğumu söylersem, evrenin bunu düzelteceğinden ve Liam'ın daha iyisini hak ettiğini fark edeceğinden korkuyordum.

Prudence biraz daha yaklaştı. "*Her şeyi* anlat."

Her şey. Tırmandığı ve tırmanmak istediği zirvelerden coşkuyla bahsetmesini ne kadar sevdiğimi. California'daki Half Dome. Wyoming'deki Devil's Tower. Ve daha niceleri. Ya da cüzdanını hep sol arka cebine koyuşunu. Kahverengi saçlarının kulaklarının üstüne ne kadar mükemmel düştüğünü. Beni, sanki tadını çıkarması gereken bir şeymişim gibi öpüşünü. Ya da sinemada yan yana oturduğumuzda başımın tam omzuna denk gelmesini.

Hepsini anlatmam sabaha kadar sürebilirdi.

O yüzden, ona daha kolay şeyleri anlattım. Aynı 90'lar filmlerini (*Tremors ve Twister*) ne kadar sevdiğimizi, hamburgerini nasıl tercih ettiğini (hâlâ kanı akacak kadar az pişmiş) ve üniversite için Georgia'ya gelene kadar Montana'da amcası tarafından büyütüldüğünü. Bir yıl boyunca AmeriCorps'ta ev inşa etmek için gönüllü çalıştığını, otuzdan fazla kez hava dalışı yaptığını ve Everest'e ve Kilimanjaro'ya ve Fuji'ye ve Kaliforniya'dan buraya kadar her türlü zorlu kaya parçasına tırmanmaktan başka bir şey istemediğini anlattım.

Benden çok farklıydı. Neredeyse hiç kitap okumazdı ama ben ona okuduklarımı anlatırken büyük bir sabırla dinlerdi. Müzik zevklerimiz taban tabana zıttı ama bunların hiçbir önemi yoktu.

Scanned with CamScanner

"Onun yanındayken Elsy Merriweather değilmişim gibi hissediyorum," dedim Prudence'a. "Bambaşka biri olabilirmişim gibi hissediyorum; bambaşka biri *olmalıymışım* gibi. Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki."

Gözlerini kapatıp parmaklarını büyü yaparmışçasına salladı. "O zaman senin olacak."

Ona inanmak istiyordum.

"Sadece..." diye ekledi, sesini biraz alçaltarak. "Tüm bunların içinde kendini kaybetme, olur mu? Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Tabi ki kaybetmem," diye yanıtladım. Ve eğer bu bir aşk romanı olsaydı, bu replik büyük bir felaketin habercisi olurdu.

Yıllar boyunca, Jasper ve Pru ile çifte randevulara çıkarken, tatillere ve bowling oynamaya giderken, *Appalachian Trail'de* yürüyüş yaparken, *indie rock* konserlerinde kaybolurken Liam'la mutluluktan ölecek gibiydim. O neyi seviyorsa, ben de sevdim. Ona doğru çekildim, onun dünyasına daldım. Aynı tabaklardan yedik, aynı anıları paylaştık, aynı yataklarda uyuduk. Rahat ve güzel bir hayatı paylaşıyorduk ve ben, onun sevdiği insandım.

Ve bana görmeyi çok istediğim şelaleye yarım mil mesafede, zorlu bir yürüyüşün zirvesinde diz çökerek evlenme teklifi ettiğinde, cevap vermeden önce düşünmedim bile. Bu zaten belliydi. *Elbette* evet diyecektim. Ne kadar klişe gelse de bunun benim sonsuzluğum olduğunu biliyordum. Geceleri gözlerimi kapattığımda, onu hâlâ patikanın zirvesinde dizlerinin üzerinde görebiliyordum; o serin sonbahar gününde, arkasında *Looking Glass Falls* tabelasıyla, kısa koyu saçları, gökyüzü mavisi gözleriyle görebiliyordum. Pembe gözlüklerle baktığımda her şey toz pembe görünüyordu.

Ona âşık olduğumdan en ufak bir şüphem yoktu, bu yüzden hiç düşünmeden evet dedim.

Beni kollarına aldı, öpüştük ve Pru'nun çekip Facebook'a yüklediği fotoğraflara herkes bayıldı.

Scanned with CamScanner

Hayatımın en güzel yılının başladığını zannediyordum. Öyle olmalıydı. Liam evlenme teklifi etmişti ve düğünümüzü planlamaya başlamıştık. Küçük bir tören olacaktı -onun fikriydi- sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemizle. Düğünü pek umursamıyordum açıkçası, belediyeye gidip evlenmek bile beni yeterince mutlu ederdi. Belki de bunun sebebi annemin büyük ve gösterişli düğününün ben dört yaşımdayken boşanmayla sonuçlanmasındandı. Babam başka bir aile kurmuş ve annemi de beni de paramparça olmuş hayatımızın enkazıyla baş başa bırakmıştı.

Ama Liam düğün istemişti, o yüzden onu mutlu edecek şeyi yaptım (aşk bu değil miydi zaten?) ve itiraf etmeliyim ki, ben de düğün için heyecanlanıyordum; en azından *biraz*.

Mekân, kirişlerinden led ışıkların sarktığı ve tavanda geyik boynuzdan dev bir avizenin olduğu dönüştürülmüş bir ahırdı. Üç katlı bir kırmızı kadife pasta yiyecek, kadehlerimizi *prosecco* ile doldurup *Modern Love* eşliğinde dans edecektik. Düğünden bir hafta önce, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mekâna gittik. Düğün planlayıcısı bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı ya da en azından ben öyle sanıyordum, belki de Liam ona gitmesini söylemişti ve biz kırmızı ahırda baş başa kaldık. İçimde garip bir heyecan vardı. Bütün vücudum elektriklenmiş gibiydi çünkü bir hafta içinde, hayatta en çok sevdiğim kişiyle evlenecektim.

"Eileen," dedi Liam, yanıma yaklaşarak.

Açık havada vakit geçiren erkeklerin sahip olduğu o büyüleyici çekiciliğe sahipti; teni bronzlaşmış, güneş saçlarını açık kahverengiden sarıya çevirmişti. Onunla birlikte olduğum için kendimi o kadar şanslı hissediyordum ki.

"Liam," dedim aynı ciddi tonla çünkü bu durumu komik buluyordum. Gülümseyerek ona yaklaştım ve güçlü çenesine küçük bir öpücük kondurdum. "Haklıydın."

Parmaklarını parmaklarıma geçirirken duraksadı. "Ne konuda?"

Scanned with CamScanner

"Düğün hakkında. Bu düğün hakkında." Elini sıktım. "Gerçekten iyi bir zevkin var. Ahır fikrine başta pek sıcak bakmamıştım ama..." Kocaman gülümsedim. "Sanırım bu rustik hava hoşuma gitmeye başladı. Geyik boynuzları bile."

"Evet," dedi dalgın bir şekilde, yukarıdaki avizeye bakarak. Elini elimden çekti ve terlemiş gibi pantolonuna sildi. "Sana bir şey sormam lazım," dedi, sesi yumuşak ve narindi. Kalbim duracak gibiydi.

Neden bilmiyordum. Zaten evlenme teklif etmişti. Evleniyorduk. Ne sorarsa sorsun evet diyecektim. (Tabii makul sınırlar ve deneyimler çerçevesinde.)

Sonra, "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Güldüm. "Geyik boynuzundan avize *biraz* abartı, değil mi?"

Bana baktı, kaşlarını çattı ve tekrar uzaklara daldı. "Hayır, yani... Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bakakaldım. Neden bu kadar gergin gözüküyordu? "Mekân mı? Bu rustik görüntüyü beğendiğini düşünüyordum—"

"Hayır. Neden hep böyle *yapıyorsun*?" diye mırıldandı.

Onu anlayamıyordum. "Ben... Ne yapıyorum ki?"

Cevap verecek gibi oldu ama sonra sustu ve yüzü asıldı. Bir süre sonra, "Sanırım bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Demek öyle, diye düşünürken gözlerim kocaman açıldı.

"Hazır değilim," diye devam etti, bana neredeyse yalvaran bir bakış atarak. "Öyle olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Bence bunu yapmamalıyız."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim çocuksu bir saflıkla ona bakarak çünkü söylediği şeyi söylemiş olmasının imkânı yoktu. Yanlış anlıyor olmalıydım. Öyle olmalıydı. "Mekân mı?" dedim, neredeyse çocuksu bir saflıkla. "Başka bir yere bakmamı ister misin?"

"Sen düğün istemiyordun," diye sözümü kesti.

"Ben sen ne istediysen onu istedim."

"Ve bu ahırdan nefret ediyorsun."

Scanned with CamScanner

"O *kadar* da değil," diye mırıldandım.

Bana döndü, ellerimi sıkıca tuttu. "Elle," dedi. Bana onun dışında kimse Elle demezdi. "Sen bu düğünün neresindesin? Etrafıma bakıyorum ama seni hiçbir yerde göremiyorum. Burada seni heyecanlandıran ne var?"

Kaşlarımı çattım. "Seninle olmak."

Dudakları ince bir çizgi hâline geldi. Ve dehşet içinde fark ettim ki, ellerimi bıraktı. "Bundan fazlası olmalı. Düşün, gerçekten heyecanlandığın bir şey var mı?"

"Ben..." Etrafıma bakındım. "Yani, gelinliğimi seviyorum? Ve... ve kırmızı kadife pasta harika olacak. Ve... Neden bana bunları soruyorsun? Sana ne oldu?" Boğazımda koca bir yumru vardı. Midem bulanmaya başladı. "Bir şey mi yaptım? Bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi hemen, başını iki yana sallayarak. "Hayır, sadece..." Ellerini kalın, koyu renkli saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım biraz ara vermek istiyorum."

O rustik ahırda, geyik boynuzundan avizenin altında donakaldım.

"Bir ne?"

"Bence başkalarıyla görüşmeliyiz," diye açıkladı.

"Biz evleniyoruz," dedim, sesim sanki yüzlerce kilometre uzaktan geliyor gibiydi. "Bir hafta sonra evli olacağız." Sonra beynim hızla çalışmaya başladı. Düğünle alakalı istediği ama *aslında* sorumluluğunu üstlenmek istemediği her detayı gözden geçirdim. "Bu mekânın ödemesini çoktan yaptık. Ülkenin dört bir yanından ailelerimiz geliyor, muhtemelen bilet paralarını geri alamazlar! Onlara ne diyeceğim? Yemek servisi şirketine ne diyeceğim? DJ'e? Konuklarımız için hazırladığımız küçük hediyeler ne olacak?" Sonra gözlerinin içine bakarak sordum. "Peki ya ben?"

Saçlarını bir kez daha karıştırdı.

"Bilmiyorum, Eileen. *Bilmiyorum*. Sadece bunu yapamam. Sadece şunu fark ettim ki..." Delici buz mavisi bakışlarını bana çevirdi. "Aslında seni hiç tanımıyorum."

Scanned with CamScanner

Bu çok saçmaydı. "*Tabii ki* tanıyorsun. Kaç yıldır beraberiz? Dört yıl!"

"Evet! Dört koca yıl. Ve sadece benimleyken nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Çünkü seninleyim," diye savundum kendimi. Ama arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. "En sevdiğim rengi biliyorsun! Doğum günümü biliyorsun! Hakkımda her şeyi biliyorsun—"

"Senin ne *istediğini* bilmiyorum, Eileen!" Bir anda geri döndü ve sesini kontrol etmeye çalışarak devam etti. "Senin ne istediğini bilmiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ben...Ben..."

Yıllar sonra bu konuşmayı düşündüğümde, ona söyleyebileceğim yüzlerce şey aklıma geldi. Adliyede sade bir nikâh istiyordum. O kırmızı kadife pastayı istiyordum. Onunla en sevdiğimiz şarkıda dans etmek istiyordum. Ve her şeyi boş verip bir taksiye atlayarak, uzak bir sahile kaçıp evlenmek istiyordum. Çünkü her şeyden çok *onu* istiyordum.

Bu yüzden, sadece bunu söyledim.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Ve eğer gerçek bir peri masalında olsaydık, bu yeterli olurdu.

Ama olmadı. Sözlerim onu benden daha da uzaklaştırdı. Başını salladı.

"Başka biriyle tanıştım." Gözlerime bakamıyordu.

Ah.

Ah.

"Ama... peki ya düğün? Gelen insanlar? Ve... ve..." Kendimi bozuk plak gibi hissediyordum. "*Her şey*?"

Sesi çatladı. "Sen halledersin."

Sen halledersin. Biz değil. *İkimiz* değil.

Artık biz diye bir şey yoktu ve asla olmayacaktı.

"Tek başıma mı?" diye sordum.

Gergin bir kahkaha attı. "Yani, *benim* yapabileceğim ne var ki?"

Scanned with CamScanner

Nasılsa her şeyi zaten ben yapmıştım. Düğünü ben planlamıştım, misafirleri ben davet etmiştim, pastayı ve müziği ben seçmiştim.

Her şeyi ben yapmıştım.

O günün geri kalanını pek hatırlamıyordum. Dairemize geri döndüğünde -son kez bizim olan dairemize- sözünü tuttu. Bitti. O gece taşındı. Herkesi ben aramak zorunda kaldım. Düğünü ben iptal etmek zorunda kaldım. Tedarikçilerden ve yemek servisi şirketinden alabildiğimiz kadar parayı ben geri almak zorunda kaldım.

O ise bir iş arkadaşıyla kafa dinlemek için *Appalachian Trail*'de yürüyüşe çıktı. Ve ondan uzun bir süre başka haber alamadım. Altı ay sonra, o "iş arkadaşıyla" nişanlandı. Biz hâlâ beraberken tanıştığı biriyle. *Benimle* nişanlıyken flört ettiği, çekici sözler söylediği, görüştüğü biriyle. Pru, onu hadım etmekle, Tesla'sının kaportasını çizmekle, Georgia'nın ücra bir köşesinde *Goodbye Earl* şarkısındaki gibi ortadan kaldırmakla tehdit etti. Ama benim öfkelenmeye bile gücüm yoktu.

Demek ki, gerçekten evlenmek istemişti. Sadece *benimle* evlenmek istememişti.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Mesajlarımızı tekrar tekrar okurken, bana bıraktığı sesli mesajları dinlerken, ilişkimizde gözden kaçırdığım çatlakları arıyordum.

Evet, iş için yolculuk yaptığımız zamanlarda birbirimizi havalimanına bırakmıyorduk veya her sabah birbirimizi öperek vedalaşmıyorduk. Ama iyiydik. Bir düzenimiz vardı. Ve harika bir hikâyemiz, mükemmel bir yılbaşı öpücüğümüz vardı. Geri kalan her şeyin de mükemmel olması gerekmez miydi?

Öyleyse, beni kitaplara sığındığım için kim suçlayabilirdi? Gerçek olmadıklarını bildiğim insanlar, en azından beni hayal kırıklığına uğratmazlardı. Her şeyin sonunda yoluna gireceğini bilirdim. Mutlu sonların kaçınılmaz olduğunu, sonsuza dek mutlu yaşamanın kader olduğunu, ne tür sınavlardan, zorluk-

Scanned with CamScanner

lardan ya da beklenmedik hatalardan geçilirse geçilsin, sonunda her şeyin yoluna gireceğini bilirdim.

Kendi hikâyemden kaçmak için bir hikâyeye ihtiyacım vardı; belki de birkaç yüz tane mutlu sona.

Sonra, o yılın ilerleyen zamanlarında Rachel Flowers öldü. Ve beklediğim mutlu son, avuçlarımın arasından kum gibi kayıp gitti.

Hayatımın en iyi yılı olarak başlayan yıl, en kötüsüne dönüştü. Tek tesellim, kitap kulübüydü. Sonunda yüz yüze buluştuğumuzda, en yakın beş arkadaşımla bir kutu Riesling'i paylaşırken içimi dökebilmiştim. Ve bu, içimdeki yarayı biraz da olsa hafifletmişti.

İki yıl boyunca her şey mükemmeldi.

Sonra, bu yıl, hayat araya girdi.

Önce Janelle gelemedi çünkü hastanede vardiyalarını devralacak kimse yoktu. Sonra Aditi, üniversitede matematik dersini geçemedi ve yazın tekrar almak zorunda kaldı. Olivia ayağını kırdı. Matt, annesiyle ilgilenmek için Wisconsin'e gitmek zorunda kaldı. Benji, kendi düğününü planlamak için bu yılki buluşmadan çekildi.

Ve sonra Prudence.

Neredeyse gitmeyecektim. Bir bahane uyduracaktım. Ama sonra, paramın yetmeyeceği Airbnb'lere bakarken, uçak bileti alacak bütçemin olmadığı yerlere göz gezdirirken, sosyal medyayı açtım. Ve fotoğrafları gördüm.

Liam'ın düğün fotoğraflarını.

Üzerinde, üç yıl önce birlikte seçtiğimiz smokin vardı. Ama mendili artık yeni gelinin nedimeleriyle uyumlu olacak şekilde değişmişti; güzel bir lavanta rengi. Düğün, bir çiftliğin ortasında eski bir kırmızı ahırdaydı. Tavana kadar saman balyaları dizilmişti. Geyik boynuzundan avize yoktu belki ama bir DJ vardı. Dans vardı. Ve pasta, kırmızı kadifeydi. Ve Liam ona, bir zamanlar bana baktığı gibi bakıyordu.

Scanned with CamScanner

Ve ben artık burada olmak istemiyordum. Kaybolmak istiyordum. Ormanın içinde, en sevdiğim kitaplar ve bir şişe şarapla saklanmak ve bir daha kimseyi görmemek istiyordum. Asla yeni biriyle tanışma fırsatım olmasın, kalbimin kırılmasına bir kez daha izin vermeyeyim istiyordum.

Çünkü eğer bırakmak bu kadar acıtıyorsa?

Bir daha asla âşık olmak istemiyordum.

Pru'ya düğün fotoğraflarından bahsetmedim. O, mutluluktan havalara uçuyordu ve berbat hayat seçimlerimle bunu mahvetmesem de olurdu. Bu yüzden Tatlı Bezelye'yi toplayıp kabine tek başıma gitmeye karar verdim. O küçücük apartmanda kitapların, işlerin ve ara verdiğim hayatımın içinde sıkışıp kalamazdım. Kalbimin bir kez daha kırılmasını göze alamazdım.

Bunu bir daha yapamazdım.

Kafamda, bambaşka bir hikâyede olacaktım. En yakın arkadaşlarımla kötü şaraplar ve güzel kitaplar paylaşacak, Rachel Flowers'ın anısına mumlar yakacak ve dolunayda *Fleetwood Mac* söyleyecektik.

Bu, güzel bir hayaldi.

Ama Pru, tam Tatlı Bezelye'yi toplayıp yola çıkacağım gün beni yakaladı. Bagajdaki çantayı ve şarap kutusunu gördü. Başını iki yana salladı. "Gerçekten tek başına gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii, neden olmasın? Eğlenceli olacak," diye yanıtladım, yüzüme sahte durmadığını umduğum bir gülümseme yerleştirerek. Kuzeydoğuya tek başıma yapacağım on altı saatlik yolculuğu düşünmek bile şimdiden içimi sıkıyordu. "Uçağın yarın, değil mi? Binmeden önce *Dramamine* almayı unutma—"

"Konuyu değiştirme," diye sözümü kesti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten tek başına mı gidiyorsun? Orada kimse olmayacak, Elsy."

"Ben olacağım." Kitap kutusunu bagaja koydum, belki de biraz fazla sert bir şekilde. "Üstelik burada kalmaktansa, *orada* olmayı tercih ederim."

Scanned with CamScanner

Ve o an yüzündeki ifade değişti. "Bu o dangalak herifin düğünü yüzünden, değil mi? Sadece kaçıyorsun."

İrkilerek başımı çevirdim. Demek fotoğrafları *görmüştü*. "Sadece biraz tatil yapacağım."

Gözlerini devirdi. "Kesin öyledir, Elsy."

"Gerçekten! Bununla alakası yok..." Hayalini kurduğum düğünü yaşamalarıyla alakası yok. Çok mutlu gözükmeleriyle alakası yok. Ellerimi yumruk yaptım. "Alakası yok."

Ama Prudence beni avucunun içi gibi tanıyordu. "Liam seni terk ettiğinden beri kimseyle çıkmadın. Üç *yıl* oldu, Elsy! Sanki kendini dondurdun ve bir daha asla *denemek* istemiyorsun."

Göz göze geldik. "Bu artık kulübeye gitmekle alakalı değil, değil mi?"

"Hayır! Değil! Her şeyle ilgili! Sence ben en yakın arkadaşımın acı çektiğini anlamıyor muyum? O herif seni terk ettiğinden beri -bilmiyorum- bana güvenmeni bekledim! Liam seni terk ettiğinden beri! Ama sen sadece durdun. Ve ben en iyi arkadaşımı özlüyorum."

Ellerimi iki yana açtım. "Ne söylememi istiyorsun, Pru?"

"İnsanlara ne *istediğini* söyle yeter!"

Ama ne istediğimin bir önemi yoktu. Bu yüzden antika arabama bindim, motoru çalıştırdım ve gözümü bile kırpmadan oradan uzaklaştım.

Tek *istediğim*, her şeyi onunla birlikte yaşamaktı. Her şeyi. Nişan. Düğün. Çocuklar... belki de çocuklar olmasa da olurdu.

Onunla birlikte büyümek istiyordum.

Ve şimdi, denemeye bile korkuyordum.

Ama bunu söyleyemezdim çünkü bu, belki de içimde bir yerlerde hâlâ Liam'a takılı *kaldığımı* itiraf etmek olurdu. Oysa o, beni aklına bile getirmiyordu artık. Belki hâlâ arada bir onun ve yeni eşinin Facebook profiline giriyor ve neden benim yerime onu seçtiğini merak ediyordum. Ama bu, sadece benimle internet geçmişim arasında bir sırdı.

Scanned with CamScanner

Pru bunu anlayamazdı.

Ne istediğimi *biliyordum*. Ne istemediğimi de.

Bir daha asla Liam'ın, benimle ayrılmasının üzerinden bir yıl bile geçmeden başkasına evlenme teklifi ettiğini öğrendiğim günkü gibi hissetmek istemiyordum. Gelinliğim hâlâ dolabımda asılıydı. Misafir listesi hâlâ telefonumda kayıtlıydı. Bir daha asla kanepemde hıçkıra hıçkıra ağlayarak *benimle* olmayı neden istemediğini sorgulayarak uyuyakalmak istemiyordum. Benim neyim eksikti?

Bir daha asla bu kadar aptal, bu kadar *küçük düşmüş* hissetmek istemiyordum.

Bu yüzden öfkeli gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeden mahalleden çıkıp gittim ve Atlanta trafiğini arkamda bırakana kadar ağladım. Kuzeye doğru ilerlerken, mutlu sonların asla eksik olmadığı bir dünyada bir hafta geçirmeye kararlıydım.

Kimsenin asla yalnız kalmadığı bir yerde.

Öyleyse, Eloraton'da biraz daha kalmak istediğim için kim beni suçlayabilirdi? Öğle güneşinin içimi ısıtmasını istiyordum. Ciğerlerimi yaz esintisiyle doldurmak istiyordum. Kaybolmak istiyordum ve orada kalmak.

Scanned with CamScanner

10

Ters Köşe

Ve işte orada duruyordum, çalışmayan arabamın başında, şimdi ne yapacağımı düşünüyordum. Parmaklarımı kaportaya vurup duruyordum. Kaput açıktı ve hangi büyük metal parçanın *motor* olduğunu tahmin edebilir miyim diye bakınıyordum. Bir hortumu hafifçe salladım, çamurluğa ufak bir tekme attım, sonra sürücü koltuğuna geri dönüp motoru yeniden çalıştırmayı denedim.

Tatlı Bezelye homurdandı.

Alnımı direksiyona dayadım.

Diyelim ki, gerçekten de şelaleye gidip orada bir yabancıyı öpmek *istiyordum*? Ne olmuş yani?

Hayatın ne kadarının ilişkiler üzerine kurulu olduğunu, yeni bekâr kalıp tek odalı dairenin kanepesinde kırık bir ayak bileğiyle mahsur kaldığında anlıyorsun. Tuvalete gitmen gerek ama sorun şu ki, koltuk değneklerini devirmişsin ve acıdan hareket edemiyorsun. Aklından arayabileceğin kişilerin bir listesini geçiriyorsun ve sonra fark ediyorsun ki, herkesin hayatında ilgilenmesi gereken senden daha önemli biri var. Ne kadar yük olacağını hesaplamaya başlıyorsun.

(Tabii ki arkadaşlarına güvenebilirsin. Güvenemezsin demiyorum ki. Ama *belli* bir süre sonra yük olmaya başlarsın.)

Ve sonunda, sadece kanepeye oturup ağlarsın.

Scanned with CamScanner

En azından tek başınasın, kimse seni görmez.

Peki ya içimde gizli kalmış hassas bir tarafım, sihirli bir şelalenin beni bu yalnızlıktan kurtarabileceğini umuyorsa?

Arabadan tekrar indim ve kaputu kapattım.

Araba tamirinden anlıyormuş gibi yapmak açıkça işe yaramıyordu ve başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Anders, onu tokatladıktan sonra ortadan kaybolmuştu, muhtemelen karşı sokaktaki kitabevine dönmüştü. Tokadı hatırlayınca utançtan yüzüm kızardı. Bana ne olmuştu bilmiyordum ama gidip özür dilememin de pek bir faydası olacağını sanmıyordum.

Düşün, Elsy. Ellerimi belime koyup bulutlarla bezeli mavi gökyüzüne baktım. Kitaplardan birinde mutlaka bana yardım edebilecek biri olmalıydı.

Bir anda doğruldum. Fikir beynimde şimşek gibi çaktı.

Frank.

Saatime baktım. Kitaplara göre cumartesi günleri tamirci dükkânını dört gibi kapatıyordu. Dörde on vardı, belki hâlâ yetişebilirdim. Çapraz çantamı kapıp başımın üzerinden geçirdim ve kasabanın merkezine doğru hızla yürümeye başladım. Mulberry'den sola döndüğümde, işte oradaydı. Tam da hayal ettiğim gibi.

Frank's Auto Shop, büyük bir tuğla binada yer alıyordu. Burası bir zamanlar fabrika olmalıydı. Duvarları süsleyen duvar resimlerinde, şelalenin ve çevresindeki ormanın resimleri vardı. Aralara serpiştirilmiş parlayan ateşböcekleri ve vızıldayan haziran böcekleri, büyük bir reklam panosuna doğru iniyordu: FRANK'S HOTTIES BURADA SATILIR! Ve altındaki logodaki alev püskürten rakun, bir konuşma balonunda şöyle diyordu: ELORATON'DAKİ EN İYİ SOS!

Açıkça Honey-Honey'e laf sokuyordu.

Duvar resmi Junie'nin işiydi. Ama bu laf sokma? Kesinlikle Frank'in işiydi.

Tamirci dükkânının ışıkları kapalıydı ve camda bir tabela asılıydı. "BALIK TUTMAYA GİTTİM." Kahretsin.

Scanned with CamScanner

"Hayır hayır hayır, *lütfen*," diye mırıldandım, paslı mavi kapıya doğru hızla yürürken. Kapıyı çaldım ve bekledim. Kimse cevap vermedi. Tekrar çaldım. "Merhaba? Bay Frank?"

Eğer çoktan gittiyse, pazartesi gününe kadar dönmeyecekti. Anders'ın koyduğu tüm kuralları çiğniyor olabilirdim ama umrumda değildi. Bütün hafta sonu burada *mahsur* kalamazdım. *Ama neden kalmayayım ki?* İçimde cılız bir ses, bir kedinin yün yumağıyla oynadığı gibi bu fikri kurcalıyordu.

Çünkü.

Çünkü...

Kapıyı daha sert yumrukladım. "Bay Frank? Merhaba?"

Hâlâ ses yoktu.

Öfkeyle kaldırıma çöküverdim. Ne telefon çekiyordu ne arabam çalışıyordu ne de kalacak bir yerim vardı. Ve güneş, sanki özellikle bana düşman kesilmişti. Terden alnıma yapışan saçlarımı geriye ittim. Tamam, düşün.

Düşün.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Eğer gerçekten ölmüşsem ve bu, ölmekte olan beynimin yarattığı bir sanrıysa, cesedimi bulduklarında nasıl bir hâlde olacağımı düşünmek bile istemiyordum. Kulağa karamsar geliyordu ama iki seçenek arasında en *mantıklısıydı*.

A) Arabam kayarak yoldan çıktı ve şu anda New York'un ortasında bir hendekte ölmek üzereyim.

Ya da...

B) En sevdiğim romantik serinin hayali kasabasındayım.

Üstelik, eğer bu gerçekse ve ben burada gerçekten mahsur kaldıysam...

Paniklememeye çalışırken, çekingen bir ses beni düşüncelerimden çekip aldı.

"Lyssa?" diye sordu ses.

Gözlerimi araladım.

Kaldırımda genç bir kadın durmuş, çantasının ince askısını sı-

Scanned with CamScanner

kıca tutuyordu. Üzerindeki tişört boya lekeleriyle kaplıydı, bol kot şortu dizlerine kadar sarkıyordu. Pastel pembe saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, ela gözleri bugün yeşilden çok mavi görünüyordu ve dudakları sürdüğü parlatıcı yüzünden pembeydi. Ve kalın, ifadeli kaşları benim Lyssa olmadığımı fark edince çatıldı.

Junie Bray.

O Junie Bray.

Daffodil Daydreams'in ana karakteri. Altı yaşındayken attan düşmüştü ve kaşında iz kalmıştı. Endişelendiğinde örgü örerdi. Dünyanın *en iyi brownie*lerini yapardı. Vanilya ve akrilik boya kokardı. Lise son sınıftan beri aynı pembe *Converse*leri giyiyordu. Büyüleyici ve cesurdu; benim olmayı dilediğim ama hiçbir zaman olamadığım her şeydi. Canlanmış bir Monet tablosu gibi güzel ve vahşiydi.

Ve o beni kurtarmıştı. Defalarca. En dipte olduğum zamanlarda, elini uzatıp beni o korkunç çukurdan çekip çıkaran oydu.

Gözleri büyüdü. "Ah, özür dilerim, seni... şey sandım. Çok utanç verici."

Boğazımdaki düğümü yuttum. Havalı görünmeye çalıştım. "Saçtan dolayı, değil mi?"

Yüzünü kırıştırdı, kaşları çatıldı. "Uzaktan bakınca evet. Hem buralarda pek kızıl saçlı insan yok."

"Doğal kızılım. Çoğunlukla. Yani beyazları kapatmak için boyadığım kısımları saymazsak," dedim, o da kahkahayı patlattı.

"Sence neden saçımı pembeye boyuyorum? Bu yılın gidişatına bakılırsa, saçlarım tamamen beyazlamış olmalıydı," dedi, ardından gözlerini kısarak ekledi. "Sanırım, Anders'a okkalı bir tokat atan misafir sensin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. İnsanlar bunu gördü mü?"

"Sadece üç kişi falan," dedi ve ben tam rahatlayacakken ekledi. "Yani, yakında tüm kasabanın haberi olur."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Tabii ya."

Scanned with CamScanner

"Bu arada, *ben* görmedim ama Maya görmüş," dedi, başıyla tatlı dükkânını işaret ederek. "Diyor ki, Anders'ın birini bu kadar sinirlendirdiğini hiç görmemiş. Gerçi Will'le sürekli atışıyor ama *vay canına*, sana ne dediyse artık." Kaldırımdan bir adım atıp yanıma yaklaştı. "İyi misin?"

"Ben—" Sesim boğazımda düğümlendi. Ağzımı kapattım. Kaşlarımı çattım. Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. "Evet," dedim ama sesim hiç de ikna edici çıkmamıştı. Boğazımı temizleyip tekrar denedim çünkü içimde ne yaşarsam yaşayım, kimseyi bu tek başıma çektiğim zavallı dramın içine sürüklememe gerek yoktu. "Arabamdan daha iyi durumdayım en azından."

Junie, araba tamircisine bir bakış attı ve hemen durumu çözdü.

"Aa, Gail'in önündeki o eski yeşil şey senin mi?"

"Hey, o eski yeşil şeyin adı *Tatlı Bezelye* ve bugüne kadar beni hiç yarı yolda bırakmadı."

"Ne şans ama." Saatine bakıp başını salladı. "Frank muhtemelen az önce çıktı."

"Tabii ki son anda kaçırmışım."

Junie yüzünü ekşitti. "Evet..."

"Peki, yarın gelme ihtimali var mı?"

"Pazar günü mü? Dünyanın sonu gelirse belki."

Denemeye değerdi. Saçımı omzuma aldım, hafifçe çektim ve kafamı toparlamaya çalıştım. Arabamı tamir edebilecek başka kim vardı?

"Kasabada başka bir tamirci yok mu?"

"Garnet, Bea ile gitti ve Lyssa da pek araba tamirinden anlamaz, yani..." Junie kaşlarını çattı ve kaldırıma, yanıma oturdu. "Pek sayılmaz. Bu arada, söylemiş miydim, ben Junie."

"Elsy," diye karşılık verdim ve derin bir nefes aldım. Tamam, Frank en azından pazartesiye kadar devre dışıydı. "Daha kötü olabilirdi, sanırım."

"Kesinlikle," dedi Junie. "Poughkeepsie'de mahsur kalabilirdin." Ve bunu söyler söylemez, abartılı bir şekilde titredi.

Scanned with CamScanner

Kahkaha attım. *Quixotic Falls* serisinde, herkesin Poughkeepsie'den nefret etmesinin şakası yapılırdı. Bütün *Kötü Erkek Arkadaşlar* oradan geliyordu.

Bir anlığına, pazartesiye kadar burada kalma fikrini düşündüm. *Eloraton*'dan çıkıp *Charm Köprüsü*'nü geçerek yürümeyi deneyebilirdim ama yağmur yine bastırmadan önce varabilir miydim? Hiç sanmıyordum. Ve ana yola ulaşsam bile, bir sonraki kasabaya kadar ne kadar yürümem gerektiğini kim bilebilirdi? "Sanırım pazartesiye kadar burada kalmak o kadar da kötü olmaz," diye mırıldandım. "Ama kalacak bir yer önerin var mı? Çünkü şey, tek seçeneğimi tokatladım da."

Gözleri heyecanla parladı ve kocaman bir gülümsemeyle, "İşte doğru kişiyi buldun!" dedi. "Kasabadaki tek pansiyonun ortağına bakıyorsun."

Kafam karıştı. "Ama henüz tadilatı bitmedi sanıyordum, değil mi?"

"Yani, *çoğunlukla* bitti," diye belirtti. "*Çoğunlukla* bitti demek, *azıcık* bir kısmı bitmedi demek."

"Ah..."

Elimle çenemi kaşıdım ama o sadece gülerek elini salladı. "Çok düşünme. Hadi bakalım," dedi ve ayağa kalkarak elini bana uzattı.

Güneş, parmaklarını süsleyen bir düzine yüzüğün üzerinde parıldadı, bileklerindeki gümüş ve altın bileziklerden yansıdı. Önce uzattığı ele, sonra da hakkında defalarca okuduğum kadına baktım. Will Carmichael odaya girdiğinde kalbinin nasıl daha hızlı attığını anlatan satırları defalarca çizmiştim çünkü o duyguları gerçek hayatta da hissetmek istemiştim. Elini uzatması bir tuzak değildi ama yine de öyleymiş gibi hissettirdi.

Eğer kabul edersem, pazartesiye kadar burada kalacaktım.

En kötü ne olabilirdi ki?

Bu yüzden elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

Scanned with CamScanner

11

Muson Yağmurları Sezonu

Junie, arabama doğru yürürken, kasabadaki son dedikoduları anlatıyordu. Çoğunu zaten romanlardan biliyordum; mesela Gemma ve Frank'in şu an Eloraton'daki en iyi sosun kimin olacağı üzerine hararetli bir tartışma içinde olduğunu ya da *Grumpy Possum Café*'nin adının tavandaki inatçı keseli sıçandan geldiğini. Kafenin sahipleri onu ne zaman yakalamaya çalışsa bir gölge gibi kayboluyordu.

"Gerçi epeydir görünmüyor," dedi Junie. "Hepimiz onun gidip yavrular yaptığını falan umuyoruz. Sanki bir yerlerde gizlenmiş, bulunmayı bekliyormuş gibi hissediyorum. Kimseye söyleme ama Jake bu duruma fena *üzülüyor*."

Keseli sıçan olmadan bir *Grumpy Possum Café* mi? Kesin bir yerlerde saklanıyordu.

Bir marketin yanındaki eczanede hâlâ çalışan bir soda tezgâhı vardı. Küçük butik dükkânlar, eski bir bakkal, *modası* en az beş yıl önce geçmiş kıyafetler satan mağazalar. Kitaplarda önemli olmayan dükkânlar ise kafedeki yarım bırakılmış bir menü gibi, tamamlanmamış ve belirsizdi.

Arabaya gidip spor çantamı aldım, sonra bagajdaki kitap kutusuna gözüm takıldı. Onları da yanıma alsa mıydım? Hayır, burada güvendeydiler. Sonuçta kim gidip bir kutu kitabı çalardı ki? Bagajı kapattım.

Scanned with CamScanner

Burnuma kocaman bir yağmur damlası düştü. Sonra biri daha alnıma. Başımı kaldırdım, gökyüzü kararmıştı. Dakikalar içinde bulutlar kasabanın üzerine çöküvermişti.

Junie avucunu açtı, içinde biriken damlaları izledi. "Yine mi yağmur?" diye homurdandı. Bulutlar neredeyse patlamaya hazırdı. Fırtına, sabahkinden de hiddetli görünüyordu, tıpkı geçen geceki gibi. "Bence yağmurdan önce varamayacağız. Gail'in yerine gidip erkenden akşam yemeği yiyelim mi?"

"Kulağa harika geliyor. Ah! Başladı bile!"

Koşarak *Roost*'a vardık ama bara girdiğimizde ikimiz de çoktan yarı yarıya ıslanmıştık. Gail, içeri adım atar atmaz bize havlu getirdi. Barın ortasında bir yere oturup kurulanırken restoranın şarabıyla fazla pişmiş burger sipariş ettik.

"Canım, artık gerçekten yağmura yakalanmayı bırakmalısın," dedi Gail. Utanarak başımı eğdim.

"Bilemiyorum Gail, bence yağmurda ıslanmak *çok* romantik," dedi Junie gülümseyerek. "İstersen Ruby'ye sorabilirsin."

"Hiç de romantik değildi," diye atıldım hemen. Neredeyse birini öldürüyordum ve Anders hakkında düşünmek bile istemiyordum. Gail mutfağa siparişimizi vermeye gittiğinde, Junie bana döndü. "Pekâlâ, bunu sormam lazım, seni buraya getiren ne? Ürkütücü olmak istemem ama plakanın Georgia'dan olduğunu fark ettim. Seni buralara kadar getiren şey nedir?"

"Aslında bir kitap kulübü. Bir aşk romanı kulübü."

"Ah." Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı. "Erotik mi?"

"Sence başka tür bir şey okuyan biri gibi mi duruyorum?"

Gülümsedi. "Sanmam." Tam o sırada Gail şaraplarımızla birlikte bir sepet kavrulmuş fıstık getirdi. Junie tereddütle bir yudum aldı, birkaç saniye düşündü, sonra şarabı beğendiğine karar verdi. "Demek buraya kitap kulübü için geldin?"

Başımı salladım, parmaklarımın arasında bir fıstık kabuğunu kırıyordum. "Hudson Vadisi'ndeki bir kulübede toplanmaya, Rachel'ın... yani birkaç yıl önce başladık," diye düzelttim. Kitap

Scanned with CamScanner

kulübü, hayatımın en kötü yılında bana ışık olmuştu. "Ve sonra her yıl devam etmeye karar verdik."

Junie'nin gözleri büyüdü. "Ah, kahretsin, yani seni bekleyen birileri mi var?"

Yüzümü buruşturdum. "Aslında hayır. Bu yıl kimse gelememişti."

"Sen hariç," dedi çıkarım yaparak.

"Biliyorum, saçma..."

Başını iki yana salladı. "Bence cesurca. Düşünsene, bir hafta boyunca tek başına bir kulübede kalmak kulağa korkutucu geliyor."

Kahkaha attım.

"Peki neden Hudson Vadisi?"

"En sevdiğimiz kitap serisi burada geçiyor," diye cevap verdim, daha fazla soru sormamasını umarak. "Hem burası çoğumuz için kolay ulaşılabilir bir yer. Biliyor musun, en iyi arkadaşlarımdan bazılarının internetten tanıdığım yabancılar olacağını asla tahmin etmezdim ama işte buradayız. Annem *pek* anlayamıyor ama yeterince kavradığını düşünüyorum. 'İyi insanları bulduğunda, onları ne olursa olsun bırakma,' der hep." Sonra aklıma Liam geldi -ne olursa olsun bırakmamaya çalıştığım biriama o beni yine de terk etmişti. Kaşlarımı çattım. "Gerçi bazen onlar da gidebiliyor."

"O zaman onlar iyi değillermiş," dedi Junie kesin bir tavırla.

Annem de aynısını söylerdi. Bir fıstık ağzıma attım. "Şu an Nil Nehri'nde bir gemi turunda. Annemle babam ben dört yaşındayken ayrıldılar ve o bir daha asla geriye bakmadı. Yıllar sonra, dünyayı gezen bir kadınla tanıştı. Kadının pasaportu damgalarla doluydu. Annem fark etti ki ömrünü uzak diyarlarda geçen hikâyeleri *okuyarak* geçirmişti ama hiçbirini gidip görmemişti. Sonra kendine sordu: O kadın tek başına dünyayı gezebiliyorsa, ben neden yapamayayım? Ve gitti."

"Hayal bile edemiyorum. Çok korkutucu olmalı," dedi Junie, elini yanağının altına koyarak. "Tek başına seyahat etmek."

Scanned with CamScanner

"Annem de senin gibi düşünüyor ama yine de yapıyor. Bazen yapmaktan en çok korktuğun şeyleri yaparsın."

"Buraya tek başına gelmenin sebebi de bu mu?"

Aklım, Liam ve nişanlısının düğünüyle ilgili Facebook gönderisine kaydı. Mekânın, yüzüklerin, çiçek aranjmanlarının fotoğrafları... Katlanılmazdı. "Evet," diye yalan söyledim.

Tam o anda Gail hamburgerlerimiz ve patates kızartmalarımızla geri geldi. Tezgâhın üzerinden eğilip gizemli bir hava takındı. "Sana bir şey soracağım."

"Bu sefer acı sos yok," dedim hemen.

Tezgâhın arkasından bir ketçap şişesi çıkardı. "Yok canım, o değil. Duyduklarım doğru mu?"

Ketçap şişesini alırken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ah... Ne doğru mu?"

Gail, sanki bu soruyu sormam saçmaymış gibi başını iki yana salladı. "Sen ve Anders *yumruk yumruğa kavga* etmişsiniz!"

"Yumruk... Ah, hayır. Hayır hayır hayır, asla!" diye atıldım panikle. Junie kıkırdadı. Oysa ben sadece bir kez tokat atmıştım, bu şimdi yumruk yumruğa kavgaya mı dönüşmüştü? Yerin dibine girip kaybolmak istedim. "Ona vurmaya bile niyetim yoktu!"

Junie gülerek ekledi. "Ama eğer *olsaydı*, kesin kazanırdı."

"Öyle mi dersin?" diye sordum, düşünceli bir şekilde. "Belki de göründüğünden daha kavgacı biridir—"

"Oh, *harika*!" Tam o anda, bara tozlu saçları, güneşte yanmış teni ve yamuk gülümsemesiyle bir adam yanaştı. Beyaz tişörtü boya lekeleriyle kaplıydı, parmakları da öyle. Eğer kim olduğunu bilmeseydim, onu bir ressam ya da inşaat işçisi sanabilirdim. Ama hayır, o hepsinden daha beterdi. Yüzünü tanıdığımda kalbim bir an durup sonra hızla çarpmaya başladı. Kırık burun, üstdudağındaki ince yara izi, kitaplarda anlatıldığı gibi gökyüzü mavisi gözler. "Sen şu Andie'yi bacağından bıçaklayan kızsın, değil mi?"

Kekeleyerek inkâr ettim. "B—Ben asla—"

Scanned with CamScanner

"İnsanların bacağına bıçak saplayacak biri gibi mi *görünüyor*?" diye sordu Junie gözlerini devirerek. "Gerçekten, tatlım."

Adam hafifçe ona yaslandı, çenesini Junie'nin omzuna koydu. "Ama Junebug," dedi eğlenceli bir sesle, "ben insanları kategorilere ayırmaktan hoşlanmam."

Ağzım kurumuştu. Oydu. Gerçekten O. Junie hızla ona bir öpücük kondurdu. "Elsy, Will ile tanış."

Biliyordum.

Ona gözümü dikmemeye çalıştım ama çok zordu. Sanki Aragorn kitabın içinden çıkıp karşıma dikilmiş gibiydi. Ya da yanımdaki sandalyede parlayan derisiyle katil Edward Cullen'ın oturduğunu fark etmişim gibi.

"Gerçekten adamın gözlerini mi oymaya çalıştın?" diye sordu Will, Junie anında koluna bir yumruk indirdi.

"*Cidden*, Will?"

"Ah! Ne var? Ben öyle duydum!"

Junie gözlerini devirdi. "Lütfen onu ciddiye alma. Bugün fazla boya kokladı. Pansiyonun mutfağını bitirmek üzereyiz. Bu arada, tatlım, Elsy bu gece orada kalacak, sorun olmaz değil mi?"

Will derin bir nefes alıp abartılı bir şekilde haykırdı. "Ne? *Oda arkadaşımız* mı olacak? Harika! Seni ağırlamak büyük bir onur."

"Yalnızca arabada uyumak zorunda kalmayacağım için mutluyum," dedim.

"Buna asla izin vermezdik," dedi Will ve bar taburesine otururak Junie'nin tabağından bir patates kızartması kaptı. "Canımın içi, hayatımın aşkı, gözümün çiçeği, günün nasıl geçti?"

"Harikaydı. Seninki?"

"Hâlâ yeni bir tesisatçı arıyorum."

Tam o sırada Gail, Will'e bir bira getirdi. "Yeni tesisatçı mı? Öncekine ne oldu?"

"Düştü," diye açıkladı Junie. "Altı haftadır belini doğrultamıyor, ne zaman iyileşip işe döneceği de belli değil. O yüzden artık yeni birini bulmamız lazım gibi duruyor." İç çekerek ekledi, "Ve

Scanned with CamScanner

neredeyse bitirmişti. Geriye sadece perili tuvalet kaldı. Bazen çalışıyor, bazen de sebepsizce taşmaya başlıyor ve her yer su içinde kalıyor."

Will, Junie'nin tabağından bir patates kızartması daha kapmaya çalıştı ama Junie ters ters bakarak eline vurdu. "Gerçekten perili mi yoksa sadece borular mı sızdırıyor, emin değiliz."

"Şşş, eğer gerçekten periliyse bundan para kazanabiliriz," dedi Junie, sonra bana dönerek ekledi. "Merak etme, sen ondan çok uzakta olacaksın, söz veriyorum."

"Junebug, iki yüz nüfuslu bir kasabaya kim *sadece* perili bir tuvaleti görmek için gelir ki?" diye sordu Will, sesinde hafif bir şefkatle. Ona taktığı bu ismin her hecesinde hayranlık vardı. Birinin bana da böyle sevgi dolu bir isim taktığını hayal ettim.

Junie başını yana eğdi ve son derece emin bir ifadeyle, "Tahmin ettiğinden çok daha fazlası, William," dedi.

Bunu kanıtlamak istercesine elimi kaldırdım.

Quixotic Falls'un tam ortasında bir *hayalet hikâyesi* mi? Sanki bu *yalnızca* benim için yazılmış bir hikâye gibiydi. Bunun tek bir anını bile kaçırmayacaktım.

Gail, nişanlısının patateslerini çalmayı bıraksın diye Will'in siparişini aldı. Sonra Junie'ye döndüm. "Eğer sorun sadece buysa, pansiyonu yine de açamaz mısınız?"

"Maalesef, hayır. Tüm atık sorunlarımızın kaynağı da o," diye itiraf etti Junie. "En büyük tadilat o ve kasabada başka tesisatçı da yok, yani..."

"Beklemekten başka çare yok," diye tamamladı Will.

Junie de başını salladı. "Üstelik uzun bir bekleyiş olacak."

Will kaşlarını oynattı. "Tam da onun dediği gibi."

Junie öyle derin bir iç çekti ki, sanki ruhu bedenini terk ediyordu. Elini Will'in yanağına koyup tüm ciddiyetiyle, "Korkunçsun," dedi. "Ama seni seviyorum."

"Biliyorum," diye cevapladı Will.

Onlar kendi aralarında atışırken, tanıdık bir siluet belirdi ve

Scanned with CamScanner

barın köşesindeki yerine oturdu. Dün gece orada oturmuştu. Önceki gece de. Ondan önceki gece de. Ve eminim ki ondan önceki gece de. Gail, ona bir an bile bakmadan yemeğini getirdi. Saat gibi kusursuz bir düzenle işliyordu her şey. Adam muhtemelen her akşam buraya gelip aynı yemeği sipariş ediyordu. Kenarlarını kıvırdığı kitabını açtı -tam bir kitap katili- ve soğan halkasından bir ısırık alırken içerideki tek bir kişiye bile bakma zahmetine girmedi.

Tırnağımla oynarken, ona nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Özür dilemem gerekiyordu. Öyle değil *mi*? En azından olgun bir insan gibi davranmalıydım.

Bar taburemden kayarak kalktım, Will ve Junie'nin pansiyonun restorasyonu hakkındaki konuşmalarından sessizce ayrıldım ve ona doğru yürüdüm.

Adam başını bile kaldırmadan sayfayı çevirdi ve "Gail bana arabanın bozulduğunu söyledi," dedi.

Omuzlarımı geriye attım. Harika. Daha ilk saniyede bunun kötü bir fikir olduğunu anlamıştım. "Sanırım yağmurda sana çarpmamak için manevra yaparken bozuldu."

"Oh, emin ol," dedi kuru bir sesle. "Ben yağmurda dikilip durduğuma ne kadar pişmansam sen de bana çarpmadığın için o kadar pişmansındır."

"Saçmalık. Arabamda göçük olmasını istemezdim."

Burun kıvırarak güldü.

Yüzümü buruşturdum. Onunla her konuşmam neden bir meydan okuma gibi hissediliyordu? Yanında olmak bile bedenime elektrik çarpmış hissi veriyordu ve ne yazık ki bu his biraz da bağımlılık yapıyordu. Eğer bu kadar aksi olmasaydı, gerçekten yakışıklı olabilirdi. Gerçi, dürüst olalım, zaten *yakışıklıydı*. Ama ulaşılamaz bir şekilde; buzdolabının en arkasında duran ve asla çözülemeyen o buz kütlesi gibiydi. Ve bundan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda, onu daha çok tanımak istiyordum. Sanki çözemediğim bir bulmacaydı ve ben inat ediyordum. Ak-

Scanned with CamScanner

şamın neminde sarımtırak saçları hafifçe dalgalanmıştı, nane yeşili gözleri keskin ve parlaktı. Sonunda gözlerini kaldırdı ve yüzümü inceledi.

"Beni bacağımdan bıçaklamaya mı geldin?" diye sordu alaycı bir sesle. "Yoksa doğrudan boğazımı mı hedef alacaksın? Kör bir kaşıkla kalbimi mi sökeceksin? İşimi bitirmeye mi geldin?"

"İkimiz de senin bir kalbin olmadığını biliyoruz," dedim tıslayarak.

Kaşları hızla kalktı ama itiraz etmedi. Bakışları omzumun üzerinden geçip Junie ve Will'e kaydı. "Pazartesi gidiyorsun, unutma," dedi, gözlerini tekrar kitabına indirerek. "Ne yapıyorsan yap ama burada kalıp sonuçlarını göremeyeceksin. O yüzden onların hayatını mahvetme."

"Kendi hayatımı mahvettiğimi düşündüğün gibi mi?"

"Bunu söylediğimi sanmıyorum."

Parmaklarım yumruk hâline geldi. "Berbatsın."

"Evet, öyleyim." Sonra beni tamamen görmezden gelerek, başparmağını yalayıp sayfayı çevirdi.

Yanağındaki kırmızı iz hâlâ oradaydı ve içimde küçük bir utanç tomurcuklandı. Birinden böylesine nefret ederken, aynı zamanda ona karşı kötü davrandığım için nasıl ondan özür dilemek isteyebiliyordum? Ama o hissi yuttum. Çünkü bu akşam özrümü hak etmiyordu. Benim hakkımda yanılıyordu. Şelaleden ne istediğim hakkında. *Hayatım* hakkında.

Yerime döndüm ve ne Junie ne de Will benim bu kısa konuşmamı sorgulamadılar. Muhtemelen konuşmanın iyi geçmediğini anlamışlardı. Ben de yanık hamburgerimi sessizce yedim, onların pansiyonu yenileme planlarını konuşmalarını dinledim ve tartışmamızı, onun sözlerinin neden hâlâ canımı yaktığını unutmaya çalıştım.

Yalnızsın.

Değildim ama o kesinlikle öyleydi.

Scanned with CamScanner

12

Perili

Will hamburgerini bitirdi ve pansiyona erkenden dönmek için bardan ayrıldı. Duş almak ve ben gelmeden önce etrafı toparlamak istiyordu. Ona, dağınıklık *olsa* da umurumda olmadığını, bana kalacak bir yer verdikleri sürece her şeyin fazlasıyla yeterli olduğunu söyledim ama laf anlatmak mümkün değildi. Böylece Junie ve ben hamburgerlerimizi bitirdik, *Daffodil Inn*'e doğru ağır adımlarla yürümeye başladık. Gail'in ödünç verdiği küçük şemsiyenin altına sıkışarak, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi sohbet ettik. Sanki yıllar önce kalbimden kopmuş bir parçayla yeniden buluşuyordum ve onun nasıl attığını hatırlıyordum.

Üniversitede öğle aralarında, diğer hocalarla postmodernizm ve eleştirel kuram üzerine konuşurduk. Okurların yazarlara duyduğu tek taraflı bağlılıktan, hayran kurgularından, hikâyelerin kime ait olduğundan bahsederdik. Herkesin farklı bir fikri vardı; kimileri, hikâyenin tamamen yazara ait olduğunu ve okurunun sadece uzaktan izleyen biri olduğunu savunurdu. Kimileri ise hikâyelerin tüm dünyaya ait olması gerektiğini, herkesin onları istediği gibi şekillendirebilmesi gerektiğini düşünürdü.

Ben hep şunu savunurdum: Bir kitap yazılıp basıldıktan sonra artık yalnızca *yazara ait* değildir. O artık *hepimizin* olur; yazar hikâyeyi anlatır, biz de ona kendi anlamımızı yükleriz.

Scanned with CamScanner

Bu yüzden, bu Junie'nin *benim hayalimdeki* Junie olmadığını biliyordum. Tam olarak hayal ettiğim gibi değildi. Boynundaki doğum lekesi hayal ettiğimden farklı görünüyordu ve yürürken omuzlarını hafifçe öne eğiyordu, sanki her an bir şeye doğru ilerliyormuş gibi. İçten içe rahatlamıştım aslında çünkü o, doğrudan hayal gücümden çıkmamışsa, muhtemelen ben de bir yol kenarında ölmek üzere değildim.

Ama bu başka bir ihtimali akla getiriyordu. Ya o başka birinin hayal gücünden çıkmıştı ya da gerçekti. *Burası* gerçekti.

Ve bu düşünceyi zihnimde tam olarak oturtmakta oldukça zorlanıyordum.

Kasabanın meydanına vardığımızda, Junie'ye Prudence'la üniversitedeyken seramik kursuna katıldığımızı anlatıyordum. Penise benzeyen son derece müstehcen vazolar yapmıştık. Eğitmenimiz ise pek eğlenmemişti. "Ama *bong* olarak harikaydılar," diye ekledim ve Junie kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, bu Pru denen kıza *bayıldım*! Nerede şimdi?" diye sordu gözündeki yaşları silerken.

Bir an duraksadım. Tam o sırada yukarıdaki saat yediyi vurdu. Çanlar yüksek ve berrak bir tınıyla çaldı, sesi binaların yüzeylerinde yankılanarak titreşimli bir uğultuya dönüştü.

Junie yanlış bir şey söylediğini anlamıştı. "Siktir, özür dilerim, kaba bir soru oldu. Anlatmak zorunda değilsin."

"Önemli değil." Hafifçe omuz silktim. Sokağın köşesinde durduk. Karşımızda, kaldırım bir park alanına çıkıyordu, saat kulesinin dibinde bir aile, Augustus adında küçük bir çoban köpeğiyle kovalamaca oynuyordu. Junie'ye anlatmak istemediğimden değildi ama ona aptalca gelmesinden korkuyordum. Ona aptal gibi görünmekten. "İzlanda'da," dedim sonunda. "Sevgilisiyle. Sanırım yakında ona evlenme teklif edecek."

"Vay canına, ne kadar da havalı."

Başımla onayladım. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordu. Onlar adına mutluyum. Gerçekten."

Scanned with CamScanner

Yağmurun hafif tınısı altında, Junie yüzümü inceledi. "Ama..."

"Bu kadar belli mi?"

"Hayır. Ama senin yerinde olsaydım, ben de biraz buruk hissederdim."

"Mesele aslında kulübede geçirdiğimiz hafta değil. Yani bir anlamda *öyle* ama değil." Sonunda içimde taşıdığım ağır bir yükü bırakıyormuş gibi hissettim. "Biz her şeyi birlikte yapacaktık. Aslında *yaptık* da. On iki yaşımızda birlikte kulaklarımızı deldirdik, on altımızda ilk kez uçağa bindik, lise balosunda ilk kez birileriyle öpüştük; hatta *regl dönemlerimiz* bile bir hafta arayla başladı. Beraber üniversiteye gittik, beraber mezun olduk, âşık olduk, tatile çıktık, hayatımızdaki büyük anları beraber kutladık ve... ve..." Sustum. Boğazım düğümlenmişti. "Ben bu girdaptan çıkamıyorum," diye fısıldadım. "O evlenecek, çocukları olacak ve ben sadece... olduğum yerde duruyorum." Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Ve korkuyorum."

Junie durdu, boşta kalan eliyle nazikçe elimi kavradı. Yağmur, şemsiyenin kenarlarından ince bir perde gibi süzülüyordu. "Hey, sorun yok," dedi yumuşak bir sesle.

Ama sorun vardı.

İşaretleri fark etmeliydim. Oysa yıllarca sadece mutluydum. Liam'ı patikalarda takip etmekle, konser kalabalığında küçük bir çocuk gibi gömleğinin arkasına tutunmakla, onun bizi istediği yere götürmesine izin vermekle yetindim. Ama hiç arkasına dönüp beni kontrol etmediğini fark etmeliydim. Onun gözleri hep ilerideydi ve ben de bu huyunu seviyordum. Ancak eninde sonunda fark ettim ki, arkasına bakmaya bile değmeyecek kadar önemsizdim.

Bir kez bile.

Junie elimi nazikçe sıktı. "Korkman çok normal. Bazı şeyler gerçekten zor ve bazen insan her şeyi tek başına yapamaz. Pru ile hiç bu konular hakkında konuştun mu?"

Scanned with CamScanner

Acı bir kahkaha attım. "Anlatıp ne diyeceğim? Beni geride bırakacağından korktuğumu mu? Yalnız kalacağımı mı? Paramparça olduğumu ve onun—"

"Sen paramparça değilsin."

"Öyleyim, Junie. Gerçekten öyleyim." Ellerimi onunkilerden çekip gözlerimin kenarını sildim. Neyse ki ağlamamıştım. Liam için bir daha asla ağlamayacağıma kendime yıllar önce söz vermiştim ve buna sadık kalacaktım. "Zaten bu yüzden vazo şeklindeki *bong* var."

Junie gözlerini devirdi. "Ruby ile mizah anlayışınız birebir aynı."

"Bu bir iltifat mı?"

"Hayır," dedi, ben de dramatik bir şekilde elimi kalbime koyup şaşkınlık numarası yaptım.

"Gördüğümde bunu ona söyleyeceğim!"

"Sakın yapma!" Koluma hafifçe vurdu, ben gülerek kaldırımda bir adım geriye sendeledim. Sonra tekrar yanına geldiğimde, başını omzuma yasladı. "Garip ama seninle daha yeni tanıştık ve ben sanki seni yıllardır tanıyormuş gibi hissediyorum."

"Evet," dedim eski zamanları hatırlayarak. Kanepeye kıvrılıp, kitap sayfalarını tekrar tekrar çevirdiğim geceleri. Favori bölümlerime dönüp kaybolduğum anları. Uykusuz gecelerde o sayfaların bana nasıl kucak açtığını. Keşke bilseydi. "Ben de öyle hissediyorum."

Ve sonra büyük, sarı bir Viktoryen evinin önünde durduk; iki tuğla bina arasında, sanki yanlışlıkla yerleştirilmiş bir Lego parçası gibi duruyordu. Sarmaşıklar, mavi çan çiçekleri ve hanımeli asmalarıyla zamana meydan okuyordu.

Daffodil Inn, tam hayal ettiğim gibiydi.

Bu küçük pansiyon taptaze ve ışıl ışıldı. Çatının kenarlarını süsleyen ince dişli işlemeler özenle boyanmış, payandalar yenilenmiş, oyma kemerler ve dönen sütun detayları büyük bir dikkatle restore edilmişti. Köşedeki büyük cumbalı pencereye

Scanned with CamScanner

vitraydan bir nergis işlenmişti, tıpkı ön kapının camına yerleştirilmiş olan gibi. Pansiyonun etrafını bir kafes gibi saran zarif dövme demir bir çit vardı. Üzerine sarmaşıklar ve hanımeli dolanmış, çitin hemen ötesinde gül bahçesine karışmıştı.

Bahçe kapısında küçük bir ahşap plaka asılıydı: **102 MERRY LANE**

Burası, tıpkı ilk kitapta anlatıldığı gibi görünüyordu, Junie'nin kasabaya ilk adım attığında geldiği, tezgâhın arkasında duran canı sıkkın adama boş oda olup olmadığını sorduğu yer. Sonradan onun Will olduğu ortaya çıkmıştı. Burada tanışmışlardı. İlk öpücüklerini arka bahçedeki, iç içe geçmiş iki denizkızının heykelinin bulunduğu çeşmenin yanında yaşamışlardı. Will, ona tam da bu girişte *evlenme teklifi* etmişti.

Bütün bunlar burayı, tanıdık ve sıcak bir yuva gibi hissettiriyordu.

Junie beyaz çit kapısını açtı, ben de peşinden narin taş patikayı takip ederek verandaya çıktım.

"Eve hoş geldin," dedi kapıyı açarken. İçeri adım attığımda, kalbim bir anlığına yerinden fırlayacak gibi oldu. Döndüm, yavaşça etrafı izledim. Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmiştim. Hava, eski anılarla ağırlaşmıştı. Burası bir zamanlar, şehirden kaçmak isteyen bir çifte aitti. Evsahipleri büyük partiler verir, arka bahçedeki havuzu şampanyayla doldurur, yeni yılı iki hafta boyunca kutlardı. Sonra, adam kalp krizi geçirmişti. Kadın da kırık bir kalple ölmüştü. En azından anlatılan hikâye buydu.

Sonra Junie kasabaya adımını atmış, bu pansiyona adım atar atmaz âşık olmuştu; avludaki ahşap zemine oyulmuş narin nergis figürüne, sert ceviz parkelerin üzerinde dans eden cam mozaiklerin renk cümbüşüne, duvarları süsleyen zarif kalıplara...

Ama en çok da resepsiyonun arkasında duran adama âşık olmuştu, kırık kalpten ölen kadının torununa.

Yavaşça döndüm, her detayı hafızama kazıyordum. "Vay canına," diye fısıldadım.

Scanned with CamScanner

Keşke kitap kulübü burayı görebilseydi. Keşke Pru burada olsaydı.

Tanrım, buraya bayılırlardı.

"Pansiyon biraz dağınık, kusura bakma," dedi Junie, elini umursamazca bodrum kapısına doğru sallayarak. Orada o meşhur perili tuvalet vardı.

"Yine de burası harika," dedim içtenlikle. "Nergis motifleri, o canlı renkler... Gerçekten sıcak hissettiriyor. Ev gibi."

Yüzü yumuşadı, ahşap korkuluğun topuzuna hafifçe vurarak, "Burası tatlı bir ihtiyar," dedi. "Üçüncü kattaki misafir odasının duvar kâğıdını görmelisin. Gezelim mi?" diye ekledi, gözleri heyecanla parlıyordu.

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Beni oturma odalarına ve mutfağa götürdü. Tavanlardaki detaylı süslemeler, yukarı çıkan ahşap tırabzanlar, yemek salonundaki kristal avize... Hepsi mükemmeldi. Mobilyalar şık ama sadeydi, eski püskü kanepe ve kahve masalarıyla yüksek sırtlı sandalyeler ince plastik örtülerle kaplanmıştı, böylece tozlanmadan zamanın içinde sabit kalabiliyorlardı.

İkinci kat da birinci kadar güzeldi. Odaların her biri farklı bir çiçeğe göre tasarlanmıştı. Sarı nergis odası favorimdi. Başucu duvarında, kocaman açan nergislerden oluşan muhteşem bir duvar resmi vardı. Kesinlikle Junie'nin elinden çıkmıştı, tıpkı Frank'in oto tamir dükkânının yan duvarındaki duvar resmi, *Grumpy Possum*'un logosu ve Gail'in barındaki duvar resmi gibi. Bana her bir odayı gösterdi. Hepsi farklı bir çiçek temasına ve farklı bir renk tonuna sahipti; lavanta, mercan, adaçayı. Hatta her oda, sanki odaların rengi gibi kokuyordu. Güllerle süslenmiş pembe oda Junie'nin pastel saçlarıyla tam uyumluydu. Son olarak, ayçiçekleriyle kaplı odayı gösterdi. "Ve işte böyle," dedi kollarını açarak. "Burası *Daffodil Inn*. Biliyor musun, her şeye rağmen -hamam böceği istilası, su sızdıran tahtalar, çürüyen saçaklar, tavan arasında bulduğumuz yüz yıllık aşk mektupları- burayı yine de seviyorum."

Scanned with CamScanner

Tavan arasında bulunan aşk mektupları, serinin dördüncü kitabının merkezindeydi. Beatrice, mektupların sahibinin torunuyla -sözde nefret ettiği ama aslında Ruby'nin küçük kardeşi olan adamla- bir yolculuğa çıkmıştı. Amaçları, büyük babasının kırk yıl önce kaybolan büyük aşkına bu mektupları ulaştırmaktı. Rachel'ın şimdiye kadarki en hüzünlü kitabıydı. Ve yazarın trajik ölümüyle, daha da hüzünlü hâle gelmişti. Çünkü kitabın sonunda Beatrice, Eloraton'dan ayrılıyordu. Bu kasabadan ayrılan tek kadın kahraman oydu. Oysa diğerleri burada yuvalarını bulmuştu. Junie, güvenli bir yer ararken buraya gelmişti. Ruby, Jake'in yanında sığınacak bir yer bulmuştu. Gemma, kasabanın eksantrik cadısının bal dükkânında kabul görmüştü. Ama Beatrice? Onun için huzur, gökyüzünün sonsuz mavisinde saklıydı.

Junie, ikinci kattaki tırabzan boyunca elini gezdirirken, gözlerinde hayalini kurduğu hayatın yansıması vardı; sevgi dolu, tamamlanmış bir hayatın.

Ve işte tam o an öylesine derin, öylesine kemiklerime işleyen bir hisle sarsıldım ki, ben de bunu *istiyordum*.

Ben de böyle bir şey *bulmak* istiyordum.

Bu his öylesine yoğundu ki, sanki ayaklarıma takılmış görünmez bir ip beni yukarı çekiyordu. Öylesine derin bir özlemdi ki, vücudumun henüz keşfetmediğim köşelerine kadar ulaşıyordu. Bu hissi, Junie beni *brownie* yapmak için mutfağa sürüklediğinde de hissediyordum; şaraptan ötürü tatlı krizine girmişti ve Will, yanmış olsa bile onun yaptığı *brownie*leri seviyordu. Ön verandada sallanan sandalyelerde limonata içerken de hissettim; Junie'nin, çoktan bildiğim şeyleri anlatmasını dinliyordum. Will'le nasıl tanıştığını. Eloraton'a gelmeden önceki hayatını. İşinden ve tutkularından nasıl uzaklaştığını. Ama artık o, nereye demir atması gerektiğini bulmuştu. Ve çok geçmeden gece yarısı oldu. Junie, odamın pencerelerini nasıl açacağımı gösteriyor, haziran ortasında üşürsem yedek battaniyelerin nerede olduğunu anlatıyordu. Ama benim zihnim beş yüz mil ötedeydi. Yalnız dairemi,

Scanned with CamScanner

kâğıt yığınlarıyla dolu edebiyat bölümündeki ofisimi ve hâlâ hazırlamam gereken ders programlarıyla içime çöreklenen, kaçamayacağım dipsiz boşluk hissini düşünüyordum.

"Elsy?" diye seslendi Junie. O an fark ettim ki bir süredir konuşuyordu ama ben düşüncelerime dalıp gitmiştim.

O yoğun hissi içimde bir yerlere itip ona döndüm. "Affedersin, ne dedin?"

"Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sordum. Will ve ben aşağı kattaki ana yatak odasında kalıyoruz; orası perili tuvalete daha yakın, merak etme. Ana holün karşısındaki tuvalet şu an çalışan tek tuvalet... biliyorsun ya, şu tesisat meselesi. Yani hepimiz onu paylaşıyoruz. Sabah duş almak istersen, odamızdaki banyoyu kullanabilirsin, sorun olmaz değil mi? Sanırım her şeyi anlattım?"

"Burası harika," dedim, spor çantamı yatağın ayak ucuna bırakarak.

"Saçma sapan tesisata rağmen mi?"

"Ayılarla uyumaktan iyidir."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah... Umarım öyledir?"

"Gerçekten teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyebili—"

Elini hafifçe salladı. "Lütfen, lafı bile olmaz." Tam çıkarken, kapının kolunu tuttu ama kapatmadan önce bir an duraksadı. "Bu arada, gece yarısı bir şey duyarsan duymazdan gel."

Kendimi fazla kurnaz görünmemek için tuttum ama içten içe gülümsüyordum. En azından Junie ve Will, Ruby ve Jake gibi değildi, onlar gayet iyi anlaşıyorlardı, hatta anladığım kadarıyla *çok* iyi anlaşıyorlardı. "Neyi duymazdan geleyim?" diye sordum, en masum ses tonumla.

"İşte böyle! Pekâlâ. İyi geceler! Biz genelde sekiz gibi kalkıyoruz ama sen istediğin kadar uyuyabilirsin," diye ekledi ve hafifçe el sallayıp kapıyı kapattı. Merdivenlere doğru yürüdüğünde ahşap zemin biraz gıcırdadı. Sonra ayak sesleri birinci kata indi

Scanned with CamScanner

ve nihayet ana yatak odasının kapısı kapandı. Bunu duyduğum an, kendimi sarı nergis odasındaki gıcırdayan yatağa bıraktım ve hafifçe gülümsedim.

Burası, o sıkıcı eski çatı katından kat kat daha iyiydi.

Pijamalarımı giyip ışıkları kapattım, tam pencereleri açıp yatağa girecektim ki -New York'taki eski evlerin çoğunda merkezi klima yoktu- *Daffodil Inn'in* arka bahçesinde bir hareket fark ettim. Önce bunu yağmurun yarattığı bir yanılsama sandım. Ama sonra sokak lambasının ışığı, açılan bir şemsiyenin metal iskeletinde parladı. Biri bahçe kapısını açıp içeri giriyor, arka bahçedeki çardağa doğru ilerliyordu. Yüzünü göremiyordum ama o keskin ütülü pantolonu ve ayna gibi parlayan ayakkabılarıyla kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Anders.

Burada böyle gizlice dolaşarak ne yapmaya çalışıyordu?

Çardağın altına girip sarmaşıklarla kaplı dar geçitten kaybolurken, pencerede olduğumu fark etmemişti. Nereye gidiyordu? *Daffodil Inn*'in bahçesiyle bağlantılı bir yer olup olmadığını düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

İlginç.

Yarın vaktim olursa, yağmurda gizlice ziyaret edecek kadar önemli ne varmış öğrenirdim. Gerçi, aynı yağmurun altında dikilip dururken neredeyse ona çarpıyordum, belki de yağmurun altında durması pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Yatağa çekildim. Şilte biraz eski olsa da rahattı, çarşaflar yeni yıkanmış çamaşır ve limon kokuyordu. Yağmurun yumuşak sesi, hafif tüllerin arasından süzülerek odaya doluyordu. Başımı kuş tüyü yastıklara gömüp derin bir nefes aldım. İşte bu. Cennet. Junie ve Will'in pansiyonu açmaktan neden hâlâ çekindiklerini anlamıyordum, her şey kusursuz görünüyordu. Tesisat sorunları bu kadar büyük bir mesele olamazdı.

Scanned with CamScanner

Sonra o sesi duydum.

Önce, sadece binanın döşemelerinden kaynaklanan bir gıcırtı sandım. Yatakta dönüp durdum ve itiraf etmeliyim ki, çatı katındaki sığırcıkları bile *özlemiş* olabilirdim...

Ama sonra tekrar duydum.

Yatakta doğruldum.

Bu... hayır. Olamazdı.

Rachel Flowers kitaplarında *hayalet hikâyeleri* yazmazdı. Kesin Junie ya da Will mutfağa gidiyordu.

Ama ses... mutfaktan gelen bir hışırtıya *benzemiyordu*.

Hâlâ nemli olan spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip telefonumu kaptım ve fenerini açarak odadan çıktım. Ve açıkçası, pek de sessiz hareket edemiyordum. Ya ayakkabılarım ses çıkarıyordu ya da ahşap zemin gıcırdıyordu.

Ama ses devam ediyordu. Merdivenlerin dibine ulaşıp feneri koridora çevirdiğimde, dehşet verici o uğursuz hırıltının geldiği yeri anladım. Merdivenlerin altındaki kapı. Bodrum kapısı.

Perili tuvalet.

Ve hayal kırıklığıyla kapının kilitli olmadığını fark ettim. Tabii ki aşağı inmek zorundaydım. Elimi duvar boyunca gezdirerek, merdivenlerin dibindeki ışık düğmesini buldum. Eğer bu bir hayaletse, kim olabilirdi? Rachel Flowers, öldürdüğü bir karakteri geri mi getirmişti? Sanmıyordum. O, sadece kimsenin geri *istemediği* karakterleri öldürürdü. Gemma'nın eski sevgilisi, Bea'nın üvey annesi ve bir sürü isimsiz ebeveyni çünkü Rachel Flowers, yetim klişesine bayılırdı.

Derinden, tüyler ürpertici bir guruldama daha yükseldi. Aslında bodrum düşündüğüm kadar kötü değildi. Eğer tuvalet *perili* olmasaydı, Junie ve Will burayı bir eğlence odasına çevirebilirdi. Bir bilardo masası, plastikle kaplanmış birkaç ekstra kanepe ve arka tarafa, denizkızı çeşmesinin bulunduğu özel bahçeye açılan bir kapı vardı.

Eğer bu -bu *hayalet*- Junie ve Will'in mutlu sona ulaşamamasının sebebiyse, belki küçük bir konuşmayla onu ikna edebilirdim?

Scanned with CamScanner

Sesin geldiği köşeye doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Beni karşılayan tuvalet herhangi bir tuvalet gibi görünüyordu. Ama tabanındaki pas halkası, fazlasıyla uğursuz bir şekilde kanı andırıyordu. Sifonu çektim. Tuvalet sadece baloncuklar çıkarıp garip bir homurtuyla suyu geri püskürttü, sanki bir şey tıkanmıştı.

Hah.

Bir daha denedim ama bu kez hiçbir şey olmadı.

Sonra daha kötü bir şey oldu. Duvarların içinden tiz bir çığlığa benzeyen korkunç bir ses yükseldi ve ben hızla geri sıçrayarak kapıyı kapattım.

Tamam, belki de bu iş o kadar kolay olmayacaktı. Bu işten tıkanmış tuvaletleri açabilecek kadar anlıyordum ama bu? Bu kesinlikle benim uzmanlık alanımı aşıyordu.

Yukarıdaki borular titreyerek gürültülü bir inleme çıkardı, Rachel Flowers'ın bu hikâyeye yazdığı herhangi bir hayalet varsa, orada kalmaya devam edebilirdi.

O boruların sesi kesilmeden ben çoktan merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata ulaşmıştım bile. Ayakkabılarımı çıkarttığım gibi kendimi yatağa attım ve yorganı tepeme kadar çektim.

Junie yanılıyordu. Ben hiç de cesur değildim.

Scanned with CamScanner

13

Kitapların Arasında Kendi Başıma

Junie, ertesi sabah mutfağa geldiğinde beni ayakta ve giyinmiş bulduğunda hiç şaşırmadı. Aslında biraz mahcup görünüyordu. Çünkü gece neler yaşadığımı biliyordu. Ah evet, kesinlikle biliyordu. En son ne zaman bir pazar günü öğleden önce ayakta olduğumu hatırlamıyordum. Kahvemi yudumlarken, onun uykulu gözlerle kahve makinesine yönelmesini izledim. Bir fincan doldurdu ve sonra karşıma oturdu. Bardağımı yavaşça masaya koydum ve ona gözlerimi diktim.

"Dün gece 'gürültü' dediğinde...bunu kastetmemiştin, değil mi?" Ellerimi anlamlı bir şekilde sallayarak hareket yaptım.

Junie başını eğdi, pembe saçları yüzüne düştü. "Ah, yani duydun."

"Bak, ben bu işin uzmanı değilim ama sana kalbimdeki tüm sevgiyle söylüyorum." Masaya doğru biraz daha yaklaşıp fısıltıyla ekledim. "Bir tesisatçı değil, bir üfürükçü bul."

"Özür dilerim. Genelde bu kadar kötü olmaz. Hiç uyuyabildin mi?"

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Uyumak zayıflar ve şanslılar içindir. Ama asıl sormak istediğim, sen ve Will o şeyle nasıl uyuyorsunuz? Yatak odanız bildiğim kadarıyla bodrumun tam üstünde, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Kulak tıkaçları," dedi Junie basitçe, ardından kahvesinden bir yudum aldı. "Ooo, bu harika olmuş. Bu bizim *berbat* kahvemiz mi?"

"Tüm yüksek lisans programın boyunca kahveyle yaşarsan, sonunda iyi yapmayı öğreniyorsun." Sandalyeme yaslandım ve bodrum kapısına şüpheli bir bakış attım. "Dürüst olmak gerekirse, borularınızın içinde yaşayan bir şey var gibi ses çıkarıyor."

"Değil mi? Ne olabileceğini bilmiyorum. Her şeyi denedik ama şimdi gidip bakarsan, yerleri su bastığına bahse girerim."

"Biraz ıslanmayı seven bir hayalet, kim bilebilirdi?"

Junie neredeyse kahvesini püskürtecekti. "Elsy!"

Kıkırdadım. "Elimde değildi."

"Ne elinde değildi?" diye sordu Will, mutfağa girerken gerinerek. Dağınık tişörtü hafifçe kalkınca bronz tenli karnı göründü. Esnedi ve havayı kokladı. "Kahve mi bu?"

"Elsy yaptı," dedi Junie. Will anında bir fincan kaptı ve masaya katıldı.

İlk yudumunu aldıktan sonra gözlerini kapatarak mırıldandı. "Junebug, bunun tarifini al."

"Dostum, bu sadece kahve. Tarifi falan yok," dedi Junie, alınmış gibi. "Ve benim kahvem de gayet *iyi*."

Dudaklarımı ısırarak gülmemi bastırdım. Sonuçta, birkaç dakika önce o da benim kahvemi övmüştü. Gerçekten bir sırrı yoktu, sadece kahveyi o kadar yoğun yapıyordum ki, içine kaşık koysan dik dururdu.

"Senin kahven *harika*," diye onayladı Will, başını sallayarak. "Ama Elsy'ninki daha harika."

Junie gözlerini kısarak ona baktı. "Bu gece bodrumda uyuyorsun."

Will'in yüzü bembeyaz oldu. "*Bebeğim*!"

"Bana *bebeğim* deme, daha çok erken." Sonra kahvesinden bir yudum alıp ekledi. "Bu arada, bu gece ona bir çift kulak tıkacı ver."

Scanned with CamScanner

Will bir yudum daha aldı ve bana göz ucuyla baktı. "Yani, sen de duydun ha? Başımızın belasını?"

Gözlerimi ikisi arasında gezdirerek tereddüt ettim. "O *kadar* da kötü değildi," dedim sonunda, durumu biraz olsun hafifletmeye çalışarak. Sonuçta, onların misafirperverliğinin arabamda her an *Smoky Bear*'in beni ziyaret etmesini bekleyerek uyumaktan bile kötü olduğunu düşünmelerini istemiyordum. *Daffodil Inn*'de uyuma şansım olmuştu ve hiçbir perili tuvalet, burayı özel bir deneyim olmaktan çıkaramazdı. Yine de unutulmaz bir deneyim olmuştu. Sadece hayal ettiğimden biraz farklı olmuştu. "Gerçekten iyiydi," dedim omuz silkerek. "Ve *uyuyabildim*." Sonunda. Sabahın dördünde. Yaklaşık otuz dakika boyunca. "O yüzden gayet iyiyim."

Junie pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Will gayet inanmıştı. "Dostum, o zaman bana sırrını söylemen lazım çünkü ben bazen o lanet şeyi *rüyamda* bile duyuyorum."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Sanırım ağır uyuyorum."

Bu bir yalandı. Sadece dekanın bana *sürekli* sabah sekiz dersleri atadığı akademik hayatta uyanıkmış gibi görünmede ustalaşmıştım. Dekan bana sanki özel olarak eziyet ediyordu ve bunun, ona bir keresinde Nora Roberts'ın modern edebiyat dünyasında Franzen ya da Tartt kadar etkili olduğunu söylememle başladığına emindim. O günden beri, günün ilk saatlerindeki dersleri bana yazıyordu.

Kahvemden uzunca bir yudum daha aldım. Will'in bunu bilmesine gerek yoktu. Junie'nin de.

Perili tuvaleti birkaç gece daha idare edebilirdim, sonuçta burası bana kalacak bir yer sağlamıştı ve inanılmaz misafirperverlerdi. Daha fazla şikâyet etmeye niyetim yoktu.

"O zaman, bugün planınız ne?" diye sordum konuyu değiştirerek. Bana hâlâ boyamaları gereken süslemeleri, verandada yapılacak son dokunuşları anlattılar. Ama en büyük engel? Yeni bir tesisatçı bulana kadar sürecek bekleyişti.

Scanned with CamScanner

Ya da bir üfürükçü.

Fakat Rachel Flowers ikisinden de pek yazmamıştı. Keşke ateşli bir rahibin başrolde olduğu bir aşk romanı yazsaydı. Şu an gerçekten işe yarayabilirdi. Ancak hayır, o bunun yerine huysuz ama yakışıklı bir adamı bir kitabevine koydu. Ne büyük israf.

Will kahvaltıyı hazırladıktan sonra, onları rahat bırakmak için dışarı çıkmaya karar verdim. Eloraton'u keşfedecektim. Görmem gereken tüm önemli yerlere gidecektim; saat kulesi, yalnızca Merkür retrosunda açık olan kuyumcu, *Sweeties* (yeniden), sanat galerisi, eski sinema, şelale...

Anders'ın o keskin bakışı ve tokadın yankısı zihnimde çaktı.

Ya da belki şelale *hariç*...

Ne kadar da sinir bozucuydu, oraya gidip gitmediğimi neden bu kadar umursuyordu? Yoksa onun karakteri de gerçek aşka inanmayan huysuz adam olmak mıydı? Şelaleye gitsem en kötü ne olabilirdi ki? Islanır mıydım? Şelalenin altında tek başıma durup, keşke öpeceğim biri olsaydı diye mi düşünürdüm? Sırf sihrin, kurgu dünyasının dışında da çalışıp çalışmadığını görmek için?

Ama eğer öyleyse bile benim öpecek kimsem yoktu.

Benim için bir anlamı olmazdı.

Anders demişken, dün gece yağmurda gizli gizli ne yapıyordu? Arka bahçedeki merdivenlerden indim, kahvemi elime alarak sessizce ilerledim. Junie ve Will, giyinip boyamaya başlamaya hazırlanıyorlardı, yani beni takip etmeyeceklerinden emindim.

Çardak bahçenin en arkasında, büyüyen güllerin arasında neredeyse tamamen saklanmış hâlde duruyordu.

Tam bahçenin içinde dikkatlice ilerlerken, gözümün ucuyla bir şey yakaladım. Sokağın karşısında, kasabın önünde, Lily yine kitabının sayfalarını toplamaya çalışıyordu. Bazıları rüzgârla yola savrulmuştu. Gözüm çardağa takıldı. Bekleyebilirdi. Bahçedeki çitin üzerinden atlayarak hızla karşıya geçtim. Yere düşen sayfaları topladım. Ama garipti, yazılar silik, çizimler bulanıktı.

Scanned with CamScanner

Tıpkı kafedeki menü gibi. Yarım kalmış başka bir hayal daha.

Sayfaları Lily'ye uzattım.

Beni kısaca teşekkür ederek aldı ve sayfaları yerine tıkıştırdı. "Sürekli kaybediyorum," diye iç çekti, ardından gözlerini kısarak bana baktı. "Sen Andie amcanın arkadaşısın, değil mi? Neredeyse onu ezip geçen o tuhaf kız?"

"Sanırım öyleyim," dedim kuru bir sesle. Anders'ın sekiz yaşındaki bir çocuğa bile beni kötülemesine *hiç de* şaşırmamıştım. Sonra kitaba işaret ettim. "Bayağı seviliyor gibi görünüyor."

"Öyle denebilir."

"Peki, sen burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Annem yine arılara bakmaya gitti, ben de dükkânı açması için Maya'yı çağırmaya geldim. Görünüşe göre arılar kraliçeyi öldürmeye çalışıyormuş."

"Annenin onları durduracağına eminim."

"Ya da belki arılar gizlice yeni bir kraliçe yetiştirir ve o yeterince büyüdüğünde, kovan bir araya gelip yaşlı kraliçeyi öldürür." Bir an düşündü. "Yeni kraliçe için üzülüyorum. Gerçi eski olan için de biraz üzülüyorum ama özellikle yeni olan için. Ya o da kötü çıkarsa? O zaman kovan *yeni* bir tane yetiştirir ve sonra da onu yetiştiren aynı arılar tarafından öldürülür. Acımasızlar."

"Böyle düşününce..." diye mırıldandım. Belki de bu çocuğun daha fazla tek boynuzlu at ve prenses kitabı okuması gerekiyordu. Ya da su ayıları hakkında.

"Arılar üç ay içinde yeni bir kovan kurabilir ve kırk beş gün içinde bal yapmaya başlayabilir," diye devam etti bilmiş bir edayla. Sonra elindeki kitaba baktı. Sayfaları o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları beyazlamıştı. "Ben ise kendi kitabımı bile düzeltemiyorum."

"Aslında, kitapları tamir etmek gerçekten zordur."

Lily kaşlarını çattı ve sabah güneşinin altında gözlerini kısarak bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce yaptım."

Scanned with CamScanner

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheli çıkıyordu.

Onu suçlayamazdım.

"Tabii ki." Omuz silktim. "Hem de defalarca."

Lily bana kuşkuyla baktı. "Andie amca bile yapamadıysa, sen nasıl yapacaksın?"

"Çünkü ben Anders'tan daha iyi olabilirim," dedim *fazla* böbürlenmemeye çalışarak.

Lily gözlerini kıstı. Bu çocuk gerçekten ikna edilmesi zor biriydi.

Elimi uzattım. "Ver bakalım, bir göz atayım."

Kitabı bana uzattı. Onu dikkatlice aldım ve ellerimin arasında çevirdim. Gerçekten de berbat durumdaydı. Kapağı eksikti. Başlık sayfası da öyle. Cildi kırılmıştı, dolayısıyla yapıştırılmış sayfaların yarısı ya düşmek üzereydi ya da çoktan dökülmüştü. Ciltleme tipi *hem* işleri kolaylaştıran *hem* de zorlaştıran bir türdendi, koptik dikiş yerine tutkalla yapıştırılmıştı. Kapak tamamen gitmişti, yeni bir tanesi gerekiyordu. Ama genel olarak kendi kitaplarıma çok daha kötü şeyler yapmıştım ve annem hepsini tamir etmeyi başarmıştı.

Lily sabırsızca ayağını yere vurdu. "Ee?"

"Evet, sanırım düzeltebilirim. Ama evdeki malzemelerim yanımda değil, o yüzden biraz zor olabilir..."

"Kitabevinde el işi malzemeleri var," diye hatırlattı, koyu renk saçını endişeyle ısırarak. "Belki orada bir şeyler bulabilirsin?"

Kitabevi, gitmeyi en son istediğim yerdi. Ama sırf Anders'ı görmemek için Lily'nin kitabını tamir etmeyi reddetmek saçma olurdu. Bugünü onun yüzünü görmeden geçirebileceğimi sanmıştım. Pekâlâ. Yine de deneyebilirdim.

"Tamam," dedim pes ederek. "Ama biraz gizli hareket etmemiz gerekecek. Anders şu an benden pek hoşlanmıyor."

Lily başını bilmiş bir edayla salladı. "Ona saldırdığın için mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu biraz daha karmaşık bir durum."

Scanned with CamScanner

Lily gözlerini devirdi. "Yetişkinler çok garip."

"Haksız sayılmazsın," dedim iç çekerek. "O zaman... kitabevine mi?"

"Kitabevine," dedi Lily, ardından *Ineffable Books*'a doğru yürümeye başladı. Ben de harap olmuş kitabı elimde tutarak peşine takıldım.

Scanned with CamScanner

14

Omurgasız

Anders, neyse ki ortalarda yoktu. Kedisi *Butterscotch* da öyle.

Kitabı girişteki tezgâha bıraktım. Bu huysuz kitabevi sahibinden ne kadar uzun süre kaçabilirsem, o kadar iyiydi. Özür dilemek olgun bir hareket olurdu ama ne demem gerektiğini ya da nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. *Üzgünüm seni tokatladım ama bunu hak ettin* mi diyecektim? Pek de mantıklı durmuyordu. Hayır, en iyisi ondan olabildiğince kaçınmaktı.

Lily'ye fısıldayarak, parmaklarımla saymaya başladım: "Tamam, biraz Elmer's yapıştırıcı, bant, bir karton kutu, makas ve cetvel lazım. Ah, bir de kurdele varsa süper olur—"

Tam o sırada soğuk ve mükemmel telaffuzuyla gelen bir ses bizi böldü. "Siz ikiniz *ne* yapıyorsunuz?"

Nefesimi tutarak hızla arkamı döndüm. "Ah! Buradasın."

Anders, *hiç de hoşnut görünmeyerek*, Kurgu Dışı ve Anı bölümlerinin arasında dikiliyordu. Elindeki soğanlı ve krem peynirli gibi kokan *bagel*dan bir ısırık aldı. "Ve ne yazık ki sen de buradasın."

Bugün, üzerine bol duran gri bir tişörtle koyu mavi bir kot pantolon giymişti. Ve kesinlikle berbat görünüyordu. Kot pantolon giyecek bir poposu yok, diye kendi kendime söylendim. Onun o kotun içinde nasıl göründüğünü fark ettiğim falan da yoktu. Kesinlikle yoktu.

Scanned with CamScanner

Gözlerimi kısarak ona baktım. O da aynı şekilde bana baktı. "İnsanları gizlice yaklaşarak korkutmak zorunda değilsin," dedim.

"Eğlenceli oluyor." Bakışlarını önce bana, sonra Lily'ye, sonra tekrar bana çevirdi. "O zaman tekrar sorayım: Siz ikiniz ne karıştırıyorsunuz? İkiniz bir aradaysanız, kesinlikle iyi bir şey değildir."

Lily kitabını kaldırdı. "Onu benim için tamir edecek! Ahh," dedi bir avuç dolusu sayfa yere düşüp savrulurken.

Anders, *bagel*ının kalanını ağzına attı, ellerini kotuna silkeleyip eğildi ve sayfaları toplamaya yardım etti. Tüm sayfaları toparladıktan sonra Lily'ye uzattı. Çömelmişti, bu yüzden ona aşağıdan bakıyordu. "Öyle mi yapacakmış?" Yine o delici bakışlarından birini bana fırlattı. Yüzümü buruşturdum. Yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm ve gözlerimi kaçırıp ayakkabılarıma baktım. "Ve bunu nasıl yapacağını biliyor mu?" diye sordu Lily'ye.

"Biliyorum," diye araya girdim ve Lily de hevesle başını salladı.

Beni dikkatle inceleyip yavaşça ayağa kalkarken sessizliğini korudu. O kadar soğuk ve kendinden emindi ki, bir dev gibi görünüyordu. İster istemez ben de dik durdum, tamamen onun burnuna bakmak zorunda kalmamak için tabii ki. Sonra dikkatini Lily'ye verdi. Omuzları hafifçe gevşedi, ifadesi daha dostça bir hâle büründü. "Pekâlâ, ne kadar şanslıyız o zaman? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Tam, "Ah, gerek yok—" diye başlamıştım ki...

Lily hemen parmaklarını kaldırıp sıralamaya başladı: "Yapıştırıcı, bant, karton kutu, makas, cetvel ve... şey... sonuncusu neydi?"

Ona döndüm. "Kurdele."

"Evet, aynen o. Sende var, değil mi?"

Lily ve ben, gözlerimizi Anders'a dikerek bekledik. O ise tek omzunu silkti. "Çoğu arka tarafta vardır muhtemelen." Malze-

Scanned with CamScanner

meleri almaya gitti. "Ama kurdele yok. Butterscotch onları parçalamayı hayatının amacı hâline getirdi. Onu başka bir yerden bulmanız gerekecek."

Lily etrafına bakındı. "Peki, kedin nerede?"

"Muhtemelen bir yerlere saklanmıştır," dedi Anders ama kitabevine göz gezdirirken sesi pek de emin çıkmıyordu. "Kesin bir kuytuya kıvrılıp uyuyakaldı. Er ya da geç çıkar. *Sen* gidip bir kurdele bulmalısın."

"Hımm." Lily bir an düşündü, sonra gözleri parladı. "Ooo, nerede kurdele bulabileceğimi biliyorum! Hemen döneceğim!"

Daha ona nereye gittiğini soramadan, ön kapıdan dışarı fırladı ve kaldırımda gözden kayboldu. Anders'ın yargılayıcı bakışlarını omzumda hissettim.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim, kollarımı kavuşturarak. Soramadığı soruyu cevaplıyordum. Sonra bir an duraksayıp ekledim. "Ateşkes? Lily için?"

Anders bir süre düşündü. "Duruma bağlı."

Benden nefret etmesini istemiyordum. Aslında kimsenin benden nefret etmesini istemezdim. Bu, benim en büyük kusurlarımdan biriydi. Derin bir nefes aldım. Şimdi ya da asla. "Bak, dünkü olayla ilgili—"

"Arkada birkaç kutu var," diye sözümü kesti ve hiçbir şey demeden arkasını dönüp gitti.

Ağzımı kapattım. Ah, olamaz. Demek ki benden *gerçekten* nefret ediyordu. Birkaç dakika sonra, elinde bir karton kutu, bir maket bıçağı ve Lily'nin saydığı diğer malzemelerle geri döndü.

Kutunun içindekileri karıştırdım. "Bunlar iş görür, sağ ol. Yani keşke *kendi* malzemelerim yanımda olsaydı -kâğıt katlama aparatı, PVA tutkalı, cilt dikiş iğnem falan- ama bunlarla da idare ederim. Ne oldu?" diye sordum o sırada bana baktığını fark ettiğimde.

Bir an dalıp gitmiş gibiydi, birden kendine gelip hızla çocuk kitapları bölümüne yöneldi ve lanet kedisini bulmakla alakalı bir şeyler mırıldandı.

Scanned with CamScanner

"Garip," diye mırıldandım ve hemen işe koyuldum.

Öncelikle, kalan kapağı tamamen çıkarmam ve sırtını güçlendirmem gerekiyordu. Bunu *Elmer's* yapıştırıcısıyla hallettim. İşimi bitirdiğimde, Lily nefes nefese geri dönmüştü. Elinde oldukça güzel bir kurdele vardı ve belli ki onu daha önce saçında kullanıyordu.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu nefes nefese.

Kurdeleyi aldım, parmaklarımın arasında gezdirerek kitabın boyutuna uygun olup olmadığını kontrol ettim. Ballı süt rengindeydi. "Harika bir şey bu. Emin misin, özlemeyecek misin?"

"Yok. Artık saçıma kurdele takmayı sevmiyorum."

"O zaman bunu kullanmayı çok isterim."

Lily, bir tabure çekip karşıma oturdu. Ben uğraşırken ayaklarını sallayarak beni izledi. Ben de kurdeleyi kitabın sırtına yapıştırarak ona küçük bir ayraç ekledim. Lily büyülenmiş gibi izliyordu.

"Bunların hepsini nasıl öğrendin?" diye sordu. O sırada ben de kitabın ölçülerini alıp sayfaları kuruması için en yakın raftan (Tarih bölümü) aldığım beş kalın cilt kitabın altına koydum. Ağırlık, sayfaların iyice yapışmasını sağlayacaktı. Ölçülerden yola çıkarak karton üzerine kutular çizmeye başladım. "Özel bir okul mu?"

"Hayır. Annem kütüphaneciydi, ondan öğrendim," dedim, ölçümleri tekrar kontrol ederek. Sonra maket bıçağını alıp kesmeye başladım. "Ben senin yaşındayken elimizde çok fazla kitap yoktu. Ama ben onları *o kadar çok* okurdum ki, zamanla elimdekiler parçalanmaya başlardı. Annem de çalıştığı kütüphanedeki kitapları onarmaya alışkındı çünkü bölgemizde kütüphaneler için yeterli bütçe yoktu ve bana da kitapları nasıl onaracağını öğretti. Sırtlarını dikmeyi. Sayfaları yapıştırmayı. Kapakları bantlamayı. O, her şeyi düzeltebilirdi."

"*Sen* de mi kütüphanecisin?" diye sordu Lily.

"Hayır. Yerel kolejde edebiyat dersi veriyorum."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."

Scanned with CamScanner

Güldüm, kitabın kapağı olacak kartonu kesmeyi tamamladım. "Bazen öyle ama en sevdiğim hikâyeler hakkında konuşabiliyorum. O yüzden buna değiyor."

Lily, karton sırtın altına bir parça karton yerleştirip iki kapağı yanlardan yapıştırmamı izledi. "En sevdiğin hikâye hangisi?" Sonra birden yüzünü buruşturdu. "Yoksa, Andie amcanınkiler gibi öpüşmeli kitaplardan mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Hani, *aşk romanları*."

"Yani, evet. Çok severim."

Lily bilmiş bir şekilde başını salladı. "O zaman Andie amcayla konuşmalısın. Evli değil ama neredeyse evleniyordu. Bence o yüzden bu kitapları okumayı seviyor."

Bu beni şaşırttı. Anders'ın bir zamanlar nişanlısı mı vardı? "Acaba ne oldu?" diye kendi kendime mırıldandım.

Lily omuz silkti. "Sanırım kaderinde yoktu."

Yıllar önce, Liam'la ilk tanıştığımda, ben de böyle şeylere inanırdım. Kesişen yıldızlara, ruh eşlerine, birbirleri için yaratılmış çiftlere. Ama tüm bunlar, olay örgüsünün tahmin edilebilir olduğu ve mutlu sonla biten kitaplara daha uygundu.

Anders'ın nişanlı olduğunu hayal etmeye çalıştım, nasıl evlenme teklifi ettiğini ve yüzüğün nasıl göründüğünü. Eski nişanlısı kimdi? Nasıl ayrılmışlardı? Anders kendisi hakkında fazla şey paylaşmazdı, bu yüzden ona doğrudan sormam pek mümkün değildi. Ama bildiklerimi gözden geçirdim; hâlâ bekârdı *ve* hayatında biri yoktu, duygularını kendine saklıyordu, bir kedisi vardı, kasabaya gelmiş ve kitabevini devralmıştı ama geri kalan her şey bulanıktı. Boşlukları doldur. O, hâlâ Elizabeth'ini arayan sarı saçlı bir Darcy'ydi.

Bu en azından onu ilginç biri gibi gösteriyordu. İğrenç.

Parmaklarımdaki kuruyan yapıştırıcıyı kazıdım. *Eski bir nişanlı, ha?* Kitabevinin arka tarafında, Anders'ın dilini şaklatıp kitapları ittirerek kedisini aradığını duydum.

Scanned with CamScanner

Her ne yaşandıysa, nişanın bozulması kesinlikle korkunç bir şey olmalıydı.

Ve düşündüğümden daha fazla ortak yanımız vardı.

"Bu sonraki kısımda bana yardım etmek ister misin?" *Bu* düşünceden sıyrılmak için Lily'ye döndüm. "Hadi, iç kapaklarını seçelim. Bu bir zanaattır." Renkli kartonlarla dolu dosyayı ona uzattım ve beraber kitabın kaplamasını tamamladık.

Anders, aşk romanları rafının köşesinden kafasını uzattığında, kullandığım malzemelerin parasını ödeyeceğimi söyledim. Ama o yanaklarında bir utanç kızarıklığıyla sadece elini salladı ve bir miyavlama duyduğunu söyleyerek tekrar ortadan kayboldu.

Lily en sevdiği renkleri seçti; pembe ve sarı. (Bu renklerin onu mutlu hissettirdiğini söyledi.) Kartonu bu renklerle kapladık. Sonra parlak simli mor bir kâğıt bulduk ve iç kapakları yapıştırmaya başladık. Mükemmel bir iş çıkardığımı söyleyemezdim ama Lily'yle birlikte vakit geçirmek güzeldi. Hatta huzurluydu. Annemle birlikte kütüphanedeki eski kitapları tamir ettiğimiz zamanları hatırlattı.

O zamanlar mutluydum. Gerçekten, *gerçekten* mutluydum.

Şimdi de mutlu olmadığımı söyleyemezdim. Üniversitede edebiyat dersi vermek harikaydı. Mutluydum. Keats, Byron, Shelley. İstediğim kadar kitap okuyabilmek ve Shakespeare'in en güzel deyişlerini taze gözlerle tartışmak rüya gibiydi. Ama aynı zamanda... bir şeyler eksikti.

"İşte," dedim ve son defa kitabı açıp kapattım, hâlâ yapıştırıcıdan ötürü hassas olan sayfalar hafifçe hışırdadı. "En iyisi değil ama..."

Lily gözlerini kocaman açtı, kitabı ellerine alıp önünde tuttu. Seçtiği kurdele, sayfaların arasına tam olarak oturuyordu. "*Bayıldım!*"

"Emin misin?"

"Evet! Ve artık Andie amcayı rahat bırakabilirim!"

Kahkaha attım ama tam o sırada Anders, kitabevinin gölgele-

Scanned with CamScanner

rinden beliriverince irkildim. Ellerini ceplerine sokmuştu. Hâlâ kedisi yoktu. "Beni asla rahatsız etmiyorsun," dedi.

Lily kaşlarını kaldırdı. "Çok kötü bir yalancısın."

"*O kadar da* kötü değilim," diye homurdandı Anders. Lily hemen kitabı ona gösterdi. Anders'ın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Ah, bu çok... parlak."

"Bayıldım, bayıldım!"

Anders hemen yumuşadı. "Çok hoş olmuş, Lily. Ona teşekkür ettin mi?"

Lily bana döndü ve aniden göğsüme atıldı. Başını karnıma gömüp sıkı sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Sonra geri çekildi. "Eskiden deniz biyoloğu olmak istiyordum ama şimdi fikrimi değiştirdim."

Anders elini Lily'nin başına koydu. "Peki, şimdi ne olmak istiyorsun, Lils?"

Lily Anders'ın elini iterek başından uzaklaştırdı. "Kitap tamircisi! Ama *aynı zamanda* balinaları da kurtaracağım, *tabii ki*."

"Ah." Anders gözlerini devirdi, haklı olduklarını ve kimsenin onları haksız çıkaramayacağını *bilen* çocuklara yapıldığı gibi. "Bu soruyu sorduğum için affedersin."

Lily ona dil çıkardı. Anders da aynı şekilde karşılık verdi. "Arı kovanlarına gidip anneme göstereceğim!" diye neşeyle bağırdı. Son bir kez daha teşekkür etti, atkuyruğu saçları uçuşarak kitabevinden fırlayıp gitti.

Arkasından gülümseyerek baktım. Ne tatlı bir çocuktu. Pru ve Jasper bir gün çocuk sahibi olduğunda, garip ama eğlenceli teyze olabilecek miydim acaba? Hafta sonları elleri kolları tuhaf hediyelerle dolu gelen, eski kitapları nasıl tamir edeceğini bilen, farklı renk çoraplar giyen ve her duruma uygun bir hikâyesi olan biri. Kendi çocuğum olacağını hiç hayal etmemiştim. Bu hiçbir zaman *benlik bir şey gibi* gelmemişti.

Ama bu? Bunu yapabilirdim.

Tam da o anda, tabii ki, Anders gelip her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Scanned with CamScanner

"Bakıyorum, yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi kuru bir sesle, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup kaşını hafifçe kaldırarak. Öyle sakin, öyle kendinden emin, öyle *iyi* görünüyordu ki, çok sinir bozucuydu.

Çantamı tezgâhtan alıp omzuma astım. "Evet, eh, genellikle beni seven insanlarla vakit geçirmeyi tercih ederim."

"Senden nefret ettiğimi söylemedim."

Hayır ama beni *sevdiğini* de söylememişti. Hâlâ ondan özür dilemem gerekiyordu ama ya yine sözümü keserse? Ya duymak istemezse? "Aşk romanları seçkin gerçekten çok iyi," dedim onun yerine, raflardaki ciltsiz kitapları işaret ederek.

Sonra arkamı dönüp çıktım.

Scanned with CamScanner

15

Silinmiş Şeyler Mezarlığı

Kafede geç bir öğle yemeği yedim. Jake de tam o sırada içeri daldı; beş günlük sakalı, dağınık koyu saçlarıyla iki saniye önce yataktan yuvarlanıp çıkmış gibiydi. Kasada duran gence bir beşlik çaktı, sanki onun yerini almak için gelmiş gibiydi ve tezgâhın üstünden atlayarak barın arkasına geçti. İsimliğini taktı, önlüğünü beline bağlayıp çalışmaya koyuldu. Ruby'nin çoktan gittiğini varsaydım ama ondan özür dilemek istiyordum, şey... sonuçta ona *yetinmiş* olduğunu söylemiştim. Sonuçta Jake elinden geleni yapıyordu ve bu işte, yani Ruby'nin yetindiği bu işte, kitapta ona yeterince yer verilmemişti. Ve hakkını vermek gerekirse, işinde gerçekten iyiydi. Müşterilerle sanki bu iş için doğmuş gibi sohbet ediyordu. Onların siparişlerini biliyordu, isimlerini biliyordu, ne zaman gülümsemesi ne zaman kahkaha atması gerektiğini biliyordu. Ve insanları, planladıklarından daha fazla şey almaya ikna etme konusunda olağanüstüydü. *Sadece bir kahve mi? Emin misiniz? Bir de taptaze bir peynirli Danimarka çöreği almaz mıydınız? Taze yapıldı ve Starbucks'takilerden katbekat güzel.*

Gerçekten izlemeye değer bir sahneydi.

Sodamın kalanını bitirirken, Ruby ofisten fırtına gibi fırladı. Jake'in yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu, ilgilendiği müş-

Scanned with CamScanner

teriye merhaba dedi ve hızla kapıya doğru yöneldi. Demek ki vardiyası bitmişti.

"Ruby," diye seslendim, öğle yemeğimin parasını masaya bırakıp kabinimden çıkarken. Belki de gitmesine izin vermeliydim ama düşüncesizliğimden ötürü benden nefret etmesini istemiyordum.

Adını duyduğunda durdu, etrafına bakındı ama gözleri benim üzerimde durduğunda, kaşlarını çattı. "Ah, Anders'ın arkadaşı."

"Tam arkadaş sayılmaz," dedim, yüzümü buruşturarak.

"Evet, evet, ona tokat atmıştın. Zavallı çocuk," diye ekledi, elini kalçasına koyarak. "Ne istiyorsun?"

Açık ve net. Onu suçlayamazdım. "Konuşabilir miyiz?" dedim, parmaklarımı birbirine dolayarak. Jake'e baktım, o da tezgâha yaslanmış, bir müşterisiyle sohbet ediyordu. "Lütfen?"

Dudaklarını hafifçe büzdü ama sonra derin bir iç çekişle kapıyı gösterdi. "Yürürken konuşsak olur mu? Eve gidip biraz yatıp dinlenmek istiyorum."

Göğsümde bir rahatlama hissiyle, "Tabii," dedim.

Grumpy Possum'dan dışarı çıktım ve Ruby'nin peşinden kasabanın merkezine doğru yürüdüm. Ruby ve Jake, eski sinemanın üst katındaki bir dairede birlikte yaşıyorlardı; burası yıllardır boştu, ta ki onlar binayı yenileyip taşınmaya karar verene kadar. Sinema -adının yazılı olduğu ışıklı tabeladan belli olduğu gibi THE GRAND- pansiyonun karşı sokağındaydı. O kadar eskiydi ki hâlâ önünde bir afiş panosu ve dışarıda sürekli değiştirilmesi gereken türden büyük ışıklı lambaları vardı.

Öğleden sonra hava sıcaktı ve yağmur bulutları vadinin kenarlarına çekilmişti, geriye kaldırım kenarlarında biriken su birikintileri ve buğulanmış camlar kalmıştı.

"Ee?" diye sordu Ruby çantasını karıştırırken. İçinden bir nane şekeri bulup bana da uzattı ama reddettim. "Ne istiyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Özür dilemek istiyorum," dedim doğrudan, "sana söylediklerim için. Haddimi aştım ve seni doğru düzgün tanımıyorum bile, o yüzden... Özür dilerim. Anders, Jake'le nasıl tanıştığınızı anlattı ve sanırım sadece... bunu daha önce görmüştüm, diye düşündüm. Ama benim yaşadığım şeyler seninkilerle aynı değil. Hata yaptım. Özür dilerim." Bunu bin kere söylemem gerekse, yine de söylerdim.

Ruby, nane şekerini dilinin üzerinde yuvarlayarak, "Haklısın," dedi. "Ben sen değilim, benim yaşadıklarım farklı. Ve söylediklerin biraz değil, oldukça yersizdi."

"Evet..."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Bu kadar mıydı? Şimdi gitmeli miydim, yoksa...

Derin bir iç çekti. "Ama bana başka bir iyilik meleğini hatırlatıyorsun."

"Öyle mi?"

"Junie. Onunla kalıyorsun. Aynı kasabada iki tane olmanız yetmezmiş gibi, bir de aynı evde mi?" Ürperdi. "Muhtemelen her şey rengârenk gökkuşağı ve kelebeklerle kaplıdır."

Kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Sanırım fazla bencilim. Yani, sadece beni dinlemeni istedim, senin duymak isteyip istemediğini hiç düşünmedim."

"Evet," diye kabul etti Ruby, başını yana eğerek, "*ama*... beni düşündürdü. En son ne zaman bir günü sadece ikimiz geçirdik? Ben bu ilişkide kendim için mi varım, yoksa onun için mi?"

"Âşık olduğunda," dedim, yıllarımı Liam'la geçirdiğimi hatırlayarak, "bu çizgiler bulanıklaşıyor."

Köşeye vardık. Önümüzde kasaba meydanı ve göğe yükselen saat kulesi vardı. Tam o anda, akrep on ikiyi gösterdi.

Saat kulesinin tepesindeki çan yana doğru eğilip inleyerek çaldı. Ses, kasabanın dört bir yanına yayıldı -bir, iki kez- sonra binlerce arının vızıltısına karışarak yok oldu.

Ruby bana döndü. "Affedildin. *Bu* seferlik. Ama sadece ilginç

Scanned with CamScanner

biri gibi durduğun için. Ve ben parlak şeyleri severim. Görüşürüz, Elsy," dedi.

Sonra kaldırımın köşesinden ayrıldı, caddenin karşısına geçti ve sinema salonuna doğru ilerledi. Bir an durup arkasından baktım ve içimde bir sıcaklık hissettim. Çünkü adımı hatırlamıştı.

Adımı hatırlamıştı! Sadece bir kez söylemiştim ama yine de hatırlamıştı.

Kendi kendime sırıttığımı fark ettiğimde, hızla arkamı döndüm.

Ve Maya Shah'a çarptım.

"Ah, pardon, pardon!" dedi, tökezleyerek yolumdan çekildi ve kulaklıklarını boynuna indirdi. Kulaklıklarından hafif bir *heavy* metal tınısı geliyordu. Beni tanıyınca gözleri büyüdü. "Ah, sen yenisin! Arabası bozulan kız!"

Hâlâ Ruby'yle sohbetimin etkisindeyken, "Eileen ama kendimi bildim bileli herkes bana Elsy der," diye kendimi tanıttım. Maya hemen elini uzattı.

"Maya ve herkes de bana Maya der," diye ekledi, hafif bir gülümsemeyle. Sonra sokağı işaret etti. "Dün *Sweeties*'e uğramıştın, değil mi? Yarım kilo bal aromalı şekerleme almıştın."

Kendimi gülmekten alamadım. "Evet, aynen. Henüz pişman olmadım."

"Eh, dişlerini çürütmek için en az bir kilo yemelisin," dedi şakayla, ardından omzunun üzerinden bana baktı. "Ruby'yle mi konuşuyordunuz? Vay canına, bu ürkütücü. Genelde abisi kasabaya döneceği zaman farklı *bir ruh hâline* girer. Hiç kimseyle konuşmak istemez. Garnet insanları böyle etkiliyor işte. Ama sen hâlâ buradasın," diye ekledi, beni baştan aşağı süzerek. "Demek ki mucizeler gerçekten *olabiliyormuş*."

"Sadece *Quixotic Falls*'ta olur böyle şeyler," dedim. "Kasabanın sihirli olduğunu söylüyorlar, değil mi?"

"Sadece şelale. Ve sadece böyle şeylere inanıyorsan," dedi gözlerini devirerek. "Eğer Garnet Rivers'ı görürsen, sakın seni

Scanned with CamScanner

şelaleye götürmesine izin verme. Bu onun her zamanki taktiği. Ve şu ünlü Büyük Amerika Yolculuğu'nun onu o kadar da değiştirdiğini sanmıyorum," diye ekledi, biraz buruk bir ifadeyle. Son kitapta Garnet, Beatrice Everly ile Eloraton'dan ayrılmıştı. Yoksa onsuz mu geri dönüyordu? Sormak istedim ama Maya önce davrandı. "Gerçi," dedi hafifçe başını yana eğerek, "zor adamlarla başa çıkmak konusunda bir sıkıntın yok gibi görünüyor. Direkt tokadı yapıştırıyorsun."

İç çektim. "Kasabanın tamamı biliyor mu?"

"Şey, Gail gördü ve eğer Gail gördüyse... evet," dedi başını sallayarak. "Muhtemelen herkes."

"Harika."

"Daha kötü olabilirdi."

Yeniden iç çektim. "Tabii ya. Burada arabasız mahsur kalabilirdim. Ah, bir saniye."

Maya başını salladı. "Daha kötü bir kader düşünemiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Eloraton o kadar kötü olamaz." Maya'nın kasabayı sevmediğini bilmiyordum.

"Hayır, kötü değil. Sadece..." Telefonunu çıkardı ve sonunda müziğini durdurdu.

"Sadece ne?" diye üsteledim. Altdudağını kemirdi, düşündü.

Kitaplardaki Maya, aklına geleni söylemek için bir saniye bile tereddüt etmezdi. Elindeki okla elli adım öteden bir elmayı vurabilen, tırnaklarını yaz gündönümüne göre boyayan, ilkbaharın ilk gününe, Charm Woods'tan geçen nehre ve her gün Lyssa Greene'i görmeye bayılan Maya.

Hayatını, o güzel hayatını, çatıların tepesinden haykırırdı ama bu Maya, kitaplarda tanıdığımdan farklıydı.

Ona bir şey olmuştu.

Dördüncü kitabın sonunda, Lyssa ve Maya birbirlerine gizli bakışlar atarak eski sinemanın projeksiyon odasına gidip orada oturuyor, patlamış mısır eşliğinde berbat doksanlar canavar filmleri izliyordu.

Scanned with CamScanner

Ama bu kadın o değildi.

Sonunda Maya iç çekti. "Sadece... bazen fazla düşününce, sanki kendi hayatımda sadece bir dipnottan ibaretim gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki Eloraton'da bana ait bir hayat yokmuş gibi."

"Yani..." Tereddüt ettim. "Bir yan karakter gibi mi?"

"*Evet*!" diye haykırdı Maya. "Sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Ve bunu anlayan tek kişi—Ah." Birden dondu. Kaldırımda duran kadına bakıyordu. "Lyssa," dedi, sesi neredeyse duyamayacağım bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kızıl saçlı kadın, yaklaşık üç metre ötede durmuştu, elinde iki kâğıt torba dolusu market poşeti vardı. Geniş kenarlı şapkası yüzüne gölge düşürüyordu. Adını duyunca hafifçe doğruldu, omuzlarını dikleştirdi. "Maya," diye karşılık verdi.

O an, dün Junie'nin bizi neden karıştırdığını anladım. İkimizin de uzun, bakırımsı kızıl saçları ve kalp şeklinde yüzleri vardı. Ama benzerliklerimiz burada bitiyordu. Lyssa saçlarını iki yandan örmüştü ve yeşil tulum giymişti. Ve kolları, çiçek dövmeleriyle doluydu; kollarında yer kalmamasına rağmen hâlâ eklediği çiçek dövmeleriyle.

Maya ve Lyssa'nın birbirine utangaç bakışlar atmasını bekledim. Şakalaşmalarını, hafifçe gülümsemelerini, tıpkı *Honey and the Heartbreak*'te olduğu gibi. Ama hiçbir şey olmadı. Ne kaçamak gülümsemeler ne de mahcup bakışlar vardı. Aralarında bir duvar vardı; o duvar dikenli tellerle ve insan yiyen bitkilerle kaplıydı.

Bana kısa, nazik bir selam verdi ve hemen tanıdı. "Sen, Anders'ın dünkü arkadaşısın!"

"Tam olarak arkadaş sayılmayız," diye düzelttim.

"Ah..." Hafifçe geriledi ve sonra Maya'ya dönüp, "Ailen nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Maya, sesi biraz donuk çıkıyordu. "Tabii arı isyanını saymazsak."

Scanned with CamScanner

Lyssa başını salladı. "Şimdi aklıma geldi, Gemma'ya çözüm bulmasında yardımcı olacaktım. Görüşürüz, değil mi?"

"Evet," dedi Maya. Elleri yumruk hâline gelmişti ve Lyssa yanımızdan geçip *Sweeties*'e yönelene kadar hareket etmedi.

Yanımda, Maya bileğini tuttu. Büyükbabasının tamir ettiği saatin kayışını hafifçe sıktı ve derin bir iç çekti. "Baksana, ben yine boş boş konuştum. Seninle sohbet etmek güzeldi," dedi. Sonra kulaklıklarını tekrar taktı.

Onun gidişini izledim ve bir sonraki sokağa döndüğünde bir şeyi fark ettim. Acaba *tüm* karakterler böyle mi sıkışıp kalmıştı; dördüncü kitabın mutlu sonundan sonra, öylece durmuşlar mıydı? Bu sürede Anders ortaya çıkmış, Maya ve Lyssa ayrılmış, arılar isyan çıkarmıştı ve... başka neler değişmişti?

Sonra birden aklıma geldi.

"Dur," dedim hızla. Maya omzunun üzerinden bana bakıp kulaklığının tekini çıkardı.

"Efendim, ne oldu?"

"*Daffodil Inn*'in arka tarafında ne olduğunu biliyor musun? Hani, bir çardak var ve bir ara yol ama..."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evet, orası terk edilmiş. Orada hiçbir şey yok." Sonra kulaklığını geri taktı ve sokağın aşağısında kayboldu. Ve ben, bir sonraki gitmek istediğim yeri seçmiştim.

Çardak, *Daffodil Inn*'in bahçesinin en uç noktasında duruyordu. Oraya doğru yürüdüm. Patika, sarmaşıklarla kaplanmış iki eski binanın arasına sıkışmıştı. Kaldırımın çatlaklarından ve bina kenarlarından yoncalarla yabani otlar fışkırıyordu. Ara sokağın sonunda, demir bir kapı duruyordu ama kilitli gibi görünmüyordu.

Çardağın altında durup dar yola baktım. Bütün gün, bu mekânı, pansiyonun arkasındaki bu saklı köşeyi düşünüp durmuştum. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Kitaplarda burası *yoktu*.

Bu... Bu, tamamen *yeni* bir şeydi.

Scanned with CamScanner

Çardağı geçip ara sokağa adım attım. Güneşten gölgeye geçince tüylerim diken diken oldu. Hava elektrikle yüklü gibiydi. Dar yolu takip edip demir kapıya vardım ve kapıyı iterek açtım.

Kapı, dört bir yanı binalarla çevrili bir avluya açılıyordu. Sadece tek bir giriş ve tek bir çıkış vardı. Ortada, bir şekilde hâlâ çalışan, yosun ve su yosunlarıyla kaplı eski bir çeşme duruyordu; tepesindeki genç kız heykelinden su akıyordu. Hanımeli ve yabani çiçekler, çimenlerle çatlamış taş yolların üzerinde dalgalanıyordu. Meşe ağaçları yükseliyor, dalları rüzgârda hafifçe sallanıyor, yaprakların arasından süzülen ışık, okyanusun dibindeki ışık kırılmalarını andırıyordu.

Buranın... *gerçek olması imkânsızdı.* Yoncaların hemen altında gizlenmiş başka bir şey vardı sanki. Kasabanın tam ortasında olmasına rağmen neden bugüne kadar hiç kimse buradan bahsetmemişti? Kitapların başındaki haritalarda burası var mıydı?

İlk bakışta, burası yalnızca unutulmuş bir avlu gibi görünüyordu.

Ama sonra gölgeler kaydı, ağaçlar ters yöne eğildi ve yabani otların arasından daha garip şeyler göründü. Çoğunlukla heykellerdi. Eski, unutulmuş, kırılmış, doğanın yavaş yavaş geri aldığı heykeller. Birbirine sarılmış mankenler vardı; bana Pompeii'de bulunan o meşhur çifti hatırlattı. Dişleri eksik kedi heykelleri. Kanatları kopmuş kuşlar. Yoğun sarmaşıkların arasına sıkışmış, yarım kalmış mezar taşları. Ama hiçbirinin üzerinde isim yazmıyordu.

Hayır, onların üzerinde şunlar yazıyordu:

DRAFT4_TOEDITOR_3.docx

RTS_FINAL_COPYEDITS.docx

Biraz ötedeki başka bir taşın üzerindeki sarmaşıkları sıyırdım.

IDEAS FOR #5.docx

Bir diğeri: **MAYA romance.docx. GARNETCOMPANIONv8.docx. JUNIEHEA_other.docx**

GarbagePickings.docx

Scanned with CamScanner

Ve daha niceleri.

Burası *neydi*?

Yoncaların arasında yürüyerek altında birkaç heykel bulunan dev bir meşenin gölgesine sığındım. Buradaki sarmaşıklar o kadar sık değildi, bu yüzden en yakındakini seçip yüzünü açığa çıkardım.

Bir adım geriledim.

İnanılmaz derecede soğuk bir bakışla Anders bana bakıyordu. Ya da ilk bakışta Anders gibi *görünüyordu*. Ama burnu yanlıştı. Dudağında yara izi yoktu. Saçları fazla dağınıktı. Ve gözleri tam olarak doğru değildi. Sanki bir lunaparktaki eğri aynaya bakıyordum. İlk başta fark etmediğin ama seni rahatsız eden, hafifçe çarpıtılmış bir yansıma gibiydi.

Tüm bunları *Anders* mi yapmıştı? Başka bir heykelin üzerindeki sarmaşıkları da sıyırdım. Kulakları fazla büyüktü. Kaşları fazla çatılmıştı, yüzü fazla sertti. Hayır. Bunları Anders yapmış olamazdı. Bu heykeller eskiydi. Yağmurdan ve zamandan aşınmıştı.

Burası düşündüğüm şey olamazdı. Olamazdı, değil mi? Silinmiş sahnelerden oluşan bir mezarlık mı?

Eğer Anders burayı biliyorsa ve buranın bir hikâye olduğunun farkındaysa, o hâlde *o kimdi*? Ne kadar düşünsem de onu hiçbir yere oturtamıyordum.

Sinir bozucu derecede çekiciydi, acayip huysuzdu, derin bir geçmişi vardı, etkileyici bir mesleği...

Bekle. Siktir.

Ya *o* aslında Rachel'ın son kitabının baş karakteri olması *gereken* kişiyse ama hikâyesi asla tam anlamıyla başlayamamışsa? Bir şekilde arada kalmışsa? Ruhunun karanlığında kaybolmuşsa?

Avluda ileri geri yürümeye başladım, aklım fırıl fırıl dönüyordu.

Garip bir şekilde mantıklıydı. Tam Rachel Flowers'ın yazacağı türde bir kahramana *benziyordu*. Uzun ince siluet, parlak gözler, kalabalığın içinde dikkat çekecek yakışıklılıkta bir yüz.

Scanned with CamScanner

Rachel'ın kahramanları her zaman böyle çekici olurdu; kitapların başında biraz darmadağınık, gizemli ya da trajik bir geçmişe sahip olsalar da. Belki de bu sefer, o sert, itici özellikleri *fazla* abartmıştı. Aşırıya kaçmıştı. Editörünün altını çizeceği ve "Bunu biraz yumuşatsak mı?" diye soracağı türdendi.

Belki de bu yüzden onu her gördüğümde içimde bir gerilim hissediyordum. Belki de dudaklarına bakmamın sebebi buydu. Benimle alakası yoktu; o, kendi kadın kahramanı olmayan bir roman karakteri gibi çekici bir şekilde dolaşıyordu.

Ah. Belki de bu yüzden kasabaya karşı bu kadar korumacı davranıyordu. Çünkü bu onun hikâyesiydi?

Öyle olmalıydı.

Çünkü kesinlikle benim ilgimi çekmiyordu. İlgi çekici değildi. O şekilde değil, benim için değil. Birinden hoşlanmak istemiyordum. Böyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

Hayır, o beşinci kitabın kahramanıydı. Ve onun çekiciliği sadece hikâyenin kurgusuna -artık her neyse- işlenmişti. Mesela ben ya da kusurlu kalbim değildi. Uzun boylu, ince yapılı, geniş omuzlu ve her zaman kaşlarını çatan biri. Nane yeşili gözler, sarı saçlar ve çocuklukta geçirdiği bir kazadan kalma bir yara izi. Muhtemelen yetimdi -Rachel Flowers'ın kahramanları genellikle öyleydi- ve o uzun parmakları kesinlikle kitap okurken parmağını yalayıp sayfaları nasıl çevirdiğini betimleyebilmek için yaratılmıştı. Ah evet, şimdi her şey netleşiyordu. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim?

Ama o zaman neden hiçbir şeyin değişmesini, *ilerlemesini* istemiyordu? Sonuçta kadınını ve mutlu sonunu arıyor olmalıydı, değil mi?

Kapıyı arkamdan kapattım ve hızlı adımlarla avludan çıkıp *Daffodil Inn*'in bahçesinden geçtim. Gökyüzü griye dönmeye başlamıştı, yağmur yağmak üzereydi ve tekrar yağmura yakalanmaya hiç niyetli değildim. Bu yüzden adımlarımı hızlandırarak haklı olduğumu ispatlamak için *Ineffable Books*'a yöneldim.

Scanned with CamScanner

16

Kahramanca

İçeri adım atar atmaz kapının üzerindeki çan şıngırdadı. "Anders?" diye seslendim, dükkâna doğru ilerlerken. "Merhaba?"

Tezgâhın arkasında her zamanki yerinde değildi. Kitabevinin birinci katını dolaştım. Ofise, nadir baskılar bölümüne, şöminenin yanındaki okuma köşesine baktım ama hiçbir yerde yoktu. Ve Butterscotch da kayıptı.

"Anders?" diye tekrarladım. "Butters? Neredeymiş minik kedi, kedicik." Dilimi damağıma bastırarak şaklattım ama tek bir ses bile çıkmadı. Sadece dükkânın akşam sıcağında gıcırdayan tahtalarının sesi vardı. Uzakta bir gök gürültüsü, kirişleri titretti. Uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Kaşlarımı çattım. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Eğer Anders dışarı çıktıysa, neden iş yerinin tabelasını KAPALI yazacak şekilde çevirmemişti?

İçimde büyüyen sabırsızlıkla dudaklarımı büzdüm. Eloraton'dan yarın sabah, Frank arabamı tamir eder etmez ayrılacaktım. Yani Anders'a sormak için son şansımdı.

Dükkândan çıkmadan önce tabelayı onun için ters çevirdim ve tam o sırada bir *pat* sesi duydum.

Üst kattan mı geliyordu?

Sonra, bir tane daha. Ve bir tane daha.

Pekâlâ, bu garipti. Dün gece yeterince tuhaf ses duymuştum

Scanned with CamScanner

ama içimdeki bir his, merdivenden çıkmam gerektiğini söylüyordu. Ben de öyle yaptım ve sesi takip ettim. Kitabevinin sağ tarafında, küçük bir çatı çıkıntısına bakan bir dizi pencere vardı. Bu bölümü henüz keşfetmemiştim çünkü çoğunlukla yemek kitapları ve şiirlerle doluydu. Bazı pencerelerin kenarları kadife minderlerle kaplıydı. Pencerelerin hepsinde mandal vardı, böylece hava güzel olduğunda içeriden açılabiliyordu. Ama şu anda üçüncü pencerenin çerçevesinde, sırtını cama dayamış, pervaza olabildiğince tırmanmış hâlde oturan Anders'tan başkası değildi.

Dışarıda.

"Anders?"

Adını duyunca irkildi ve omzunun üzerinden bana baktı. Kucağında Butterscotch'ı sıkı sıkı tutuyordu. Beni görür görmez gözlerindeki umut ışığı bir anda söndü. "Ah, *Tanrım*," diye inledi. "Gerçekten sen mi olmak zorundaydın?"

Pencere kenarına dizlerimin üzerine çöktüm ve içinde bulunduğu durumu anlamaya çalıştım. "*Çatıda* ne yapıyorsun?"

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum," diye laf soktu, boşta kalan elini sallayarak ağaçlarla dolu manzarayı işaret etti. Çok ama çok fazla ağaç vardı. Diğer kolunda ise kocaman turuncu-beyaz bir kedi vardı ve o, en çok yağmurdan korkuyor gibiydi. "Buraya *sıkıştım* işte, ne yapıyor olabilirim ki. Butterscotch dışarı kaçtı ve geri gelmiyordu... Ben de peşinden çıktım." Sonra çatı kenarına, ardından tekrar bana baktı. "Ve şimdi de burada mahsur kaldım. Pencere sıkışmış."

Kilidi inceledim. Yerinden kımıldamıyordu. "Çatının kenarından kayarak inemez misin?"

Bana kederli bir bakış attı. Kucağındaki kediye işaret etti. "Biraz zor olur."

"Ah." Başımı salladım. "Peki, onu ödül mamasıyla falan kandıramadın mı?"

"Denedim ama sığırcıkların peşindeydi."

Scanned with CamScanner

"Yani şimdi sıkışıp kaldın," dedim, onun az önceki sözlerini tekrar ederek. "Ve ben de tam olarak seni içeri alabilecek tek pencerenin yanındayım." Dudaklarını büzdü, sanki kasıtlı olarak ona sataştığımı düşünüyordu. Camdan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Bekle, aşağıda tezgâhın altında bir tornavida gördüğümü hatırlıyorum. Hemen döneceğim."

Arkamdan bir şeyler söyledi ama camın ardından ne dediğini anlayamadım. Sarmal merdivenlerden hızla indim ve tezgâhın altını karıştırdım. Tornavidayı, bir bant makarasının yanında buldum ve hızla yukarı çıktım. Bu arada gökyüzü her geçen saniye daha da kararıyordu. Çatının üzerine birkaç yağmur damlası düştü.

Geri döndüğümde pencere kenarına diz çöküp mandalı açmaya çalışırken, "Az önce ne dedin?" diye sordum.

Beni izlerken tereddüt etti. "Ben... bir şey demedim," dedi sonunda ve cama yaslandı. Butterscotch kucağında oldukça tedirgin görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Bir başka gök gürültüsü vadi boyunca yankılanırken Anders ona mırıldandı. "Dersini aldın mı? Bir kuş için gerçekten değer *miydi*?"

"Miyav," diye yanıtladı kedi, bu çok net bir hayır gibiydi.

Pencere mandalı paslanmıştı ve yerinden kıpırdamıyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandım ve başka bir açıdan açmayı denedim.

"Üzgünüm," dedi Anders aniden. Öyle sessiz söylemişti ki doğru duyduğumdan emin olamadım.

"Ne dedin?" Tornavidayı mandaldan çıkardım ve lanet olası mandalı tamamen sökmeye karar verdim.

"Üzgünüm," diye tekrarladı, dudaklarını rahatça okuyabilmem için başını yana çevirdi. "Sana bu kadar berbat davrandığım için üzgünüm."

Bir an duraksadım, söylediklerini sindirmeye çalıştım. Özür mü diliyordu? *Şimdi mi*? "Hmm," dedim sakin bir sesle, pencere mandalındaki vidalara tutunmaya çalışıyordum ama çoğu yıllar

Scanned with CamScanner

önce aşınmıştı. Pekâlâ, o zaman Plan B'ye geçelim. "Yani, şimdi sana yardım ettiğim için mi özür diliyorsun?"

"Ne? Hayır," diye atıldı hemen. O anda gökyüzü bir kez daha gürledi, Butterscotch kulaklarını geriye yatırıp korkuyla kaskatı kesildi. "Ah, ah, dur, Butters," diye mırıldandı Anders, sonra bana dönerek, "Sana daha önce söyleyecektim ama senden nefret ettiğimi söyledin," dedi.

"Beni *sevmiyorsun*."

"Senden nefret etmiyorum," dedi, sesi ciddiydi. "Ben... ben sadece üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Dürüst olmak gerekirse, ona inanmak üzereydim. Kahretsin, daha önce kötü günlerim olmuştu ve dün benim de kötü bir günümdü, ona tokat atmıştım. Belki de sadece doğru zamanda, tam olarak yanlış şeyi söylemişti. Özür dilemesi gereken tek kişi o değildi. Bunun farkındaydım.

Ama onu bu kadar kolay affedecek de değildim.

"Bir daha söyleyebilir misin?" dedim, tornavidayı düz uçluyla değiştirip pencereyle mandal arasına sıkıştırırken. "Özrünü diyorum. İlkini pek duymadım sanki. Biraz daha yavaş söyle, iyice tadını çıkarayım."

"Gayet iyi duydun."

"Evet," diye kabul ettim ve tornavidayı çevirmeye başladım. "Ama bir kez daha duymak isterim."

Derin bir nefes aldı. Sonra bana dönerek o nane yeşili gözleriyle baktı ve tüm vücudum ürperdi. Pencereye o kadar yaklaşmıştı ki, konuştuğunda nefesi camı buğulandırdı. "Üzgünüm, Eileen."

Ve omurgamdan küçük bir ürperti geçti.

Eileen. Adımı ilk kez söylemiyordu. Ama ilk kez, bunu bir lanet gibi değil de bir melodi gibi söylediğini fark ettim. *Eye-lean*. Başı keskin, sonu yumuşak. Belki de karakterinin özelliği buydu; her ismi arzulanıyormuş gibi söyleyebilmesi.

"Ne için?"

Scanned with CamScanner

"Biraz fazla sert olduğum için."

"Ve?"

"Sana söylediğim korkunç şeyler için."

"Ve?"

Tereddüt etti, düşündü. "Şey... Lily'nin kitabının çirkin olduğunu ima ettiğim için?"

Gözlerimi kocaman açtım. "*Çirkin* olduğunu mu düşünüyordun?"

"Ben... sanırım tuzağa düştüm," diye gözlemledi. "Her neyse, üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Ben de üzgünüm. Pencereni mahvettiğim için."

"Benim ne—?"

Son bir hamleyle tornavidayı mandala dayadım ve menteşe yerinden çıktı. Anders camın kenarına yaslandığı için pencere hızla içeri açıldı. Ve doğrudan benim üstüme düştü. Birlikte yere devrildik.

Butterscotch, tüyleri diken diken olmuş hâlde kollarından sıyrılıp kaçtı. Hızla kitabevinin karşı köşesine doğru koşarken keskin bir çığlık attı.

Dışarıda yağmur şiddetini artırıyordu. Bir süre öylece yerde yattık.

Sonra o, "Teşekkür ederim," dedi.

Başımı çevirdim, yanımda yatıyordu. Elimi kaldırıp serçe parmağımı ona uzattım. "Ateşkes?" diye sordum.

Gözlerini kısarak elime baktı. "Serçe parmağımı sana vermem."

"*Ateşkes*?"

İsteksizce serçe parmağını benimkine doladı. "Ateşkes," diye homurdandı. "Şimdilik."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar da karamsarsın."

"Gerçekçiyim," diye düzeltti.

"Bardağın yarısını boş gören tiplerdensin."

Scanned with CamScanner

"Hayır, ben bardağın içindeki sıvının zehirli olabileceğini düşünen tiplerdenim."

Bu beni güldürdü ve eğer yanılmıyorsam, o da hafifçe gülümsedi ama kesinlikle hayal görüyor olmalıydım. Sonunda göz göze geldik ve bakışlarını kaçırmadı. Boğazım düğümlendi çünkü bana beklediğimden daha yakındı ve kirpikleri beklediğimden daha koyu, daha uzundu. Gözbebeklerinin etrafındaki gri halka, fırtına bulutlarıyla çevrili bir peridot taşı gibi görünüyordu. Midemde uzun zamandır hissetmediğim bir kıpırtı belirdi. Kış uykusuna yatan kelebekler uyanıp kanat çırpmak istiyor gibiydi.

Ah, evet, o kesinlikle bir ana karakterdi.

Tam bir *kitap kahramanı*, tabii biri onu biraz *düzeltirse*.

Ama o zaman: Onun kadın kahramanı neredeydi?

Gözlerimi kaçırdım ve doğrulmaya çalıştım. "Geç oldu. Junie'nin yanına gitsem iyi olur—"

"İstersen yine burada kalabilirsin," dedi.

Duraksadım. Devam etmesini bekledim.

"Yani, ben..." O da doğrulup elini ensesine götürdü ve gergince ovuşturdu. "Dün gece pek uyuyamadığını tahmin ediyorum ve pansiyon daha tam *bitmiş değil*. Tesisatı çalışıyor mu bari?"

"Bir banyo var. Üçümüz ortak kullanıyoruz," dedim.

"Burada kendi banyona sahip olursun. Ve perili de olmazdı."

"Junie'ye göre, perili banyo bir artı sayılır," diye karşılık verdim.

"Sen de ben de biliyoruz ki Junie bunu sadece senin gibi bir iyimser olduğu için söylüyor."

Başımı yana eğdim. "Bu bir iltifat mı?"

O ise kelimelerini dikkatle seçerek, "Gökyüzü mavi mi?" diye sordu.

"Teknik olarak? Hayır. Sadece mavi ışık diğer renklere göre daha kısa dalga boyuna sahip olduğu için atmosferde daha fazla saçılıyor ve biz onu görüyoruz."

Scanned with CamScanner

Sanki gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi yanağının içini ısırdı. "Ah, demek öyle."

Başımı bir kez daha yana eğdim, onu inceliyordum. İlk kez o avluyu bulduğumda, buraya gelip ona doğrudan sormayı planlamıştım. Ama aramız zar zor düzelmişti ve zaten yarın buradan gidiyordum. Gerçekten ne önemi vardı ki? Daha önce söylediği sözleri düşündüm, dalga yaratmak üzerine söylediklerini. O gizemli avluyu bulduğumu ona anlatmak belki de yeni dalgalar yaratırdı. Ama şu an değil. Bana neredeyse *gülümsediği* bu an değil.

"Tamam," dedim. "Kalırım."

Çatının kirişleri bir kez daha gök gürültüsüyle titredi. Rüzgâr yağmur damlalarını içeri savurmaya başlamıştı. Bunun üzerine ayağa kalkıp pencereyi kapattı.

"Pekâlâ," dedi, "Yağmur dindiğinde gidip eşyalarını alman gerek—" Ama camdan dönerken benim hâlâ yerimde durduğumu fark ettiğinde neredeyse bana çarpıyordu. Kaşlarını çattı, başını yana eğdi. Ben de gözlerimi onun parlak ayakkabılarına dikmiştim. Yumuşak, sıcak bir kahverengiydi, özenle cilalanmıştı.

Neden ayakkabılarına bakarken cesaretimi toplayıp söylemek daha kolay geliyordu?

"Özür dilerim. Sana tokat attığım için. Bu tamamen gereksiz ve korkunçtu, kendimi tutmalıydım. Özür dilerim," diye tekrar ettim ve o an, beklenmedik bir şekilde eli çeneme uzandı. Nazikçe tuttu ve başımı kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları yumuşaktı. Ve dudaklarında hafif, belli belirsiz bir tebessüm vardı.

"Bunu bir daha söyler misin?" diye mırıldandı, sesinin tınısı içimi titretti. Ayak parmaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Üzgünüm."

"Hmm." Beni inceledi, yüzlerimiz o kadar yakındı ki kirpiklerini tek tek sayabiliyor, gözlerindeki gri ve altın rengi yansımaları görebiliyordum. Sonra, usulca elini çenemin altından çekti ve geriye doğru adım attı. Onunla aramdaki boşluk, anında soğuk havayla doldu. "Özrün kabul edilmedi. Yine de hak etmiştim."

Scanned with CamScanner

"Pekâlâ," dedim, umarım yanaklarımın kızardığını fark etmemişti. "Şimdi *gerçekten* ödeşmiş olduk. Güzel, harika. Yardımcı olabildiysem ne mutlu. Ben...şey... eşyalarımı almak için pansiyona gidiyorum. Ve Junie'ye haber verip..." Kitabevinin karşısını işaret edip uzaklaşmak üzereydim ki—

"Akşam yemeği için bir planın var mı?" diye sordu.

"Akşam yemeği mi?" Kelime boğazımda düğümlendi. *Onunla* mı?

"Evet, akşam yemeği. Hani insanların akşam saatlerinde yediği öğün?"

"*Akşam yemeğinin* ne olduğunu biliyorum," dedim hızla. "Sadece ben... seninle mi?" Çünkü bunu kesin olarak bilmem gerekiyordu. Ve ne diyeceğimi bilmiyordum. Akşam yemeği mi? *Anders*'la?

Başını salladı. "Benimle. Tabii eğer başka bir planın yoksa..."

Yalan söyleyip bir planım olduğunu söyleyebilirdim. Bu akıllıca olurdu. Sonra hemen Junie'yi de çağırarak durumu kurtarabilirdim. Ama...

"Ajandama bir bakmam lazım," dedim. "Gerçi hamburgerlerden ciddi anlamda bıkmaya başladım."

Başını hafifçe yana eğerek düşündü. "Peki ya spagettiye ne dersin?"

Hamburgerden kesinlikle daha iyi bir seçenekti. Ama kafamın içinde bu fikrin korkunç bir hata olduğunu söyleyen sesi bekliyordum. O ses hiç çıkmadı. Belki de o kadar kötü bir fikir değildi? Ve belki de onun hakkında daha fazla şey öğrenir, Rachel Flowers'ın onun için ne planladığını anlayabilirdim.

Belki de *Quixotic Falls* için bir final bulacaktım.

Bu fikir içimi heyecanla doldurdu.

Düşünceyi bir süre kafamda evirip çevirdim, sonra fark ettim. "Bir saniye. Sen... bana Özür Makarnası mı yapmayı teklif ediyorsun?" diye sordum. Bana merakla baktı. "Hani Jake ve Ruby gibi? Jake, pislik gibi davrandığını anladığında Ruby'ye Özür Makarnası yapar."

Scanned with CamScanner

"Sanırım... evet," dedi ama sesi pek de emin çıkmamıştı. "Yani, bu bir evet mi?"

"Seni ajandama ekliyorum," dedim ve o anda omuzları hafifçe gevşeyerek rahatladı.

"Güzel. O zaman neden şemsiyemi alıp *Daffodil*'den eşyalarını toplamıyorsun. Ben de o sırada dükkânı kapatıp Butters'la çatılar ve kuşlar hakkında ciddi bir konuşma yapayım."

Kapının yanında duran şemsiyeyi aldım ve pansiyona doğru yola koyuldum. Junie'ye haber verdim, tabii ki tahmin ettiğim gibi kaşlarını kaldırıp bana alaycı bakışlar attı ama bu konuda fazla düşünmeyecektim. Gerçek şu ki, eğer Anders'ın teklifini kabul etmek ile perili bir tesisata sahip bir pansiyon arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, Anders kesinlikle daha mantıklı bir seçimdi. En azından gece uyuyabilirdim. Bunu düşünmemin tek sebebi buydu. Anders'la hiçbir alakası yoktu.

Hayır, kesinlikle yoktu.

Geri döndüğümde, Anders'ın kedisiyle ciddi bir konuşma yaptığı belliydi çünkü Butters, pencerenin kenarındaki yatağına kıvrılmış, sırtını bize dönmüş, dışarıdaki sokak lambasına tüneyen sığırcığa küskün küskün bakıyordu. Anders kasayı sayarken (ki, açıkçası pek de değişmemişti), ben Butters'ı hafifçe okşadım.

"Onun somurtkanlığına kanma," dedi Anders, kısık gözlerle kedisine bakarak. "Ne yaptığını gayet iyi biliyor."

Başımı dik bir şekilde kaldırdım. "Empati yapıyorum. Sonuçta seninle başı derde giren bir tek o değil."

"Saçmalık." Kasayı kapatıp o parlak yeşil gözlerini üzerime dikti. "Hâlâ beni bir pencereden dışarı kilitlemedin. Ama tabii ki bunun için hâlâ vaktin var." Sonra başını hafifçe eğerek, "Yemeğe geçelim mi?" diye sordu. Kitabevinin arka tarafına yöneldi. Butterscotch da arkasından süzüldü. Ben ise olduğum yerde duraksadım çünkü başımın belada olduğunu hissediyordum.

Ama bambaşka bir şekilde.

Scanned with CamScanner

17

Havada Öpüşme İhtimali Var

"Dağınıklığa takılma," dedi Anders, beni kitabevinin arkasındaki küçük, sarı, iki katlı sıra evine davet ederken.

Ev sıcak ve davetkârdı, ekose desenler ve el yapımı ahşap mobilyalarla nostaljik bir dokunuşu vardı. Antre doğrudan yukarıya çıkan bir merdivene açılıyordu, büyük ihtimalle yatak odasına. Sağ tarafımda küçük ama rahat bir oturma odasına açılan bir kapı vardı, koltukların arkasına düzgünce katlanmış battaniyeler dizilmişti. Sol tarafta ise yeşilimsi bir mutfak göze çarpıyordu. Ev güzeldi ama Airbnb'deki gibi mesafeli bir güzelliği vardı. Duvarlarda hiç fotoğraf yoktu ve sehpanın üzerinde de kişisel bir eşya bulunmuyordu.

Masaya oturdum. Butterscotch'u beslerken kedinin sırtını okşayarak mırıldandı. "Bugün dersimizi aldık, değil mi?"

Kedi ise cevap olarak mırıldandı ama ne onaylıyor ne de söz veriyordu.

Başımı elime yasladım. "Seni hiç kedi insanı olarak hayal etmemiştim."

"Neden, daha çok köpek insanı gibi mi duruyorum?" diye sordu. Dolaptan iki kavanoz sos çıkardı; biri Alfredo, diğeri domates sosuydu. "Kırmızı mı, beyaz mı?"

Scanned with CamScanner

Önce şaka yaptığını sandım ama ciddiyetle cevabımı beklemeye devam edince, aynı ciddiyetle, "Ah, canım," diye yanıt verdim.

"Ne oldu?"

"Spagetti sosları şaraplar gibi değildir," dedim, yerimden kalkıp marinara ve Alfredo sos kavanozlarını elinden alarak. "Sen yemek yapıyor musun gerçekten?"

Burnundan soluyarak güldü. "Elbette."

Yalancı.

"Tabii. Hadi otur bakalım, ben hallederim," dedim ona yerimi işaret ederek. "Ve soruna gelirsek, hayır. Senin bir köpek insanı ya da kedi insanı ya da kuş insanı olduğunu düşünmemiştim. Aslında hiç evcil hayvanın olacağını da sanmazdım. Gerçi," bir an düşündüm, "belki bir minyatür midillin olabilirdi. Adı da Ralph olurdu."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Neden Ralph? Ve neden minyatür bir midilli?"

"Hiç onlarla tanışma şanssızlığına uğradın mı?"

"Sanırım hayır."

"Şanslısın. Bir keresinde Pru ve ben kasabamızdaki bir çiftlikten kestirme geçmeye çalıştık. Ama çiftçinin yaz ayında midillileri dışarı saldığını unutmuştuk. O küçük lanet şey, gece yarısı *tüm tarla boyunca* bizi kovaladı." Bir tencere alıp içine su doldurmaya başladım, gözlerim uzaklara daldı. "Hâlâ geceleri bir tarladan geçerken hayalet bir kişneme duyuyorum."

"Ve midillinin adı da Ralph miydi?" diye düz bir şekilde sordu.

"*Tiger Beat*," diye düzelttim ve bu, onu daha da afallattı.

Onun mutfağı bana çocukluğumda, annem işteyken benimle ilgilenen büyükannemin evini hatırlatıyordu. Dolap kapakları gıcırdıyordu, eski bir gazlı ocak vardı, musluktan akan suyun ısınması yıllar sürüyordu ve her şey biraz paslanmıştı. Sandalyeme oturdu ve bana gaz ocağını nasıl açacağımı anlatmaya baş-

Scanned with CamScanner

ladı ama ben zaten gaz ocaklarıyla büyümüştüm. O ise belli ki buna alışık değildi. Los Angeles'ın göbeğinde doğup büyümüştü. Babası büyük bir film stüdyosunda muhasebeciydi, annesi ise bir pilates eğitmeniydi. Bu beni şaşırttı çünkü Rachel *genelde* kahramanlarını yetim bırakırdı. Sanırım bu kez farklı bir şey denemek istemişti.

"Ve sen... bir kitabevi açmaya mı karar verdin? Bu nasıl oldu?" diye sordum. Kaynar sudan bir parça spagetti alıp duvara fırlattım. Aşağı kaydı. Demek ki makarna henüz olmamıştı.

"Az önce fayansıma makarna fırlatmamışsın gibi yapacağım."

"Makarnanın piştiğini anlamanın yolu bu," diye açıkladım. "Eğer yapışırsa, olmuş demektir. Hani şu meşhur söz vardır ya; *duvara atıp hangisi yapışacak diye bakmak*? Sence bu laf nereden çıktı? Cırt cırt toplardan mı?"

Bir an düşündü. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Açıkça görülüyor ki, sen edebiyat mezunu değilsin," dedim.

"Gazetecilik."

"O zaman kendini nasıl burada buldun?"

Yüzü gerildi ve sandalyeye yaslandı, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Tezgâha yaslanıp onu incelemeye başladım. Diğer karakterlerle bir bağlantısı olmalıydı. Genelde Rachel, bir erkek ya da kadın ana kahramanı kendi kitapları çıkmadan önce tanıtırdı ve şu ana kadar ortalıkta gözle görülür bir kadın ana kahraman yoktu. Lily ona *amca* demişti, belki de Thomas'ın akrabasıydı? Ama fiziksel olarak pek benzemiyorlardı ve bildiğim kadarıyla Thomas yetimdi. Peki, Thomas değilse kim? Anders'ta bir aşinalık vardı. Net bir şekilde bildiğim ama tam olarak adını koyamadığım bir şey. Bir süre sonra bana baktı ve çenesiyle tencereyi işaret etti. "Sanırım taşmak üzere."

"Ah, lanet olsun!" Eldivenleri kapıp makarnayı süzdüm, ardından marinara sosuyla birlikte tencereye geri koydum. (Pru, her şeyi sıfırdan yapmadığımı görse *kendinden* geçerdi, ünlü bir şefin tarifine kefil olabilirdi ama ben onun yemek kitabından sa-

Scanned with CamScanner

dece limonlu tart tarifini seviyordum.) Ben yemeği hazırlarken Anders başka bir dolaptan bir şişe kırmızı şarap ve iki kadeh çıkarıp ikimize de birer kadeh doldurdu.

"Sanırım yemek becerilerimi biraz fazla abarttım," dedim, spagetti dolu tencereyi aramızdaki nihalenin üzerine koyarken.

"Benim de pek iyi değildir," dedi, büyük ihtimalle daha iyi hissetmem için böyle söylüyordu. "Hatta bir keresinde, Chel..." diye başladı ama cümlesi yarım kaldı. Sanki söylediği isim, ciğerlerindeki tüm havayı çekip almış gibi duraksadı ve başını salladı. "Sürekli her şeyi yakıyorum."

"Pru, bunun sadece pratik gerektirdiğini söylüyor ama ona inanmıyorum."

"Pek sabırlı birine benzemiyorsun," diye onayladı, çekmeceden bir maşa ve dolaptan iki tabak çıkarırken.

Alaycı bir incinmişlik takınarak, "Modern bir generalin ta kendisiyim*, teşekkür ederim," dedim.

Keyifli bir şekilde başını salladı.

Makarnayı tabaklarımıza aldık. Yanında köftemiz yoktu ama üniversite yıllarında sade makarna ve marinara sosuyla yaşadığım için onları pek aramıyordum. Çatalımla onun tabağını işaret ettim.

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

Çatal ve bıçağını tam da kibar insanların yapacağı gibi aldı ve spagettiyi beni mağara adamı gibi hissettiren zarif, kusursuz bir hareketle çevirdi. Bir süre sonra, "Fena değil," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Umarım bu büyük bir iltifattır."

O ise cevap vermek yerine koca bir yudum şarap içti. Bu pek iyiye işaret değildi. Bu yüzden ben de bir çatal alıp tattım ve *anında* neyin yanlış olduğunu fark ettim.

"Şeker," diye inledim. Tuz yerine şeker koymuş olmalıydım. "Bunu neden *söylemedin*?"

---

* Gilbert & Sullivan'ın ünlü komik operetinden bir şarkıya gönderme yapıyor; karakter orada kendini övüyor ama aslında bilgisi sınırlı. *-yhn*

Scanned with CamScanner

"Dürüst olmak gerekirse, yediğim en kötü şey değil, belki biraz acı sos işe yarar?"

"*Hah*," diye iç geçirdim o tuzu getirirken. Makarna hâlâ mükemmel değildi ama en azından yenilebilir hâle gelmişti. Birkaç lokma daha alıp ve bir kadeh daha şarap içtikten sonra itiraf ettim. "Keşke bunun ilk defa başıma geldiğini söyleyebilseydim ama maalesef kitap kulübü için hazırladığım bir yemekte de bunu yaptım. O kadar gülmüştük ki." Anımsayınca gülümsedim. "Sanırım o yıl şu meşhur vampir serisini okumuştuk. Ana karakter sürekli herkese taze kan dediği için birbirimize de öyle demeye başlamıştık."

Anders inledi. "O seriden *nefret ediyorum*."

"Seks sahneleri fena değildi."

"Ah, evet," dedi ve korkunç bir Transilvanya aksanıyla devam etti. "'Bana gel, taze kan, benim için inle, taze kan, nektarımın tadına bak ve daha fazlası için yalvar, taze kan,' —*berbat*. Daha iyi bir zevkin olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadım. "Bu replikleri ezberleyen sensin, o yüzden *asıl* kötü zevke sahip olan kim bir daha düşün." Spagettiden bir çatal daha aldım ve yüzümü buruşturup tabağı ittim. "Tamam. Cesurca bir girişimdi ama ben bir aşçı değilim."

Başını salladı ve çatalıyla buzdolabındaki birkaç magneti işaret etti. "Pizza sipariş edebiliriz ya da bir sokak ötede güzel bir *taco* yeri var. Ama sakın menüyü okumaya kalkma. Hiçbiri anlaşılmıyor. Eğer zaten bu kasabanın bir parçası değilsen, neyin ne olduğunu anlaman imkânsız."

İç çektim. "Her şey yarım kalmış gibi geliyor."

Sessizce bir lokma daha aldı. Sonra o da pes etti.

Tabağıma eğildim. "Madem başka pek çok seçenek var, neden hep Gail'in yerine gidiyorsun? Sırf alışkanlıktan mı, yoksa bir şeyi mi bekliyorsun? Yoksa yalnız mı hissediyorsun nişa—" Sonra, istemsizce dilimin sürçtüğünü fark edip donakaldım. "Yani, evet. Nisan. Niiisan. Aksanım bazen kayıyor..."

Scanned with CamScanner

Anders çatalını usulca masaya bıraktı ve sandalyesine yaslandı. "Lily'nin sana anlattığını biliyorum," dedi. "Annesi gibi, o da her şeye burnunu sokma konusunda bir numaradır."

Boğazımı temizledim. "Gemma Bea ve Garnet'i bir araya *getirmişti*..."

Sessizce başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, Gail'in yerinde tek başıma yemek yemek bana hiç garip gelmiyor. Hiçbir zaman da garip gelmedi. Bu kasabaya kazara geldim. Kitabevi boştu, ben de Gail'e burası hakkında sorular sordum. O zamanlar..." Sesi yumuşadı, sanki o anları hatırlamaya çalışıyordu. "Çok uzun zaman önceydi."

Yüzünü dikkatle inceledim. Buraya, dördüncü kitaptan sonra, Bea ve Garnet kasabayı terk ettikten sonra gelmiş olmalıydı. Ama tam olarak ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilirdi ki? Birkaç yıl mı? Birkaç ay mı? Zaman burada çok farklıydı. Sanki, burada kaldıkça zaman daha yavaş geçiyor gibiydi. Ama Amerika'daki her küçük kasabada böyle olurdu.

Rachel senin için ne planlamıştı acaba, diye düşündüm. Umarım, Liam beni terk ettikten sonra hayatın benim için olan planlarından daha iyidir. Kimse böyle bir kalp kırıklığını hak etmezdi. Anders bile.

"Bir şey sorabilir miyim," dedim. "Ve bana dürüstçe cevap vereceğine söz verir misin?"

Şarabından bir yudum daha aldı. "Sorunun ne olduğuna bağlı."

"O zaman en azından yalan söylersen, bunu bana söyler misin?"

Yavaşça gülümsedi. "Tabii."

"Bu kasabadaki herkes, yazarın onları bıraktığı durumda mı?"

Başını çevirdi, düşünceli bir şekilde şarap kadehinin kenarında parmağını gezdirdi. Sonunda, neredeyse fısıltıyla, "Evet," dedi. O kadar hüzünlüydü ki göğsüm sıkıştı. Bu, yarım kalmış bir hikâye gibiydi, hiç kapanmayan bir eğlence parkı gibi.

Scanned with CamScanner

Veya yıllardır kahve masasında açık bırakılmış, yıllardır dokunulmamış, yarı unutulmuş bir kitap gibi.

"Ve her şey olduğu gibi güzel," diye ekledi.

Gail'in hep yaktığı hamburgerleriyle, tadilatı asla tamamlanmayan bir pansiyonla, her hafta sonu balığa giden Frank'le ve her akşam yemekte başlayıp gece yarısına kadar süren yağmurlarla.

Mükemmel değildi ama güzeldi.

Daha iyisini aratmayacak kadar güzeldi.

"Eğer tek sorun buysa, midem kendi kendini yemeden önce *düzgün* bir yemek yemem lazım," dedi ve ayağa kalkarak tabaklarımızı alıp lavaboya götürdü.

"Yemeği yapmama izin veren sendin," dedim.

"Sen teklif ettin."

"Çünkü sen bana kırmızı mı beyaz mı diye sordun!"

Omuzlarını silkti. "Beceriksizliği silah gibi kullanmak."

Peçetemi ona fırlattım, eğilip hafif bir kahkaha atarak kurtuldu. Ama gülümsemesini gizleyemedi. Yüzüne ağır ağır yayılan, tatlı, yavaş bir tebessüm yerleşti. İçimde bir şeyler titredi. Benimle uğraşmaktan *zevk aldığını* fark ettim. Ama aynı zamanda ben de bu sinir bozucu ve yakışıklı hayali adamın benimle uğraşmasından keyif alıyordum.

Hayali, diye kendi kendime hatırlattım. *Gerçek değil.*

O yüzden hızla ayağa kalktım ve lavaboya gidip bu mutfağa girdiğime dair tüm kanıtları yok etmeye koyuldum.

"Bulaşıkları bana bırakabilirsin," dedi, gömleğinin kollarını sıvayarak. Süngeri ve tabağı elimden aldı. "Sonuçta yemeği sen pişirdin."

"Yani seni şekerli spagettiyle neredeyse zehirlememden mi bahsediyorsun?" diye laf attım tabağı geri alırken. "Bu benim kefaretim."

Burnunu kırıştırdı. "Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?"

Başımı eğdim. "Hayır."

Scanned with CamScanner

"Pekâlâ. Sen yıka, ben kurularım. Sonra pizzaya ne dersin? *Luigi's* sanırım yarım saat daha açık."

Bulaşığı ovalamayı bitirip duruladım. "Pizza makul bir seçenek," diye yanıt verdim ve musluğu kapattım. Ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Dinledim ama önce ne olduğunu anlayamadım.

O ise buzdolabındaki bir broşürde yazan numarayı tuşladı. "Pepperoni mi—"

"Şşş," diye fısıldadım ve parmaklarımı dudaklarına bastırdım.

Pencereden dışarı baktığımda, alacakaranlık yavaşça geceye karışıyordu. Buraya geldiğimden beri gökyüzünü böyle mavi görmemiştim. Çünkü hep yağmur yağıyordu.

"Duyuyor musun?" diye fısıldadım hayranlıkla ve onun da fark edip etmediğini görmek için yukarı baktım ve fark ettim ki yine çok yakındık. Parmaklarım hâlâ dudaklarının üzerindeydi ve onları çekmeye bile çalışmamıştı. Sonunda hızla elimi geri çektim ve göğsüme bastırdım. Parmaklarımın ucu hâlâ yanıyordu. "Özür dilerim, özür dilerim. Sadece... dinlemek istedim, eğer..."

Onun da bakışları pencereye kaydı. Kaşları çatılmıştı, sanki duyduğuna ya da duymadığına inanamıyordu. Bir adım öne çıktı ve pencereyi açtı. Islak çimen kokusu taşıyan sıcak yaz havası mutfağa doldu.

Ama artık yağmur yağmıyordu.

"Bu normal mi?" diye sordum. Belki yağmur sadece belli gecelerde yağıyordu, diye düşündüm. Ama yüzündeki ifade, bunun normal olmadığını söylüyordu.

"Hayır," diye yanıtladı, bana dönen bakışlarında garip bir tedirginlik vardı, sanki hikâyenin içinde yeni bir detay belirmiş de yerine tam oturmamış gibi. "Bu yeni."

"Bakmak ister..."

Başını sallamasıyla birlikte, mutfağı ardımızda bırakıp ön kapıya yöneldik. Anders kapıyı hızla açtı ve dışarıda, cırcır böcek-

Scanned with CamScanner

lerinin sesi, yıldızlarla bezenmiş bir gece ve yazın tatlı kokusu vardı.

Yağmur yoktu.

Gök gürültüsü yoktu.

Kitabevinden geçip dışarı çıktık, merdivenleri indik. Kasaba hâlâ yağmurdan ıslaktı ama gökyüzü açılmaya başlamıştı, yıldızlar birer birer belirmekteydi. Anders kaldırıma adım attı ve başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Gözleri hayretle açıldı.

Yağmur yağmıyordu.

Yağmur *yağmıyordu*.

Caddeye doğru ilerledik ve Gail ile müşterilerinin de dışarı çıktığını gördük. Maya, tatlı dükkânından belirdi, Junie, kolları sardunyalarla dolu hâlde bahçe dükkânından çıktı, hemen arkasında Lyssa vardı. Hepimiz gökyüzüne bakıyorduk. Sonra birisi güldü. Bir başkası sevinçle bağırdı. Ve insanlar kollarını açarak sokağa koşmaya başladı çünkü artık yağmur *yağmıyordu*.

Yıllar sonra ilk defa yıldızlar görünüyordu.

Tam o anda, Anders'ın bakışlarını üzerimde hissederek geridim. Bu benim suçum muydu? Bunu bir şekilde ben mi yapmıştım? Yağmuru ben mi kovmuştum?

"Pekâlâ," dedi Gail, ellerini beline koyarak konuştu. "Bu demek oluyor ki terası açabilirim! Haydi bakalım Frank, balıktan yeni dönmüş olman *umurumda* değil; poponu kaldır ve sandalyeleri indirmeme yardım et. Kalk, kalk!" Gail içeri dönerken, barın yanındaki küçük terasın asma ışıkları birer birer yanmaya başladı. Başımı kaldırıp binlerce yıldıza ve neredeyse dolunay olan aya baktım. Bildiğim gökyüzünün burada da aynı gökyüzü olduğunu görmekten dolayı rahatlamıştım. Belki yıldızlar biraz daha parlak, ay ışığı biraz daha gümüşîydi ama yine de aynı gökyüzüydü.

Anders'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi ve sonunda cesaretimi toplayıp ona karşılık verdim. En azından öfkeli görünmüyordu.

"Ne dersin? Gail'in yerine mi? Terasta oturabiliriz," dedi.

Scanned with CamScanner

"Soğan halkasına hayır diyemem," diye yanıtladım. O da içeri gidip cüzdanını aldı, üşürsem diye aldığı ince ceketi bana uzattı. Bordo ceketi omzuma koydum ve terasa geçip soğan halkası paylaştık. Gail bize sürekli ev yapımı şarap ve bira servis ediyordu. Çok geçmeden yanlarında uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamla birlikte Will ve Junie geldiler. Thomas olmalıydı çünkü Gemma'nın Lily ile evde *Jeopardy!* izlediğini biliyordum. Maya ise daha sonra büyük siyah Danua köpeği Houndstooth'u yürüyüşe çıkararak aramıza katıldı. Terasta, gazlı şöminenin çıtırtısı eşliğinde sohbet ettik. Anders ve Thomas okudukları bir anı kitabı hakkında konuşuyorlardı, ben ise gözlerimi ondan alamıyordum. Ve Anders'ı, Pru'nun eski ahşap yemek masasında oturup, Jasper'la sohbet ederken, bana çaktırmadan gülümserken hayal etmekten kendimi alamadım.

Jasper telif hakları ve hikâyeleri esir tutan dev şirketler hakkında konuşurken, o hafifçe gülümser, belki göz kırpardı; ben de Pru'nun son okuduğu aşk romanındaki fantezileri yarım yamalak dinlerdim ve işin en kötü yanı?

Bunu hayal edebiliyordum. Sanki gerçekmiş gibi.

Ki bu bir problemdi çünkü o, muhtemelen Rachel Flowers'ın asla tamamlayamadığı son kitabının baş kahramanıydı. Ve bu da onun gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Uzak mesafe mi? Aşılabilirdi. Dil bariyeri mi? Öğrenilebilirdi. Ama *kurgu*?

Bu mümkün olamazdı.

Ama...

Zaten yarın gidiyordum, buraya gelen ve buradan çıkan tek yolu kullanarak. Charm Köprüsü'nü geçtiğimde, burası hâlâ var olacak mıydı? Emin değildim. Ama içimde giderek büyüyen bir his vardı, bu kitapta *kaybolmak* istiyordum. Bir anlığına. Birkaç saatliğine.

Bir geceliğine.

Bir soğan halkası daha kaptım ve Anders'ın ceketine daha sıkı sarındım. Odunsu bir sedir kokusu, papatya çayı ve çocuk-

Scanned with CamScanner

ken sevdiğim eski kitapların tozlu sayfaları gibi kokuyordu. İçine gömülüp kaybolabileceğim bir kokuydu. Ya gerçekten kaybolsaydım? Sabaha geri dönerdim, eminim.

Karşı masada oturan Junie sürekli bir bana bir Anders'a bakıp duruyordu.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sessizce dudaklarını oynattı, ardından kaşlarını komik bir şekilde kaldırıp imalı bir bakış attı. Gözlerimi devirdim. Eğer üstelemeye devam etseydi, belki bir şeyler dökülürdü ağzımdan ama tam o anda, teras kapısı hızla açıldı ve Ruby fırtına gibi içeri daldı.

"Ne biçim arkadaşlarsınız ya!" diye çıkıştı. "Davetiyem kayboldu galiba?"

Will omzunu silkti. "Jake'e uğrayıp söyledim."

"Jake bana söylemedi," diye karşılık verdi Ruby ve hızla etrafı süzdü. "Jake *nerede*?"

"Burada değil," dedi Maya, bacaklarının arasına kıvrılmış duran Houndstooth'u okşayarak. "Dükkânı kapatırken hâlâ kafedeydi." Hafifçe yana eğilip kocaman köpeğinin üzerinden Ruby'ye baktı. "İstersen gidip çağırayım? Lyssa da ortalarda yok."

Ama Ruby onu dinlemiyordu. Saatine göz attı ve iç çekti. "Gidip Jake'e yardım etsem iyi olacak."

"Muhtemelen bitirmek üzeredir," dedi Will. "Birazdan buraya gelir."

Böylece Ruby bekledi ve tıpkı kitaplarda olduğu gibi, birkaç kadehten sonra şarkı söylemek istedi. Jake'i beklerken herkesin istek şarkılarını söyledi. Jake'i beklerken Maya birasını bitirdi, köpeği Houndstooth herkesin yanına tek tek uğrayıp kocaman başını okşattı ve sonra ikisi de eve döndü. Jake'i beklerken Thomas bizimle vedalaştı çünkü Lily'nin uyku vakti gelmişti ve ona yatmadan önce bir hikâye okumak istiyordu. Gece yarısına kadar Jake'i bekledi, Gail hepimizi terastan kovana kadar.

"Ruby, Ruby," dedi sarhoşluktan Will'in sırtına dayanan Junie. "O kadar güzel şarkı söylüyorsun ki! Radyoda çalsan her-

Scanned with CamScanner

kes seni dinler. Senin radyo gibi bir kalbin var. Bunun peşinden gitmelisin." Ruby'nin suratının düştüğünü, saçlarıyla oynamayı bıraktığını ve sanki bu sözler onu sırtından bıçaklamış gibi ayaklarının üstünde kıpırdandığını fark etmedi.

"Hadi bakalım, Junebug," dedi Will ve onu sırtına aldı. "Evimize gidelim."

"Ben de şarkı söylemeyi severim," diye devam etti Junie, onun sırtına yaslanarak. "Senin için bir şarkı söylememi ister misin?"

"Ne söyleyeceksin bakalım?"

"Seninle ben, bebeğim, başka hiçbir şey değiliz..." diye şarkıya başladı ama sözleri birbirine karıştırdı ve Will'in kahkahaları gecenin içine karışarak kayboldu.

Anders ve ben, Ruby'yle bir süre daha kaldık ama o da sonunda pes etti.

"Muhtemelen eve gitmiştir," dedi iç çekerek. "İyi geceler, çocuklar." Ve giderken telefonunu çıkarıp mesajlarına göz attı.

Ardından geriye sadece Anders ve ben kaldık. Şaraptan başım uğulduyordu -kaç kadeh içtiğimi hatırlamıyordum ama sabah kesin hissedeceğimi biliyordum- ama bu, gelecekteki Eileen'in problemi olacaktı. Şu anki Eileen ise gayet iyi hissediyordu, o beni kitabevine kadar götürürken Anders'ın ceketine sarınmıştı. Şu anki Eileen, bu ceketin içinde kaybolmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordu. Ceket sıcacıktı. Ve o çok güzel kokuyordu.

En son ne zaman birinin *kokusunu* sevdiğimi hatırlamıyordum.

"Bu gece eğlendin mi?" diye sordu, ön kapıyı açarken.

Onaylarcasına mırıldandım. "Dikenli olmadığında seni daha çok seviyorum."

Kapıyı benim için açtı, keyifliydi. Sonra arkamdan içeri girdi. Kitabevi serin ve sessizdi, açık pencerelerden süzülen ay ışığı kitap sırtlarına düşüyor, kelimeleri yarı gizli bir şekilde aydınlatıyordu. Ve bu, buradaki son gecemdi. Yarın Frank arabamı tamir edecekti, sonra da gidecektim.

Scanned with CamScanner

Bu düşünceleri, içimde gezinen tatlı kırmızı şarabın hissinin altına ittim. Bunu düşünmeyecektim.

"Önceden dikenli miydim?" diye sordu.

"Bir kaktüs gibi," diye onayladım, sonra omzumun üzerinden ona bakıp yüzünü inceledim. "Yok, daha çok bir çalı yığını—ah! Ya da bir *gül*. Bir şarkı, bir keresinde bana onların dikenleri olduklarını söylemişti."

Anahtarı cebine koyarken sessizce kendi kendine güldü. "Sarhoşsun."

"Değilim," diye itiraz ettim. "Eğer sarhoş olsaydım, Mary Shelley'nin ölü sevgilisinin mumyalanmış kalbini çalışma masasında sakladığını anlatan bir tirada başlardım." Merdivenin ilk basamağında durup topuklarımın üzerinde döndüm. Bir basamak yukarıda olduğum için neredeyse göz hizasındaydık. Ay ışığında yüzünü inceledim ve ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Bu, bana o yılbaşı gecesini hatırlattı, üç yıl sonra kalbimi paramparça edecek o adamı öpmek için koştuğum anı. Dengemi kaybeder gibi oldum ve Anders, belimden hafifçe tutarak beni sabitledi. "Gerçi biraz çakırkeyif olabilirim," diye itiraf ettim.

Göğsünde bir kahkaha gürüldedi ve onun gerçek kahkahasının nasıl olacağını merak etmeme neden oldu. Muhtemelen dolu dolu, derin ve harika bir kahkahaydı; duyanın kendini tutamayıp gülmesine sebep olanlardan.

Lanet olsun, gerçekten *sarhoştum*.

Acaba o sarhoş olup şairane bir dille konuşsa nelerden bahsederdi? Lord Byron'ın İngiliz Kanalı'nı yüzerek geçmesinden mi? Keats'in yazdığı aşk mektuplarından mı? Beni oturtup edebiyat tarihindeki en büyük rakipleri mi anlatırdı? Yoksa bana en sevdiği kitaptan mı bahsederdi? Büyük ihtimalle kuru ve kalın bir edebiyat klasiğiydi. Eğer iğneleyici konuşmak istersem, *Savaş ve Barış* diye tahmin edebilirdim.

"Ne?" diye sordu, merdivenin geri kalanını çıkmamı bekleyerek.

Scanned with CamScanner

Alnına yumuşak, sarı bir bukle düşmüştü. Saçları yumuşak görünüyordu. Eğer parmaklarımı arasına daldırsam, öyle olacağından emindim. "Neye bakıyorsun, Eileen?"

Gözlerimi kısarak, saçlarını düşünmemeye karar verdim. "Favori kitabını hayal etmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu bir ipucu." Sonra ona daha da yaklaşıp fısıldadım. "Bana söyleyebilirsin. Baş düşmanlar arasında bir sır olur."

"Rakipler."

"Muhalifler."

Derin, göğsünde titreşen sesiyle, "Sanırım seninkini tahmin edebilirim." dedi.

Artık o kadar yakındı ki yüz hatlarını, çenesinin eğimini inceleyebiliyordum. Çillerinin yanağını nasıl hafifçe sardığını görebiliyordum, kızardığında daha da belirginleşiyorlardı. Dudaklarının sol tarafında eski bir yara vardı, belki bir yumruk kavgasından ya da bir düşüşten kalmıştı. Bu kadar yakından gözlerini çevreleyen sarı kirpiklerin her birini sayabiliyordum. Bana, zaman geçtikçe kalbinin içine sinsice giren sessiz ve güçlü karakterlerden biri gibi geldi; bir sözlük kadar sağlam ve güvenilir.

Büyük elini belimden çekmemişti. Daha aşağı inmemişti ama ayrılmamıştı da. Sabit, kararlı ve sıcaktı. Daha da yaklaşabilirdi, benim olduğum basamağa çıkabilirdi ama yapmadı. Göz hizasında kaldı, eşit seviyede, sanki bu açıdan bakmayı tercih ediyormuş gibi.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Seni ve beni hayal et, diye düşündüm ve hemen bu düşünceyi savuşturdum. Bu sadece şarabın etkisiydi. Öyle olmalıydı. O, bu kasabada birine aitti. Rachel Flowers'ın hikâyenin başında dikkatlice yerleştirdiği, onun tüm boşluklarını mükemmelce doldurucak birine.

"Ben o kadar da tüvit ve ekose seven biri değilim," diye mırıldandım. Yaklaşıp göğsünde titreşen sesini duyana kadar yüksek sesle konuştuğumun farkına varmamıştım.

"Güzel çünkü tüvit *ya da* ekose giymem."

Scanned with CamScanner

"Yalan," dedim yutkunarak. Nasıl bu kadar yakınlaşmıştı? Nasıl görünüyordum? Gözlerimi dudaklarına dikmemeye çalıştım ama bu çok zordu. Dudaklarının o şeytanca çekici kıvrımını görmezden gelmek imkânsızdı. "Sen tam tüvit ve ekose giyen bir tipsin. Cilalı ayakkabıların ve ütülü pantolonların ve *saçların*, saçların neden bu kadar mükemmel—"

"Eileen?"

Sesim tiz bir şekilde çıktı. "Evet?"

"Seni öpeceğim."

"Sen... evet," diyebildim sadece ve o an elleriyle yüzümü kavrayıp beni kendine çekerek dudaklarını benimkine bastırdı. Ve tüm düşünceler -bunun yanlış olduğu, onun yasak olduğu, yarın gideceğim- bir anda zihnimden silindi. *Umurumda* bile değildi. Hayatım boyunca tanıdığım her okur, bir kitap kahramanının kollarına düşmenin hayalini kurmuştu; kendilerine ait bir hayali Darcy, hafif bir Byronik kahraman.

Ben de öyle yaptım.

Dudakları benimkini buldu, denizde boğulmakta olan birinin havayı arzuladığı gibi aç ve sabırsızdı. Öpüşü önce temkinliydi, sanki kendini tutuyordu. Ama ben onu keşfetmek istiyordum. Sadece yüz hatlarını değil, dilinin tadını, dudaklarımı ısırdığında bıraktığı izi öğrenmek istiyordum; ne yaparsam adımı inleyerek söyleyeceğini, her zaman içine çekildiği o sıkı düğümden onu nasıl çıkaracağımı bilmek istiyordum.

Tadı, soğan halkaları, sert içki ve şekerli spagetti gibiydi (eminim benim de öyleydi) ve meşe, eski kitaplar ve hafifçe siyah çay gibi kokuyordu.

Kendini tutmayı bıraktığında öpüşü vahşi ve çaresiz bir hâl aldı. Kendimi ona doğru erirken buldum; kolalı gömleğine tutunduğumda ellerini belime sarmış, beni kendine çekiyordu. Sanki beni yutmak, tamamen yemek ve hafızasına kazımak istiyormuş gibi öpüyordu ve ben de onun arzusuna karşılık verirken içimde, derinlerde uyuyan parçanın uyanıp yüzeye çıktığını hissediyordum. En son ne zaman birinin beni bu kadar tutkuyla

Scanned with CamScanner

öptüğünü, sanki ben en sevdiği kitabın son cümlesiymişim gibi beni tattığını hatırlayamıyordum.

Ellerini kalçama indirdi, sonra geri sırtıma çekti, diğer eliyle başımı nazikçe kavrayarak daha da yaklaştı, deli gibi atan kalplerimizi birbirine bastırmak ister gibiydi.

Dudakları bağımlılık yapıyordu. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim; ustaca ve açlıkla, sanki beni nasıl daha iyi öpebileceğini uzun uzun düşünmüştü.

Beni kendine yasladığında, göğsü sıkı, kolları güçlüydü. Ellerimi saçlarının arasına daldırdım ve *evet*, düşündüğüm kadar yumuşaktı. Bukleleri parmaklarıma dolandı, düzgün şekli bozuldu. Altdudağımı dişleriyle hafifçe ısırdı, beni kızdırmak ister gibiydi, ben de aynısını yaptım, kelimeler olmadan süren bir tartışma gibiydi. Oysa tartışmamız tamamen tek taraflıydı.

Dudaklarını bir kez daha yakaladığımda, inleyerek sıkıca sarıldı ve tam o an, dudaklarının arasından fısıltıyla konuşacak kadar kısa süreliğine dudaklarını çekti. "Nazik ol, güzelim." Ve tekrar beni öpmeye devam etti.

Ve lanet olsun, bunun onun ana kahraman büyüsü olup olmadığını ya da hayatımda ilk kez *güzelim* kelimesinin böyle bir tutkuyla söylendiğini duyduğum için mi olduğunu bilmiyordum ama... İçimde, yıllardır ölü gibi yatan kelebeklerin bile kanat çırptığını hissediyordum. Yarın, hikâyenin kahramanı kim olursa olsun, ona ait olabilirdi. Ama ben onu şimdi istiyordum. Tam olarak bu anda. Dudak—

Aniden, gökyüzü bir gök gürültüsüyle sarsıldı.

Birbirimizden hızla uzaklaştık. Göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu, dudaklarımız öpüşmekten kızarmış ve şişmişti. Gözbebekleri büyümüş, beni içine çekiyordu; beni tekrar tatmak ister gibiydi ve emindim ki ben de ona aynı şekilde bakıyordum.

Ama kitabevi, bir nefeslik sürede yeniden karanlığa gömüldü. Ay ışığı kaybolmuştu. Kalbimin hızlı, kesik ritmi, yağmurun pencerelere çılgınca vuruşuyla bastırıldı. Rüzgâr camları sallıyordu, içeri girmeye çalışan hayaletler varmış gibi.

Scanned with CamScanner

O anda aklı başına geldi. Benim de. Biraz da olsa.

"Özür dilerim," dedim nefes nefese. Kitabevi etrafımda dönüyordu, sonunda itiraf ettim. "Ben... sanırım sarhoş oldum."

Boğazını temizledi, parmaklarını dudaklarına sürterek kendini toparlamaya çalıştı. Sesi hâlâ kısıktı, kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Seni odana götüreyim."

Gergin bir kahkaha attım. "Hayır, hayır, gerek yok. Şurada zaten. Ben— ben—" Dönerken sendeledim ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi kollarında buldum. Beni kucakladığı gibi kitabevinin kıvrımlı merdivenlerinden yukarı taşıdı, ikinci kata çıkardı ve çatı katının mavi kapısına kadar götürdü.

Sonra beni yavaşça yere bıraktı. "İşte," dedi.

Başımı kaldırdım ve loş ışıkta güzel yüzüne baktım. Gerçi çatı katından sızan ışığın loşluğunda onu zar zor görebiliyordum. "İstersen içeri gelebilirsin?" diye sordum.

Dudakları kararsızlıkla aşağı kıvrıldı, yüzü gerildi, sanki bir iç savaş veriyordu. Ama sonunda kararını verdi. "Hayır. Sanırım gelmemeliyim," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Ah."

Yanlış mı anlamıştım? Yanlış bir izlenim mi edinmiştim? Açıkça bana karşı ilgisi vardı, bunu pantolonunun duruşundan bile anlamak mümkündü, öyleyse onu durduran neydi? Yağmur pencerelere daha sert çarpıyordu. Fırtına, sanki intikam almak için geri gelmişti.

"Yarın gidiyorum," dedim. "Yani eğer biz... olursa, pek de bir şey fark etmez."

Dudakları daha da gerildi. "Benim için fark eder," dedi yalnızca. Sonra eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Elsy."

Sonra arkasını döndü ve beni çatı katının kapısında öylece bırakıp gitti. Aptal kalbime lanet ederken, dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı.

Bir kitap karakteri bile beni istememişti.

Scanned with CamScanner

18

İstenmeyen Sonuçlar

Sığırcıklar sabahın erken saatlerinde çok gürültülüydü. İnleyerek yatağımda döndüm, midemin bulandığını hissediyordum. Kuşlar yine o garip şarkıyı söylüyorlardı ve belki beynimin içinde bir matkap çalışıyormuş gibi olmasaydı hangi melodi olduğunu çıkarabilirdim ama kuşlar bunu daha da kötü hâle getirirken, pek de mümkün görünmüyordu. O an, bir seçim yapmam gerekse hangisini tercih ederdim emin olamadım: perili tuvaleti mi, yoksa bu sığırcıkları mı? Kafamı yastığa gömmeye çalıştım ancak hareket ettiğim anda midem tekrar bulanmaya başladı.

Ve bu sefer içimde tutamadım.

Zar zor banyoya yetişebildim, yine de tişörtüm mahvolmuştu. Tişörtümü çıkarıp arkaya attım, saçlarımı yukardan topladım. Pru, üniversite yıllarında bunu benim için yapardı; denizkızı tokasıyla saçlarımı toplar, sırtımı nazikçe ovar ve kusmamak gibi özel bir yeteneği olduğu için hatırlayabildiği tüm tanrılara şükrederdi.

Bir süre sonra kapı çalındı. "Elsy?" diye seslendi Anders'ın tanıdık sesi. Ah, harika. Tam da beni kusarken duymasını isteyeceğim kişi. Neden yukarı çıkıp beni kontrol etmesi gerekiyordu ki? Bir anlığına, benden nefret eden Anders'ı özledim. Ama sonra dün geceki öpücüğü hatırladım ve bu sefer farklı bir şekilde midemin bulandığını hissettim.

Scanned with CamScanner

Onu gerçekten *öpmüştüm* ve bu, şarabın bile unutturamayacağı türden bir öpüşmeydi. Ardından her şeyi mahvetmiştim, tam olarak kendim gibi davrandığım için. Sonra, onunla yatmak istediğimi söylemiştim ve beni *reddetmişti*. Aman Tanrım. Kahretsin.

Bu kasabaya bir daha adım atamazdım.

"Şey, sana biraz çay getirdim. Bir de çörek var ama... sanırım şu an istemiyorsundur," diye ekledi, sesini biraz daha alçaltarak. "Sadece iyi misin diye bakmak istedim. Dün gece... biraz fazla içtin."

Başımı arkama yaslayıp pürüzsüz tavana baktım. Vücudum ölü gibiydi. "Evet, evet, fazlasıyla içtim," diye kısık sesle inledim. "Sen hasta değil misin?"

"Kırmızı şaraptan dersimi çok önce aldım," diye yanıtladı.

"Beni uyarmayı hiç düşünmedin mi?"

"Düşündüm. Dün gece defalarca denedim."

Zihnimi zorladım ama gece bulanıktı. Muhtemelen ya Houndstooth'a hayranlık duyuyordum ya da Junie'nin ranch soslu soğan halkası numarasıyla fazla meşguldüm. Ama keşke *yalnızca onları* hatırlasaydım. Çünkü o lanet şarap beni bu yılın en korkunç, en berbat, en rezil kararını vermeye itmişti. Neyse ki bugün gidiyordum ve bütün bu karmaşayı geride bırakabilecektim.

"Belli ki yeterince ısrar etmemişim," diye devam etti.

İstem dışı gülümsedim ama mideme kramplar girince hemen pişman oldum. "Prudence bile beni engelleyemezdi. Çayı kapının önüne bırakır mısın? Alırım..." Gözüm yerdeki tişörtüme kaydı. "Daha sonra."

"Pekâlâ. Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Olmaz," dedim ve zorlukla yutkundum. Beni reddetmesinin sebebi çok sarhoş olmam mıydı?

Şu an, geçmişteki Eileen'e karşı içimde tarifsiz bir nefret vardı.

Anders arkasını dönüp uzaklaşırken ahşap zemin hafifçe gıcırdadı. O korkunç ama harika öpücüklerin ardından, birbirimizin etrafında dans edip duruyorduk. Ayaklarımızın ucunda, dikkatlice.

Scanned with CamScanner

"Bak," diye başladım. Bu konuyu şimdi, kapının arkasında, onun yüzünü görmeden konuşmak daha kolaydı. "Dün geceyle ilgili..."

"Konuşmak zorunda değiliz," diye nazikçe yanıt verdi, geri dönerek. "Ama istersen, sonra konuşabiliriz. Sen şey olmadığında..."

"Midemin içini dışıma çıkarmadığım bir zamanda mı?"

Sesinden yüzünü buruşturduğunu anlayabiliyordum. "Evet, tam olarak o zaman. Çöreği de çayın yanına bırakıyorum."

"Sırf beni baştan çıkarmak için," diye suçladım onu.

"Motive etmek için," diye düzeltti.

Çöreği düşünmemle birlikte midem tekrar bulandı. "Bir daha asla yemek yemeyeceğim. Bu tamamen senin suçun."

"Tabii ki, kesinlikle benim suçum."

"Beni durdurmalıydın."

"Durdurmaya *çalıştım*, defalarca söyledim."

"Pek inandırıcı değil," diye mırıldandım ve kendimi serin zemine bıraktım. Yanaklarımı soğuk fayansa yasladım, az da olsa iyi hissettirdi. Ağzım... düşünmek bile istemediğim bir tatla kaplıydı, başım zonkluyordu, üstelik bugün gidiyordum.

"Bana kızmış gibi yaptığında çok tatlı oluyorsun," diye devam etti.

Memelerim dışarda, saçlarım terden yanağıma yapışmış hâlde, banyoda serilmiş yatarken kendimi hiç de tatlı hissetmiyordum. Ama yine de yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. "Beni göremiyorsun bile."

"Hayal gücüm iyidir."

O uzaklaşırken hain kalbim pır pır ediyordu.

O gittikten sonra kapıyı açıp banyodan kafamı uzattım, çayı aldım (çöreği ise mümkün olduğunca uzağa ittirdim), tekrar içeri girip kendime söz verdim. Dün geceyi tamamen unutacaktım, en azından *o* konuyu açana kadar. Ve belki de şansıma, ben Frank'i bulup Tatlı Bezelye'yi bir Frankenstein canavarı gibi

Scanned with CamScanner

hayata döndürmesini sağlayana kadar Anders konuyu hiç açmazdı. Sıcak bir duştan ve çantamdan çıkardığım bir doz Tylenol'den sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. O yüzden, sonunda çöreği de kapıp kitabevine indim. Çörek yumuşacıktı, üzerine pudra şekeri ve tarçın serpilmişti. Çay ise yoğun ve ballıydı. İçmeye alıştığım motor yağı kıvamındaki kahvemden sonra güzel bir değişiklikti.

"Ah, demek hayattasın," dedi Anders, ön tezgâha doğru sürüklenerek geldiğimde. Beni şöyle bir süzerek gerçekten hayatta olup olmadığımı kontrol etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"*Sence*?" diye kısık bir sesle karşılık verdim.

Burnundan hafifçe güldü ve not defterine bir şeyler işaretledi. "Senin için Frank'i aradım. Birazdan gelir, arabanı çekip tamirhaneye götürecek ve kontrol edecek."

"Teşekkür ederim." Onun tam anlamıyla sağlıklı göründüğünü fark ettim. Gözlerinin altında en ufak bir morluk bile yoktu. Eğer seksi gotik vampirin tam tersi diye bir şey varsa, kesinlikle oydu. Somurtkan, kitap kurdu bir anti-vampir. Ama garip olan şu ki, bana artık sert sert bakmıyordu. Hatta nane yeşili gözleri her zamankinden daha yumuşak görünüyordu, özellikle de şu lanet olası kısacık boyumla beni baştan aşağı süzerken. "Sen kesin *sabah* insanısın," dedim.

"Sadece ertelemekten nefret ettiğim ve yapacak çok işim olduğu için," diye yanıtladı, tezgâhın arkasına oturmak için bir tabure çekti. Sonra cebinden yuvarlak çerçeveli gözlüğünü çıkarıp taktı, bilgisayar ekranındaki rakamları okumaya başladı. Üniversitede yuvarlak gözlük takan bir profesörüm vardı. Sınıftaki hemen hemen her kız, Prudence da dahil olmak üzere ona bayılırdı. Tüvit ceketlerinin bile onu seksi ve birlikte olunası gösterdiğini iddia ederlerdi. O zamanlar bunu anlamazdım.

Ta ki şimdiye kadar.

Kes şunu, diye kendimi azarladım. Akşamdan kalmaydım ve yarı ölü gibiydim ama kalbim hâlâ azgınlaşabiliyordu. Zihnim

Scanned with CamScanner

gerçekten bir haindi ve bu kasaba beni fena hâlde etkiliyordu; romantizm, öpüşmeler, mutlu sonlarla ilgili tüm düşünceler.

Ve ben... bundan hoşlanıyordum. Kendimi bir aşk hikâyesinin içinde hayal etmekten. Yıllardır denememiştim bile. Bunun yerine hep başka bir ana karakterin aşkına sığınıyordum.

Anders gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Tekrar kötü mü hissediyorsun?"

"Ha?" diye aptal gibi tepki verdim.

"Orada öylece dikiliyorsun, solgun ve biraz da hasta görünüyorsun."

Hemen gözlerimi kaçırıp arkamı döndüm. "Hayır, hayır, iyiyim. Daldım sadece."

"Ah. Ne yetenek ama."

Evet, öyleydi. Yetenek. Hayal kurma yeteneği. Ama güzel bir hayaldi. Ona yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağımı söylemeye hazırlanıyordum ki, kapıda duran iri yapılı adamı fark ettim. Frank olmalıydı. Bize el sallayıp arkasındaki çekiciyi işaret etti. Anders gözünü ekrandan kaldırmadı bile, ben de hızla uzaklaştım.

Eminim ki beni aklından bile geçirmiyordu.

Bunun böyle olacağını biliyordum. Üstelik yarın olduğunda, kasabaya gelen, birkaç gün kalıp giden ve asla bitmeyen bir hikâyede silik bir anıdan ibaret olacaktım.

Scanned with CamScanner

19

Tek Taraflı Bir Acı

Frank'in Oto Tamirhanesi'nden (ve efsanevi *Frank's Hotties*'ten) Frank'in, Tatlı Bezelye'nin kaputunun altına bir göz atması sorunu anlaması için yeterli oldu. "Bu şeyin *nasıl* çalıştığını bana açıklar mısın?"

"Koli bandı ve dualarla," diye cevapladım, tırnağımı kemirerek. "Peki, tamir edilebilir mi?"

Frank kaputu kapattı, üzerinde FRANK'S HOTTİES yazan yeşil beyzbol şapkasını kaldırıp düşünceli bir şekilde alnını kaşıdı. Parlak bir Hawai gömleği ve hâkî kargo pantolon giymiş yaşlıca bir adamdı, gerçi bunlar olmasa bile onu fark etmemek mümkün değildi. Geniş omuzları ve ortasından açık gri bir şerit geçen iki tonlu sakalıyla gerçekten iri yarı bir adamdı. Üçüncü kitapta, WWE*'de kısa bir kariyeri olduğunu öğreniyorduk; aslında gerçek WWE'de çalışmamıştı tabii ki. Ama *Quixotic Falls*'un kurgusal dünyasında öyleydi. Dave Bautista'nın karizması, Dwayne Johnson'ın özgüveni vardı ve bana sorarsan, gelip acı sos satmaya çalışsa hiç düşünmeden bin tane alırdım.

Frank alnındaki teri sildi ve omuz silkerek, "Yani, evet, evet, biraz uğraştıracak ama hallederim," dedi.

---

* WWE (World Wrestling Entertainment), ABD merkezli profesyonel güreş organizasyonudur. *-yhn*

Scanned with CamScanner

Derin bir nefes aldım, rahatlamıştım. "Yani . . . bugün gelip alabilirim, değil mi?" *Ve gidebilirim.*

"Tabii, alabilirsin ama büyük ihtimalle Coop'un hurdalığına gidip ihtiyacım olan parçaları toparlayacağım, o yüzden arabandan almak istediğin şeyleri çıkarsan iyi olur," dedi.

Bir an durdum, anlamaya çalıştım. "Hurdalıktan mı?"

Elini arabamın önüne doğru salladı, ardından tamirhanesinin başındaki çalışma masasına doğru yürüdü. Üzerindeki fişlerin arasından yarı temiz bir fiş bulup üstündeki kırıntıları süpürdü. "Karbüratörün patlamış," diye açıkladı. Önündeki kalemlerden üçünü denedi, sonunda çalışan bir tane buldu. "Ve araban o kadar yaşlı ki elimde hâlihazırda yedek parça yok."

Omuzlarım düştü. "Ama tamir edilebilir demiştin? Yoksa edilemiyor mu?"

"Hayır, hayır," diye düzeltti. "Gerekli parçaları bulduğumda hızlıca halledebilirim ama en erken..." Kalemi kâğıda bastırarak bir şeyler yazdı, dişlerini sıkarak düşündü. "Çarşamba?"

Çarşamba mı?

İki gün sonrasıydı. Yani burada kalacaktım. İki gün daha. *İki.* Başparmağımın kenarını yemeye başladım. "Çarşamba'ya kadar halledebileceğinden emin misin?"

"Muhtemelen. Mükemmel bir dünyada, evet," diye itiraf etti, biraz mahcup bir ifadeyle. "Sonuçta tek başıma çalışıyorum, hanımefendi ve bu biraz zaman alacak ama en kısa sürede tamir edeceğim."

Saçmalıyordum. Sanki beni kulübede bekleyen biri vardı. Oraya gittiğimi sadece Pru biliyordu ve o da sevgilisiyle birlikte İzlanda'daydı. Çarşamba gayet iyi bir zamandı. Ama bu Anders'la birkaç gün daha geçirmek demekti ve bu düşünce midemi tuhaf bir şekilde burktu. Dün gece, bugün gideceğimi bilerek onu öpmüştüm ama şimdi...

Ne düşündüğümden emin değildim.

Scanned with CamScanner

Anders'la iki gün daha. Kendi aşk hikâyemi hayal ederek geçireceğim iki gün daha. İki gün.

İki.

"Çarşamba mükemmel," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim. Ne kadar tutacak?"

Frank, hesaplamalarını yaptığı fişi kopardı ve bana uzattı. Fişte toplam tutar yoktu, sadece işin detayı ve en altta—

İKİ ŞİŞE FRANK'S HOTTIES, TANESİ $5.99.

"Bundan daha fazla tutmalı," dedim ama o sadece elini salladı.

"Yıllardır bir Pinto'ya el sürmemiştim. Benim için güzel bir sürpriz oldu."

Yine de kendimi suçlu hissettim. Sonuçta beklediğinden çok daha fazla iş yapıyordu ve benim yardım edebileceğim pek bir şey yoktu. "Gerçekten teşekkür ederim," dedim ve ihtiyacım olan her şeyi aldığımdan emin olmak için arabanın arkasına geçtim. Kitap kutusu hâlâ orada, şarap kasasının yanında duruyordu. Aslında dönüp bakmazdım ama kapağı gözüme ilişince merakıma yenildim ve bir tanesini elime aldım.

Kapağı bulanıktı, sanki üzerine su dökülmüş gibiydi ama zarar görmemişti.

"Sorun değil, sorun değil." Bu sırada Frank fırtına gelmeden yola çıkmamla alakalı tavsiyelerde bulunuyordu, ben de yalnızca yarım yamalak dinliyordum. "Fırtına kuzeyden geliyor, çok fena olacak."

"Evet, sağ ol," dedim dalgın bir şekilde, kitabı açarken.

Hiçbir şey yoktu. Ne kelimeler ne bölüm başlıkları. Sadece ikinci sayfada, başlık sayfasının olması gereken yerde benim adım yazıyordu; Elsy'ye. Ve en altta Rachel'ın imzası vardı. Diğer üç kitap da aynıydı.

Hepsi boştu.

Anders'ın o ilk gece gördüğü şeyler de bunlar mıydı? Sadece bir isim ve bir imzadan ibaret boş kitaplar mı?

Scanned with CamScanner

"Bir şey mi oldu, evlat?" diye sordu Frank, beni irkilten sesiyle.

Çabucak kitaplardan birini çantama sıkıştırdım ve kutuyu kapattım. "Hayır, hayır, her şey yolunda," dedim ve bagaj kapağını kapatarak, "Ona iyi bak, Frank," diye ekledim. İçinde hikâye olmayan kitabı çantama sıkıştırmış hâlde, oto tamircisinden ayrıldım.

İki dakika geçmeden, Eloraton'da iki gün daha kalacağımı öğrendiğinde Anders'ın nasıl tepki vereceğini düşünüyordum. Sevinecek miydi? Yoksa bu her ne anlama geliyorsa, "dalgalar" yaratmak için daha fazla zamanımın olmasından endişe mi duyacaktı? Kafeye giden yan sokaktan kestirme yaparak kitabevine dönmeye karar verdim. Kitaplardan kelimelerin kalıcı olarak kaybolup kaybolmadığını merak ediyordum. Umarım kalıcı değillerdi. Sonuçta bunlar ilk baskılardı.

Gökyüzü hızla yağmur bulutlarıyla doluyordu. Frank'in bahsettiği öğleden sonra fırtınası yaklaşıyor olmalıydı. Bir damla yanağıma düştü, sonra bir diğeri alnıma. Fırtına hızla yaklaşıyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

Kafenin arkasındaki dar sokakta, çöp konteynerinin yanında Ruby ve Jake'e rastlamayı beklemiyordum. Jake'i hemen tanıdım. Üzerinde hâlâ iş önlüğü vardı, bol beyaz üstü yağ lekeleri içindeydi, dağınık koyu saçları alnına itilmişti ve gözleri parlıyordu.

Onlara seslenmek üzereydim ki Jake'in sesi beni durdurdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, parmaklarını Ruby'ninkilere geçirerek. "Son zamanlarda çok sessizsin. Hasta mısın? Canın mı yanıyor? İyi misin, şekerim?"

Kitaplarda, Jake'in ona *şekerim* demesi, Ruby'yi her seferinde biraz daha eritirdi. Kendini bir tarifin parçası gibi, hayatın tatlı bir bileşeni gibi hissederdi.

Scanned with CamScanner

Yağmur hızlanmaya başlamıştı. Belki Frank'in oraya geri dönüp tentelerin altına sığınabilirdim. Böylece fırtına bastırmadan kitabevine geri dönebilirdim.

Ama sonra Ruby'nin sesini duydum, Jake'in ellerini tutarken, "Seni seviyorum ama kim olduğumu tekrar bulmam gerekiyor. Aramızdaki sınırlar bulanıklaştı," dedi. Derin bir nefes aldı ve "Biraz ara vermek istiyorum," diye ekledi.

Kalbim göğüs kafesime çarptı.

Lanet olsun.

Yanlış duymuş olmalıydım. Başka bir şey demiş olmalıydı. Evet, kesinlikle başka bir şey kastetmişti.

Jake de aynı düşünceyle, gergin bir kahkaha attı ve "Kafeye... mi?" diye sordu. "Tabii, şekerim. Bunu halledebiliriz—"

"Hayır," dedi Ruby, ellerini onunkilerden nazikçe kurtararak. "Aslında... evet, kafeye de ama—" Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini Jake'inkilere dikti. "Bize."

Scanned with CamScanner

20

Akşamsefası

Kitabevine daldım, fırtınadan sırısıklam olmuştum, girişte tir tir titriyordum. Daha kitabevine varmadan gökyüzü delinmiş gibi yağmaya başlamıştı, kaçacak zamanım olmamıştı. Anders, tezgâhta okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Ama ne diyeceğimi bilmiyordum, belki Ruby ve Jake'i yanlış duymuştum, belki de kafamda kurmuştum ya da belki de topluluk tiyatrosunda *Romeo ve Juliet* sahnesi çalışıyorlardı.

Bir gök gürültüsü tüm kitabevini sarsarak yankılandı. Anders, elini kaldırarak dört ayak üzerine sıçrayan, kuyruğu kocaman kabarmış Butterscotch'ı sakinleştirdi. Tavandaki renkli cam rüzgâr çanları hafifçe titrerken, ikimiz de yukarı baktık.

Anders saatine baktı. "Bu saatte fırtına mı?" diye homurdandı ve kedisinin kulaklarının arkasını kaşırken sakinleştirici bir şekilde mırıldandı.

Hafif bir yağmur yerine, bir fırtına gelmişti. Eloraton değişiyordu.

Anders'ın nane yeşili gözleri bana odaklandı ve midemde yükselen bulantıyı zorla bastırdım. Ama bu sefer sebebi akşamdan kalma olmam değildi.

"Mevsim değişiyor olmalı," dedim, sesim titredi, ikimiz de

Scanned with CamScanner

haziran ayının ortasında olduğumuzun farkındaydık. Ellerim titriyordu ama bunu belli etmemek için yumruklarımı sıktım. Anders, üşüdüğüm için titrediğimi zannetti ve tezgâhın altından bir havlu çıkardı.

"Al," diyerek bana uzattı.

"Te-teşekkürler," diye mırıldandım, saçlarımı kurularken. Zihnim deli gibi uğulduyordu.

Ruby ve Jake ayrıldı, cümlesi zihnimde dönüp duruyordu. Kelimeler birbirine karışıyor, *Ruby Jake'ten ayrıldı* cümlesine dönüşüyordu.

Ve sonra.

Ben Ruby ve Jake'in ayrılmasına sebep oldum.

Benim söylediklerim. Benim kelimelerimi kullandı.

"Artık şemsiyesiz yağmura yakalanmayı bırakman lazım," dedi Anders. Sesi hafif azarlar gibiydi ama aynı zamanda şakacıydı da. Bu beni daha da kötü hissettirdi çünkü o beni sadece bir konuda uyarmıştı. Yapmamı istediği tek şey...

Lanet olsun.

Yağmur artık rastgele yağıyordu. Bitmemiş bir romanın baş karakterini öpmüştüm. Ve şimdi de *Quixotic Falls*'un en önemli çiftlerinden birinin ayrılmasına sebep olmuştum. Anders, dalgalar yaratmaktan bahsetmişti ama ben hiç düşünmemiştim, bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

Hikâyeyi değiştirecek kadar önemli biri değildim ama yine de...

Bunu düzeltmeliydim. Ruby ve Jake'i yeniden bir araya getirmeli ve kim olduğunu hâlâ bilmediğim Anders'ın gerçek aşkını -her kim oluyorsa- bulması için önünden çekilmeliyim. Ve bu da demek oluyor ki bir daha asla Anders'la öpüşmemeliydim. *Asla.* Böylece kendi kahramanını bulduğunda *ona* âşık olabilirdi.

Tabii ki bana âşık *olmazdı* ama...

Bunu riske atamazdım. En sevdiğim aşk hikâyesini mahvetmek istemiyordum, gerçi belki de çoktan mahvetmiştim. "Af-

Scanned with CamScanner

federsin," dedim ve hızla koridora yöneldim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ayrıca Anders'a bunu *söylememek* gibi bir seçeneğim yoktu, değil mi? Eloraton'un hüzünlü çiftinin ayrıldığını er ya da geç öğrenecekti.

Bir koridordan geçtim, sonra bir başkasına döndüm, kitabevinin daha önce hiç gitmediğim kadar derinlerine ilerledim. Ama burası hakkında o kadar çok okumuştum ki, kitap raflarında oluşan labirent gözkapaklarımın arkasına kazınmıştı. Şöminenin yanında küçük, sessiz bir köşe vardı. İçinde yumuşak bir uzanma koltuğu duruyordu; tozlu kitaplar ve hafif is kokusu sinmişti. Kendimi koltuğa bıraktım, kırmızı kadife, altın püsküllü yastıklardan birini aldım ve yüzümü gömdüm.

Derin nefes al.

Derin nefes ver.

"Eileen?" Anders çekingen bir şekilde köşeye adım attı, bir kapıyı tıklatır gibi kitaplığın kenarına vurdu. Yerimden sıçradım, hızla ona döndüm. Yüzümden hâlâ yağmur suyu damlıyordu ve aceleyle yüzümü silmeye çalıştım. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona söyle. Ama yapamadım. Tekrar benden nefret etmesini istemiyordum.

Daha bana yeni ısınmaya başlamıştı.

Başını hafifçe yana eğmiş, cevabımı bekliyordu. Ama söylemek istemedim. O ise sinir bozucu derecede sabırlıydı. Kollarını göğsünde kavuşturup kitaplığın kenarına yaslandı. Başının üzerinde GİZEM tabelası asılıydı. "Eileen, kimse ölmediği sürece o kadar kötü olamaz. Eminim Frank arabanı düzeltebilir," dedi.

Arabam mı? Arabam yüzünden mi üzgün olduğumu sanıyordu? Gerçeği içime atarak, büyüyen paniğimi bastırdım ve düşünmeye çalıştım.

Bunu düzeltebilirdim.

Ruby ve Jake'i yeniden bir araya getirebilirim.

Edebiyat alanında yüksek lisansım vardı, doktora derslerimin yarısını tamamlamıştım -gece derslerine katılabildiğim

Scanned with CamScanner

kadarıyla- ve romantik edebiyatın önde gelen akademisyenlerinden ders almıştım. Küçük bir kütüphane dolduracak kadar aşk romanı okumuştum. Mutlu sonlar yaratmak o kadar da zor olmamalıydı, değil mi?

Olmamalıydı.

Tek yapmam gereken, onları o noktaya getirmekti.

"Frank, birkaç gün süreceğini söyledi," dedim, gözlerimi kucağımdaki ıslak havludan ayıramayarak. Pru, yüzümden yalan söylediğimi anlayabildiğini söylerdi. Sanki acı çekiyormuşum gibi görünüyormuşum.

"Birkaç gün," diye tekrarladı, sesi garip bir şekilde ifadesizdi. Heyecanlı mıydı, hayal kırıklığına mı uğramıştı, anlayamıyordum. Onu anlamak o kadar zordu ki, bundan nefret ediyordum. Eğer bu bir roman olsaydı, onu okuyarak çok yakından tanıyabilirdim oysa şimdi, sadece karanlıkta el yordamıyla ilerliyordum.

"Görünüşe göre kasaba gitmemi istemiyor," diye şaka yaptım ve temkinli bir şekilde gülümsedim. *Bunu bilmesine gerek yok.*

Gözlerini devirip abartılı bir şekilde iç çekmesini, kusursuz kasabasında bir gün daha kalacağım için yakınmasını bekliyordum, yapmadı. Kendisiyle çatışıyor gibi görünüyordu ve görünen o ki buna kendisi de şaşırmıştı. Boğazını temizledi, kitaplığın kenarından doğruldu ve gözlerini Butterscotch'a çevirdi. "Şey, burada, kitabevinde, biraz daha uzun süre birinin olması hoşuma gitmeyecek desem yalan olur. Çatı katında istediğin kadar kalabilirsin."

Burada kalmaya devam edebileceğim gerçeği, içimde hem mutluluk hem de tuhaf bir huzursuzluk hissi uyandırdı.

"Söz veriyorum, başını belaya sokmayacağım," dedim ancak bakışlarından pek de ikna olmadığını anlayabiliyordum.

"Elsy, şimdiden bütün kitabevini su içinde bıraktın," diye yanıtladı, yerde bıraktığım ıslak ayak izlerine işaret ederek. "Bence çoktan başımı belaya soktun."

Şaşkınlıkla aşağıya, üzerimdeki sırılsıklam kıyafetlere bak-

Scanned with CamScanner

tım. "Islak tişört yarışmalarını sevmiyor musun?" diye sordum, sahte bir kırgınlıkla. "Sadece pratik yapıyordum."

Bana ilk defa düz olmayan kontrolsüz bir bakış attı ve bakışlarındaki tutkuyu görebiliyordum. Dün geceki gibi. "Kalk," dedi, itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Koltuğu su içinde bıraktın."

Hemen ayağa fırladım. "Gidip üstümü değiştireceğim," dedim ve tam yanından geçerken tüm kıyafetlerimin kirli olduğunu fark ettim. Duraksadım, sonra arkamı dönüp ona baktım. "Acaba çamaşır makinen ve kurutucun var mı?" diye sordum temkinli bir şekilde. "Burada bu kadar uzun süre kalacağımı düşünmemiştim, o yüzden yanımda sadece birkaç kıyafet getirmiştim."

Kafasını yana eğdi. "Umarım iç çamaşırı konusunda daha hazırlıklısındır."

"Yedi çift, haftanın her günü için," dedim.

Güldü, hoşuna gitmiş gibiydi. Kalbim göğsümün içinde takla atıyordu. Onun yumuşak, derinden gelen, insanın içini ısıtan gülümsemesini seviyordum, tıpkı—

Tıpkı *karamela* *gibi.

"Gel bakalım, sanırım sana göre bir şeyler var," dedi, kafasıyla kitabevinin arkasındaki evine doğru işaret ederek. Minnettarlıkla peşinden gittim. Bana bir eşofman altıyla bir tişört verdi, ben de üzerimdeki ıslak kıyafetleri makineye attım. Eşofman altı o kadar büyüktü ki belini birkaç kez kıvırmak zorunda kaldım, tişört ise epey eskimişti, neredeyse içi görünüyordu; üzerinde on beş yıl öncesinden kalma SATRANÇ KULÜBÜ ŞAMPİYONASI yazıyordu.

"Senin mi?" diye sordum, gömleğin cep kısmındaki işlemeli A.S. harflerini parmaklarımla okşayarak.

Omuz silkti. "Fena sayılmazdım."

Sonra kitabevine geri döndü.

Islak saçlarımı yüksek bir topuz yaptım ve kâküllerimi elim-

---

* *Karamela* burada kedisinin isminin anlamını taşıdığı için bir gönderme olarak da kullanılmıştır. *-yhn*

Scanned with CamScanner

den geldiğince düzelttim ama alnımın üzerinde inatçı bir şekilde kıvrılıyorlardı. Dayanamayarak tişörtünün yakasını kaldırıp burnuma götürdüm, kokusunu içime çektim. Gömleği onun gibi kokuyordu. Tıpkı dün gece ceketinin koktuğu sedir ağacı ve eski kitaplar gibi. *A. S.* Bu baş harfleri daha önce görmüştüm, bundan emindim. Ama hangi kitapta?

Aklım tamamen durmuştu ve kitaplara bakıp kontrol etmem de mümkün değildi.

Çünkü hepsi bomboştu.

Eğer telefonum çekiyor olsaydı, kitap kulübü kesinlikle bilirdi. Benji kesin bunu çoktan fosforlu kalemle işaretlemiş olurdu. Ne de olsa büyük bir yayınevinde editördü. Olivia, Ruby ve Jake'i nasıl barıştıracağımı hemen çözerdi. Janelle, ansiklopedi gibi rastgele bilgiler sıralardı. Aditi ise harika bir araştırmacıydı. Şu an onların yardımına gerçekten ihtiyacım vardı.

Telefonum, çamaşır makinesinin kenarında tam şarj olmuş şekilde duruyordu ama çekmediği için hiçbir işe yaramıyordu. Büyük ihtimalle Pru, grubumuza İzlanda gezisiyle ilgili bir şeyler yazmıştı. Diğerleri de iş, aile ve günlük hayatlarıyla ilgili konuşuyorlardı ve benim neden hiç yorum yapmadığımı merak ediyorlardı. Belki de Pru, onlara tartıştığımızı söylemişti. Belki de onlara yalnız başıma kulübeye gittiğimi anlatmıştı ve herkes, orada telefon çekmediğini biliyordu.

Endişelenmemişlerdi. Henüz.

Yapayalnızdım.

Kâküllerimi gözlerimden uzaklaştırarak kendi kendime panik yapmamam gerektiğini söyledim. Aşk romanı yazarları her gün mutlu sonlar yaratıyordu.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Scanned with CamScanner

21

Tatlıya Düşkün

İLK İŞ: RUBY'Yİ BUL.

Kıyafetlerimin kurumasını bekleyemezdim, bu yüzden Anders'ın kıyafetleriyle kafeye doğru yola çıktım. Üzerimde fazla nakit kalmadığı için sokağın karşısındaki eski, kahverengi bir Buick'in arkasına geçip beklemeye başladım; tam anlamıyla seksenler filminden fırlamış gibi dursa da krom detayları ve dikiz aynasından sarkan süsleriyle hâlâ bakımlı görünüyordu. Aslında, şehre geldiğim andan beri bu araba tam olarak burada duruyordu. Bir kez bile hareket etmemişti. Düşününce biraz garip geldi.

En az yarım saat boyunca orada, arabaya yaslanarak bekledim. Sonunda kafenin penceresinde bir hareket gördüm. Jake, yaşlı bir çiftin siparişini alıyordu. Bitkin görünüyordu. Ama Ruby hâlâ ortalıkta yoktu. Çoktan gitmiş olabilir miydi? Belki Jake'e sorabilirdim ama Ruby'yi neden aradığımı açıklamam gerekirdi ve ona doğrudan benim yüzümden ayrıldıklarını söyleyemezdim.

"Ne zamandır orada saklanıyorsun, Eileen?"

Bir çığlık attım ve hızla döndüm. Karşımda kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzlarını dikleştirmiş, üç çeyrek kol boyu olan Henley'sinin altında belirginleşen kol kaslarıyla Anders duruyordu. Soluk sarı kaşlarından birini havaya kaldırdı ve ben pes etmiş bir şekilde lanet olası kahverengi arabaya yaslandım.

Scanned with CamScanner

"Oh," diye iç çektim. "Senmişsin."

Başını yana eğdi. "Bu kadar heyecanlanma."

"Be-ben uzun süredir burada değilim," diye yalan söyledim çünkü burada kesinlikle söylediğimden çok daha uzun süredir duruyordum. "Sadece... bu arabaya bakıyordum? Evet, aynen. Arabaya. Camdan görünce fark ettim. Buraya geldiğimden beri burada, biliyor musun?" Bagaj kapağına hafifçe tıkladım. "Karbüratörünü çalsam, sahibi fark etmez bence. Gerçek dünyayı *ciddeн* özlüyorum." Gerçekten öyleymiş gibi konuşmaya çalıştım. "O güzelim... kalp kırıklıklarını, yalnızlığı. İşimi." Sahte bir iç çektim. "Kim özlemez ki?"

"Ağzın yalan söylemekten çok öpüşmeye yarıyor, Elsy." Tam öfkeyle homurdanacakken, cebinden anahtarlarını çıkardı. Araba anahtarları. Sonra bagajı açtı. "Sadece, arabamı planlarına dâhil etmezsen sevinirim."

Yutkundum. "Gerçekten çok... güzel bir araba?"

Anders, bagajdan alet çantasını aldı ve kapağı sertçe kapattı. Gitmeden önce kaşını bir kez daha kaldırdı ve beni son bir kez *uyardıktan* sonra kitabevine geri döndü. Ben de arabanın arka tamponuna yaslandım.

Tam o anda araba kornası çaldı, kilitler kendiliğinden kapandı ve korkuyla sıçradım.

"Tamam, *tamam*," diye mırıldandım. Yeniden kafeye baktım ancak Jake camın önünden gitmişti.

Pekâlâ. B planına geçme zamanıydı.

ـه

Bir sonraki durağım Ruby ve Jake'ın sinemanın üstündeki daireleriydi. Artık seçenekleri eleye eleye ilerleyecektim.

Kapıya doğru yürüyüp tokmağı çalacak ve bir daha asla benim söylediklerime kulak asmaması gerektiğini söyleyecektim.

Ama Anders, bundan tamamen habersiz, başka şeyler planlıyordu.

Scanned with CamScanner

"Madem birkaç gün daha buradasın, ben hırdavatçıya giderken dükkâna göz kulak olur musun?" diye sordu, çantamı almak için içeri döndüğümde. Elinde kırık pencere kilidini havaya kaldırıp ekledi. "Sonuçta pencereyi sen *kırdın*."

Tereddüt ettim. "Şey..."

"Eğer planın varsa, sorun değil."

Mesele planım olması değildi. Eğer kitabevinden çıkarsa, kesinlikle Ruby ve Jake hakkında bir şeyler duyacaktı. Burası küçük bir kasabaydı. Eğer benim ona attığım tokat bile bu kadar hızlı yayılmışsa, şu an Gail dedikodu hattını işletmeye başlamış olmalıydı. "Senin yerine ben gidebilirim," diye teklif ettim. "Sonuçta ben kırdım."

"Bu çok nazik bir teklif ama ne alman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Anders.

Başımı kaldırdım. "Bunu sırf kadın olduğum için mi söylüyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Bu teklifi kibarlığından yaptığını biliyorum çünkü penceremi gerçekten sen kırdın. Sadece kilit değil, camın bir kısmı da çatladı. Değiştirmek çok pahalıya mal olmaz umarım." Elindeki kilidi bana uzattı.

Kurnaz adam. Ona aynı şekilde baktım. "Peki," diye pes ettim. "Dükkâna göz kulak olurum."

Anders hafifçe sırıtarak kilidi cebine koydu. "Teşekkürler. Yalnızca yarım saat sürecek, sonra da..." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi bir an duraksadı. "Madem birkaç gün daha buradasın, sana Eloraton'u gezdirebilirim. Gerçek bir tur. Hem dükkâna bakmanın karşılığı olur. Birlikte *taco* yeriz, saat kulesini gezeriz."

"Bütün tur boyunca bana somurtarak bakacak mısın?"

"Ben asık suratlı değilim."

Ona ifadesiz bir şekilde baktım.

"Pekâlâ," diye pes etti. "İyi davranacağım."

Sesi gerçekten samimiydi ve eğer bana kasabadaki favori yerleri göstermesinin eğlenceli gelmediğini söylersem, yalan söyle-

Scanned with CamScanner

miş olurdum. Öyleydi. Ama eğer kabul edersem, Ruby ve Jake ile ilgili sorunumu çözmek yüz kat daha zorlaşacaktı. Öte yandan, kabul edersem belki neden bu kadar tanıdık geldiğini çözebilirdim. O, mutlaka kitaplardan birinde olmalıydı. Eloraton ile olan bağlantısını bulmam gerekiyordu.

"Tabii," dedim ve tezgâhın arkasına çekildim. "Burada olacağım."

"Teşekkürler," dedi rahat bir nefes alarak. "Sakın dükkânı yakma."

Sahte bir şaşkınlıkla nefes verdim. "Bunu *asla* yapmam!"

Onun gidişini izlerken, parmaklarımı tezgâhta sabırsızca tıngırdatıyordum. Hırdavatçı kasabanın öbür tarafındaydı, yani otuz dakika lafı tamamen uydurmaydı. Bu da demek oluyordu ki, şimdi çıkarsam Ruby'yi bulmak, neden Jake'ten ayrıldığını öğrenmek ve bunu düzeltmek için *en az* kırk beş dakikam vardı.

Ona kadar saydım, tezgâhın üzerinden atladım ve kapıya yapışarak Anders'ın gerçekten gittiğinden emin olmak için dışarıya göz attım.

Tehlike geçmişti.

Çantamı omzuma asıp dükkânın tabelasını KAPALI olarak çevirdim ve kitabevinden sessizce sıvıştım. Zaten kimse buraya bir şeyler almak için gelmiyordu, o yüzden bir süreliğine kaybolmamın kimseye zararı olmayacaktı. Eğer Ruby evde olsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama sinemanın üstündeki dairenin zilini çaldığımda kapıyı açan olmadı. Ben de teyzesinin kuyumcu dükkânını kontrol etmeye karar verdim, orası da Merkür retrosu olmadığı için kapalıydı.

Kitabevine geri dönerken, tırnaklarımı kemiriyordum. Öğle saatlerindeki fırtına, kasabayı gri ve boğucu bir hâle getirmişti. Güneş bulutların arasından çıkmaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Terden enseme düşen saçlarımın kıvırcıklaştığını hissediyordum.

Sweeties'in önünden geçerken, erimiş balın kokusu beni dü-

Scanned with CamScanner

şüncelerimden çekip aldı. Dur bir dakika. *Maya*, Ruby'nin nerede olduğunu biliyor olabilirdi! Sonuçta en iyi arkadaşıydı.

Mükemmel.

Hızla caddeyi geçip *Sweeties*'e daldım. "Maya, sana bir şey sormam lazım—"

Kasadaki kadın başını kaldırıp bozuk paraları saymayı bıraktı. Biraz Maya'ya benziyordu. İkisinin de koyu renk saçları ve sıcak kahverengi tenleri vardı ama bu kadının saçları daha uzundu, dalgalıydı ve her zaman omuzlarına kadar uzanan kılıç şeklinde küpeler takardı. Maya ise biraz daha uzun boyluydu, yüz hatları daha köşeliydi. Ama içeri girene kadar kasadaki kızın Maya'nın ablası olduğunu fark etmemiştim.

Sonunda, Gemma Shah.

"Ne yazık ki Maya değilim." Gemma başını kaldırdı ve gözleri bir anda parladı. "Oh! Sen yeni gelen kızsın, değil mi? Maya senden çok bahsetti. Arabanı duydum," dedi yüzünü buruşturarak. "Gerçekten kötü olmuş. Ben Gemma, Maya'nın ablasıyım."

"Elsy," diye kendimi tanıttım, tezgâha uzanarak onunla el sıkıştım. "Aslında Ruby'yi arıyordum."

"Ah, bugün Maya'yla beraber gittiler. Kızlar günü yapıyorlar çünkü—"

Gemma bir anda cümlesini yarıda kesti ve kaşlarını çattı. "Yani, sadece bir kızlar günü. Muhtemelen yarına kadar dönmezler. Ruby'nin Stellar Gölü'nde bir kulübesi var, büyük ihtimalle geceyi orada geçirecekler."

Çünkü Ruby, Jake'ten ayrıldı.

Lanet olsun. Yanağımın içini ısırarak ne yapacağımı düşünmeye çalıştım.

Gemma, sanki yüzümdeki ifadeyi okumuş gibi ekledi. "Ama Jake yarın izinli -her salı günü izin alır- ve Will ile Junie'yle birlikte pansiyonda çalışıyor olacaklar. Renklendirme falan yapıyorlar, sanırım. Bir de tesisat sorununu çözmeye çalışıyorlar; hani şu *perili tuvaleti*," dedi ve havada parmaklarıyla tırnak işa-

Scanned with CamScanner

reti yaptı. Gözlerini devirdi. "Junie'ye bırakırsak her şey çılgın bir hikâyeye dönüşüyor. Bence sadece eski bir boru çatlamış ya da tesisatta bir arıza var."

Pansiyonun tesisatındaki ruhu kızdırmak istemiyordum ve kesinlikle benim peşime düşmesini de istemiyordum.

"Neyse, affedersin, aslında kafanı şişirmek istememiştim, herkes Thomas'la bu yüzden iyi anlaştığımızı söylüyor. Ben çok konuşuyorum, oysa o neredeyse *hiç* konuşmuyor. Birbirimizi dengeliyoruz. Thomas benim kocam," diye hızla ekledi. Konuşmaya devam ettikçe daha da hızlanıyordu. "Birkaç yıl önce evlendik. *Sweeties*'i Uma'dan devraldık ama herkes ona Büyükanne Uma diyor çünkü bilirsin, o herkesin büyükannesi gibi ve ah, *Tanrım*, yine çok konuşuyorum!" Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim."

Kıkırdadım. Resmen kıkırdadım. Çünkü Gemma, 69 kiloluk heyecanlı ağırlığıyla sanki kitap sayfasından çıkıp gelmiş gibiydi.

Pru ve ben, *Honey and the Heartbreak* çıktığı sabah, dondurucu soğukta kitabevinin önünde beklemiştik. Öyle heyecanlıydık ki, dükkân sahibinden bile önce gelmiştik. Karşıdaki Starbucks'tan aldığımız kahvelerle ellerimizi ısıtırken, Pru nefret ettiği işiyle ilgili dert yanıyordu.

"Sevgililer Günü'nden sonraki cuma günü, kaç jakuzili odayı kullanıma kapatmak zorunda kaldığımıza *inanamazsın*," diye söylenmişti. "Çok şanslısın, en azından sevdiğin işi yapıyorsun."

Başımla onayladım. O zamanlar *gerçekten* şanslı hissediyordum. "Sanırım akademik kadroya başvuracağım. Doktora yapacağım."

"Öyle mi?"

"Evet, ne dersin? Otuz yıl sonra beni ciddi, huysuz bir profesör olarak hayal edebiliyor musun?" Başımı hafifçe kaldırarak daha ağırbaşlı ve asil bir görünmeye çalıştım.

Pru homurdandı. "Alınma ama *hayır*."

"Alındım! Bence çok sevimli bir yaşlı profesör olurdum. Huy-

Scanned with CamScanner

suz ama sevimli. Ama gizlice *Alacakaranlık*'ı zorunlu okuma listesine eklerdim."

En iyi arkadaşım resmen dehşete düştü. "Hayır *yapmazdın*."

"Yapardım. Bu, denemelerinde kişi zamirleriyle iyelik zamirlerini karıştıran öğrencilerimden güzel bir intikam olurdu."

Bir an düşündü. "Haklısın."

Sonunda uykulu kitabevi çalışanı gelip dükkânı açtığında, ön siparişlerimizi aldık -ve tabii ki, ikimiz de kitabevine girince fazladan kitap almadan çıkamıyorduk- sonrasında günü Eloraton'da kaybolarak geçirdik. Ama dönüş yolunda, arabayı sürerken Pru'ya sordum. "Gerçekten ciddi miydin? Profesörlük bana yakışmaz mı sence?"

"Sadece şaka yapıyordum."

Ona bir bakış attım. Şaka yapmadığını biliyordum.

Pes etti. "Yani... bence öğretmeyi *seviyorsun*. Üstelik bu işi *iyi* yapıyorsun. On yıl sonra uyanıp akademisyen olmanın hayatının en büyük hatası olduğu düşüneceğini sanmıyorum ama şey... bilmiyorum. Eğer lisans yıllarında klasikler hocan seni yüksek lisansa gitmeye yönlendirmeseydi, bence şu an bambaşka bir şey yapıyor olurdun."

"Beni yüksek lisans için iyi bir aday olarak görmüştü," diye hatırlattım. "Ve haklıydı."

"Evet ama..." Sonra omuz silkti. "Ben ne bilirim ki? Son iki yılda beş farklı iş değiştirdim."

Ki bu doğruydu ve ben öğretmeyi seviyordum, o yüzden bu konuyu kafamdan attım. Zaten Liam'ın yine işler arasında kalmıştı ama ben düzenli maaş alıyordum. O gece, Çin yemeği sipariş ettik ve Eloraton'a daldık. Gemma ve kasabaya kuyruklu yıldızı incelemeye gelen inek bir astrofizikçiyle geçen hikâyesine daldık. Bu kitap, önceki ikisinden tamamen farklıydı. Sakin, alçakgönüllü, huzurluydu; tıpkı bir vals gibi. Serinin ilk kitabında Junie kasabaya fırtına gibi girmişti, ikinci kitapta ise Ruby şarkılarıyla herkesi sarsmıştı.

Scanned with CamScanner

Gemma farklıydı. Kaçacak bir şeyi de yoktu, kendini kanıtlaması gereken biri de. O, sadece kızı Lily ile bir kitabın sayfaları arasında dingin bir nehirde süzülür gibi akıp gidiyordu.

Honey and the Heartbreak'i ilk okuduğumda, ben de pek de sevmemiştim. Çok yavaş, çok durgun, çok yumuşaktı. Gemma'ya hiç bağlanamamıştım, eski sevgilisine değil de yaşadığı kalp kırıklığına takılıp kalmış gibiydi.

Ama üç yıl sonra, hayatımın en kötü döneminde seriyi tekrar okumuştum. Yeni atlatılmış bir kalp kırıklığının içinde, kendi başarısız aşkımı düşünmemek için mutlu sonlara sığınmıştım. O dönem, neredeyse hiç evden çıkmıyordum ancak ders vermek için ya da Uber Eats bana cazip gelmediğinde yemek almak için dışarı adım atıyordum. Bu sırada, Rachel Flowers da hayatını kaybetmişti ve herkes gizliden gizliye trajediye bayıldığı için kitapları bir anda çok satanlar listelerine fırlamış ve orada kalmıştı.

Rachel, aşk hikâyelerinde hep farklı bir yol izlerdi. Okurlarını her zaman diken üstünde tutmayı sever, hikâyeleri diğerlerinden biraz daha alışılmadık olurdu. *Honey and the Heartbreak* hâlâ pek çok kişi tarafından beğenilmiyordu ama ben, sonunda onu anlayabilmiştim. Ve tıpkı Gemma'nın arılarının yaptığı bal gibi, bu hikâye de ruhumu sarmış ve içimi ısıtmıştı. Her aşk, ilk bakışta gerçekleşmezdi; bazen tam da hayatınızın doğru (ya da yanlış) anında bir kitabı tekrar okumanız gerekirdi. Ve bazen, arkadaşlarınızın yardımı da gerekirdi.

"Haziranın ikinci haftasında ne yapıyorsun?" diye sormuştu Pru bir akşam, ben Gemma'yla birlikte tatlı ve çekingen Thomas'a sırılsıklam âşık olurken.

"Muhtemelen yaz dersleri vermeyi teklif edeceğim."

"Pekâlâ, bunu yapma."

Kitabımdan başımı kaldırdım. "Neden?"

Kanepede kıvrılmış oturuyorduk, arka planda *The Bachelorette*'in sesi yankılanıyordu. Bir kadın, kendisiyle birlikte olmayı

Scanned with CamScanner

umut eden çekici erkeklere gül dağıtıyordu. "Çünkü Hudson Valley'e bir yolculuğa çıkıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü kitap kulübümüzle tanışacağız."

"Skype'la da bağlanabiliriz," dedim kayıtsızca. "O kadar uzun yolu gitmeye gerek yok."

"Elsy..."

Ona bakış attım. "Prudence..."

"Hadi ama," diye yalvardı.

"Bir yere *gitmek* istemiyorum," diye sızlandım.

"Arkadaşlarımızı görmeye bile mi?"

Aslında *hayır* demek istiyordum çünkü evden bile çıkmak istemiyordum. Çıkmamıştım da, en azından Liam beni terk ettiğinden beri. Market alışverişine bile gitmek istememiştim. Ya ona rastlarsam? Ya iş arkadaşlarından biriyle karşılaşırsam? Her şey yolundaymış gibi davranacak gücü bulamıyordum. En azından şimdilik.

Prudence o korkunç şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Kes şunu."

Ama o sadece daha da yüksek sesle mırıldanmaya devam etti, omuzlarını şarkının ritmine göre oynatıyordu. "Hadi ama, Eileen..." diye alay etti. Ve bunun her seferinde işe yarayacağını biliyordu. Çünkü Prudence bir şey yapmak istediğinde ben er ya da geç pes ederdim. İsteklerimle ihtiyaçlarımı geri plana atar, dişimi sıkar ve onunla maceralara atılırdım. En azından bu, kendi hayatımı düşünmekten daha iyiydi. Eğer sonsuza kadar onun ışığında yaşayabilseydim bu benim için yeterli olurdu.

Ve uzun bir süre, bu bana yetmişti.

Ama tıpkı Gemma'nın, o dahil olsa da olmasa da hayatının devam ettiğini fark etmesi gibi, ben de hayatımın durmadığını anlamaya başlamıştım. Başımı kuma gömüp hareketsiz kalmam ya da kalmamam fark etmiyordu, zaman akıp gidiyordu. Sanırım bu yüzden bu yıl bu yolculuğa çıkmaya karar vermiştim;

Scanned with CamScanner

alışkanlıklarımı sürdürmek ya da bir hafta boyunca romantik kitaplar okuyup kötü şaraplar içmek için değildi çünkü...

Hayatım hâlâ devam *ediyordu* ve gitmeye karar vermek, kendim için verdiğim ilk gerçek karardı.

Yıllardır.

Bu yüzden, Gemma Shah'ın en sevdiği yerde mutlu ve huzurlu olduğunu görmek gerçekten harikaydı.

"Gerçekten," dedim, gülümsememi gizleyemeyerek, "sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

"Ah, hayır, bu kulağa hiç iyi gelmiyor. Yoksa Lily benim hakkımda mı konuşuyor?" Kaşını kaldırıp çevik bir hareketle kasayı kapattı.

Tatlı dükkânı boştu ki bu nadir görülen bir şeydi. Üzerinde kırmızı-beyaz çizgili bir bluz, yüksek bel açık mavi kot pantolon vardı. Boynunda küçük altın bir madalyon sallanıyordu, üzerinde bir bal arısı kabartması vardı. Eğer Junie bir Monet tablosu gibiyse, Gemma tam anlamıyla Fragonard'ın *The Swing* tablosundaki zahmetsiz mutluluktu. Sürekli hareket hâlindeydi, yerinde duramıyordu. Benimle konuşurken plastik eldivenlerini geçirdi, bir spatula kaptı ve Maya ile şekerleme yaptıkları uzun mermer tezgâhın diğer ucuna ilerledi.

"Duyduğun her şeye inanma," diye devam etti, tencereden sıcak şeker karışımını dökerken. "*Her şeyi* abartır. Hem de her şeyi. Üç yaşındayken Frank'le ilk kez balığa çıktı ve bir balık yakaladı, sence ne kadardı?" Ellerini olabildiğince açarak gösterdi. "Ona sorarsan devasa bir şeydi!"

Güldüm. "Ne yani, o kadar büyük *değil miydi*?"

"Maalesef hayır ve Lily'nin söylediği kadar sıkıcı biri de değilim," diye ekledi Gemma. O spatulasıyla karıştırdıkça koyu sarı renkli şeker, yapışkan bir gölete dönüşerek soğuyordu ve onu kazıyarak bir araya topladı.

"Asla sıkıcı biri olduğunu söylemedi," diye yanıt verdim. "Eğer bu bir teselli olacaksa. Ama arıların isyanından bahsetti."

Scanned with CamScanner

Gemma iç çekerek başını salladı. "Bir sorun biter, diğeri başlar. Bu arada Lily'nin kitabını tamir ettiğin için teşekkürler. Yeni bir kopyasını bulmaya çalışıyordum ama bir türlü denk gelmemişti. Resmen hayatımı kurtardın."

"Hiç önemli değil, benim için de keyifli oldu. Lily harika bir çocuk," dedim. Gemma tezgâha döndü ve şekerle ilgilenmeye devam etti. Onu izlemek büyüleyiciydi. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi alışılmış hareketlerle çalışıyordu. Karışımı toparladı, çevirdi, biraz aroma ekledi, biraz da boya; sanki şekerleme değil de sihirli bir iksir hazırlıyor gibiydi.

"Hemen gitme, bitireyim de *en azından* zahmetlerinin bir karşılığı olarak sana bir paket şekerleme hediye edeyim," dedi. Duvara asılı şekerleme kancasına taktığı karışımı uzatarak çekmeye başladı. "Sanki sen kasabaya geldiğinden beri her şey değişiyor."

Hemen gözlerimi kaçırdım. "Umarım çok da fazla değişmiyordur."

Gemma şekerlemeyi biraz daha çekiştirdi, ardından koyu sarı şekerlemenin arasına pembe bir şerit ekledi. "Bence bu kasabanın biraz değişmeye ihtiyacı vardı," dedi ve bana manidar bir gülümseme attı.

Omuz silktim. "Anders pek öyle düşünmüyor."

Gözlerini devirdi. "O huysuz herif hiçbir şeyi beğenmez zaten."

"Gerçekten mi? Ama öyle harika bir mizacı var ki..." dedim alaycı bir şekilde.

Gemma çan gibi berrak bir kahkaha attı. "*Değil mi* ama? Bence en başta herkesi bu tavırlarıyla korkutup kaçırdı."

Bu söz ilgimi çekti. "Yani, ona ilgi duyan insanlar *var mıydı*?"

"Aman Tanrım, evet. Holly, Suze, Beanie; hepsini ilk haftada kendinden uzaklaştırdı. Ama sen..." Gemma kaşlarını oynatarak bana baktı. "Senin bir şansın olabilir. Ondan korkmuyorsun."

"Ah, hayır, zar zor arkadaş olduk. Sanırım ilişkimizin geleceği son nokta da bu."

Scanned with CamScanner

"Neden?"

Çünkü onu neredeyse arabamla eziyordum. Çünkü kasabanın ortasında ona tokat atmıştım. Çünkü beni ayak parmaklarıma kadar titreten bir şekilde öpmüştü ve o öpücüğün midemde uyandırdığı kelebeklerden hâlâ kurtulamamıştım.

"Ah, saate bak," dedim hayali saatime göz atarak. "Sanırım Mephisto cehennemin derinliklerinden beni çağırıyor, görüşürüz!" diye bağırarak dükkândan hızla çıktım. Gemma, kapı arkamdan kapanır kapanmaz kahkahalar atarak beni uğurladı.

Ancak dükkândan bir blok uzaklaşana kadar hızımı kesmedim. O noktada hem yorgunluktan hem de utançtan yanaklarım kızarmıştı. Demek ki, başta Anders'tan hoşlananlar *olmuş* ama onun çekici, sıcak ya da az da olsa *eğlenceli* biri olmadığını görünce kaçmışlardı. (Ta ki öyle olana kadar ve işte o zaman daha nazik, düşünceli ve hatta flörtöz biri oluyordu.) Eğer pansiyon perili olmasaydı ve kasabadaki tek boş oda ona ait olmasaydı, muhtemelen beni de kendinden uzaklaştırırdı. Holly, Suze ve Beanie—Gemma'nın bahsettiği isimlerdi. Kitaplardaki yan karakterler, belki bir veya iki sahnede geçen, sonra unutulan figürlerdi.

Onları Anders'la öpüşürken, onunla günbatımına doğru uzaklaşırken hayal etmeye çalıştım. Ama bu düşünce midemi bulandırdı, göğsüm sıkıştı. Anders muhtemelen şu an hırdavatçıdan dönüyordu, bu yüzden hızlanarak kitabevine doğru yöneldim. Butterscotch, pencerenin önünde bir güneş ışığı huzmesinde tembelce yatıyordu. Bana öyle bir bakış attı ki, sanki tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu.

Ve ne yazık ki, sahibi de öyle.

İçeri adımımı attığım anda olduğum yerde donakaldım.

Anders tezgâhta kitap okuyordu. Başını avucuna yaslamış, sayfaları ağır ağır çeviriyordu. Yüksek pencerelerden süzülen öğleden sonra güneşi, beyaz-sarı saçlarını tam doğru açıyla vurduğunda neredeyse altın rengine çeviriyordu.

Scanned with CamScanner

"Nihayet döndün," dedi kayıtsızca. "Yürüyüşün güzel geçti mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm. Ben... arabamda bir şey unuttuğumu fark ettim. O yüzden Frank'e gidip almak istedim. Sadece birkaç dakikalığına yoktum."

Dudaklarını büzdü, yalan söylediğimi anlamış gibiydi ama yüzüme vurmuyordu. Sadece, "Aradığını bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır." En azından *bu* yalan değildi ama yine de gözlerinin içine bakamadım. Utançtan yanaklarım yanıyordu ve kızarmıştı. Zamanında geri *dönemezsem* ne olacağını düşünmemiştim ve şimdi onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum çünkü aslında uğratmıştım.

"Üzgünüm. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Birkaç dakika," diye yanıtladı ve ayağa kalkarak tıpkı bir kedi gibi esnedi. Üstündeki Henley hafifçe yukarı kaydı, kot pantolonunun bel kısmında çıplak bir ten parçası göründü. Anında aklıma dün geceki öpüşmemiz geldi, ellerimi göğsüne bastırdığım an, teninin sıcaklığı, sertliği, *kokusu*—

Hemen gözlerimi kaçırdım. "Kilit mekanizmasını bulabildin mi?"

"Hayır."

"Ah." Rahatsızca yerimde kıpırdandım, Gemma'nın Anders'ın kasabadaki tüm kızları kendisinden uzaklaştırdığını söylediğini hatırladım. Onun için hiç zor olmamıştı. "Bu arada, kapıdaki tabela hâlâ KAPALI olarak duruyor farkında mısın?"

"Biliyorum. Dönünce seni Eloraton'da gezdireceğimi söylemiştim, eğer hâlâ istiyorsan."

Bu sadece kendimi *daha kötü* hissetmeme sebep oldu. Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten yapmana gerek yok..."

Başını yana eğdi. "Eğer istemiyorsan, anlarım."

"Bana kızgın değil misin? Dükkânda kalmamı istemiştin ama ben çıktım."

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Frank'te unuttuğun bir şey olduğunu söyledin. Demek ki önemliydi, bu yüzden yapacak bir şey yok. Ama bulamamış olmana üzüldüm."

Lanet olsun. Şimdi de yalan söylediğim için kendimi daha da kötü hissediyordum. Omuzlarım düştü. "Evet..."

Kitabını kapattı. Ann Nichols'ın yeni kitaplarından biriydi. Kapağı bulanık değildi ve sayfaları boş değildi. Belki de bu yalnızca benim *Quixotic Falls* kitaplarımın başına gelmişti? "Peki, önce nereye gitmek istersin?"

Tereddüt ettim.

Bakışlarım tezgâhtaki kırık kilit mekanizmasına takıldı. Ruby ve Jake arasındaki meseleyi düzeltmem *gerekiyordu* ama bir yandan da gidip *taco* yemek ve saat kulesini görmek *istiyordum*. Zaten Ruby dönmeden yapabileceğim bir şey yoktu.

O hâlde yarın. Yarın Jake'le ve Ruby'yle konuşur, her şeyi yoluna koymalarına yardımcı olurdum. Bir şekilde.

Sadece... bu gece en iyi hâlimde olmam gerekiyordu. Kesinlikle İyi Eileen olmalıydım.

"Eğer karar vermekte zorlanıyorsan..." diye mırıldandı Anders, kaşlarımın arasındaki kırışıklığı inceledi. "Önce yemek yemeyi tavsiye ediyorum. Hadi, kapatayım dükkânı." Sonra tezgâhtan kalkıp kapıyı kilitlemek için yanımdan geçti. Geçerken omzu benimkine değdi, hafifçe eğildi ve alçak bir sesle, "Hâlâ kötü bir yalancısın, Eileen," diye fısıldadı.

Ah, bu gece kesinlikle başım beladaydı.

Ve en kötüsü de bundan hoşlanacağımdan korkuyordum.

Scanned with CamScanner

22

Romantik Testler

Taco dükkanı, Four Shadow Caddesi'nde küçük, gösterişsiz bir yerdi.

Sodaları aldım ve yağlı kâğıt torbasına gömülmüş Anders'ın oturduğu masaya yöneldim. Restoranın her köşesi ufak tefek süs eşyaları, Meksika bayrağının renklerini taşıyan kâğıt süsler ve sipariş tezgâhına dizilmiş Meksikalı sokak müzisyenleri figürleriyle doluydu.

Eğer insanların işine burnunu sokan biri olsaydım, Rachel'ın onun için kimi uygun gördüğünü bulmaya çalışırdım. Bahse girerim, Anders için kurguladığı kişi onun hem iyi hem kötü yanlarını ortaya çıkaran bir zıt karakterdi. Yani kitapları seven ve onu somurtkan hâlinden çekip alabilen iyimser biriydi ve tabii ki hem biraz sevimli hem de onun için fazlasıyla sinir bozucu olan bir kusura sahip olurdu.

Ama ben insanların hayatına burnumu sokmazdım -kendi çıkarları için insanların hayatına karışan kişilere denirdi bu- yok, ben sadece *meraklıydım*. Benimki yalnızca içten gelen bir meraktı. Ve bu çok daha tehlikeliydi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Pipet yoktu."

"Eloraton'da özellikle istemediğin sürece pipet verilmez," diye yanıtladı. "Çevre dostu bir kasabayız. Malum, balinaları kurtarmak gerek."

"Bunu duymuştum."

"İstersen kız kardeşim sana bu konuda üç saatlik bir sunum yapabilir," dedi Anders, *taco* poşetini açıp paylaştırırken. Ona dört, bana iki tane düşmüştü. Bir de paylaşmak için *nachos* söylemiştik. Onun *kardeşi* olduğunu öğrenmek, nedense onun hakkında duyduğum en şaşırtıcı şeylerden biriydi.

"Bir *kız kardeşin* mi var?"

"Bu kadar şaşırma lütfen," dedi kuru bir ifadeyle.

"Pardon, pardon." Yüzümü olabildiğince ifadesizleştirip, onun o ciddi, düz tonunu taklit ederek devam ettim. "Bir kız kardeşin mi var?"

Gözlerini kısıp beni süzdü. "Hmm."

"Kabul et," dedim, o sırada acı soslu *taco*sundan ilk ısırığını alırken, "Seni senden daha iyi taklit ediyorum."

"Öyle mi?" dedi keyifli bir şekilde.

Onun soğukkanlı sesini taklit ederek, "Öyle mi?" diye yineledim. Sonra peçeteliğin ortasına sıkıştırılmış menüyü alıp bir kitap gibi açtım. "Merhaba, ben Anders, kitabevinin sahibi. Surat asıp en sevdiğiniz kitapları yargılamayı severim."

Yemeği neredeyse boğazına kaçıyordu. "Kesinlikle kimsenin en sevdiği kitabını *yargılamam*."

"Tabii eğer..."

Kaşını kaldırdı. "Yargılamam."

"Tabii eğer..." diye ısrarla üsteledim çünkü kesin bir istisna olduğuna emindim. Hep *bir* istisna olurdu.

Sonunda pes etti. "Tabii eğer, şu iş dünyası gurularının yazdığı kendi kendine yardım etme kitapları hariç."

"Ah, yazarlarının hep beyaz ve büyük ihtimalle kel ve orta yaşlı olduğu kitaplar mı?"

"Ve kitabın kapağında kollarını kavuşturmuş fotoğrafları olan," diye ekledi.

Gözümün önüne hemen canlandı. "Ve muhtemelen bir hayalet yazara, diğer tüm kişisel gelişim iş dünyası gurularının ki-

taplarında yazan şeyleri, sadece farklı sıfatlarla tekrar etmesi için komik derecede az para ödemiştir, değil mi?"

"Ve sonunda hepsi birbirine telif davası açıyor ve kimse ilk kimin neyi söylediğini bulamıyor?"

"Ne kadar da spesifik oldu," dedim, gülümsememi saklayamayarak.

Ve o da neredeyse -*neredeyse*- aynı şekilde karşılık verdi. Eminim ki çok tatlı bir gülüşü vardı ve onu görmeyi çok istiyordum. "Bu benim sırrım. Eğer birine söylersen inkâr ederim."

Serçe parmağımı göğsümde çapraz yaparak "*Asla*," diye yemin ettim.

"Sana neden güvenmiyorum acaba," dedi başparmağına bulaşan acı sosu yalarken, gözleri parlıyordu. Dili kıvraktı. Dün gece benim dudaklarımda gezinişi aklıma geldi.

"Peki, kız kardeşin şimdi nerede?"

"Manitoba'da. Beyaz balinalar üzerine çalışıyor."

"Çok havalı! Daha önce hiç beyaz balina görmedim," dedim, gerçekten merakla. "Onu ziyaret etmeye gidiyor musun?" diye sordum, *taco*mun kenarını koparıp parçalamaya devam ederek. Belki de hâlâ akşamdan kalma hissediyordum, pek iştahım yoktu. Ya da belki de gergindim. Bu bir randevu muydu? Hayır, hayır, olamazdı.

Eğer öyleyse, yıllardır çıktığım en iyi randevuydu. Aynı zamanda tek randevuydu ama *ayrıntılara* takılmaya gerek yoktu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben Eloraton'a geldikten sonra oraya gitti."

"Ve sen o zamandan beri buradan hiç ayrılmadın mı?"

"Hayır."

İkinci *taco*sunu bitirirken omuz silkti. "Acı sosu denemelisin. Gerçekten harika."

Şüpheli gözlerle şişeye baktım. Üzerindeki karikatürize *Frank's Hotties* logosu bana alaycı bir şekilde sırıtıyordu. "Yok, almayayım."

"Sadece biraz dene." Şişeyi alıp *taco*ma dökmeye kalktı.

"Hayır! Burnumun akmasını istemiyorum!" Şişeyi uzaklaştırarak tısladım. "Ne cüretle?"

Kahkaha attı ve yemeğimizi bitirirken ailelerimiz hakkında sohbet ettik. Bana muhasebeci babasıyla pilates eğitmeni annesinden, onların emekli olup ormanda bir kulübeye taşındıklarından ve orada birkaç asi keçiyle tavuk yetiştirdiklerinden bahsetti. Annemin bayılacağı insanlara benziyorlardı. Ben de annemin boşandığını, bir daha hiç evlenmediğini anlattım. "Ve emekli olduktan sonra dünyayı gezmeye karar verdi. Bu arada, ben daha New York'a bile gitmedim."

Bu onu şaşırttı. "*Hiç mi*?"

"Hiç," diye onayladım. "Sadece... çok büyük görünüyor. Fazla bunaltıcı. Muhtemelen Times Meydanı'nın ortasında panik atak geçirirdim."

"Oldukça *kaotik*," diye kabul etti. "Eloraton'a hiç benzemez. Şehirde her şey o kadar hızlı akar ki kimse seni fark etmez; kaybolsan bile. Buradaysa fark edilmemek imkânsız. Eğer ortadan kaybolursan, herkes bilir. Bu... rahatlatıcı," demeyi seçti ama bana aslında başka bir kelime kullanmak istiyormuş gibi geldi.

Başımı yana eğdim. "Bu yüzden mi kaldın?"

"Sebeplerden biri bu," diye doğruladı ve saatine göz attı. Saatini bileğinin iç kısmında, ekranı yumuşak derisine bastıracak şekilde takıyordu. "Eğer bitirdiysen, acele etmeliyiz."

"Saat kulesini görmeye gideceğiz sanıyordum?"

Çöplerimizi çöp kutusuna attı. "Sana yalan söyler miyim?" dedi ve geriye doğru yürüyerek kapıdan çıktı. Ben de dudaklarımın kenarında kaçamak bir gülümsemeyle onu yakalamak için hızlandım.

SAAT KULESİNİN DİBİNDE DURDUĞUNUZDA, kule o kadar uzun görünüyordu ki sanki göğe kadar uzanıyor gibiydi. İlk ki-

tapta, Junie ve Will kasabayı yukarıdan izleyebilmek için buraya gizlice çıkmışlardı. *Bazen hayata farklı bir açıdan bakman gerekir, Will, onu yeniden yeniymiş gibi görebilmek için.*

Anders, binanın arkasındaki bakım kapısına doğru başıyla işaret etti. "Bu taraftan. Acele etmeliyiz, yoksa kaçıracağız."

"Neyi kaçıracağız?"

Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti ve cebinden bir anahtar çıkararak kapıyı açtı. Menteşeler paslıydı, kapıyı açarken zorladığında gıcırdayarak inledi. Cep telefonumun el fenerini açarak onu takip ettim. Aslında, saat kulesi sadece beş katlıydı, bu yüzden yukarı çıkmak çok zor değildi ama karanlıkta ilerlemek normalden daha uzun sürmüştü. Merdivenlerde ışık vardı ancak Anders onları açmamamız gerektiğini söyledi.

"Tabii kasabadakilerin burada biri olduğunu anlamasını istemiyorsan?" dedi, ki bu da burada olmamamız gerektiğini söylüyordu.

Şaşkınlıkla soluk aldım. "Anders, yoksa biz şu an buraya *izinsiz mi giriyoruz*? Beni *suç* işlemeye mi zorladın?"

Gözlerini devirdiğini neredeyse *hissedebiliyordum*. "Evet, kesinlikle seni zorladım," diye homurdandı. Ardından, "Dikkatli ol," diye ekledi. Zirveye ulaştığımızda, ortada devasa bir dişliye bağlı dört saat kadranı vardı. Yorgun bir şekilde dönüyorlardı. Başını odanın köşesindeki metal merdivene doğru eğdi ve ben çan kulesine çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. Yukarı çıktığımda, kemerli pencerelerden kasabanın tamamını görebiliyordum. Vadinin üzerine bir hikâye kitabı gibi serilmişti. Manzara nefes kesiciydi.

Anders da peşimden çıktı, ardından nazikçe belime sarılarak beni dengede tuttu. Rüzgâr burada daha sert esiyordu ve aşağıdan çok *çok* yüksekteydik. Ama o öyle sağlam ve güven vericiydi ki, korkuya kapılmadım.

"Burası..." Kelimeleri bulamıyordum.

"Kasabadaki en sevdiğim yer," diye yanıtladı ve dikkatlice çan kulesinin kenarına doğru yürüdük. Güneş, Catskills'in tepelerinin ardında kaybolurken gökyüzünü mor, mavi ve pembeye boyuyordu. "Buraya daha önce kimseyle çıkmadım."

Kalbim hızlandı. "Kimseyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Ama senin burayı seveceğini düşündüm."

Ona doğru baktım. Batan güneş, yüzünün sert hatlarını yumuşatmış, saçlarındaki sarıyı altına çevirmişti. Burası özel bir yerdi; büyük bir romantik jest için ayrılmış bir yer. Ama ben buna layık değildim.

Onun hikâyesindeki asıl kadının önemli anlarını çalıyordum, değil mi?

Bu düşünce beni kendime getirdi.

"Manzara gerçekten harika," dedim, içimde bir ağırlık hissediyordum. "Ama bunu gerçekten hak eden biri için saklamalıydın."

Buna karşılık, yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerimin içine baktı. "Sen hak etmiyor musun? Neden bu kadar korkuyorsun, Elsy?"

Şu anda mı? Ona uzanmaktan korkuyordum. Ellerini ellerime almaktan. Sadece biriyle iyi bir şey yaşamaktan korkuyordum. "Hiçbir şeyden," dedim.

Başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Yalancı."

Beni öpmek için bana mı yaklaşıyordu, yoksa ben mi hayal görüyordum? Hayır, yaklaşıyordu, ben de ona doğru yaklaşıyordum. Sanki mıknatıslar gibi çekiliyorduk ve tek istediğim dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak, ismimin onun dilinde nasıl yankılandığını hissetmek, damarlarımda kanın tekrar hızla aktığını fark etmek ve sonunda yıllardır yattığım uykudan uyanmak istiyordum.

"Aşağı inebiliriz," dedim, onu geçerek merdivene yöneldim ama bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Bekle, lütfen." Tutuşu nazikti. Ona döndüm.

Güneş batmıştı, turuncu ile kırmızı tonlar hızla yerini mora ve gece mavisine bırakırken, ay gökyüzünde giderek daha da parlıyordu. "Anders," diye başladım ama o beni çan kulesinin kenarına doğru götürerek cebinden iki çift kulak tıkacı çıkardı. Sanırım hırdavatçıya sadece pencere mandalı almak için gitmemişti çünkü bu an fazla iyi planlanmıştı ve bu, tam da onun yapacağı türden bir şeydi. Sabırlı, düşünceli, dikkatli ve huysuz olsa bile bunu telafi etmeyi bilen biriydi.

"Bunları tak, neredeyse zamanı geldi," dedi, kendi kulak tıkaçlarını takarken. Ben de aynısını yaptım. Dünya bir anda sessizliğe gömüldü. Tek duyduğum şey, kanımın damarlarımda hızla akışıydı. Tam ona ne yaptığımızı sormak için ağzımı açmıştım ki, parmağını dudaklarına götürerek susmamı işaret etti ve—

Bütün saatler aynı anda on ikiyi vurdu.

Arkamızda, büyük çan geriye çekildi ve devasa bir güçle ileriye sallandı. Kulak tıkaçlarına rağmen sesi tüm bedenimi sarstı. Aniden irkilerek bir çığlık attım ve Anders'ın koluna sıkıca tutunarak göğsüne yaslandım. Sanırım gülmeye başladı ama çanın uğultusundan onu duyamıyordum. Çan tekrar tekrar sallanıyor, uzun ve derin *gong* sesleri çıkarıyordu. Dokuzuncu vuruşun ardından yerine döndü ama sesi, binlerce arının vızıltısı gibi havada yankılanmaya devam etti. Kulak tıkaçlarımı çıkardım, havanın bile titreştiğini hissedebiliyordum. İçime çektiğim hava bile titreşiyordu. Vücudumun her bir uzvu enerjik ve *canlıydı.*

"Ne düşünüyorsun?" diye usulca sordu sesi saçlarımın arasında kaybolurken. O an fark ettim ki hâlâ gömleğini sıkıca tutuyordum ve ona yaslanmış hâldeydim.

Tüm vücudum hâlâ çanın gücüyle titreşirken gözlerimi kasabaya çevirdim. Minik binalar, küçücük arabalar, sokaklarda yürüyen insanlar, yolların kenarına kadar uzanan ormanlar ve tepeleri dolduran ağaçlar. Eloraton'u binlerce kez hayal etmiştim ama buradan görünen hâliyle kıyaslanamazdı bile.

"Bu... büyüleyici," diye fısıldadım.

"Öyle," diye yanıtladı fakat gözlerini benden hiç ayırmadı.

Saat kulesinden nihayet ayrılıp meydanki bir banka oturduğumuzda gece serinlemişti. Üst üste iki gecedir, gökyüzünde ne bir yıldırım çakıyor ne de yağmur yağıyordu. Sessizce oturduk, birkaç gün önce alıp çantama tıktığım yumuşak şekerlemelerden yedik. Daha doğrusu *ben* yedim. Oysa o, tatlı sevmediğine dair sözüne sadık kalarak elini hiç uzatmadı.

"Daha önce New York'ta mı yaşıyordun?" diye sordum, plastik şeker ambalajını elimde çevirirken. O kadar yakındık ki, hafifçe yana eğilsem omuzlarımız birbirine değecekti. Bacak bacak üstüne atmış, ayağını huzursuzca yukarı aşağı sallıyordu. Gergin *miydi*? Neden gergin olsundu ki? "Orası hakkında konuşurken çok iyi biliyor gibi duruyordun."

"Evet yaşadım. Upper East Side'da, Seksen İkinci Cadde'de."

"Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Metropolitan Sanat Müzesi'ne çok yakındım. Sık sık oraya giderdim, okumak için."

Onu inceledim. "Tam senlik bir şeymiş."

"*Bu* ne demek şimdi?"

Bacaklarımı altıma çekip bankta ona doğru döndüm. "Sessiz ve eski moda yerlerden hoşlandığını söylüyorum, o kadar."

"O kadar da sessiz değil," diye karşılık verdi. "Mısır bölümü en iyisi. Oda geniş ve ışık dolu, her yerde banklar var. Çok insan olur ama bir süre sonra hepsi beyaz gürültüye dönüşür. Sadece bir süreliğine kaybolmak için giderdim oraya. Ortama karışmak için." Gözlerimi kapattım, *Harry ile Sally Tanışınca* filmindeki o ünlü sahneyi hayal ettim, onların o odada olduğu anı ve orada oturduğumu ama sanki ben oraya ait değildim. Bir şeyler eksikti. O ise düşünceli bir şekilde devam etti. "Bazen şehri özlüyorum. Yemeklerini ve kitabevlerini. Özellikle kitabevlerini. Onlara ba-

yılırdın," diye ekledi, gözleri heyecanla parlayarak bana bakarken.

"*Ineffable* kadar iyi olamazlar."

"İmkânı yok ama yine de iyiler. Kendilerine has bir ruhları var. Gerçi, ruhu olmayan bir kitabevine daha rastlamadım."

Bankın arkalığına kolumu dayayıp ona döndüm. "Bana şehri anlat. Tıpkı bir kitabı satar gibi tanıt bana New York'u."

"Bu zor bir istek."

Kendimi durdurmadan gülümsedim. "Meydan okumayı seversin."

Ve sanırım ilk kez, Anders'ın mutluyken nasıl olduğunu gördüm. Yüzüne renk gelmişti, sanki içindeki tozlu raflar silinmiş, yıllardır uyuyan bir parçası uyanmıştı. "Öncelikle," diye başladı. "Oraya doğru zamanda gitmelisin. Herkes New York'un yazını över ama yanılıyorlar."

"Öyle mi? *Carrie Bradshaw* bana *yalan mı söyledi*?"

"Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Asıl mükemmel olan zaman sonbahardır. En sevdiğin sulu boya tablosunu düşün, şimdi onu balkabağı ve günbatımı tonlarında hayal et. Central Park'taki tüm ağaçlar turuncuya, kahverengiye ve sarıya döner. Ayaklarının altında yapraklar çıtırdar, hava serin ve taze kokar. Kendini bir *Nora Ephron* filminde gibi hissedersin. Ben hep Union Square'den Washington Square Park'a kadar yürür, köşedeki ufak kahveciden *chai latte* alırdım. Şanslıysam, parkta iyi bir *fajita* kamyonu olurdu." Kaşlarını çatıp iç geçirdi. "Aslında, orayı bayağı özlüyorum."

"Daha önce hiç *chai latte* içmedim."

"Her zaman mevsimin ilk kapalı gününde mutlaka bir tane alırdım. Bulutlu havalarda tadı daha güzel oluyor."

"Belki bir gün beni de götürürsün," dedim, söyleyene kadar bunun ne kadar imkânsız olduğunu fark etmemiştim.

O da bunu fark etti. Ve aramızda kısa bir sessizlik oluştu.

"Belki bir gün tatile çıkarsın," dedi. "Sana mutlaka görmen gereken yerlerin bir listesini verebilirim."

"Turistik tuzakları mı?"

"Seni asla yanlış yönlendirmem."

"Hmm." New York'a gidip tam bir turist gibi kaybolduğumu hayal ettim. Yanlış metroya biner, ekspres hattı ile yerel hattı karıştırır, tüm yol boyunca haritalar uygulamasına gömülürdüm. Ve şehrin en önemli kısmının yukarı bakmak—

Ve gökyüzünü görmek olduğunu unuturdum.

"Belki bir gün," diye mırıldandım. "Biliyor musun, neredeyse New York'ta öğretmenlik yapacaktım." Liam'dan ayrıldıktan hemen sonraydı ve Pru beni sonunda evden çıkarıp, dünyayla tekrar tanıştırmıştı. O zamanlar sadece gitmek istiyordum, başka bir yere kaçmak. Sanırım, o noktada kaçmak bir içgüdü hâline gelmişti.

"Neden kabul etmedin?" diye sordu.

Omuz silktim, bir tane daha şekerleme çıkardım çantamdan. Pru da aynı soruyu sormuştu ama hâlâ verecek iyi bir cevabım yoktu. "Ya sevmeseydim? Ayrıca, şu an olduğum yerden gayet memnunum. Pru yakınımda, meslektaşlarımın çoğu beni seviyor. Üniversitede edebiyat dersleri veriyorum," diye ekledim, ona bunu hiç söylemediğimi fark ederek. "Öğrenciler harika. Her gün *Ovidius'un Metamorfozlar*'ında *Dionysos ve Apollon*'un âşık olup olmadığı üzerine hararetli bir tartışma yapamazsın."

Başıyla onayladı. "Oldukça etkileyici görünüyor. Peki, bu senin hayalindeki iş mi?"

Genzimden hafifçe güldüm. "Hayır. Keşke öyle olsaydı ama sanırım sadece hayat beni oraya sürükledi. Kütüphaneci olmak istemiyordum, hukuk okumak da ilgimi çekmiyordu, o yüzden..." Omuz silktim. "Öğretmenlik yapmaya karar verdim."

Bunu duyunca ilgili bir şekilde vücudunu bana çevirdi, dizlerimiz birbirine çarptı ama geri çekilmedi. "Peki, eğer istediğin herhangi bir şeyi yapabilseydin, ne yapardın?"

"*Herhangi bir şey mi?*"

"Her şeyi."

"Bilmiyorum." Yine omuz silktim. Cevabımı beklerken çan-

tamdan bir şekerleme aldı. Onun sabır gerektiren bir oyunda kazanacağı çok açıktı. Gerçek şu ki, bunu gerçekten *bilmiyordum*. Annem kütüphaneci olduğu için edebiyata yönelmiştim ve kütüphane bilimlerinde yüksek lisans yaparım diye düşünmüştüm. Ama programa girer girmez bunun bana göre olmadığını anlamıştım. Klasikler profesörüm iyi bir öğretmen olacağımı söylemişti. Ben de öyle yapmıştım.

"Peki," dedi yavaşça şekerlemeyi ağzına atarken. "En mutlu olduğun yer neresi?"

Bir an düşündüm. Pru ve benim, birinci sınıftaki küçük yurt odamızda yan yana oturup sessizce kitap okuduğumuz geceleri hatırladım. Yeni bir kitaba gece yarısı başlayıp şafak sökene kadar okuduğumuz o yılları düşündüm. Birlikte katıldığımız kitap etkinliklerini, rahatsız edici sandalyeleri ve havadan sudan konuşmayı bilmeyen diğer kitap kurdu insanlarla yaptığımız garip sohbetleri. Kitap raflarının arasında oturup yeni basılmış sayfaların ve tozlanmış eski kitapların, yapıştırıcının, kartonların ve tozun kokusunu içime çekerken ne kadar mutlu hissettiğimi.

Ve sonra *Ineffable Books*'u düşündüm. Pencerelerden süzülen güneş ışığının raflar arasındaki toz tanelerini altın gibi parlattığını. Kitapların sırtında parmaklarımı gezdirirken kelimelerden oluşan bir ksilofon çalıyormuş gibi hissettiğimi.

"Sanırım bir kitabevi açardım."

"Kitabevini öylece bırakıp gidemezsin, biliyorsun ki," dedi.

Yüzümü ekşittim. "Evet, muhtemelen çok kötü bir işletmeci olurdum."

"Ben öyle demedim," diye yanıtladı, o parlak nane yeşili gözleriyle beni dikkatle süzerek. Gece olduğunda gözleri sanki ışıldıyordu. "Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, Eileen. Bu konuda gerçekten korkutucusun."

"Bunu söylemen çok nazik ama doğru değil. Ben hiçbir konuda gerçekten iyi değilim."

Mırıldandı. "Lily'nin kitabını tamir ettin."

"Çünkü annem nasıl yapılacağını öğretti," dedim. "O çok daha iyi yapıyor."

"Tüm geceyi pansiyonda geçirdin."

"Öylece çıkıp gitmek istemedim."

Ve devam etti: "Ayrıca şimdiden neredeyse bütün ana karakterlerin sevgisini kazandın."

Gözlerine bakarak sordum. "Peki ya sen? Senin sevgini de kazandım mı?"

"Eileen," dedi yumuşak bir sesle. Nane yeşili gözleri, içinde kaybolabileceğim birer zümrüt gölüne dönüşmüştü. "Bunu kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum ama kaç kez duyman gerekirse gereksin söyleyeceğim. Senden asla nefret etmedim."

"Neredeyse seni ezip geçtiğim zaman bile mi?"

"Yağmurun altında, yolun ortasındaydım. Açıkçası, o saatte kasabaya birinin gireceğini düşünmemiştim."

"Peki ya sana tokat attığımda?"

"Canım acıdı ama seni üzdüğümü biliyordum. Hak ettim." Sonra yineledi, bu kez daha yavaş bir şekilde. "Senden asla nefret etmedim, Eileen."

Yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışırken gözlerimi kaçırdım. Acaba beni nasıl görüyordu? Tanımadığı insanlardan korkan biri olarak mı? Yeni yerlere kalbinde aşk acısıyla değil, umutla giren biri olarak mı? O hâlimi tanımak isterdim, kim olursa olsun. O bir kitabevini işletebilirdi; bunu gözümde canlandırabiliyordum. "Bence küçük bir yer olurdu," dedim konuya geri dönerek. Aramızdaki gerilim biraz olsun azaldı. Banka yaslanıp beni dinlemeye devam etti. "Belki sadece aşk romanları satan bir dükkân."

"Ne tür aşk romanları?" diye sordu.

"Her türden. Sınır yok. Erotikten duygusal romanlara kadar kesinlikle her şey. Ah, bir de haftalık bir kitap kulübü kurardım."

Başıyla onayladı. "Tabii ki, iyi bir kitabevinin olmazsa olmazı. Ama ben biraz taraflı olabilirim."

"Ben de."

"Peki, adını ne koyardın?"

Yüzümü kırıştırdım. "Of, bilmiyorum ki... *İlk Kitabevim* falan?"

Gözlerini devirdi. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Bilmiyorum. İsim bulma konusunda kötüyüm. Hmm..." Parka göz gezdirdim, sonra tekrar ona baktım. Her iyi aşk hikâyesinde bir tesadüfi karşılaşma, büyülü anlar ve unutulmaz öpücükler vardı. İsmin de bunlarla ilgili olması gerekiyordu. Belki— "*Büyük Romantik* derdim."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ve isim koyma konusunda kötü olduğunu söylemiştin."

Onu duymamış gibi yaptım. "Romantik okurlar için etkinlikler düzenlerdik, insanlar ülkenin dört bir yanından sırf orada alışveriş yapmak için gelirdi. Öyle bir yer olurdu ki insanlara aşkın hâlâ var olduğuna inandırırdı."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

O kadar uzundu ki, zorlama bir kahkaha attım. "Ama işte, sadece bir hayal. Hiçbir banka bana o kadar kredi vermez."

Sonunda konuştu. "Güzel bir hayal." Gülümsedi. "İlk sırada ben olurdum."

Ona baktım ve gülümsedim, çok nazikti. "O dolabında sakladığın tüvit ceketle mi?"

İç çekti. "Sana söylüyorum, öyle bir ceketim yok."

"Tabii tabii. Kendini kandırmaya devam et."

Güldü, ağzının kenarlarından taşan bir gülümsemeyle. Gerçekten güldü. İlk kez. Ve yüzü tamamen değişti. Her zaman çatık olan kaşları yumuşadı, ağzının kenarındaki gergin çizgiler kayboldu. Gülümsemesi güzeldi. *Çekiciydi.*

"Peki," dedim ve ayaklarımı kaldırıp bacaklarının üzerine uzattım. Böylece bankta yan oturarak yüzünü daha net görebilecektim. "Peki ya sen?"

Elini uzatıp çantamdan bir şekerleme daha aldı. Bir de tatlı sevmiyorum demişti. "Ben derken?"

"Eğer her şeyi yapabilseydin, ne yapardın?"

Sonuçta kitapların dünyasında sınır yoktu. Acaba Rachel Flowers, Anders karakterine kendinden ne katmıştı? Kitap sevgisini mi? (Kesinlikle.) Yazmaya olan tutkusunu mu?

Sırtını banka yasladı, ağzında şekerlemeyi çevirerek. "Aslında zaten yapıyorum," dedi. "Hayalimdeki işi *yapıyordum. New York Times* için kitap eleştirileri yazıyordum. Genellikle gerilim ve polisiye üzerineydi ama arada şansım yaver giderse bir aşk romanı da düşerdi payıma. Ve bundan daha iyisi olamazdı." Sonra kaşlarını çattı. Son birkaç saattir kaybolmuş olan o gölge, yüzüne geri döndü. Ama artık onu daha iyi tanıyordum. Bu mesafe değildi. Bu, hüzündü. "Ama artık kitaplardan eskisi gibi zevk alamıyorum. Yani... aynı hissettirmiyor." Başını salladı. "Zaman seni değiştiriyor. Hikâyeler seni değiştiriyor. Tanıştığın insanlar seni değiştiriyor. Artık eskisi gibi biri değilim."

Eskisi gibi. Yani eski sevgilisiyle ayrılmadan önce mi? Kimdi o kadın? Nasıl bu kadar harikaydı ki onu bir harabeye çevirmişti? Neden gitmişti? Liam beni terk ettikten sonraki günlerde beni ayakta tutan hikâyelere kapılmadığımı hayal edemedim; onlara sığınmıştım, kendimi korumuştum. Buna sahip olamamak...

"Yani, elinde gördüğüm tüm o kitapları... aslında sevmeden mi okuyorsun?"

"Çabalıyorum," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, belki senin yanında olmak bana yardımcı olur diye düşündüm çünkü farkında bile değilsin ama mutluluk *saçıyorsun*. Bu kasabadayken hep gülümsüyorsun. Junie'yle, Ruby'yle ya da Maya'yla konuşurken ya da sokakta yürürken, bal aromalı şeker yerken, sadece... mutlusun. Ben de tekrar öyle hissetmek istiyorum. O kadar, o kadar çok istiyorum ki."

Elimi uzatıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve ellerini sımsıkı tuttum. "Eğer mutluluğumu sana verebilseydim, hiç düşünmeden verirdim."

"Bence tatlı olurdu," dedi bakışları dudaklarıma kayarken. "Senin gibi."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Onun beni tekrar öpmesini istedim, bu park bankında, bu güzel yaz gecesinde. Etrafımızda ateşböcekleri dans ediyor, rüzgâr ağaçların arasından süzülüyordu ve o gözlerini bana diktiğinde, okumak istediği tek hikâye benmişim gibi hissediyordum.

Ve bu tehlikeliydi çünkü o bir kurgusal bir karakterdi. Rachel, onun için birini yazmıştı.

Ve o kişi ben değildim.

Bu yüzden öne eğildim ve yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Küçük bir uzlaşma. "Bu gece çok güzeldi, Anders. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Elsy," dedi. Ve ben ayaklarımı bacaklarından çözüp ayağa kalkarken, gözlerindeki hayal kırıklığını saklamaya çalıştı. Birlikte dönebilmemiz için elimi uzattım ama o, "Sanırım biraz yürüyüş yapacağım," dedi. "Kitabevinin kapısı açık. Sabah görüşürüz?"

"Bu kez baş ağrısı olmadan," diye söz verdim ve kitabevine doğru yola koyuldum. Arkamı dönüp ona bakmamalıydım ama kendime engel olamadım.

Geriye dönüp baktım.

Anders çoktan banktan kalkmış, *Daffodil Inn*'e ve silinmiş şeylerin mezarlığına doğru yürüyordu.

Ve bir aşk romanında olduğu gibi, arkasına dönüp bana bakmadı.

Bu saatte o garip mezarlıkta yürümek tuhaftı. Biriyle mi buluşacaktı? Yatıp uyumaya gitmeliydim çünkü sabahın en berbat saatinde sığırcık kuşları beni uykumdan edecekti ama merakım ağır bastı ve gizlice peşine düştüm. Pansiyonun bahçesine girdiğini, çitlerin üzerinden atladığını gördüm. Ardından çardağın gölgeleri arasında kayboldu.

Pansiyondaki mutfağın ışıkları hâlâ açıktı ve pencereden yavaşça süzülen bir melodi bahçeye yayılıyordu. Geçerken içeriye göz attım. Junie ve Will yavaşça dans ediyorlardı; Junie başını

onun omzuna yaslamış, Will'in kolları beline sarılı, müziğin ritmine uyumlu bir şekilde sallanıyorlardı. Sanki bana ait olmayan, özel bir anı görmüş gibi hissettim ve hemen uzaklaştım.

Anders'ın peşinden hızla ilerledim, gölgelerin içinde kalmaya, çalıları ezmemeye, kuru dallara basmamaya dikkat ettim. Demir kapıya vardığımda, arkasına saklandım. O ise çeşmenin kenarına oturmuş, cep telefonunu çıkarıp birini aramıştı.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. Ve telefondaki kişinin cevabı dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Gözleri kırıştı, yüzü yumuşadı. "Evet, evet. Aklımda tutacağım..."

Onu böyle gülümseten kişi kimdi? Gecenin bir yarısı kimi arıyordu?

Sesi o kadar alçaktı ki konuşmalarını duyamıyordum. Daha iyi duymak için demir kapıya yaslandım, kulağımı yasladım.

Tam o anda telefonum titreşip yüksek bir *bip* sesi çıkardı.

Anders hızla başını sesin geldiği yöne çevirdi ama ben çoktan sokağa geri kaçmaya başlamıştım bile. Çardaktan geçip ara sokağa daldım ve ana caddeye varana kadar durmadım.

"Bu da ne?" diye mırıldandım, telefonumu arka cebimden çıkararak.

Bir mesaj gelmişti. Oysa telefonum çekmiyordu. Mesaj Pru'dan gelmişti. Hepsi büyük harflerle yazılmıştı.

EVLENME TEKLİF ETTİ!!

Hızlıca cevap yazdım—TEBRİKLER!!!

Ama *mesaj gönderilemedi.*

Lanet olsun. Telefon nasıl olmuştu da çekmişti? Yoksa Anders'ın telefonla konuştuğu avlu mu bir şekilde sinyal alıyordu? Ama neden? Anders kurgusal bir karakterdi, onun telefonu her yerde çekebilirdi.

Bunu bir tesadüf sayıp çatı katındaki odama geri döndüm. Ama Anders yarım saat sonra geri dönene kadar uyuyamadım.

23

Gerçek Aşkın Seyri

Bugün her şeyi düzeltecektim. En azından, uykusuzluktan sersemlemiş beynim böyle karar verdi çünkü sığırcıklar ben kadar istesem de sabahları uyumayı imkânsız hâle getiriyordu. Cidden sabah 7:30'da o garip şarkıyı söylemek zorunda *mıydılar*? Yetmezmiş gibi, Butterscotch kapıyı bir şekilde tırmalayıp açmış, pencere pervazına tüneyerek yukarıdaki kuş yuvasına doğru miyavlıyordu. Sonunda onu yakalayıp tekrar kitabevine soktum.

Giyinip saçımı yüksek bir atkuyruğu yaptıktan sonra, hâlâ o kadar erkendi ki Anders henüz kitabevini açmaya gelmemişti. Ben de ikimize biraz kafein ve *bagel* almak üzere *Grumpy Possum*'a gittim. Jake bugün çalışmıyordu, onun yerine kasada yüzünde henüz tam belirginleşmemiş bıyığıyla sincaba benzeyen genç bir çocuk vardı; yani, pek de yardımcı olacak biri gibi görünmüyordu. Menüye göz attım ama pek işe yaramadı. Ne kadar denesem de hâlâ okuyamıyordum.

Genç çocuk siparişimi beklerken çantamdan cüzdanımı çıkardım. "Hmm, bir karamelli *latte*, bir çay, krem peynirli ve füme somonlu bir *bagel* ve..." Anders'ın ne yediğini hatırlamaya çalıştım. Ah, doğru! "Frenk soğanı ve soğanlı krem peynirli bir *bagel*." Bahşiş kavanozuna iki dolar bıraktım ve içecekleri taşıyan kartonla sıcak *bagel*ları içeren poşeti bana uzattığında teşekkür ettim.

Dün sabah Anders benimle ilgilenmişti ve dün geceki buluşmamızdan (buluşma *mıydı*? Öyle demesem iyi olur) gerçekten keyif almıştım. O yüzden sabah sekiz gibi kitabevine girip, onu tezgâhta bir *bagel* ve bir fincan çayla beklememe bu kadar şaşırmaması gerekirdi.

Çaydan şüpheyle bir yudum aldı. Yalnızca çay olduğunu, zehirli ya da soğuk olmadığını fark edince poşeti açıp *bagelı* gördü. Sonra gözlerini kısıp beni süzdü. "Bu cömertliğin arkasında ne var?" diye sordu.

"Çatı katında bedava kalmama izin veriyorsun. Bundan daha iyi bir sebep var mı?"

Kısa bir düşündükten sonra başını salladı. "İkna oldum ama hâlâ senden şüpheleniyorum." *Bagelı* eline aldı. "Teşekkürler, bunu sonsuza dek saklayacağım." Sonra, ödüllerini alarak oradan uzaklaştı. Gülümsememi zor tuttum.

"Bence benden hoşlanıyor," dedim cam kenarında kıvrılmış yatan Butterscotch'a. Kedi bana umursamaz bir bakış atıp burnunu patilerine gömdü.

Bir süre sonra Anders tekrar ön tarafa geldi ve başıyla tabelayı işaret etti. "Ufak bir işim var, kitabevi işletme hayalini gerçeğe dönüştürmeye ne dersin? Bir dene bakalım, hoşuna gidecek mi?"

"Bir işin mi var? Şimdi mi?" dedim saatime göz atarak. Çünkü birazdan *Daffodil Inn*'e gitmeyi planlıyordum.

"Evet, şimdi." Tezgâhın altından araba anahtarlarını aldı.

"Ve benim tekrar ortadan kaybolmayacağıma güveniyor musun?"

Anahtarlarını parmağında çevirerek bana döndü, başını yana eğdi. Açık sarı saçlarının bir tutamı alnına düştü. "Bence kalacaksın." Hafifçe gülümsedi. "Şimdilik."

Ve sonra gitti. Ön kapıdan çıkıp eski *Buick*'ine bindi. Motor zorlanarak çalıştı, ardından park yerinden çıkıp kasabanın ana caddesine doğru uzaklaştı. İlginç. Acaba nereye gidiyordu da arabaya ihtiyacı vardı?

Hâlâ pansiyona gitmeyi düşünsem de dün dükkânı sahipsiz bıraktığım için hâlâ biraz suçlu hissediyordum ve aynı şeyi tekrar yapmak istemiyordum. Bu yüzden Kapalı tabelasını Açık olarak çevirdim ve sabahı envanter kontrolü yaparak, içeri giren birkaç müşteriye yardımcı olarak, yeni kitap sergilerini düzenleyerek, kitapları olmadık yerlerde bularak ve dünyanın en harika kedisini severek geçirdim. Ve bu... güzeldi. Uzun zamandır hissetmediğim kadar güzeldi. Sanki annemin kütüphane masasının arkasında oturup sabah gelen kitapları taradığım çocukluk günlerime dönmüştüm. Güneş, pencerelerden içeri süzülüp kristallere ve rüzgâr çanlarına vurdukça zaman anlamını yitiriyormuş gibiydi. Sanki zaman olduğu yerde durmuştu.

Çünkü bu?

Bu kusursuzdu.

O kadar kusursuzdu ki sessizliğin içinde, başımı geriye yaslamış, yüzümde güneşin sıcaklığını hissederken Anders'ın geldiğini fark etmemiştim. Geldiğini bile duymamıştım. Ancak tezgâha yanıma oturduğunda birinin geldiğini anladım.

"Butterscotch en doğrusunu yapıyor," dedim.

Onayladı. "Bir sonraki hayatımda kitabevi kedisi olmak istiyorum. Güneş ışığı, kitaplar ve sonsuz uyku."

"Bence bunu bu hayatında da yapabilirsin."

Gözlerini kapatarak başını geriye yasladı. Güneş ışığı açık renkli saçlarının arasında dans ediyordu. "Uyumayı sevseydim yapabilirdim."

Gözlerimi açtım ve ona inanamıyormuş gibi baktım. "*Uyumayı* sevmiyor musun? Senin neyin var? Çocukken sana kim zarar verdi?"

İstemsizce güldü. "Bunu çözmemiz saatler alır." Sonra o nane yeşili gözlerini açtı, bakışlarıyla benimkileri yakaladı. "Ama eğer vaktin varsa, anlatabilirim."

Evet, demek istedim çünkü hâlâ ona sormak istediğim bir sürü soru vardı, hakkında öğrenmek istediğim bir sürü şey. Onu

çözmek istiyordum; âşık olacağı kadının kim olduğunu öğrenmek için değil, sadece *öylesine*. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az hayali biri gibi geliyordu, ete kemiğe bürünüyordu. O kadar çok minik kusurları vardı ki, her şey biraz tutarsızdı, hiçbir şey tam anlamıyla örtüşmüyordu.

Ve o an, orada, birlikte tezgâha oturmuşken, kendimi kandırabilirdim. Belki de Rachel onun için başka birini yaratmamıştı. Belki, sadece belki, onu benim için yaratmıştı.

Hayır, Elsy, dedim kendi kendime, hayallerimden sıyrılmaya çalışarak. Ama bunu yapmak gitgide zorlaşıyordu ve onun olası kahramanını düşünmek, her geçen saniye daha az umurumda oluyordu.

Aptalca davranıyordum.

Ve zaten ömrüm boyunca yetecek kadar kalp kırıklığı yaşamıştım.

"Görmem gereken daha onca şey varken mi?" diye sordum, anın büyüsünü bozarak. Belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, bu kadar uyku muhabbetinden sonra gerçekten bir şekerleme yapasım geldi," dedim, sonra esneyerek tezgâhtan aşağı kaydım. "Ama buraya, *aşağıya* geldikten sonra akşam yemeğini planlayalım mı? Son gecem, biliyorsun. Özel olmalı," diye ekledim.

Bunu düşündü, sonra başını salladı. "Sanırım bunu yapabiliriz."

"Mükemmel." Ona yalan söylemek berbat hissettirdi ama *hayır*, merdivenleri ikişer ikişer çıkıp çatı katına giderken gözlerinde beliren hayal kırıklığını düşünüp durmayacaktım. Kapıyı kapattım, kilitledim ve gerçekten uykuya daldığımı düşünmesi için biraz bekledim.

Sonra, tam da ergenlikteki hâlimi gururlandıracak bir şey yaptım; sessizce pencereye süzüldüm, gıcırdayan tahtalara basmamaya özen göstererek ilerledim ve çardak boyunca aşağı tırmandım.

Gemma, Jake'in *Daffodil Inn*'de Junie ve Will'le birlikte tadilat yapacağını söylemişti. Ruby hâlâ ortalıkta olmadığı için işe oradan başlamaya karar verdim. Jake'le konuşmak ilk tercihim olmazdı ama elimdekiyle yetinmek zorundaydım. Hem belki de Junie perili tuvalet konusunda biraz ilerleme kaydetmişti.

"Merhaba? Junie? Will?" diyerek pansiyona adım attım. "Jake?"

"Elsy, sen misin?" Junie'nin sesi alt kattan geldi. Birkaç saniye sonra yemek odasının kapısından başını uzattı. Gömleğinde boya lekeleri, yanağında da belli belirsiz bir iz vardı. "Ah, çok şükür *Tanrım*, tam zamanında geldin."

Bu hiç iyi bir işaret değildi. "Neye tam zamanında geldim?"

"Jake sıkıştı."

Ona baktım. Göz kırptım. "Sıkıştı mı?"

"Yemek odasında. Bir kutu ahşap cilasıyla birlikte."

"Oh, iyi, ben de şamdanla diyeceksin sandım," diye şaka yaptım. Junie gözlerini devirdi, sonra elimi tuttuğu gibi beni salondan geçirip yemek odasının kapısına çekti. Oda sevimli bir adaçayı yeşiline boyanmıştı, tavanına asılan kristal avize güneş ışığını rengârenk yansıtıyordu. Zeminin büyük bir kısmı koyu renk, sıcak bir ahşap cilasıyla kaplanmıştı. Odanın tam ortasında, Jake'in durduğu küçük bir alan hariç.

Kaçacak hiçbir yeri olmadan.

Will, yemek salonunun eşiğinde durmuş, ellerini kalçalarına koymuştu. Başını sallayarak iç çekti. "Dostum, kendini dünyadan soyutladığını söylüyordun ama bu kadarı biraz fazla olmuş."

Jake orta parmağını kaldırdı. "Sadece yardım etsen."

"Bir saniye, bir kaldıraç bulmamız lazım. Ah, Elsy! Tam zamanında," dedi Will, Junie'nin beni kapıya çektiğini görünce.

Jake inledi. "Ah hayır, lütfen kimseye söylemeyin."

Serçe parmağımla göğsümde çarpı işareti yaptım. "Tek kelime etmem fakat... hadi ama dostum."

Jake başını eğdi.

Sonunda, salon kapısından mutfağa kadar tüm yemek odasını kaplayan uzun bir merdiven kullandık ve iki ucunu sandalyelere dayadık. Junie ve ben bir tarafta otururken, Will de diğer tarafı sabit tuttu. Jake dikkatlice üzerine çıktı ve yeni cilalanmış zeminin üzerinde ağır ağır sürünerek ilerledi. Sonunda Will'in yanına ulaştığında kendini yere bıraktı.

Junie iç çekti, sevgilisi taze cilalanmış tahtalara zarar vermemek için son derece dikkatli bir şekilde merdiveni geri çekerken o da merdiveni yukarıya kaldırıyordu. "Ben ise ahşap cilası kendi kendine alev alır diye korkuyordum, meğerse kalbi kırık Jake'in yemek odasında mahsur kalmasıyla uğraşacakmışım."

"Kalbi mi kırık?" dedim, tırnaklarımı incelermiş gibi yaparak.

"Kimseye söyleme ama Ruby—"

"*Sus*!" diye bağırdı Jake salondan. "Kimsenin bilmesine gerek yok!"

"—biraz ara vermek istedi," diye fısıldayarak cümlesini tamamladı Junie. Sonra bana anlam dolu bir bakış attı. "Bunu en son öğrenen sensin muhtemelen. Jake, dün tüm geceyi Gail'in barında bulabildiği herkese neyi yanlış yaptığını sorarak geçirdi."

"Kaçırdığıma üzüldüm..."

"Evet, neredeydin ki? Fark ettim de Anders da ortalarda yoktu..." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıp indirdi.

"Hiçbir şey olmadı," dedim.

"Hmm, ben de böyle şeyleri anlatmam ama anlatsaydım, iyi öpüşüyorsa bir kez, kötü öpüşüyorsa iki kez başımı sallardım."

Ona ifadesiz bir bakış attım, tamamen görmezden gelmeye niyetlenmiştim ki, belki de bu konuyu konuşmak, aslında ona sormaya geldiğim şeyi dile getirmenin bir yolu olabilirdi.

Ve başımı salladım. Bir kez.

Junie ellerini havaya kaldırdı, zafer kazanmış gibi. "Biliyordum!" diye çığlık attı. Merdivenlerden inerken döndü ve yüzüme kocaman bir sırıtışla baktı. "Dil var mıydı? İkinci aşamaya geçebildiniz mi? Tadı gerçekten eski kitaplar ve toz gibi mi?"

Boğazımı temizledim. Bunu kesinlikle *cevaplamayacaktım*. "Ben—"

"Eski kitaplar ve toz mu? Kesin Anders'tan bahsediyorsunuz," dedi Will, verandadan içeri girerken. Merdiveni bir kenara bırakmıştı, şapkasını ters takmıştı ve üzerindeki boya lekeleri bir *Rorschach*'* resmini andırıyordu.

Salondan Jake'in sesi geldi: "Yoksa kâğıt mı kesti?"

"Biri bir şey mi dedi? Az önce, kendi kendini köşeye sıkıştıran bir adamın sesi mi geldi, yoksa bana mı öyle geldi?" dedim.

Jake iç geçirdi, sonra yüzüstü yuvarlandı ve kendini yerden kaldırdı. "Teknik olarak köşeye değil, odanın tam ortasına sıkıştırdım kendimi. Doğrusunu öğren." Sonra salon kapısından geçerek mutfağa, yanımıza geldi. "Bu arada, yardım için teşekkürler... ama az önce fark ettim ki, senin adını bilmiyorum."

Elimi uzattım. "Elsy."

"Elsy," dedi elim sıkıca kavrayarak. Parmakları, yıllarca kafede çalışmaktan nasır tutmuştu. "Beni kurtarmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ruby meselesi kafamı allak bullak etti."

"Takma kafana, dostum," dedi Will, Jake'in sırtına hafifçe vurarak.

"Nasıl kafama takmam? Hiçbir şey yokken, bir anda..."

"Her şeyi bitirdi mi?" diye atıldı Junie, tam da Will'in korktuğu gibi.

"Anlamıyorum!" diye patladı Jake, ellerini havaya kaldırarak. Junie, teselli edercesine omzuna hafifçe vurdu. Sonra herkese mola verip taze limonata içmeyi önerdi. Will hemen onayladı, ben de Junie'nin limonatasını geri çevirecek değildim. Kimse çevirmezdi. Jake bardağından birkaç yudum aldıkça, öfkesi biraz azaldı ama yerini daha derin bir keder aldı.

"Beni terk etti," dedi başını sallayarak. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

---

* Mürekkep lekelerinden oluşan, kişilerin algılarına göre farklı şekiller gördükleri ünlü psikolojik testtir. *-e.n*

"Mutlaka bir şey yapmışsındır, dostum," dedi Will, kendine bir bardak daha doldururken.

Junie gözlerini devirdi. "Kes sesini, ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sen beni sebepsiz yere terk etmezdin, Junebug. Ruby de etmez."

Jake içini çekti. "İşte mesele de bu! Aklıma hiçbir sebep gelmiyor." Ama sonra sustu, çenesini kaşıyarak düşünmeye başladı. "Gerçi... sanırım bu tam olarak doğru değil. Son zamanlarda birbirimizi pek göremiyorduk. O sabahları çalışıyordu, ben geceleri. Bu vardiyalara yeni insanlar eğitmeye çalışıyordum ama işler yavaş ilerledi. Ama Ruby'nin bununla bir sorunu yok gibiydi."

Junie ve Will bakıştılar. Sanki Jake'in söylediklerinin bir kısmı yanlıştı ve sonucun bu olduğundan emin değillerdi. O an, yazarın kontrolünden çıkmış bir sahnenin tam ortasında olduğumu hissettim. Limonatamdan uzun bir yudum aldım. O kadar tatlıydı ki, dişlerimin üzerinde şekerin kristallerini hissedebiliyordum. Belli ki Junie ve Will pek yardımcı olmayacaktı.

"Bunu ona sordun mu?" dedim, konuşmaya temkinli bir giriş yaparak. Umarım tehlikeli bir konuya parmak basmıyordum.

"Konuşacak pek vaktimiz olmadı," diye itiraf etti Jake.

"O zaman ilk yapman gereken bu olmalı," dedi Junie.

Ya da ona doğrudan neyin yanlış olduğunu sormak, diye düşündüm hafifçe sinirlenerek ve limonatamdan bir yudum daha aldım. "Belki de onun olup olmamasının senin hayatında bir fark yaratmadığını hissediyordur. Eğer öyleyse, bunun ne anlamı var ki?"

Jake bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden böyle düşünsün ki? O benim her şeyim."

"Bunu en son ne zaman ona söyledin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. Düşündü. Sonra, oldukça sessiz bir şekilde, "Lanet olsun. *Lanet olsun,*" diye mırıldandı. Kalan limonatasını

tek seferde içti, hızla ayağa kalktı ve Junie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Limonata için teşekkürler, gidip bunu düzeltmem lazım. Bana şans dileyin!"

Ve mutfaktan fırlayıp koridor boyunca koşarak dış kapıdan çıktı.

Junie ve Will bir kez daha birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Sonunda Junie bana döndü, "Bunu nasıl bildin?" diye sordu, yüzündeki meraklı ifadeyle.

Basit cevap mı? Bu sabah sığırcıklar sayesinde düşünmek için bolca vaktim olmuştu ve fark etmiştim ki, konuşmam gereken kişi Ruby değildi.

Ama zor olan cevap, düşünmek istemediğim cevaptı çünkü yakın zamanda fark etmiştim ki, iyi olmak, normal davranmak, her şey yolundaymış gibi görünmek için gösterdiğim büyük çabanın içinde, en iyi arkadaşıma, kulübe tatilinin iptal edilmesi hakkında gerçekten ne hissettiğimi hiç söylememiştim. Kendimi dışlanmış hissettiğimi, dünyanın ben olmadan da dönmeye devam ettiği hakkında nasıl hissettiğimi anlatmamıştım. Aptalca geliyordu çünkü geriye dönüp baktığımda, Pru'nun beni anlayacağını biliyordum. Gerçek şu ki, Liam'ı ne kadar sevsem de ona uygun biri olmaya çalışırken onu içeri almamıştım. Tıpkı Pru'yu da almadığım gibi. Pru'ya söylemediğim çok şey vardı; onu ne kadar sevdiğimi, beni her zaman ayakta tuttuğu için ne kadar minnettar olduğumu... Ve Eloraton'da kaldıkça onu daha da çok özlüyordum. Keşke ona mesaj atabilseydim, büyük haberine cevap verebilseydim. Bu, hatırladığım kadarıyla, birbirimizle konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi.

Ama Junie ve Will'i bunları anlatacak kadar iyi tanımıyordum. Yani, onları içten içe tanıyordum. Nasıl tepki verdiklerini, neyin onları harekete geçirdiğini biliyordum. Ama onları bir ayna gibi, Pru'yu tanıdığım gibi tanımıyordum.

Elimi enseme götürerek utangaç bir kahkaha attım. "Sanırım çok fazla aşk romanı okuyorum."

Junie başını hayranlıkla iki yana salladı. "Sen de Anders da—"

Will birden elini onun koluna koydu. "Bebeğim, sen de duyuyor musun?" dedi. Bodrumdan gelen hafif bir tıslama sesiyle Junie'nin gözleri kocaman açıldı. Will, içinden küfrederek koridordaki banyodan bir el havlusu ve bir tuvalet pompası kaptı, sonra hızla bodrum kapısına yöneldi.

Junie yorgun bir hâlde iç geçirdi. "Yine mi?" diye homurdandı, paspası almak için mutfağa doğru ilerlerken. "Eğer pansiyon tadilatında da ilişkiler konusunda olduğu kadar iyiysen, bize haber ver. Sana bir iş ayarlayabiliriz."

"Ben ne tesisattan anlarım ne de şeytan çıkarmadan," dedim dramatik bir edayla. "Belki de birisi öyle büyük bir kaka yaptı ki, artık bilinç kazandı ve şimdi tesisatı lanetliyor? Korkunç tavörken, büyük *bir sıçışa doğru gidiyor*!"

Junie başını geriye atarak güldü ve Will'in peşinden giderek *Daffodil Inn*'in perili tuvaletiyle savaşmaya hazırlandı. Ve benim de Anders yine ortadan kaybolduğumu fark etmeden kitabevine geri dönmem gerekiyordu.

Öğleden sonra gökyüzü hâlâ berraktı, yağmurun bugün hiç yağmayacağından endişelenmeye başlamıştım. En azından bu sefer şemsiyesiz yakalanmayacaktım, bu da küçük bir teselli sayılırdı. Gerçi yağmur yağarken çardağa tırmanmayı becerebilir miydim, ondan da pek emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, gizlice dolaşmak epey küçük düşürücüydü. En son Pru ile *Alacakaranlık*'ın gece yarısı gösterimine gitmek için pencereden gizlice kaçmıştım.

Çardaktan yukarı baktım, derin bir nefes aldım ve tırmanmaya başladım. Sarmaşıklar sık ve gürdü, altındaki kafes dokusunu tamamen gizliyordu, bu yüzden ayağımı nereye koyacağımı tahmin etmek zorundaydım. Umarım sarmaşıkların içinde yılan yoktur. New York'ta yılan olur muydu ki?

Hatırlamıyordum.

Sonra, çardağın yarısına geldiğimde ayağım kaydı.

Bir çığlık atarak kaydım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu çok acıtacaktı. Bu kesinlikle çok—

Biri beni yakaladı.

Güçlü kollar beni kavradı ve oldukça sıkı bir göğse doğru çekti. İlk fark ettiğim şey, ne kadar güzel koktuğuydu; meşe ve motor yağı gibi. Gözlerimi araladım.

Kapkara saçlı, gözleri de bir o kadar koyu renkli bir adam bana bakıyordu. Kaşında bir piercing vardı, soluk teninde belirgin duran kısa, gür bir siyah sakala sahipti. Uzundu, deri ceketi geniş omuzlarını sarıyordu ve onu bu kadar büyüleyici kılan şeyin ne olduğunu düşündüm çünkü her baktığımda yeni bir şey keşfediyordum. Saçındaki gri tutam, yanaklarındaki belli belirsiz çiller, sol kulağındaki heliks piercingi.

Bu Garnet Rivers'tı.

Gülümsemesi yavaş ve ağırdı, sanki bal damlıyormuş gibiydi. "İyi ki seni yakalamışım."

Nefes nefese, sadece başımı sallayabildim. Ama düştüğüm için mi, yoksa inanılmaz derecede yakışıklı olduğu için mi nefes nefeseydim, emin değildim.

Garnet Rivers. Evet, *o* Garnet Rivers'tı. Bea ile günbatımına doğru giden adam. Keskin bir çenesi vardı, burnu bar kavgalarında birden fazla kez kırılmış gibi yamuktu. Ruby ile benzerlikleri hemen fark ediliyordu, ne de olsa çift yumurta ikizleriydi. Ama eğer o buradaysa, Bea da kasabaya dönmüş müydü?

"İyi misin?" diye sordu, sonunda beni ayaklarımın üzerine bırakırken.

Tekrar başımı salladım.

Güldü. Göğsünde yankılanan, derin ve kayıtsız bir kahkahaydı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Merhaba?" diye seslendi Anders, çığlığımı duymuş olacak ki kitabevinin dışından köşeyi döndü. "Birisi mi—ah." Olduğu yerde donakaldı ve önündeki sahneyi inceledi. Yüzünde garip bir ifade vardı. Panik mi? Öfke mi? Çok garipti. Ama o ifade

gözüktüğü gibi kayboldu ve yerine her zamanki kayıtsız ifadesi yerleşti. "Garnet," dedi onu selamlayarak. "Eve döndüğünü duymuştum."

"Şöhretim benden önce geliyor," diye gülümsedi Garnet, beni hâlâ sıkıca tutarken. Anders'ı baştan aşağı süzdü. "Peki, sen kimsin?"

"Kitapevinin sahibiyim," diye yanıtladı Anders.

"Ah." Garnet'in tembel bakışları bana kaydı, sonra tekrar Anders'a döndü. "O hâlde, sanırım bu kız senin?"

Anders'ın vücudu gözle görülür şekilde gerildi. "Çatı katında kalıyor. Misafir olarak."

"Hımm. Genelde misafirlerin pencereyi mi kullanır?" dedi Garnet, dudaklarında hafif bir alayla. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Anders'a açıklayabilirim demek istiyordum ama o artık bana bile bakmıyordu.

"Çardağa tırmanmayı seviyor. Ama ön kapıyı da kullanabilir," dedi Anders, ardından arkasını dönüp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı.

Hayır, bekle, açıklayabilirim! demek istedim ama ne faydası olacaktı ki?

Garnet sonunda beni yere bıraktı. "O adam cidden zor biri," dedi ve haklıydı ama bu konuda konuşmaya hakkı yoktu. Çünkü en son bildiğim kadarıyla, Garnet Rivers, Beatrice Everly ile bir yolculuğa çıkmıştı ve şimdi geri dönmüştü; görünürde yalnızdı. Herkes *Return to Sender*'ın sonunda Bea ve Garnet'in sadece bir süreliğine mutlu olacaklarını biliyordu çünkü Bea, Garnet'e sonsuza kadar bağlanacak kadar aptal değildi. Garnet ise özgürlüğüne Bea'yla kalamayacak kadar düşkündü. Ama Garnet'in tek başına geri döndüğünü görmek...

Bu, karmaşık bir duyguydu. Bir yanım, onların birlikte kalmalarını ummuştu. Garnet'in Bea'nin sahip olabileceği en iyi şey olduğunu fark etmesini istemiştim. Ama *Return to Sender* hep yolculuklarla, seçilmeyen yollarla ve bir süre birisiyle aynı yolu

yürüyüp sonra farklı bir patikaya sapmakla ilgiliydi. Birlikte geçirilen zamanın değersiz olduğu anlamına gelmiyordu ama üzücü olduğu kesindi.

"İyi misin?" diye sordu Garnet.

Gözlerimi kırparak düşüncelerimden sıyrıldım. "Beni yakaladığın için teşekkürler," dedim.

"Yani," dedi ve o uzun, koyu kirpiklerinin altından bana baktı, gözleri zifiri karanlık bir göl gibi derindi. "Teşekkür etmek için sana yemek ısmarlayabilirim."

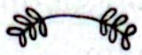
"Benim sana ısmarlamam gerekmiyor mu?"

"Sen zaten başlı başına bir ziyafetsin, tatlım."

Güldüm; ciddi anlamda, yüzüne karşı yüksek sesle güldüm. Bu onu biraz rahatsız etmiş gibi görünüyordu ama sorun değildi. Kasabanın en huysuz adamı ve herkesin en büyük hatasının arasında bir aşk üçgenine girmeye niyetim yoktu. Eğlenceli olabilirdi belki ama bu, benlik değildi. Omzuna hafifçe vurdum. "Bu iyi bir cümle. Ama başkası için sakla."

Kaşlarını şaşkınlıkla çattı ve onu öylece bıraktım. Anders'a anlatmam gereken çok şey vardı ve bunu ne kadar erken yaparsam, o kadar iyi olacaktı.

24

İkincil Hikâye

"Anders!" diye seslendim, kitabevinin ön kapısını hızla açarken. Üstümdeki küçük çan neşeyle çınladı. "Anders, açıklayabilirim—"

Tam o anda dışarıda derin bir gürleme duyuldu. Önce gök gürültüsü sandım ama ses kaybolmadı. Aksine, gittikçe *yaklaşıyordu*. Kitabevinin penceresinden dışarı bakarken eski, bebek mavisi bir Ford kamyonetin *Roost*'un önüne gürültüyle park ettiğini gördüm. Kapı açıldı, yolcu koltuğundan Ruby fırladı; ıslak saçlarını alelacele dağınık bir topuz yapmış, hâlâ bikinisinin üstüyle ve nemli yüksek belli kot şortuyla duruyordu. Tam o anda, Jake görev başındaymış gibi kafeden dışarı fırladı. Muhtemelen pansiyondan ayrıldığından beri kendini bir pencere kenarına yerleştirmiş, onun dönmesini beklemişti. Başında her zamanki beyzbol şapkası yoktu ki, bu onun ciddi olduğunu gösteriyordu. Bir de elindeki yabani çiçek buketi.

Adeta ödül maması verilmiş bir köpek gibi canlandım.

İşte bu. O *an* geldi.

Sakın bunu mahvetme, Jake, diye içimden dua ettim.

"Hadi dostum, yapabilirsin," diye kendi kendime fısıldadım, Jake'in çiçekleri Ruby'ye uzatmasını izlerken. Ne dediğini duyamıyordum ama Ruby hediyeye şaşırmış gibiydi. Jake başıyla bir yere işaret etti, muhtemelen onunla yürümek istiyordu.

İlk başta, Ruby gitmek istemiyormuş gibi göründü ama sonunda pes etti ve çiçekleri Maya'ya uzattı. Ardından Jake'in peşinden kaldırımda yürüyerek sarmaşıklarla kaplı bir ara sokağa döndü. Kitabevinden çıkıp onları takip etmeyi için düşündüm. Hayır, Jake'in işi doğru yapacağına güvenmek zorundaydım.

Ve Anders'ı bulmalıydım.

Kitabevinin arka tarafında kendini işe vermişti. *GÜNEŞLİ YAZ OKUMALARI* başlıklı eski bir kitap standını sökmüş, yerine *NEFES KESİCİ MACERALAR* vaat eden yeni bir stant hazırlıyordu. Çoğu dinozorlarla ilgili kitaplardı. Onu izleyerek tırnağımı yemeye başladım. Canının sıkkın olduğu belliydi. Bunu bana bir kez bile bakmamasından anlayabiliyordum.

"Garnet'in kollarına *bilerek* düşmedim, eğer merak ediyorsan," dedim. Hiç dönmedi bile, sadece Michael Crichton kitaplarını üst rafa dizmeye devam etti.

"Bu benim meselem değil. Ben senin bekçin değilim."

"Ama epey ateşli bir gözetmen olurdun," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Alev alev yanan bakışları nane yeşili gözlerini kararttı ve yeni sergilenecek kitapları alıp reyonun köşesine doğru sürdü. En azından bana *baktı*. Bu da bir başlangıçtı. "Bu kitapevinin bir ön kapısı *var* ama eğer pencereyi tercih ediyorsan, ben kimim ki sana karışayım?"

"Ben..." Ona bakakaldım. Ve sonra jeton düştü. "Aman Tanrım. *Kıskanıyorsun*."

Homurdanarak arkasını döndü. "*Kıskanmıyorum*."

"Kıskanıyorsun!"

"Gidip Garnet'le ne istersen yap, umurumda değil. Zaten sabaha kadar gitmiş olacak," diye ekledi küçümseyen bir ifadeyle.

"Belki de giderim!"

"O zaman buyur, git."

"İyi."

"İyi!"

"İyi—"

"Hayır, hiç de iyi değil," dedi aniden, bana doğru sertçe dönerek. "Çünkü sadece birinin seninle bir şeyler yaptığını düşünmek bile. Senin için. Seninle." Sesi neredeyse bir hırıltıya dönüştü, gözleri vaatlerle gölgelenmişti. "Sana. Bu beni deli ediyor."

İtirafı nefesimi kesmişti. "Ama sen zaten yapabilirdin," dedim.

"Evet ama ben yaptığımda bunu hatırlamanı istiyorum." Derin bir nefes alıp kendini toparlamak için kısa bir an durdu. "Ben seninle sadece tek gecelik bir şey yaşamak istemiyorum."

Gözlerim kocaman açıldı.

Ah.

"O zaman," dedim, sessiz ve titreyen sesimle, sormaya korkarak, "ne istiyorsun?"

Bana yaklaştı ve gözlerime bakmak için biraz eğildi -tıpkı o gece merdivenlerde yaptığı gibi- ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Yumuşak. Nazik. Sanki ben incecik camdan yapılmışım gibi. O kadar hafifti ki, ama yine de ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Bunu," diye fısıldadı, sanki aramızda paylaşılan bir sır gibi. "Defalarca. Birbirimizden bıkana kadar."

O an, ön kapı hızla açıldı ve Maya âdeta fırtına gibi içeri daldı. Anders ve ben, dokunduğumuz yerler yanıyormuş gibi birbirimizden hızla uzaklaştık. O hızla ellerini cebine soktu, ben ise kitap standıyla oyalandım.

Maya hiçbir şey fark etmedi.

"Kızlar gecesi!" diye haykırdı, beni *Roost*'ta içmeye davet ederken. Yanakları güneşten kızarmıştı, kısa siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Ruby'yle birlikte *Stellar Gölü*'nde harika bir gün geçirmiş olmalıydılar. "Geliyorsun, değil mi?"

"Ben..." diye duraksadım, göz ucuyla Anders'a baktım.

"Ah, hadi ama! Bu belki de burada geçirdiğin son gece! Bizimle kutlasana?" dedi Maya koluma girerek.

Arkasında Anders, "Git," dedi dudaklarını kıpırdatarak ve teslim olmuş gibi hafifçe başını salladı. Sonra tekrar Michael Crichton köşesine döndü. Rafın üstüne tuvaletteki adamları yiyen minik *T-rex* figürleri yapıştırmaya başladı.

"Tamam," dedim Maya'ya.

"Mükemmel! Ama sadece kızlar, üzgünüm," diye ekledi Anders'a bakarak.

Anders, *Jurassic Park* kitabını kapağı gözükecek şekilde rafa yerleştirdi. "Kırıldım, Maya. Onursal üye olduğumu sanıyordum?"

"Zaman değişiyor," dedi Maya gizemli bir şekilde. Sonra beni kolumdan çekerek kitabevinden dışarı çıkardı ve karşıdaki bara doğru sürükledi. Tam kapıdan çıkarken son bir kez geriye baktım. Anders, pencerede gidişimi izliyordu.

Kızlar gecesini dört gözle beklediğimi söyleyebilmeyi isterdim ama aklım hâlâ kitabevindeydi ve sahibinin o büyüleyici yeşil gözlerine kilitlenmişti. Benden *hoşlanıyordu*; *benden* gerçekten hoşlanıyordu. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Mutlu mu olmalıydım? Endişeli mi? Onun *bana* karşı bir şeyler hissetmesinden korkmalı mıydım? Yoksa bunun için sevinmeli miydim? Bu tarz itirafları yüzlerce kez okumuştum fakat hiçbiri beni böyle bir ânın gerçekte nasıl hissettireceğine hazırlamamıştı. Anders gerçek değildi ama midemde uçuşan kelebekler kesinlikle gerçekti.

Gemma ve Junie çoktan bir masaya yerleşmiş, bira ve *mojito* içiyorlardı, ben de ne zaman kitabevine geri dönebileceğimi merak ediyordum. Maya ve beni el sallayarak masaya çağırdılar. Maya, kız kardeşinin dükkânı erkenden kapatıp içmeye gelmesine hayret etti.

"Arada bir kaçamak yapmaktan zarar gelmez," diye azarladı Gemma. "Beni tam bir işkolik gibi gösteriyorsun."

"Sadece arılar kadar meşgulsün," diye yanıtladı Maya sırıtarak ve ablası onu şakayla kolundan itti.

Tamam, kitabevine geri dönemeyecektim; *bunu* da kaçırmak istemiyordum.

Kitaplarda birkaç kez kızlar gecesi yapılmıştı: Her hikâyenin kadın ana karakteri birbirlerinin çok yakın arkadaşıydı. Junie, Gemma, Ruby, Bea ve Maya. Görünüşe göre Bea kasabadan ayrıldığı için onun yerini ben alıyordum. Ama o gitmeden önce, her zaman barın ortasındaki yuvarlak masada toplanırlar, bol peynirli ve acılı ekstra büyük bir soğan halkası tabağı sipariş ederler ve birbirlerinden destek alıp yoldaşlık ya da düpedüz terapi ararlardı. Bizim kitap kulübüne benziyordu. Kadınlar birbirleriyle şakalaşıp kahkahalarla gülüşürken, onları özlediğimi hissettim. Bu yıl Süper Erotik Kitap Kulübü'nün okuma maratonu olmadan nasıl idare ettiklerini merak ettim ve Matt'in Janelle'in Penis Sayacına dayanabilmesi için getirdiğim Riesling kutusunu da. (Janelle, kitapta "penis" kelimesi her geçtiğinde bir çentik atıyordu. Geçen yıl altmış dokuz kere geçmişti. Güzel bir sayıydı.)

"Bea yakında kasabaya dönmek istediğini söyledi," dedi Junie.

Gemma kaşlarını kaldırdı. "Garnet'le mi, yalnız mı?"

Maya cevabı biliyordu. "Yalnız. Ruby, kardeşinin bugün kasabaya döndüğünü, birkaç kıyafet alıp şehre geri gittiğini söyledi. O punk *rock* rüyasının peşinden gidiyor işte," dedi, keyifsizce *rocker* işareti yaparak. Şarabımdan büyük bir yudum aldım çünkü görünüşe göre kasabaya döndüğü o iki saniye içinde onu görme şerefine erişen kişi ben olmuştum. Ne büyük şans.

Junie gözlerini devirdi. "Bea, onun hayatındaki en iyi şeydi."

"Ama Bea daha iyisini hak ediyor," diye ekledi Gemma.

Düşünmeden, "Bence o anlığına mükemmeldiler," dedim. "Bir süreliğine mutluydular." Kadınlar bana meraklı gözlerle baktı; Bea'yı nereden bildiğimi merak ediyorlardı. Ben de hiç düşünmeden yalan söyledim. "Anders bahsetmişti."

"Gerçekten mi? Oysa Bea, Anders kasabaya gelmeden önce gitmişti," dedi Junie kaşlarını çatarak. "Ama onun böyle şeyleri çabucak fark ettiğini biliyorum. Sanki her zaman bildiğinden daha azını söylüyormuş gibi hissediyorum."

"Ruby, onu bir yerlerden tanıdığına emin. Belki ilkokuldan? Çünkü çok tanıdık," dedi Maya, içkisinden bir yudum alırken. Sonra elini kaldırıp Gail'i çağırdı, acılı ve peynirli soğan halkası sipariş etti.

Gemma onayladı. "Biliyor musun, bunu düşünen tek kişi benim sanıyordum. Bu arada, Ruby *nerede*— ah." Tam o sırada barın kapısı hızla açıldı ve Ruby âdeta bir kasırga gibi içeri daldı. "Her neyse."

Ruby, abartılı bir inleme eşliğinde bir bar taburesine tırmandı. "Aman *Tanrım*, Jake az önce beni bildiğin *ortadan ikiye ayırdı*."

Gemma, neredeyse *mojito*sunu püskürtecekti, Maya hızla ona bir peçete uzattı. "*Ruby*!"

"Ama öyle!" dedi Ruby, Maya'nın rom-kolasından bir yudum alarak. Sonra ağzındaki buzu kıtırdatarak çiğnedi. "*Yıllardır* bu kadar iyi seks yapmamıştım."

Ücretsiz verilen ve bir anda ölümcül bir tehdit hâline gelen fıstıklardan boğulmamak için çaba sarf ettim. "Öyle mi?"

"Anlamıyorum," diye devam etti Ruby, Gail'i çağırıp kendine bir bira sipariş ederken. "Jake'i seviyorum ama o hiçbir zaman çok dikkatli biri olmadı. Ama birdenbire, neden üzgün olduğumu *biliyordu*. Sanki gerçekten dikkat ediyormuş gibi."

Gemma derin bir nefes aldı, sonunda kendine gelerek, "Ah, Ruby, onun her zaman sana dikkat ettiğini biliyorsun," dedi. "Daha geçen hafta, senin sabah vardiyaların için kahve makinesinin zamanlayıcısını kurduğunu söylemiyor muydun? Bir de tüm çörekleri önceden hazırlıyordu?"

Ruby omuzlarını silkti. "Ama bunları kafe için yapıyordu. Ben hiç... fark etmemişim." Bar taburesinde hafifçe kaydı. "Sanırım bunun karşılıklı olduğunu anlamamışım. O da baş başa geçirdiğimiz zamanı benim kadar özlemiş."

"Ve şimdi her şey yolunda mı?" diye sordum, temkinli bir şekilde.

Ruby gözlerini bana çevirdi, sürmeli bakışlarını kıstı. "Hayır," dedi, sonra bana doğru eğilerek ekledi. "*Daha iyi.* Tekrar randevulara çıkacağız, hatta bir tatil planlıyor; sadece ikimiz! Ve aman *Tanrım*, sana söylemem lazım, ağzını öyle bir kullanıyor ki—"

Gemma sesli bir şekilde araya girdi. "Tamam. Bu kadar yeterli. Detaylara ihtiyacımız yok."

Ruby dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Ah, senin seks hayatın bu kadar mı sıkıcı, Gemma?"

Gemma hızla, "Gayet normal," diye yanıtladı. "Lily varken şey... *bunu*... pek sık yapamıyoruz, bilirsin."

Maya gözlerini devirdi. "Abla, 'seks' *diyebilirsin*. Kötü bir kelime değil."

O ana kadar telefonuyla uğraşan (muhtemelen Will'e mesaj atan) Junie başını kaldırıp onayladı. "Ayrıca kullanabileceğin pek çok başka kelime de var." Sonra Gemma'nın dehşet dolu bakışları altında, parmaklarını tek tek sayarak listelemeye başladı. "Yatay tango, midye çarpıştırma, fanfinifanfon, mezarlıkta kemik kırma, kedicik beslemek, eski usul *gir çık yapmak*—"

Gemma yüzünü ellerine gömdü. "Hepinizden nefret ediyorum."

"—kremalı çöreği doldurmak, *taco*yu doldurma, yasaklı polka—"

"Biz gayet güzel yapıyoruz, teşekkürler!"

"—fişek atışı, paralel park, sıcak yoga, *şapır şupur* yapmak—"

Ruby, "Şehvet ve itiş-kakış," diye önerdi.

"Ah, bu çok iyiymiş.".

"Mağaracılık," diye ekledim. Ve herkes mırıldanarak ve başını sallayarak onayladı.

Maya kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatarak, "Aşk garajına Plymouth* park etmek," dedi.

---

* Plymouth, eski bir Amerikan otomobil markasıdır. İngilizce'de "play/oynamak" ve "mouth/ağız" sözcüğükleriyle benzer okunuşu olduğu için burada cinsel imaya dayalı bir kelime oyunu yapılmıştır. *-e.n*

Gemma, bugün *Sweeties*'ten çıkmaya karar verdiğine pişman olmuş gibi iç çekti. "Bunu hiç kimse söylemiyor."

"Foxtrot Uniform Charlie Kilo*," diye ekledi Ruby. "Aşırı flört."

"Bunların yarısını bile anlamıyorum," dedi Gemma.

Ruby, başını sallayıp onaylamaz bir şekilde konuştu. "Çok sıkıcısın, Gems. Bahse girerim, Thomas'la saatlerce sarılıp arılar hakkında konuşuyorsunuzdur. Ve tek bir güvenli kelime bile kullanmıyorsunuzdur."

"Bu masada kimseyi fantezilerinden dolayı yargılamıyoruz," dedi Junie olgun bir edayla.

Ruby elini göğsüne koydu. "Asla yapmam!" Ama sonra gözleri parlayarak Gemma'ya doğru eğildi. "Sadece birkaç tüyo vermek istiyorum."

Arkama yaslanıp içkimi yudumlayarak onları izledim. Yakın arkadaşlar sıradan bir günmüşçesine muhabbet ediyorlardı, onlar için öyleydi de. Birbirlerine yan bakışlar atmaları, gözlerini devirmeleri, gülüşmeleri bana kitap kulübüyle yaptığımız sohbetleri ama en çok da Pru'yu hatırlatıyordu. Onu çok özlemiştim.

Onu o kadar çok özlemiştim ki. Keşke ona bir mesaj atabilseydim ya da bir sesli mesaj bırakabilseydim ve ona, nişanlandığı için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilseydim. Gerçekten mutlu olduğumu. Delicesine mutlu olduğumu. Çünkü onun hikâyesi benimki gibi bitmeyecekti. Onunki güzel ve kalıcı olacaktı.

Yıllar geçip Liam'dan uzaklaştıkça, fark etmeye başladım ki, onunlayken hiçbir zaman geleceği pek düşünmemiştim. Hep o nereye götürürse peşinden gitmiştim. Onun mutlu olmasını sağlamaya, sevildiğinden emin olmaya odaklanmıştım ve karşılığında bir şey istemeyi hiç düşünmemiştim. Sabah kahvesi ve

---

* Foxtrot Uniform Charlie Kilo", NATO fonetik alfabesinde **F-U-C-K** harflerini temsil eder. Ruby burada küfrü doğrudan söylemek yerine kodlamış oluyor. *-yhn*

bagel. Çalar saat için bir çift kulak tıkacı. Ya da sadece, her şeyi başarabileceğime dair küçük bir inanç.

Bir şeyin istemek zorunda kalmadan sana verilmesi ferahlatıcıydı; güzel ve tatlıydı.

"Pekâlâ." Gemma başını yana eğip düşündü, bakışları yarı bitmiş *mojito*suna kaydı. Cinsellik konuşmaktan biraz rahatsız olarak yerinde kıpırdandı. Bu konulara karşı olduğundan değildi ama paylaşmayı tercih etmiyordu. "Thomas ve ben pek değişiklik yapmayız... Sanırım bildiği şeyleri yapmanın daha güvenli olduğunu düşünüyor. Onu tanıyorsunuz, değişiklikleri pek sevmez."

"Denemeden bilemezsin," dedi Ruby, sonra gözlerini Maya'ya çevirdi. "Değil mi, Maya?"

Maya'nın bakışları barın diğer ucunda bir şeye ya da daha doğrusu *birine* kilitlenmişti. "Maya?"

Barın arkasında, televizyonların olduğu köşede, Lyssa Greene babası Frank'le birlikte oturuyordu. *Chili* peynirli patates kızartmasını yiyor ve güreş maçı izliyordu.

Maya, sanki ona ait olmayan bir şeyi çalarken yakalanmış gibi hızla gözlerini kaçırdı. "Evet! Kesinlikle. Yüzde yüz katılıyorum."

Ruby gözlerini Lyssa'ya kaydırdı, sonra tekrar en yakın arkadaşına döndü. "Biliyorsun ki, gidip onunla konuşabilirsin."

"Ne? Hayır, hayır, hayır," Maya itiraz etti. "Yapamam. Hele şu saatten sonra... Yapamam. Ondan hoşlandığımı söylediğim için deli gibi utanıyorum! O benim en iyi arkadaşım. Yani, Ruby, senden sonra tabii ki ama sen *Ruby*'sin ve Lyssa... sanki yörüngesinde olmak isteyeceğin bir ay gibi. Ya sadece günün birinde onunla çıkabilmek için arkadaş olduğumu düşünürse? Bu düşünce bile midemi bulandırıyor."

"O zaman bunu ona *söyle*," dedi Ruby. Maya başını hızla iki yana salladı.

"Peki ya söylersem ve yine de benimle arkadaş olmak istemezse?"

"O zaman her şeyi belirsizlik içinde bırakmayı mı tercih ediyorsun?"

"O kadar da kötü değil," dedi Maya sessizce.

Hayır, diye düşündüm, şarabımı yudumlarken. *Bu korkunç*. Sonu olmayan bir aşk hikâyesi, hatta düzgün bir başlangıcı bile olmayan! Rachel Flowers asla ekmek kırıntıları bırakıp sonra onları unutmazdı.

"Neyse! Burada benim zavallı aşk hayatımı konuşmak için toplanmadık."

"Aslında öyle," diye araya girdi Junie, bira şişesinin etiketini yolmaya başladı. Etiketin yarısını çoktan çıkarmıştı, bu yüzden bütün acı sos şişelerinin etiketlerini soyan suçlunun kim olduğunu tahmin edebiliyordum. "Sonunu bilmemek gerçekten kötü," dedi. "Ya o yarın burada olmazsa?"

Ruby kaşlarını çattı. "Lyssa *ölmeyecek*, Junie. Şu perili tuvaletle fazla vakit geçiriyorsun," dedi. Junie tesisat sorununu hatırlayınca homurdanıp cevap olarak ellerini yüzüne gömdü.

Barın girişinde Anders belirdi ve masada olduğumu fark etti. Her zamanki köşesine oturmadan hafifçe başını salladı ve hamburgerini sipariş etti.

"Tamam, pekâlâ, hepinize destek olduğunuz için teşekkürler ama Lyssa'yla konuşmamayı seçiyorum." Sonra konuyu değiştirmek için cüzdanını hızla cebinden çıkararak birkaç çeyreklik aldı. "Gidip biraz müzik açacağım. Burası fazla sessiz oldu."

Ruby, Maya'nın içkisinin kalanını bitirip bar taburesinden kayarak indi. "Ben de geliyorum. Berbat şarkılar seçiyorsun."

"*Hiç* de bile!"

"Tabii, tabii," diye güldü Ruby. Beraber barın köşesindeki neredeyse bozulmuş durumdaki müzik kutusuna doğru ilerlediler. Onların şarkı seçmesi hep saatler sürerdi çünkü müzik zevkleri yağ ve su gibiydi; bir türlü karışmıyordu.

Bu sırada, Junie bize bir dizi *shot* sipariş etti, Gemma ise bir sepet dolusu soğan halkası daha söyledi. Ruby ve Maya müzik-

lerini seçip geri döndüklerinde, konu bana geldi. Hayatım hakkında sorular sormaya başladılar, çocuğum veya evcil hayvanım veya bir erkek arkadaşım var mıydı? Ve böylece gece boyunca süren sohbetin akışına kapıldık.

Ama benim aklım hâlâ Junie'nin sonunu bilmemekle ilgili söylediği şeydeydi. Sonu olmayan bir hikâyenin içinde bunu düşünmek ne kadar da ironikti.

25

Kötü Bir Şey Yaklaşıyor

aat on gibi kitabevinin kapısından sendeleyerek içeri girdim. Başım, limon damlaları, başkalarının bardağından yudumlanmış *mojito* ve *rom*-kolaların oluşturduğu tatlı sarhoşlukla dönüyordu. Kızlar, içeri girdiğimden emin olana kadar beklediler. Sonra sokağa döndüler ve her zaman hayal ettiğim gibi Fleetwood Mac söyleyerek evlerine doğru yürüdüler.

Kitabevi serin ve karanlıktı. Barın uğultulu gürültüsünden sonra sessizlik inanılmaz huzur vericiydi. Uzun bir süre orada bekledim. Kulağımda çınlayan sesler, kitabevinin ahşap döşemelerinin gıcırtılarına karışarak yavaş yavaş siliniyordu. Tam o anda, arka tarafta, kanepeye yakın bir yerde hafif bir ışık fark ettim. Anders hâlâ uyanık mıydı?

Doğruca yukarı çıkıp uyumalıydım ama merakım ağır bastı.

Yıpranmış kanepede uzanmış, elinde yavaşça döndürdüğü bir viski bardağıyla kitap okuyordu; buzlar bardağın içinde hafifçe şıngırdıyordu. Arkasındaki lambanın loş ışığında, sayfaları çevirirken huzurlu görünüyordu. Sert yüz hatları karanlıkta yumuşamıştı.

Eloraton'a gelmeden önce nasıl biri olduğunu, eski sevgilisinin onu neden terk ettiğini ve Rachel Flowers'ın onun için kimi hayal ettiğini merak ediyordum; sessizliğini paylaşan, onun gibi

durgun biri mi? Yoksa gözlerinin kenarında onun gibi kahkaha çizgileri olan biri mi? Onun kadar katı biri miydi, yoksa biraz daha rahat mıydı? Dans eder miydi? Yoksa sadece kenarda durup izler miydi? Nasıl öpülmekten hoşlanırdı? Anders, adını kulağına fısıldadığında omurgasından bir ürperti geçer miydi?

Bu ben olabilir miydim?

"Eileen," dedi Anders, gözlerini kitabından bile kaldırmadan. "Eğer beni gözlerinle soymaya devam edersen, yakında üşüteceğim."

Sonra ağır ağır, nane yeşili bakışlarını kaldırdı. Benim *onu* soyduğumu mu düşünüyordu? Onun tek bakışıyla çırılçıplak kalmıştım. Yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"O zaman okumayı bırakmalısın," diye cevap verdim.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı, belli belirsiz bir eğlenceyle. "Demek senin tarzın bu?"

Midemi ısıtan alkol ve başımı hafifçe döndüren o tatlı sersemlik mi bana bu cesareti veriyordu, yoksa onun ukala tavrı mı, bilmiyordum. Ama doğruca kanepeye yürüdüm ve kendimi diğer uca bıraktım. "Tüvit ceket giymesi de etkili oluyor," dedim.

Gözlerini devirdi. "Yine mi şu tüvit meselesi? Kaç kez sorarsan sor cevabım değişmeyecek."

"Ne yazık. Öyleyse aradığım türde biri değilsin."

"Gerçekten yazık," dedi, sonra tekrar kitabına döndü. "Kızlar gecesi nasıldı?"

"Ah, bilirsin işte. Dünya hâkimiyetini planladık ve kocalarımızı öldürmek için en iyi zehirleri tartıştık."

"Senin kocan yok," derken dilini şaklattı.

"Neredeyse oluyordu," dedim şakayla karışık. Gözleri hızla yüzüme kaydı, beni dikkatle inceledi. Viski bardağını kaptım ve kalanını kafama diktim. Boğazımdan aşağı yanarak indi. Bana onaylamayan bir bakış attı, ardından sehpadaki sürahiden kendine bir kadeh daha doldurdu.

"O zaman aptalmış," dedi Anders. "Her kimse."

"Benimle evleneceği için mi?"

"Seninle evlenmediği için."

İstemeden gülümsedim. "Onun böyle düşündüğünü sanmıyorum."

"Onun ne düşündüğünün bir önemi yok. Seni bırakmış." Öylesine rahat söyledi ki, gerçek gibi geldi.

Midem alev gibi yanıyordu. Eğilip onu tekrar öpmek, tadına bakmak, o odunsu tıraş losyonunu ve kıyafetlerine sinmiş eski kitap kokusunu içime çekmek istiyordum. Ve belki o da bana doğru eğilir, beni öperdi. Eğer konuşmasaydım—

"Yakında gidiyorum. O yüzden sen daha fazlasını istesen de ben daha fazlasını istesem de biz..." Dudaklarımı büzdüm, gözlerimi kaçırdım. "Ne yapabiliriz ki?"

Başını kaldırdı. Sessizliği, sözcüklerden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sonunda, "Biri bana bir keresinde hayatta sadece yanımızda taşıyabileceğimiz kadarını alabileceğimizi söylemişti," dedi.

Bacaklarımı altıma kıvırıp loş ışıkta onu izledim. "Peki, beni yanında taşır mıydın?" Ve sonra, bu konuşmanın ağırlığını kaldıramadım. "Mesela bir postacı çantasına koyarak ya da?"

Hafifçe gülümsedi. Bunda büyük ihtimalle elindeki viskinin de payı vardı. "Eğer izin verirsen, seni buraya taşırdım."

Sonra elimi tuttu, avucuma bir öpücük kondurdu ve sonra elimi alıp kalbinin üzerine koydu. Parmaklarımın altında kalp atışlarını hissedebiliyordum; canlı ve güçlüydü, teni sıcacıktı. Ve öylesine *buradaydı* ki bir an için bu adamın hayal ürünü olduğuna inanamadım. Çünkü kanı, kemikleri, atan bir kalbi vardı. Parmak uçlarında nasırlar, hep alnına düşen inatçı bir bukle, ne tam yeşil ne de tam gri olan parlak nane yeşili gözleri vardı; hızla en sevdiğim renk oluyordu.

Bir süre kalp atışlarının ritmini hissettikten sonra fısıldadım. "Bunu isterdim."

Çünkü o haklıydı. Bazen insanlar hayatına sadece kısa bir sü-

reliğine girerdi ama seni sonsuza dek değiştirirdi. Sanırım o da benim için öyleydi.

Üstelik aslında hiç var olmamıştı. Hayranı olduğum bir yazarın hayal ürünüydü; kitaplarıyla hayatımı değiştiren bir kadının. Elbette, onun yarattığı bir adama âşık olurdum. Geçmişine, zekice laf oyunlarına, nane yeşili gözlerine, hatta *kokusuna* bile.

Başımı omzuna yasladım, o kadar rahattı ki. Yağmur camlara vurmaya başladığında, kitap eleştirmeni olmanın nasıl bir şey olduğunu ve bunun bir edebiyat profesörü olmaya ne kadar benzediğini konuştuk. Edebiyat klasiklerinin tanımı üzerine tartıştık, en iyi sosun ne olduğu hakkında fikir yürüttük ve kitapların *renklerine* göre mi, yoksa başlıklarına göre mi dizilmesinin daha estetik durduğunu tartıştık. Butterscotch bizi bulup yanımıza kıvrıldığında, Anders'ın bedeni benim ağırlığıma alışmıştı bile; sanki beni orada istiyormuş gibiydi. Sıcacıktı, birlikte nefes alıyorduk ve her şey o kadar doğal hissettiriyordu ki, ne zaman uyuyakaldığımı bile fark etmemiştim. Gözlerimi kırparak uyandığımda, yalnızca birkaç dakika geçmiş gibiydi.

Hâlâ kanepedeydik. Ama şimdi, onun yanına kıvrılmıştım, başımı tam kalbinin üzerine koymuştum. O ise kanepe koluna yaslanmış, bir kolunu arkamdan dolamış, diğer eliyle kitabını tutarak okuyordu. Lambanın ışığı solgundu. Şömine çoktan sönmüştü. Ve gözkapaklarımın ağırlığından, birkaç dakikadan çok daha uzun bir süre uyuduğumu anlayabiliyordum.

Utanarak doğrulmaya çalıştım ama o, beni nazikçe geri yanına çekti.

"Uyumaya devam et," dedi ve sonraki sayfayı çevirdi.

"Üzgünüm, uyuyakalmak istememiştim," dedim telaşla. "Yatağıma gideyim—"

"Sorun değil," diye araya girdi nazikçe. Beni sakinleştirmişti. Sonra ekledi. "Henüz üstüme salya akıtmaya başlamadın."

"Ah, demek tişörtüne salya akıtmaya başlayana kadar burada uyumakta özgürüm?"

"Şşş," dedi ve başımı nazikçe göğsüne geri çekti. "Konuşmayı bırak. Kitabın en iyi yerindeyim."

Kitaba bir göz attım ve tek bir paragraftan hangi kitap olduğunu anladım. "Ejderha onu bulmak üzere."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Üzerimde uyumana izin veriyorum ve bana verdiğin karşılık *bu* mu? *Hobbit* için spoiler mi?"

"Eğer daha önce okuduysan spoiler sayılmaz," diye düzelttim.

"Teknik detaylar," dedi başını iki yana sallayarak. Sonra başparmağını yalayıp bir sonraki sayfayı çevirdi. "Ama ben Bilbo'nun yerinde olsam asla bu korkunç yolculuğa çıkmazdım."

"Ne kadar kötü olacağını bilmiyordu." Yeniden göğsüne gömüldüm. "Tartışılır tabii ama sonuçta buna değdi."

"Öyle mi?"

Kendi yolculuğumu düşündüm. Pru'nun arayıp İzlanda gezisini iptal ettiğini haber vermesi umuduyla inanılmaz derecede yavaş bir şekilde Atlanta'dan yola çıkmıştım. Halbuki o sırada o ve Jasper, Reykjavík uçağına yetişmek için havaalanına giden yolu çoktan yarılamıştı. Hudson Vadisi'ne kadar süren yol boyunca arabanın bir arıza vermesini, lastiğinin patlamasını dilemiştim, sırf bu yolculuğu yalnız yapmak zorunda kalmayayım diye. Yapayalnız.

Annem gibi ben de macera yaşamak istiyordum ama incinmekten korktuğum için her zaman bahaneler buluyordum. *Hobbit*'teki Bilbo gibi evimde güvendeydim. Kitaptaki kötü karakterleri ve kâğıt kesiklerini saymazsak tabii.

Ama yapmıştım, bir maceraya atılmıştım ve şimdiyse burada, bir yabancının yanında, bu kanepede yatıyordum. İçimde uzun zamandır hissetmediğim bir kıpırtı vardı. Ve ihtiyacım olmasa da... Sanırım âşık olmak *istiyordum*. Delicesine, gerçekten, derin bir tutkuyla. Ve bu beni en çok korkutan şeydi çünkü Bilbo'nun da keşfettiği gibi, bazen kalp kırıklığına rağmen maceraya atılmaya değerdi.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım gömleğine.

26

Ananas

İyi haber şuydu ki, otuz iki yaşındaki bedenim (arka arkaya olmasa da) iki gece boyunca içmeyi bir şekilde kaldırabiliyordu. *Kötü* haber ise, otuz iki yaşındaki vücudum bunu pek de *iyi* kaldıramıyordu. İlk seferinde sadece biraz akşamdan kalmaydım, şimdiyse *canım acıyordu*. Tüm vücudum. Sığırcıklar çarşamba sabahının en berbat saatinde, o lanet olası sabah şarkılarına başladığında, yuvalarını bulup kasabanın öbür ucuna fırlatmak istedim. Bu sabah sesleri gerçekten de elektrikli testere gibi geliyordu. Migrenimi, tırtıklı bir bıçak gibi kesip parçalayan bir gürültüydü. Artık hangi melodiyi söylüyorlarsa ondan nefret ediyordum. Bitmeyen, sonsuz, *korkunç* bir şarkıydı. Saat 10:00 civarında dayanamayıp yataktan sürünerek kalktım ve hızlı bir duş almak için kendimi küvete attım. Belki işe yarar diye düşünmüştüm.

Yaramadı.

Yatağa nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey... bir limon damlası mıydı? Hayır, hayır, kitabeviydi. Anders'la sohbet ediyordum. Omzunda uyuyakalmıştım. Aman *Tanrım*. Ölmek istiyorum.

Dağınık saçlarımı gelişigüzel bir topuz yaparak, eski bir tişört ve yıpranmış şortumu üzerime geçirdikten sonra kitabevine indim. Anders rafları kartal gibi gözleriyle dikkatle temizliyordu.

Burayı güzel bir şekilde tutabilmek için çok uğraşıyordu, halbuki dükkâna pek gelen giden yoktu. Kitapların çoğu da bu dükkânın etrafında gelişmiyordu. Çoğunda yalnızca bir dipnottu burası, eğlenceli bir buluşma noktası, birkaç önemli diyalogun geçtiği bir fondu. Daha fazlası değildi. Ama o yine de burayı kendi eviymiş gibi özenle temizliyor, düzenli tutuyordu. Bu titizliği ve ilgili hâli, onu daha da çekici kılıyordu. Her ayrıntıyı fark etmesi, her köşeyi bilmesi.

Bu bana çok yabancıydı çünkü kendi ofisimdeki masanın rengini ya da makaleleri işaretlemek için kullandığım kalemin rengini zar zor hatırlıyordum. Kafamın içi işe yaramaz şeylerle doluydu; okuduğum kitaplar, karakterlerin en sevdiği renkler, kulağa şiir gibi gelen önemli ve ağzımdan bal gibi akan cümleler. Mesela Madeline Miller'ın yazdığı *The Song of Achilles*'deki en sevdiğim sayfayı ezbere okuyabilirdim ya da Percy Shelley'nin en sevdiğim kafiyesini, bell hooks'un herhangi bir metindeki en düşündürücü pasajını da aklımda tutabilirdim. Ama bunlar bencil ve bana özgü şeylerdi. Kelimelere nadiren başkalarıyla paylaştığım bir saygıyla bağlıydım; zaten onlar hayal edilmiş şeylerdi. İstesem bile onları nasıl paylaşabilirdim ki...

Belki de bu yüzden, bunları Liam'la paylaşmayı hiç düşünmemiştim. Belki paylaşsaydım hâlâ birbirimize iyi geceler öpücüğü veriyor olurduk. Hâlâ sırt sırta vererek uyuyup sabahları çarşaflara dolanmış bir şekilde uyanıyor olurduk. Ama kendime fazla cömert davranıyordum ve onun sevdiğim taraflarına tutunmaya çalışıyordum. Üstelik sevdiğim tarafları gün geçtikçe azalıyordu. Bunun üstüne düşündükçe, onu gece yarısı öpen o kızı korumaya çalışırken sonunda kendimi kaybettiğime ikna oluyordum. Ve gerçekten istediğim şeyi de kaybetmiştim; ilgilenmek zorunda kaldığım biri değil, bir hayat arkadaşı. Liam nazikti ama nadiren nasıl hissettiğimi sorardı. Harika hediyeler alırdı ama hiçbiri kişisel değildi. Birlikte dağ yürüyüşüne çıkardık ve ben geride kaldığımda o durmaz, yoluna devam ederdi.

Eskiden, nasıl olsa eninde sonunda ona yetişeceğimi bildiği için endişelenmediğini sanırdım ama belki de yavaşlayıp manzarayı birlikte izlemek ona hiç cazip gelmemişti.

Bu ilk işaretti ya da belki beşincisi. Ama ben hiçbirini fark etmemiştim.

Ön kapının üzerindeki zil şıngırdadı ve uzun, sıska siluetiyle Thomas içeri girdi. Güneş gözlüğünü çıkarıp normal gözlüğünü taktıktan sonra Anders'a el salladı.

"Thomas, bu ne sürpriz," diye karşıladı Anders, toz alma bezini tezgâhın arkasına koyarak. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arılar," dedi Thomas ve doğruca dükkânın sol duvarındaki doğa bölümüne yöneldi.

"*Arılar* hakkında bir kitaba ihtiyacım var. Anders, bir isyan çıkmak üzere ve ben görev başındayken böyle bir şey olamaz." Bir kitabı raftan çekip hızla sayfalarını karıştırdı, sonra yerine koydu. Sonra başka bir kitaba daha aynısını yaptı. "Hmm."

Anders başını kaldırdı ve beni ikinci katın balkonunda, korkuluğun yanında gördü. Göz göze geldik. Nane yeşilinden oluşan canlı bir havuz, sıcak bir yaz günündeki taze çimenler gibiydi. Beni gördüğüne şaşırmadı. Muhtemelen çatı katından çıkıp ikinci katta yürüdüğümü duymuştu; tahtalar biraz gıcırdıyordu ve ben kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki farkında bile değildim. Şaşırmamıştı, peki ama... rahatlamış mıydı? Sanki tüm sabah beni bekliyormuş gibiydi. Dün gece nasıl koktuğunu hatırladım. Sedir ağacı ve siyah çay gibi. Ve göğsüne yaslandığımda hissettiğim sıcaklığı.

"İyi uyudun mu?" diye sessizce sordu, dudaklarını oynatarak.

Ben de sessizce yanıt verdim. "Tylenol?"

Başını tezgâha doğru eğerek hafifçe başını salladı. "Ve kahve." Kalbim ağzıma geldi. Merdivenlerden yeterince hızlı inemiyordum. Doğa bölümünün yanından geçerken, "Günaydın, Elsy," dedi Anders.

"Günaydın, Anders," diye selam verdim. "Thomas."

"Günaydın," dedi Thomas dalgınca ve raftan başka bir kitap çekti. "Hayır, burada da hiçbir şey yok..."

Anders, Thomas'a arı kovanı isyanları hakkında bir kitap bulmaya çalışırken, ben tezgâhın arkasına eğilip Tylenol'u aramaya başladım. Dağınık çekmecelerden birinde, okunmaz durumdaki kitap ayraçlarının altında buldum. İçinden iki tane alıp *Grumpy Possum Café*'den gelen ılık kahveyle mideye indirdim. Anders muhtemelen bunu benim için çok daha önce almıştı ama en az bir saattir kasanın yanında beklediğinden tadı biraz bayattı. Yine de işe yarıyordu ve düşünmesi bile yeterliydi.

Ve belki de Tylenol ve kafeinin birleşimi, başımdaki zonklamayı biraz hafifletebilirdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Anders, Thomas'ın kişisel gelişim bölümüne bakındığını fark ederek. Özellikle de ilişkilerle ilgili kitapların olduğu bölüme. "Aradığın her neyse, bulmana yardımcı olabilirim."

"Hayır, hayır, bu yeterli..." dedi Thomas, sonra bana kısa bir bakış attı. "Bunu alacağım. Sizi çok rahatsız etmek istemiyorum," diye ekledi.

"Pekâlâ. Elsy, madem tezgâhta oturuyorsun." Anders, Thomas'ın kitabına işaret etti.

"Bana gerçekten para işlerini emanet edecek misin?"

"Sanırım kasanın arkasındaki tek tabureyi işgal eden biri için bu biraz zor bir talep olabilir."

Kahvemi yudumlayarak etrafıma bakındım, haklıydı. Gerçekten de kasanın arkasındaki tek taburede oturuyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla hareket edersem ya da ayağa kalkarsam midemin buna pek hoş karşılık vermeyeceğinden biraz endişeliydim. "Beni parayla sihir yapabilen bir büyücü olarak düşün. Kuruşların efendisi. Bir—bir—"

"Tek dolarlık banknotların cadısı mı?" diye önerdi Thomas. Ben de ona bir parmak tabancası yaptım.

"İşte bu."

Anders gözlerini devirdi ve tekrar toz beziyle rafların üzerine eğilerek din bölümündeki ince toz tabakasını silmeye devam etti.

Thomas, Anders'ın yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra bana doğru eğildi ve alçak sesle, "Aslında buraya... bir *sorun* yüzünden geldim," dedi.

Ah, *hayır*. Tam kitabını kasadan geçirmek üzereyken olduğum yerde donakaldım. "Bir ne?"

Rahatsızca kıpırdandı. "Dün Jake, şey, Ruby konusunda ona yardım ettiğini söyledi. Tavsiyelerinin çok iyi olduğunu falan anlattı. Ben de düşündüm ki..."

Midem düğümlendi ama bu sefer akşamdan kalma olduğum için değildi. "Bir problem mi var?" diye sordum endişeyle.

"Problem mi? Hayır, hayır, hayır!" dedi başını hızla iki yana sallayarak. "Gemma'yla her şey yolunda! Ben sadece..." Anders'ın gittiği yöne tedirgin bir bakış attı ve sonra sesini iyice kıstı. "Düşündüm ki, madem buradan geçip gidiyorsun, bana yardım edebilirsin. Anders'ı tanıyorum. Ona bu konuyu sormak biraz, şey, garip olabilir."

Ve bana sormak garip *değil miydi*? Bu konuşmanın gidişatından pek hoşlanmamıştım. "Ah..."

Thomas sertçe yutkundu, gözleri yine bir sağa bir sola kayıyordu. Üstdudağında ince bir ter çizgisi belirmişti. Zavallı şey, baskı altındayken hiçbir zaman iyi değildi.

"Her neyse, Thomas," dedim samimiyetle. "Yardım edebilirim—"

"Seks," diye patladı aniden.

Dediğini doğru duyduğumu sanmıyordum. "Affedersin?"

"Tamam, bak," dedi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ama avuçlarındaki ter, saçlarını havaya dikti ve onu çılgın bir bilim insanına benzetti. "Dün gece Gemma eve geldi. Lily zaten uyumuştu. Ve Gemma... yeni bir şeyler denemek istedi. Ben yeni şeylerde iyi değilim. Rutinlerde iyiyim. Tarihte iyiyim. Sabit olan şeylerde iyiyim; yıldızlar mesela. Ya da kraliçelerini

öldürmeye çalışmadıkları sürece arılar. Programlar, düzenler ve ... sanırım demek istediğim şu ki, buna hazır değildim. Donup kaldım. Bunun çok garip bir konuşma olduğunun farkındayım ve yabancıların birbirleriyle böyle şeyler konuşmadığını biliyorum ama Anders'a sormaktansa sana sormayı tercih ederim."

Çünkü ben nasılsa buradan gidecektim ve o, Anders'la arkadaşlığını sürdürmek zorundaydı, ki bence çoğu insan bunu yapabilirdi. Ama Thomas? O zaten olduğu hâliyle yeterince garipti. Ölçülemeyen, denklemi olmayan şeylerden pek hoşlanmazdı. Ve ben onun denklemine uymayan bir sapmaydım.

Dolayısıyla, biraz da tatlı bir şekilde, bu dert için beni seçmesi mantıklıydı.

Ama bu utancımı hiç azaltmadı çünkü *o* Gemma ile aşk hayatı hakkında herkesten *katbekat* çok şey bildiğimi bilmiyordu. Bu da gerçekten ironikti.

Ve trajikti.

Benim için.

"Yani," diye ekledi, kaybolmuş bir yavru köpek gibi bakarak, "yardım edebilir misin?"

Bu teklifi kırıcı olmadan nasıl geri çevirebilirdim? Eğer ona yardım edebilecek biri varsa, o da bendim. Parmağımı kaldırıp beklemesini işaret ettim, ardından bir süreliğine kişisel gelişim ve ilişkiler bölümüne yöneldim. Birkaç rafı taramam gerekti ama sonra alt raflardan bir kitap çıkardım.

"O olmaz," dedi Anders, aniden yanı başımda belirerek.

Korkuyla çığlık attım ve refleks olarak koluna bir yumruk attım. "Bunu yapmayı bırak!"

"Ah! Ne yaptım şimdi?" diye sordu kolunu ovuşturarak.

"Yine sinsice yaklaştın!" diye tısladım.

Gözlerini devirdi ve omzumun üzerinden uzanarak başka bir kitap aldı. O kadar yakındı ki, tıraş losyonunun odunsu kokusunu ve kıyafetlerine sinmiş eski kitap kokusunu duyabiliyordum. "Bu daha iyi."

Kitabı aldım. Kapağında yalnızca baştan aşağı inen bir fermuar vardı. Kabul etmek gerekirse, kapağı benim seçtiğim kitaptan çok daha iyi görünüyordu; benimkinde korkunç bronz bir adam, kameraya sırıtıyordu. İkisine de baktım. "Bu kişisel bir öneri mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ananas."

Çok iyi bilinen bir güvenli kelime. Gülümsememi engellemek için yanağımın içini ısırdım. "O zaman sana güveniyorum." Sonra Thomas'a döndüm ve ona Anders'ın önerisini uzattım. Thomas hem arılar hakkındaki kitabı hem de seks hakkındaki kitabı satın aldı. Ve bunu yaparken, önceki hâlinden biraz daha kendinden emin görünüyordu.

"Jake haklıymış," dedi Thomas, gülümseyerek. "Bu işte iyisin. Teşekkürler, Elsy. Görüşürüz, Anders!" Elini kaldırıp veda etti. Tam o anda, Anders'ın konuşmamızın sonunu duyacak kadar yakın olduğunu fark ettim.

Kapı kapandığında yüzümü buruşturdum.

Anders tezgâha yaslandı, toz alma çubuğunu kapattı. "Ee?" dedi.

"Ee..."

"'Jake haklıymış'?" diye alıntıladı.

Masum bir ifadeyle omuz silktim. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Eileen."

Eyvah. Tam adımı kullandı. Parmağımı saçıma dolayıp oynamaya başladım, altdudağımı ısırıyordum. "Tamam, bak... belki ufak tefek *dalgalar* yaratmış olabilirim."

Hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. "Devam et."

"Yani ben de gidip işleri düzeltmeye çalıştım." Kapıdan dışarı, Thomas'ın arkasından göz attım, sonra Anders'a döndüm. "Sana söylemediğim için üzgünüm."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Toz alma çubuğunu avucuna hafifçe vuruyordu. Sonra onu bir kenara koyup, "Ruby ve Jake arasındakileri zaten biliyordum," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Ve senin aralarını düzeltmeye çalıştığını da."

"Yaptım!" diye hemen düzelttim. "*Düzelttim.*"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak belli belirsiz gülümsedi. "Pekâlâ, düzelttin."

"Ve sen bana kızgın değilsin?"

Cevap olarak yanıma geldi ve tezgâha yaslandı. "İlk başta? Biraz sinir olmuştum. Sonuçta kitabevimi *başıboş* bıraktın ve ayrıca berbat bir yalancısın."

Yüzümü buruşturdum.

"Ama beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Tam bir sürpriz son gibiyim," dedim alaycı ama sevimli bir ifadeyle.

Kaşlarını hafifçe çatarken elimi tuttu. Bakışlarında bir çatışma vardı. "Evet, şey... sürprizlerden konu açılmışken—"

27

Temeli Sağlam

Kapının üzerindeki zil bir kez daha çaldı. Frank kapıyı hızla açıp içeri adım atarken, "Harika bir haberim var!" diye coşkuyla bağırdı. Askeri botları ahşap zemine *tak tak* vuruyor, arkasında çamur izleri bırakıyordu.

Anders konuşacak gibi oldu ama kelimeler boğazına takıldı. Hayal kırıklığıyla ağzını kapadı ve yeni gelen misafirimize döndü. "Frank, selam."

"Anders, Anders, ben bir dâhiyim," dedi Frank ve Anders'ın sırtına öyle sert vurdu ki Anders'ın gözlüğünü neredeyse düşürüyordu.

Anders gözlüğünü yukarı ittirerek yerine oturttu. "Bundan şüphen mi vardı?"

Frank, ön dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren geniş bir sırıtışla gülümsedi. "Bunu kızıma da söyle." Sonra bana döndü ve kollarını havaya kaldırdı. "*Yarın* sabah hazır olacak!"

"Kızın mı?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Hayır, araban! *Bugün* hazır olur diyordum ama ne yapalım, bazen bir günlük yanılma payı da olabiliyor. Her yeri didik didik aradıktan sonra sonunda işe yarar bir karbüratör buldum," dedi ve Anders'a göz kırptı. "Yarın sabah seni uğurlamaya hazır olacak."

Gözlerim kocaman açıldı. "A-ah."

Tatlı Bezelye neredeyse hazır mıydı? Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, burada kendi isteğimle durmadığımı, mahsur kaldığımı tamamen unutmuştum. Ve yarın nihayet kulübeye gidebilecektim. Tatilime başlayacaktım.

Gitmek.

Bu kelime, göğsüme ağır bir yük gibi oturdu.

Eğer gerçek duygularım yüzümden okunduysa da Frank bunu fark etmedi. Arabayı yarın sabah getireceğini ve göz kırparak, arka koltuğa fazladan birkaç Hotties sos koyacağını söyledi. Sonra da yola çıkabilecektim. Sonra geldiği gibi hızla çıktı, bir kasırga gibi. Her şeyi tek bir hamlede altüst ederek.

O gittikten sonra, Anders'la uzun bir süre garip bir sessizlik içinde durduk.

"Şey..." Ellerini kusursuz ütülenmiş pantolonunun cebine sokarak sessizliği bozdu. Açıkçası kot pantolonlu hâlini ve onu kotun içinde görmeyi özlemiştim. Ne kadar güzel giyinirse, o kadar zırhlanıyor gibiydi. "Görünüşe göre—"

"Affedersin," diye mırıldandım, hızla kasanın arkasından çıktım ve onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kendimi dışarı attım.

Göğsüm sıkışıyordu. İçimde, sanki kaburgalarımın arasında binlerce kurtçuk yuva yapmış gibi bir his vardı. Kaldırım boyunca yürürken güneş tam tepede, yakıcı bir şekilde parlıyordu. Parmaklarımı yumruk hâline getirdim.

Aptalca davranıyordum. Burada sonsuza kadar kalamazdım -istemiyordum- ama henüz gitmek de istemiyordum. Ruby ve Jake ile yarattığım karmaşayı düzeltmiştim, yine de hâlâ *cevaplanmasını* istediğim bir sürü soru vardı; çok fazla yarım kalmış hikâye. Maya ve Lyssa'ya ne olacaktı? Pansiyon yeniden açılabilecek miydi? Rachel Flowers, bu kasaba ve bu insanlar için nasıl bir son yazmıştı? Anders için kimi yazmıştı? Onu hâlâ bulamamıştım (dürüst olmak gerekirse, bulmak için çok da çaba sarf

etmemiştim). Gerçek dünya zaten yarım kalmış hikâyeler ve acı sonlarla doluydu, bu hikâyeyi de bu şekilde bırakmak istemiyordum.

Ayaklarım beni kaldırım boyunca sürükledi, başım dönüyordu ve tanıdık seslerin bağırışları beni düşüncelerimden çekip çıkarana kadar durmadım. Farkında olmadan kasabanın merkezindeki saat kulesine giden yolu yarılamış, *Daffodil Inn*'e kadar yürümüştüm. Tam o anda, Junie ön kapıyı açarak hızla dışarı fırladı.

Arkasına doğru seslendi. "Bazen iyi temeller yeterli olmaz!" Merdivenlerden inerken yoldaki beyaz, dekoratif bir taşı tekmeledi. Taş, çimenliğe doğru savruldu.

Sonra beni fark etti ve ne yapacağını bilemeden, hafifçe elini kaldırıp selam verdi. "Şey, merhaba."

Aynı şekilde karşılık verdim. "Selam." Sokağı geçip beyaz çitlere yaslandım. Meydanın ortasındaki kule tam o sırada öğle vaktini vurdu.

Vızıltı azaldıktan ve kasaba çanların yankılarıyla sessizleştikten sonra Junie, "Her yerde su var. Küçük gölcükler hâlinde tuvaletten sızıyor. Sebebini anlayamıyoruz, *her şeye* baktık," dedi. Hayal kırıklığıyla homurdandı ve sonra derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Üzgünüm, bunları duymak istemediğini biliyorum."

"Sorun değil. Aslında kulak misafiri olmak istemezdim."

"Bağırırken beni duyduğun için seni suçlayamam."

Omuz silktim ve ayakkabılarıma baktım. "Frank kitabevine uğradı. Dediğine göre, arabam yarına hazır olacakmış."

Junie'nin gözleri parladı. "Harika haber bu!"

"Evet... şey..."

Bir süreliğine beni süzdü, sonra tahminde bulundu. "Pek heyecanlı değilsin?"

"Heyecanlıyım, tabii ki heyecanlıyım. Ama bu kulağa aptalca geliyor," diye itiraf ettim. Junie, omzunu hafifçe omzuma çarptı.

"Saçmalık. Neyin var?"

"Sanırım gitmek istemiyorum?" dedim, cümlem yarı soru, yarı itiraf gibi havada asılı kaldı. Henüz kendime bile tam olarak itiraf edemediğim bir sırrı açığa çıkarıyordum. "Ama gitmem gerektiğini biliyorum," diye ekledim hızla. "Beni bekleyen arkadaşlarım var. Geri dönmem gereken bir işim var. Bir hayatım var. Ama burada kaybolmak, sonsuza kadar burada yaşamak çok cazip geliyor."

Junie başını yana eğdi. "O hâlde neden kalmıyorsun?"

"Ama arkadaşlarım, kariyerim ve... ve *her şey*."

Omuz silkti. "Ben kaldım," dedi. "Buradan sadece geçiyordum ve sonra bir daha hiç gitmedim."

"Evet ama sen—" *Gerçek değilsin.* Dudaklarımı ısırdım ve gözlerimi kaçırdım. "Benden daha cesursun."

"Ah, hayır. Ben cesur değilim. Dengesiz, evet. Ama cesur? Bence aşağı bakmadan atlayan insanlara cesur denmez. Bence ben kaçıyordum," dedi. "Ve belki de burada kalmak için bahaneler uydurdum. Belki, en iyi arkadaşımla eski, harap bir pansiyonda mutlu bir son yaşayabileceğimi düşündüm." Bakışlarını Viktoryen tarzı pansiyonun pastel renkli dış cephesine, bembeyaz süslemelerine çevirdi. "Ve belki de artık her şey beni yakalamaya başladı. Belki de yeni bir hayal bulmanın zamanı gelmiştir." Derin bir nefes aldı ve ahşap çitin üzerinden doğruldu. "Daha az su sızdıran bir hayal."

Hayır, bekle, demek istedim. Onu bileğinden tutup kendime döndürmek, gözlerinin içine bakmak istedim. *Sen Junie Bray'sin. Bu hikâyenin içine işlenmiş mutlu bir sonun var. Eğer senin hikâyen mutlu bitmezse, eğer sen bile mutlu olamazsan, geriye kalanlarımızın ne şansı var?*

"Her neyse," diye devam etti, boya olmuş şortunun arka cebine ellerini soktu. "Demek istediğim, burada kalırsan seni suçlamam. Kalbini dinle. Ve eğer seni yanlış bir yola götürürse, gerçekten pişman olur musun?"

Emin değildim.

"Sen pişman oldun mu?" diye sordum.

Junie, bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Bir saniye bile pişman olmadım. Neyse," diye ekledi. "Yarın sabah kafede görüşür müyüz? Bir veda kahvaltısı için?"

"Bu güzel olurdu."

"Harika. O zaman tam dokuzda!" El sallayarak bahçeden geçip mutlu sonunu yaşaması gereken eve doğru yürüdü. Ve ben de bana sorduğu sorunun cevabını hâlâ bilmiyordum; pişman olur *muydum*?

Kalbim bir kez Liam konusunda beni yanıltmıştı ama kimse bana *pişman* olup olmadığımı sormamıştı.

Çitten ayrılıp kitabevine doğru yürümeye başladım. Tabii ki pişman olduğum şeyler vardı. Söylenmiş sözler, söylenmemiş olanlar. Keşke farklı söyleyebilseydim dediğim cümleler. Ama o yılların tamamını mı pişmanlıkla anıyordum? Onun elini tuttuğum, benim ise kitapların arasında kaybolduğum; birlikte yaratacağımız hikâyeleri hayal ettiğim ve asla yaratamadığımız yılları?

Bilmiyordum.

Başımı kaldırıp berrak mavi gökyüzüne baktım ve buraya geldiğim ilk günü hatırladım. O zamanlar Eloraton sıkışıp kalmıştı, zamana saplanmış, hareket etmeyen bir kasabaydı. Bulutlar, uçuşan sığırcıklar gibi gökyüzünde birikmiş, beklenen yağmuru getirmişti. Ancak kasaba değişmeye ve yavaş yavaş hareketlenmeye başladığı için son birkaç öğlendir yağmur yağmıyordu. Bulutlar dağılmıştı, güneş yakıcıydı. Böceklerin sesi, hışırdayan yapraklar ve açık havanın uğultusu kulaklarımı dolduruyordu.

Ve her şeyin hareketlenmesi benim *suçumdu*. Öğlen yağmur yağmaması. Ruby ve Jake'in ayrılıp tekrar bir araya gelmesi. Gemma'nın Thomas'la yeni bir şeyler denemek istemesi.

Junie'nin artık evinin, mutlu sonunun artık *Daffodil Inn* olmadığını düşünmeye başlaması.

Her ne kadar bazı şeyleri düzeltiyor olsam da başka şeyler parçalanıyordu. Bir şeyi mi gözden kaçırmıştım? Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Ve sonra Anders vardı.

Eğer bu bir roman olsaydı, hikâyeyi bir araya getirmek için ihtiyacım olan şeyleri bilirdim. Rachel Flowers'ın bıraktığı ipuçlarını yakalardım. Önsezileri fark eder ve sonu tahmin ederdim.

Satır aralarını okumakta iyiydim.

Ama bu... bir hikâyenin tam ortasında, iki cümlenin arasında, nereye gideceğini bilmeden sıkışıp kalmak gibiydi.

Burada, kasabaya dışardan gelen bir kadından biraz daha fazlasıydım; ne tam anlamıyla bir arkadaş ne de tam anlamıyla bir yabancı. Bir an için burada olan, sadece geçip giden bir ziyaretçi.

Yan karakter.

Ve dükkânları, sokakları birer birer geçerken, kasabanın nefes aldığını ve şekil değiştirdiğini izlerken, düşünmeye başladım; burada kalabilirdim. Belki farklı bir yapbozun parçasıydım. Ama kayıp parçalar bile eninde sonunda aynı kutuya geri konurdu. Belki başka bir yan karakter, birinin hikâyesinin arka planında, bulanık bir figür olabilirdim.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Kitabevinin olduğu sokağa vardığımda, Anders'ın Buick'inin orada olmadığını fark ettim. Eskiden durduğu park yerine baktım. Geri kalan tek şey, aylardır orada dururken sızdırdığı kocaman yağ lekesiydi. Arkamdan, kitabevinin kapısı açıldı. Kapının üzerindeki zil şıngırdadı ve Anders dışarı adım attı.

"Arabana ne oldu?" diye sordum.

"Zaten hurdalığa gitmesi gerekiyordu. Zar zor çalışıyordu."

"Ama yine de çalışıyordu," dedim kaşlarımı çatarak. Frank'in kitabevine geldiğinde Anders'a attığı tuhaf göz kırpışını hatırladım. "Vermedin... sen arabanı Frank'e benimkini tamir etmesi için vermedin, değil mi?"

Anders, "Dışarıda seni bekleyen insanlar var," diye yanıtladı. Ve bu, duymam gereken tek cevaptı.

"Bunu yapmanı *istemedim*—"

"Ama yaptım. Ve karşılığında da birkaç kasa acı sos aldım." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Üzerindeki resmi kıyafetlerini çıkarmış, yerine bir Henley ve spor ayakkabılar giymişti. Sarı saçları sinir bozucu derecede estetik bir şekilde dağılmıştı.

"Ama, ama... ya senin araban?" diye sordum, sesim titreyerek.

"Önemli değil. Zaten hiç kullanmıyordum, hem çirkindi."

Çirkindi, evet ama... Altdudağım titredi. Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım.

Anders, gözleri kocaman açılmış hâlde bana baktı. "Sen... neden ağlıyorsun?"

"Ben... bu... neden bu kadar düşüncelisin? Bu kadar düşünceli olmamalısın," diye hıçkırdım çünkü böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Hayatım boyunca başkalarının isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılamaya o kadar alışmıştım ki, benim için birinin böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Bu çok düşünceli bir davranıştı ve ben de minnettardım.

Ve kafam karışmıştı.

Kaldırımın kenarına oturup gözlerimden akan yaşları sildim. Anders, yanımda sessizce yere çöktü.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Bazen senin de biri tarafından önemsenmeye hakkın var. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Çenem kasıldı. Tırnaklarımı kurcaladım. "Bir zamanlar nişanlıydım," diye başladım, sanki duygusal patlamanın açıklaması buymuş gibi.

"Biliyorum," diye yanıtladı.

"Onunla mükemmel bir çifttik, öyle sanıyordum. Çok tatlıydı, yetenekliydi, yakışıklıydı. Yıldönümlerimizde -üç ay, altı ay, bir yıl, dört yıl- dışarı çıktığımızda herkes bana ne kadar şanslı olduğumu söylerdi. Ama rezervasyonları hep ben yapardım. Kartlarımızı hep ben alırdım. Yılbaşı hediyelerini ben seçerdim. Tatilleri ben planlardım..."

Bana neden bu hikâyelerle ilgilenebileceğini düşündüğümü sorabilirdi ama bunun önemli olduğunu hissediyordum. Birkaç güzel söz ve bir fincan kahveyle düzeltilemeyecek kadar yaralı bir yanım böyle hissediyordu. Ama o sessizdi, dikkatliydi ve dinledi.

"Düğünden bir hafta önce benden ayrıldı. O gece evden taşındı. Ve düğünle alakalı her şeyi ben hallettiğim için, ailelerimize haber vermek, uçak biletlerini ve otel rezervasyonlarını iptal etmelerine yardım etmek de bana düştü. Ve en kötüsü de benim suçum olduğunu düşündüm. Bir şeyim eksikmiş, arızalıymışım gibi ve bununla baş edemedim. Bu yüzden sadece durdum. Gelinliğim hâlâ dolabımda asılı, ayakkabılarım hâlâ kutusunda duruyor. Her şeyi olduğu gibi bıraktım. Her şeyi dondurdum. Kendimi de." Bir an duraksadım, sonra ekledim. "Belki de bu yüzden bu kadar sık aşk romanları okuyorum. Çünkü onlar açıkça kurgu reyonunda sergilenen güzel hikâyeler ve ben de orada olmak istiyordum. Sonra buraya geldim; kurgu bir kasabaya ve sanırım içten içe, hep kalmak istediğimi biliyordum. Olay örgülerinin tahmin edilebilir ve sonların mutlu olduğu bir dünyada kalmak istiyordum. Benim gibi donmuş bir yerde."

Sessizce ellerime uzandı, avucumu yukarı çevirdi. "Annem bir keresinde bana bir insanın ellerinden çok şey anlayabileceğini söylemişti." Nazikçe, avucumun ortasından işaret parmağımın altına kadar uzanan uzun çizgiyi takip etti. "Ama demek istediği şey kâhinlik değildi; hayat çizgisi ya da şans çizgisi ya da aşk çizgisi de değildi. İnsanları ellerindeki yaralar, nasırlar ve ellerinin ne kadar çalıştığını anlatır."

"O zaman benim ellerim bayağı tembel görünüyor olmalı," diye yorum yaptım. Ama kalbim güm güm atıyordu. Elimi öyle nazikçe tutuyordu ki, başparmağı avucumun üzerinde hafifçe gezindiğinde istemsizce titredim.

Anders başını iki yana salladı. "Ellerin narin ve soğuk. Onları çok kullanıyorsun ama kimse ısıtmak için ellerini tutmuyor."

Sonra parmak uçlarımı dudaklarına götürdü ve öptü.

"Hayali erkekler ellerini tutamaz," diye ekledi ve kalbim boğazıma düğümlendi. "Senin için yaratılmış biri var. Gerçek biri."

"Bunu aşk çizgim mi söyledi?"

Dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Temenni ediyorum diyelim." Sonra kaldırımda geri yaslandı. Karşı kaldırımdan geçip Lyssa'nın rengârenk çiçekçi dükkânına giren çifti izledik. "Ama anlayamadığım şey şu," dedi Anders. "Onca kitap serisi varken, neden bu? Neden bu seriyi bu kadar seviyorsun?"

Kasaba meydanına baktım, her rengi, her sesi, her kalp atışını içime çekmek istiyordum. "Çok aptalca."

"Sanmam," diye yanıtladı.

Derin bir nefes aldım ve ona söyledim. "Sanırım... her şeyin mümkün olabileceğini hissettirdiği için. Anlatıcının yumuşak ama kararlı sesi, o tanıdık sıcaklık. Sanki yazar bu hikâyeyi anlatırken direkt *bana* anlatıyormuş gibi. Sadece bana. Sanki Eloraton'a gelmemi istemiş, elimi tutmuş ve hikâye hikâye ilerlemişiz, mutlu son olmayacağından endişelenmeme gerek kalmamış. Çünkü biliyorum ki mutlaka olacak."

Yıllar boyunca bu kitaplar, beni kalp kırıklıklarının, umutların ve Liam gittikten sonraki o dayanılmaz gecelerin içinden çekip çıkarmıştı. Yalnızken beni yatağa sokan kelimelerdi. Kalp kırıklığımın, keşke'lerimin, acaba'larımın ve tek başıma oturup *Neden ben değilim*, diye düşündüğüm gecelerin fon müziğiydi. Bu kitapların kollarında huzur bulmuştum. Hayat çok zorlaştığında bir zırh gibi beni korumuşlardı.

"Beni asla yarı yolda bırakmayacağını bildiğim bir aşktı. Güvenliydi. Kalbim kırıkken, *güzel* bir şeyler hissetmeye hasretken sığındığım limandı. Çünkü kendi başıma güzel bir şey hayal edemezdim." Öne doğru eğildim, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını engellemeye çalıştım. "Sanırım bu yüzden bu kitapları bu kadar çok seviyorum. Çünkü ben paramparça hissettiğimde bile, Rachel Flowers bana mutlu sonların hâlâ mümkün olduğunu göstermek için hep oradaydı... benim için olmasa bile."

Anders sessizce, "Bu konuda gerçekten büyüleyiciydi," dedi.

"Evet. Öyleydi."

Bir süre öylece oturduk Yeşillikte oturan çiftin öpüşmesini ve bir sandviçi paylaşmalarını izledik. Gözlerimi kuruladım ve içim biraz daha hafifledi.

Bir süre sonra, "Benimle biraz yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Unutulmaz bir yürüyüş mü olacak?" Gözlerim kısıldı, dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim.

Anders, yaptığım kelime oyununa inleyerek karşılık verdi, sonra doğrulup ayağa kalktı. "Her şeyi mahvetmek zorundasın, değil mi?"

"*Bence* gayet iyi bir espriydi." Ben de ayağa kalkıp kot şortumu silkeledim.

"Tabii ki öyle düşünürsün. Hadi," dedi ve başıyla kasaba meydanının ötesini işaret etti.

Kasabanın çıkışındaki tabelayı görene kadar nereye gittiğimizi anlayamadım.

QUIXOTIC FALLS — 1.2 MIL

Okuduğum anda durdum. O ise birkaç adım atana kadar fark etmedi ve sonra durup bana döndü. O şelaleye gitmemek konusunda ne kadar kararlı olduğunu hatırladım, hayatımı düzeltmeyeceğini söylemişti; tabii ki düzeltmezdi. Ve en başta gitmek istememin sebebi bu olsa da...

Şimdi orayı görmek istiyordum.

"Ee?" Elini bana uzattı ve bir anlığına Liam'ın da aynı bu şekilde elini uzatışını anımsadım, parmaklarımızın birbirine kenetlenişini, beni dağlara, yamaçlara götürdüğü anları ve kalbim sıkıştı. Ama belli ki hâlâ akıllanmamıştım çünkü elini tuttum ve beni patikadan yukarı çekmesini bekledim ama yapmadı. Sadece elimi tuttu ve "Ben arkadan gelirim," dedi. "Sanırım yolu biliyorsun."

Bu sözler, içimdeki o telaşlı, gergin hislerin üzerine bir mer-

hem gibi yayıldı. Öylesine güçlüydü ki, şelaleye nasıl gidileceğini sadece kitapta okuduklarımdan bilmeme rağmen onunla yola çıktım.

Güneş gökyüzünde yavaşça ilerlerken gün daha da ısındı. Ağaçlar sanki biraz daha yeşerdi. Yol hayalimdekinden daha kısaydı ya da belki de sessizlik içinde yan yana yürüyüp ormanın uğultusunu dinlerken zaman hızlı geçmişti ama sonunda zirveye ulaştık. Karşımızda zamanın ve rüzgârın eskittiği ahşap bir tabela duruyordu. QUIXOTIC FALLS. Bir ok, sol tarafa, eski ahşap bir köprüye işaret ediyordu.

Önden gitmeme izin verdi ve arkamdan gelmesi gerekirken, köprünün diğer ucunda duraksadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Ayaklarının ucunda hafifçe kıpırdanıyordu. Ahşap köprüyü süzüyordu. "Daha önce bunu hiç yapmadın mı?"

Dürüstçe, "Hayır," dedi. "Buraya gelmek için hiç *sebebim* olmamıştı."

Başımı hafifçe kaldırdım. "Peki neden şimdi geldin?"

Kararsızca bir adım attı, sonra bir tane daha. Elleriyle ip korkulukları sımsıkı tutuyordu. Gözleri zemine sabitlenmişti. "Çünkü tek başıma gelmek istemedim."

"Maya'yı, Junie'yi ya da bir başkasını çağırabilirdin ya da—"

Kaşlarını çattı. "Hepsi buraya *daha önce* geldi."

"Yani?"

"Yani," derken ürkekçe bir adım daha attı. Sonra bir tane daha. "Zamanlarını boşa harcamak istemedim."

"*Ya da,*" dedim, köprünün diğer tarafındaki korkuluğa yaslanarak. Köprü Anders'ı rahatsız ederek hafifçe sallandı. "Belki de buraya daha önce gelmiş biriyle gelmek istemedin. Ama bu doğru olamaz."

"Neden böyle düşündün?"

"Çünkü sen ilkleri pek umursamayan biri gibi görünüyorsun."

Köprünün diğer tarafına vardığında bana doğru eğildi. Sesi, alçak ve ciddiydi. "İlkleri sandığından çok daha fazla önemsiyorum, güzelim. Ve, " dedikten sonra elimi korkuluktan çekti. "Sen gerçekten çok fenasın." Sonra önüme geçip yürümeye başladı. Gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Sonunda kendime itiraf ettim. Huysuzluğunu seviyordum. Neredeyse, onu arkadan izlemek kadar seviyordum.

Köprüden şelaleye kadar olan yürüyüş kısa sürdü ve onu görmeden önce sesini duydum; gök gürültüsü gibi yankılanan- güçlü ve kükreyen bir ses. Kaya çıkıntısının altından geçtik ve işte karşımızdaydı.

Quixotic Falls.

Nefesim kesildi.

Şelale o kadar yüksekti ki, tepesini görebilmek için başımı geriye yaslamam gerekti. Güneş ışığıyla birleşen ince su zerrecikleri gökkuşağına dönüşüyordu. Hava nemli ve serindi. Öğlenin nemli havasından sonra iyi gelmişti. Gözlerimi kapatıp su buharının tenime yapışıp damlalara dönüşmesini hissettim. Şelalenin arkasında yürürken suya düşen ışık, cam kırıkları gibi parlıyordu. Binlerce yıl boyunca aşınmış kayaların arasındaki geçit, pürüzsüz ve yuvarlaktı. Kayaları saran sarmaşıkların arasından sabah sefası, akşam sefası ve hanımeli uzanıyordu. Şelale, küçük bir gölete dökülüyor ve sonra usulca büyük bir nehre dönüşerek dağın eteklerine doğru akıyordu. Buranın büyüleyici hissettireceğini biliyordum. Göletin etrafında canlı pembe fundalar, bembeyaz civanperçemleri, kır çiçekleri ve sarı papatyalar birbirine karışıyordu.

"Keşke Pru da burayı görebilseydi." Elimi kaldırıp şelalenin altına soktum. Su buz gibiydi, sanki elimi buz dolu bir kovaya daldırmıştım. Tüm o kitapları hatırladım. Sayfaların arasına saklanıp gerçek hayatta bulamadığım mutlu sonları arayışımı.

"Su düşündüğümden daha soğuk," dedim.

Anders yanımda durdu, o da elini uzatıp şelalenin altına soktu. Önce suyun basıncını ve soğukluğunu ölçtü. Sonra parmakla-

rını benimkilerin arasına geçirdi. "Güzel hissettiriyor," dedi ama sadece sudan bahsetmediğini biliyordum.

Boğazım düğümlendi. Gözlerimi ona çevirdim. Başını kaldırmış, şelaleye bakıyordu. "Evet," diye onayladım kararsız ve kısık bir sesle. Ellerimizin birleştiği yerde, suyun soğukluğu ile parmaklarının sıcaklığı birbirine zıt ama mükemmel bir uyum içindeydi. "Öyle."

Sonra yüzünü bana döndü. Ve bana yaklaştı ya da yaklaşan ben miydim? Gözleri dudaklarıma kenetlenmişti. O kadar yakındı ki nefes aldığımda, tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabiliyordum. Ellerimizi sudan çektik ama parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi.

"Şelalede öpüşmemi istemediğini sanıyordum?" diye sordum. Suyun gürültüsü o kadar fazlaydı ki, etraftaki tüm diğer sesleri bastırıyordu. Ben ve o hariç her şeyi.

"Hayır, hayır, istememiştim," dedi, sesi dudaklarıma sıcak bir fısıltı gibi değdi.

Geri çekildim çünkü bunun sonu iyi olamazdı. Hiç iyi olmazdı. Onun için yazılmış bir kadın vardı. Bir gün bu kasabaya gelip onun kalbini sonsuza kadar kazanacak bir mutlu sonu vardı. Ve ben bunu bir kez daha kaldıramazdım. "O zaman," dedim, elini bırakıp geri dönerek, "belki de yapmamalıyız—"

Ama o bileğimi yakaladı ve beni çevirip sertçe kendine çekti. O parlak yeşil gözleri şimdi nehrin dibindeki koyu renkli çakıllar gibiydi. "Belki de sadece başkasının seni öpmesini istemedim."

Ona fırsat vermeden gömleğinin yakasından tutarak kendime çektim, parmak uçlarımda yükseldim ve önce ben dudaklarımı onunkilere bastırdım.

28

Şelalenin Peşinden Gitme

TADI NANELİ ŞEKERLER VE SİYAH ÇAY GİBİYDİ.

Sanki dudaklarımı bulmasını bekliyormuş gibi hissettirdi. Bir anlığına şaşırdı ama sonra beni iyice kendine çekti ve kendini ana bıraktı. Ve öptü. Ah *kahretsin,* sanki hayatı boyunca her gün aşk romanlarındaki sadece öpüşme sahnelerini okumuş gibi öptü. İlk başta nazikti, sorgulayıcıydı, ta ki parmaklarımı saçlarının arasına geçirip bunu bir evet olarak alana kadar. Çünkü öyleydi. Dudaklarım aralandı, başımı geriye yatırdı ve öpücüğü derinleştirdi. Kulaklarımda şelalenin sesi çınlıyordu. Gürlüyordu ama kalbim de gürlüyordu ve hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyordum.

Nefes almak için ayrıldığımızda soluk soluğa kaldım.

"Seni öpmekten asla bıkmam," diye mırıldandım, parmaklarımı Henley'sinin yakasına geçirerek.

"Aynısını ben de söyleyebilirim," diye fısıldadı. Gözbebekleri öylesine büyümüştü ki, o nane yeşili gözleri tamamen karanlığa gömülmüştü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Ama çok daha fazlasını da yapabilirim."

"Öyleyse yap," diye fısıldadım ve onu geriye doğru ittim.

Şelalenin içinden geçerek diğer taraftaki gölete düştü, ben de peşinden gittim. Buz gibi suya girdiğim an nefesim kesildi,

tüylerim diken diken oldu. Anders nefes nefese suyun yüzeyine çıktı ve ıslak saçlarını geriye itti.

"Nasıl böyle bir şey—"

Kollarımı omuzlarına doladım ve onu tekrar öpmek için kendimi yukarı çektim. Buz gibi suyun içindeyken bedenimdeki sıcacık elleri tüm vücudumu ürpertti.

Suyun yüzeyinde dalgalar oluşturuyorduk.

Elleri belime kaydı, dudakları boynumun yanına öpücükler kondurdu, sonra daha aşağıya köprücükkemiğime, boğazımın altına doğru indi. Dişlerini hafifçe tenime sürterken beni göletin kıyısına taşıdı, çiçeklerin ve yumuşak çimenlerin üzerine yatırdı. Elleri uyluklarımı okşadı. Parmaklarımı saçlarına daldırarak onu tekrar kendime çektim ve dudaklarına yapıştım.

Siyah çayın tadını sevmezdim ama onun tadına bayılıyordum ve dudaklarını ısırdığımda çıkardığı inlemeyi de.

"Siktir, Elsy," diye hırladı bana bakarken. Yıldız çiçekleri içinde uzanıyordum. "Biraz yavaş ol."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Senin için çok mu hızlıyım?"

"Evet." Ellerini başımın iki yanına koyarak hafifçe doğruldu. Sonra kulak mememi dişleyerek fısıldadı. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Sesindeki zorla bastırdığı arzu kalbimi yerinden fırlatacak gibiydi. Tadını çıkarmak istiyordu ama beni bir an önce istiyor gibiydi. Bu sabrı öyle sinir bozucu bir şekilde seksiydi ki onu daha da çok istememe sebep oluyordu. Ellerini gövdemde gezdirirken tekrar boynumu dişledi ve nefesini saçlarıma doğru verdi.

"Senin tadını çıkarmak istiyorum," diye mırıldandı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Tatlım." Bunu söyleyiş şekli kalbimin teklemesine neden oldu.

"Tatlı şeyleri sevmediğini sanıyordum," dedim, kendimi kontrol etmeye çalışarak. Oysa tek istediğim onun dokunuşlarının içinde kaybolmaktı.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Senden hoşlanıyorum." Ellerini belime kaydırıp şortumun düğmelerini çözdü ve aşağı indirdi. Saçlarının ucundan süzülen su damlaları, ağaçların arasından sızan güneş ışığıyla parlıyordu.

Göğsüm kelebeklerle dolmuş gibi çırpınıyordu. Onu üstümden ittim ve döndürdüm. Bacaklarımı açarak üstüne çıktım. Saçlarım omuzlarımdan dökülerek yüzümü bakır rengi buklelerle çevreledi. "Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın."

"Evet, kastediyorum." Erimiş zümrüt gibi gözleriyle bana baktı. "Nasıl kanıtlamamı istersin?"

Parmaklarımı çene hattında gezdirdim. "Bir fikrin var mı?"

"Sana serenat yapabilirim." Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan elimi alıp avucumun içini öptü. "Eğer bir şair olsaydım, aşkı gözlerine benzetirdim. Eğer bir bahçıvan olsaydım, kendini en az sevdiğin yerlere birer öpücük ekerdim." Yavaşça beni aşağı çekti, vücuduna bastırdı. "Eğer bir yazar olsaydım, dudaklarına destanlar yazardım." Ve beni tekrar öptü, sözleri ağzıma ateş gibi değiyordu. "Eğer bir ressam olsaydım, vücudunun her hattını ve kıvrımını ezberlerdim. Böylece gözlerim beni yanıltsa bile, seni hafızamdan çizebilirdim." Elleri vücudumun yanlarında gezindi, kalçalarımın kıvrımına nazikçe dokundu.

Sonra kolunu sırtıma doladı. Ve beni usulca sırtüstü yatırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Yavaşça üstümdeki tişörtü çıkardı, ben de sütyenimin kopçasını çözdüm. Sol göğsüme bir öpücük kondurdu sonra sağ göğsüme.

"Muhteşem," diye mırıldandı ve dilini meme ucuma hafifçe dokundurdu. Parmaklarımı altımdaki çiçeklerin arasına gömdüm.

Nefesimi tuttum. Göğsümün yükseldiğini hissetti ve bu onu sadece tekrar yapmaya teşvik etti. Kaçmamam için belimden kavradı.

Ve bir ressam gibi vücudumun her parçasını keşfetti. Bir yazar gibi dirseklerime, dizlerime, bileklerime fısıldadı. Bir bahçı-

van gibi karnıma ve çenemin altına, dünyanın sevmememi söylediği yerlerime öpücükler ekti. Ve eğer gözlerimde aşk varsa, o zaman o da bir şairdi.

Kendimi aşktan o kadar uzaklaştırmıştım ki, ona ihtiyacım olmadığını, onu *istemediğimi* söyleyip durmuştum. Kitaplar dışında gerçek aşkın nasıl göründüğünü bile hatırlamıyordum. Nasıl olduysa son birkaç günde bu adama karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım. O huysuz çekiciliğine, alaycı sözlerine alışmıştım ve kendimi barda, kitabevinde onun gölgesini ararken buldum. Ve Charm Bridge'e giden yolu her düşündüğümde mideme ağır bir taş oturuyordu.

Hayır, bunu şimdi düşünmeyecektim çünkü o buradaydı ve benimleydi. Kimseyle değil sadece benimle.

Elleri aşağı doğru kayarken onları yakaladım. "Bekle," diye fısıldadım. Göğsümde büyüyen o belirsiz korkuyu yuttum. "Bekle, biz belki de..."

"Haklısın," diye ekledi. Nemli kot pantolonuna uzandı ve cüzdanını çıkardı. Kâğıt paraların olması gereken yerden bir prezervatif çıkardı. Bu onun kadın kahramanı içindi. Rachel Flowers'ın onun için yazdığı kadın içindi.

Benim için değil. Bu sahne, bu öpücükler hiçbiri benim için yazılmamıştı. Başka biri içindi.

"Tercih ettiğin bir tür değilse üzgünüm," dedi, paketi açmaya çalışırken. Ellerine dokunup onu durdurdum. Homurdandı. "Eloraton'da çeşit bulmak zor—"

"Hayır, hayır, mesele bu değil..." Bir an tereddüt ettim. Dudaklarımı sertçe ısırdım. Yukarı şelaleye doğru baktım. "Bunu benimle yapmak istediğine emin misin?"

Bakışları yumuşadı. "Bu nasıl bir soru, tatlım?"

Siktir. Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Demek istediğim şu ki, burada olmamam gerekiyor. Ve senin de hayatında başka birisi var... seninle olması gereken biri—"

"Eileen," diye sözümü kesti. Sesi, kontrol altında tutmaya ça-

lıştığı tutkuyla titrekti. Bakışlarımı tekrar ona, yakışıklı yüzüne çevirdim. Parmaklarıyla alnıma düşen bukleyi geriye itti ve sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Peki, sen benimle yapmak istiyor musun?"

Bu nasıl bir soruydu? Onu inceledim; yumuşak saçlarını, köşeli yüzünü ve güzel nane yeşili gözlerini.

Göğsümdeki kelebekler daha da çok çırpındığını hissederek başımı salladım. "Her şeyden çok."

İfadesi ciddileşti. "Güzel," diye hırladı. Boşta kalan eliyle parmağını boğazımdan aşağı, göğüslerimin arasına kaydırdı. Başını hafifçe yana eğdi, bir şey düşünüyor gibiydi. "Ama ne kadar çok?" Parmakları iç çamaşırımın altına kaydı ve yavaşça bir parmağıyla okşadı, sonra ikinciyle.

Ağzımdan kesik bir inilti çıktı. *Ah.*

"Duyamadım. Sanırım yeterince istemiyorsun..."

Elini geri çekmeye başladığında onu yakaladım ve durmaya zorladım. "Sakın durma."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu bir rica mı?"

"Bir emir."

"Seni küçük dediğim dedik şey," diye mırıldandı ve beni dinledi. Uzun parmaklarıyla beni okşadı, acı verecek kadar yavaştı.

"Daha hızlı," dedim.

Tabii ki bunu yapmadı.

"Bu bir yarış değil, tatlım," dedi dilini şaklatarak. Sonra o korkunç, güzel ağzı sinsi bir sırıtışa dönüştü. Ve başını eğerek göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu. "Çünkü ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum."

Klitorisime doğru hâlâ çok yavaş bir şekilde ilerlerken fark ettim. "Sen gerçekten *çok kötüsün*—"

"Öyle miyim?" Daha da yavaşladı.

"*Anders*—"

"Daha kötüsünü yapabilirim," diye fısıldadı ve parmaklarıyla okşamaya devam etti. Vücudumun alevler içinde kalmasına

ramak kalmıştı. "Seni parça parça çözebilirim. Seni sadece yıldızları ve beni görene kadar becerebilirim. Şimdi sessiz ol," dedi ve vücudumun üzerinde daha da alçaldı. Dudakları karnımdan aşağıya doğru iniyordu. "Ve ağzımla neler yapabildiğimi göstermeme izin ver."

Ellerimi çiçeklere sıkıca kenetledim ve diliyle bana zevk verirken toprağın titrediğini hissettim. O kır çiçeklerinin arasında, suyun uğultusu, nemli yosunlar ve güneş ışığıyla çeviriliyken kendimden geçtim. Ve hayatımda ilk defa—

Sona atlamak istemedim, geçmişe uzanmak istemedim; şimdi yeterliydi.

Ve bittiğinde, yorgun ve tatmin olmuş hâlde kır çiçeklerinin üzerinde yanıma uzandı. Parmaklarıyla omzumdan köprücük kemiklerime kadar yayılan çilleri takip etti. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Şelale," diye açıkladım, sadece adından ibaret *Quixotic Falls*'a başımla işaret ederek. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Güldü ve beni kendine çekti. Yabani çiçeklerin kokusu sarhoş edici, tatlı ve yoğundu. Ve sonra beni tekrar öptü.

29

Düpedüz Şans

Sonunda kurulandık, kıyafetlerimizi giydik ve şelalenin yamacından aşağı indik.

Ve sonunda kitabevine geri döndük. Onun evinde akşam yemeği yedik, bir şişe şarabı paylaştık ve beni çatı katına geri götürdüğünde, bir şekilde kendimizi yatakta bulduk. İkinci seks ilkinden çok daha iyiydi; belki de bu kez vahşi doğada, çimenlerin üzerinde değil de *yatakta* olduğumuz içindi ya da belki birbirimizin ritmini buluyorduk, birbirimizin bedenlerini keşfediyor, nefesimizi kesen ve inlememize neden olan şeyleri öğreniyorduk.

Sonrasında, tıpkı bir aşk romanında olduğu gibi kollarında uyuyakaldım. En son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyordum.

Ne yazık ki, ertesi sabah sığırcıklar yine çığlık çığlığa ötüyordu, neredeyse tanıdık gelen şarkıyı söylüyorlardı. Sanırım biraz üstüne düşünseydim, hangi şarkı olduğunu hatırlayabilirdim ama güneş çok parlaktı, hava çok sıcaktı ve saat çok, *çok* erkendi. Anders kollarını bana dolamış hâlde uyuyakalmıştı. Şimdiyse yüzünü saçlarıma gömüp göğsünü sırtıma yaslayarak homurdandı.

"*Kuşları* tamamen unutmuştum," diye yakındı, yüzünü omzuma bastırırken.

Esnedim. "Onları sonra yiyebiliriz."

Güldü, ardından iç çekerek kollarını belimden çözdü. Ona bakmak için döndüm. Saçları darmadağınık, gözleri uykuluydu. Ona saatlerce bakabilirdim. Eğer o da bana bakıyor olmasaydı, muhtemelen bakardım da.

"Güzelsin," diye mırıldandı.

Yanaklarım kızardı, görmesin diye başımı yastığa gömdüm. "Kes şunu, saat çok erken."

"Tamam, o zaman çok çirkinsin."

Yüksek sesle güldüm. "Çok daha iyi." Yatak o kadar sıcaktı, o kadar rahattı ki sonsuza kadar burada kalabilirdim. Ama—

Bugün arabam hazır olacaktı. Ve bu düşünce mideme ağır bir taş gibi oturdu.

Kalkmak için dönmeye başladığında onu kolundan yakaladım.

"Biraz daha böyle kalabilir miyiz?" diye sordum sessizce ve gerçeği saklamak için yalan söyledim. "Sıcacıksın. Ve çok rahatım."

Yatakta biraz yana doğru kaydı. Bir an gidecek sandım ama sadece kolunu yeniden ayarladı ve sonra yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Biraz daha," diye kabul etti.

Gözlerimi kapattım ve her şeyin yolunda olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Hissettiğim rahatlamanın, sabahları kalkmak istemeyen herkesin yaşadığı sıradan bir şey olduğuna inanmak istedim. Burada, onun yanında sonsuza kadar kalma arzumun sadece Eloraton'un büyüsünden kaynaklandığını, hain kalbimle hiç ilgisi olmadığını düşündüm. Onunla ilgili pek çok şeyi özleyecektim ama en çok da kokusunu; siyah çay, sedir ağacı ve eski, unutulmuş kitaplar gibi kokuyordu. Sanki sadece kitap karakterlerinin taşıyabileceği bir kokuydu. Ve bu yüzden, aynı zamanda anılar gibi kokuyordu; güzel, güneş ışığında solmuş bir anılar gibi. Tek duyulan ses ise sayfanın yavaşça çevrilmesiydi.

"Seni o kadar mükemmel yazmış ki," diye fısıldadım köprücükkemiğine, o sırada parmaklarıyla saçlarımı tarıyordu.

Dondu. "Ne?"

"Sorun değil, biliyorum. Bu senin hikâyendi," dedim ve yüzüne baktım. O nane rengi gözleri şaşkınlıkla irileşti. Gerçekten bunu anlamayacağımı mı sanıyordu? Ben bir *edebiyat profesörüydüm*. İpuçlarını bilirim. Occam'ın usturasını, Chekhov'un silahını... Clue oynardım. *The Yellow Wallpaper* okumuştum. "Senin yarım kalmış mutlu sonun."

"Bu benim hikâyem değil, Eileen."

Elbette öyle, diye düşündüm. *Sadece farkında değilsin*. Ana karakterlerin hikâyelerinin içinde olduklarını o hikâye başlayana kadar anladıkları sanmıyordum ve onunki henüz başlamamıştı. Rachel Flowers'ın onun için seçtiği kadınla tanışacak, ona âşık olacaktı. O kadın ben olabilir miydim?

Sonuçta her aşk hikâyesinin mutlu bir sona ihtiyacı vardı. Bu bir kuraldı.

"Kalabilirim," diye karar verdim. "Gitmek zorunda değilim." Sonra daha sessizce, "Gitmek istemiyorum," diye ekledim.

"Eileen..." Gözlerinde tarifsiz bir şey belirdi. Hayır, tarifsiz değildi. O bakışı tanıyordum. Liam'a onu sevdiğimi söylediğimde ve sonra, ahırda, o aptal geyik boynuzu avizenin altında, onun başka bir hayatı istediğini söylediğinde yüzünde gördüğüm ifadenin aynısıydı.

"Kitabevinde çalışabilirim," dedim hızla. "Bir daire bulabilirim. Ben—"

Aniden yatağın kenarından bacaklarını sarkıttı ve ayağa fırladı. "Özür dilerim," dedi, pantolonunu giyip tişörtünü üstüne geçirirken.

Ve o an mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Dizlerimin üzerinde doğruldum, yorgana sıkıca sarındım. "Bu kadar kötü mü olurdu?"

"Hayır, mesele bu değil, ben... özür dilerim," diye tekrarladı ama bu bir cevap değildi. Bir *cevaba* ihtiyacım vardı.

"Anders. Anders, *konuş* benimle."

"Benim... benim gitmem lazım." Ayakkabılarını giyip kapıya yöneldi. O kadar aceleyle çıktı ki, neredeyse kapıyı kapatmayı bile unutuyordu. Ayak sesleri uzaklaştı, merdivenden inerken tahta zemin gıcırdıyordu. Arka kapının açılmasını bekledim, ki açıldı ve sonra tekrar kapandı. Kapanırken bir "klik" sesi duyuldu. Sonra bacaklarımı göğsüme çekip yüzümü dizlerime gömdüm.

"Sadece kalmak istiyorum," diye mırıldandım boş çatı katına ama bana cevap veren tek şey sessizlikti.

Birkaç saat sonra, sonunda yataktan sürünerek çıktım, sıcak bir duş aldım ve çantamı topladım. Frank'in birazdan Tatlı Bezelye'yi tertemiz, eskisi gibi çalışır hâlde getireceğini, anahtarları avucuma bırakacağını düşünerek bekledim.

Grumpy Possum'a gidip köşedeki masaya yerleştim ve en sert kahvelerini söyledim. Bir de *Honey Surprise* istedim. Ama Jake ellerindeki balın bittiğini söyledi -isyan mı varmış ne, diye iç çekti- bu yüzden onun yerine bir *muffin* sipariş ettim. Zaten menüde başka ne yazdığını okuyamıyordum bile.

Jake bugün bana ekstra iyi davranıyordu. *Muhtemelen*, onun ilişkisinde sihirli bir dokunuş yaptığımı düşündüğü içindi. Keşke Gemma'ya ve Junie'ye de yardım edebilseydim. Özellikle Junie'ye. Pansiyonu böyle dağınık bir hâlde bırakmak, sanki sonuçları olacakmış gibi hissettiriyordu.

Ve Maya, ah, *Maya*. Keşke onu Lyssa'yla bir odaya kilitleyip, bu işi öpüşerek çözmelerini söyleyebilseydim. Çünkü Lyssa da onu seviyordu, bundan emindim. Seviyordu, değil mi?

Düşüncelerime öyle dalmıştım ki, Maya'yı karşımdaki koltuğa kayarak oturana kadar fark etmedim. "Düşüncelerin için bir kuruş?"

Başımı kaldırdım. "Anders fiyatları artırmam gerektiğini söyledi."

Güldü. "Enflasyon her zaman kazanır. Bugün büyük gün, ha?"

"Bugün büyük gün," diye tekrar ettim. Anders'ın Buick'i sağ olsun. Huzur içinde yatsın.

"Sence bagajda bana da yer var mı?" diye şaka yaptı.

"Benim yerime sen gitmek ister misin?"

Maya kaşlarını çattı. "O zaman kal, eğer kalmak istiyorsan."

"Yapamam."

"Neden?"

Çünkü Anders kalmamı istemiyor. Çünkü bir an bile düşünsem, *yapamayacağımı* anlarım. En azından bilinçli bir şekilde. Ama eğer gerçekten kalsam, geride ne bırakmış olurdum ki? Sevmediğim bir işi mi? Çoğu sekiz yüz kilometre uzakta yaşayan arkadaşlarımı mı? Hayatına devam eden, bir sonraki aşamaya geçip beni geride bırakan Pru'yu mu? Mesajın gidip gitmediğini kontrol etmek için telefonumu defalarca kontrol etmiştim. Ve mesaj hiç gitmemişti. Ondan akıl isteyemiyordum bile. O yüzden sadece muffinimin kenarını kopardım.

"Vay, bu surat da ne böyle! Gemma'nın *arı isyanını bastırmasına* bu kadar çok mu üzüldün?" diye sordu Ruby, Maya'nın yanına otururken güneş gözlüğünü yukarı itti. Üzerinde kocaman kırmızı harflerle "HONKERS" yazan bir tişört ve her tarafı boya lekeli bir şort giymişti. Beni şöyle bir süzdü. "Böyle somurtmaya devam edersen yüzün kırışacak."

"Arılar isyan etmiyor mu artık?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Ruby.

"Meğer sadece yağmuru sevmiyorlarmış," diye ekledi Maya. Ve gerçekten de ben geldiğimden beri pek yağmur yağmamıştı. Sanırım istemeden bunu da değiştirmiştim ama bu o kadar da kötü bir şey sayılmazdı. Sonra Maya, Ruby'ye döndü. "Bugün gidiyor," dedi.

Ruby ıslık çaldı. "Demek bu bir veda kahvaltısı? Bu çok boktan. Bilseydim sana bir uğurlama hediyesi hazırlardım."

"Rubes, sen el işi konusunda berbatsın."

"Hazır alırdım," diye düzeltti Ruby. Maya gözlerini devirdi.

"Jake'le işleri yoluna koyuyoruz, o yüzden bol bol vaktim var. Hatta sabah vardiyasını istedi ve *tüm hafta sonu* izinliyiz." Sevgilisine kafenin diğer ucundan parmaklarını tek tek indirerek flörtöz bir şekilde el salladı. Sonra sesi biraz alçaldı. "Onu deliler gibi süreceğim."

Neredeyse kahvemi püskürtüyordum. Maya bana birkaç peçete uzattı.

Tam o sırada Ruby içeri giren birine el salladı. Gemma ve Junie masaya doğru ilerleyip bize katıldılar.

Gemma çantasını masanın köşesindeki askıya astı. "Biraz geç kaldık, kusura bakmayın," dedi. *Sweeties* üniformasını giymiş, dalgalı saçlarını tel tokalarla arkaya tutturmuştu ve kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu. "Sabah biraz geç kalktım ve Lily yeni bir şeye kafasını taktı."

"Geç kalktın, öyle mi?" dedi Maya, Ruby'ye kaş göz işareti yaparak.

Gülümsedim. "O kitaplar Thomas'a sınavı geçmesi için yardımcı oldu mu bari?"

Gemma peçetelikten menüyü çıkardı ve bizi duymamış gibi yaptı. "Lily artık vahşi yaşam veterineri olmak istediğini düşünüyor."

Junie, Jake'i el işaretiyle çağırıp kahve siparişini verdikten sonra sordu. "Ama en son su ayılarıyla kafayı bozmuştu?"

"O geçen seneydi. Bu yıl tam da Jake'in bayılacağı bir şeye kafayı taktı," dedi Gemma, tam Jake dört kahve fincanıyla masaya gelirken. Jake, dalgın bir şekilde durup yanıtı bekledi. Sonunda Gemma açıkladı. "Keseli sıçanlar."

Jake inleyerek hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Gemma arkasından gülümseyerek devam etti. "Karşılıklı başparmakları olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Ruby ifadesiz bir yüzle. Âdeta savaş zamanlarını tekrar yaşıyormuş gibi bakıyordu.

"*Ve* suyun *dört buçuk metre* altında hiç nefes almadan yüzebildiklerini biliyor muydunuz? Lily bana bir hikâye anlattı, bir keresinde bir bebek keseli sıçan *tuvaletten* çıkmış."

"Bu korkunç," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Ah, durun, bende daha iyisi var. Bir keresinde..." Ve Ruby, kendisinin ve Jake'in *Grumpy Possum Café*'nin huysuz maskotu ile ilk karşılaşmasını anlatmaya başladı. Bu hikâyeyi binlerce kez okumuştum, bu yüzden zihnim başka yerlere kaydı.

Pencereden dışarı baktığımda Anders'ın kitabevini bırakıp sabah yürüyüşüne çıktığını gördüm. *Sweeties*'ten çıkan Lily ve Thomas'la karşılaştı. Ve keşke onun göğsünün ne kadar sert olduğunu, ellerinin ne kadar sıcak ve nazik olduğunu, tadını bilmiyor olsaydım ama biliyordum. Ve bunun tek suçlusu bendim.

Bir kitap karakterini arzulayacak kadar aptal olan herkes gerçekten bir aptaldır.

"Umarım bir dahaki gelişinde pansiyon açılmış olur," dedi Maya, "böylece tozlu eski kitap kokan bir yerde kalmak zorunda kalmazsın."

"*Eğer* giderse," dedi Ruby esrarengiz bir ifadeyle.

"Ona kalabileceğini söyledim," diye ekledi Junie.

"Ona beddua etme," dedi Maya kaşlarını çatarak. "İnsanlar burayı nadiren terk eder. Burası biraz Hotel California gibi ama iyi anlamda değil."

Ruby başını salladı. "Bea bile geri dönüyor."

Bea ile tanışmak güzel olurdu. Röportajlarda Rachel Flowers, kendisini en çok Beatrice Everly'e benzettiğini söylüyordu. En çok onu kendine benzetmişti.

Ama en başta Bea'nın neden Eloraton'dan ayrıldığını anlayamıyordum çünkü ben burada kalmanın bir yolunu arıyordum. Her sabah parlak ve güneşliydi, ballı şekerler her zaman tatlıydı, Gail'in hamburgerleri her zaman yanıktı. Taze biçilmiş çimen ve hanımeli kokusu rüzgârda tanıdık bir parfüm gibi dolaşıyordu. Buradan daha mükemmel bir yer hayal edemiyordum. Hatta

adını meşhur bir kemirgenden alan bir kafede oturuyor olmak bile—

Kupamı masaya sertçe koydum.

Aman *Tanrım*.

İşte buydu.

"Keseli sıçan," diye pat diye söyledim.

Kızlar bana, sanki aklımı kaçırmışım gibi baktılar.

"Ne?" diye sordu Maya.

"Yani, buranın adı zaten ondan geliyor," dedi Ruby omuz silkerek.

"Hayır, hayır, keseli sıçanlar nefes almadan dört buçuk metre yüzebiliyor."

Gemma anlamaya çalışarak başını salladı. "Evet, zaten ben de öyle dedim. Lily buna kafayı takmış durumda—"

"Biliyorum! İşte bu! İşte *bu*!" Bunu onlardan çok kendime söylüyordum. "Rachel Flowers ipuçlarını *bırakmış*. Sadece onları bulmamız gerekiyordu!"

Her şey mükemmel bir mantık çerçevesine oturmuştu ama kimse neyden bahsettiğimi anlamıyordu. Önemli değildi. Ben bir aydınlanma yaşamıştım ve bu yeterdi.

Gitmeden önce düzeltebileceğim son bir şey vardı. Son bir düğüm.

"Junie, hadi!" Kabinin üzerine çıkıp hızla aşağı atladım. Kolundan kaptığım gibi ayağa kaldırdım. "Bir hayalet ve bir tuvalet hakkında konuşmamız lazım."

Daffodil Inn insan kaynıyordu. Junie'ye keşfimi anlattığımdan beri herkes görev başındaydı. Ve söylediğim anda sanki onun da kafasında taşlar yerine oturdu ve hemen Will'i aradı. Will, tanıdığı tüm tesisatçılarla ve şehrin ilaçlamacısı olan küçük bir kadınla geldi.

Bütün tesisatı *didik didik* aradık.

Üst kattaki tuvaletleri, mutfak lavabolarını. Her anormalliğin, her su basıncı değişiminin izini sürdük ve eğer tahminim doğruysa yuva tam olarak—

"Orada," dedi Will, perili tuvaletin arkasını işaret ederek.

Haşere uzmanı, elindeki koca demir testeresi ile bir adım öne çıktı. Başıyla onaylayarak duvara doğru ilerledi ve kesip açtı.

İlk başta hiçbir şey yok gibiydi. Sonra bir tıslama duyuldu.

Haşere uzmanı kadın zafer kazanmışçasına, "İşte!" diye bağırdı ve eldivenli elini karanlık, perili boşluğa daldırdı, sanki içinde erimiş lav olan bir fırına uzanıyordu. Bir süre geçti. Ama elini geri çıkarttığında bir şey tutuyordu. Tek gözlü, yanık bıyıklı, tombik bir keseli sıçan.

Kimse uzun bir süre tek kelime etmedi. Sonunda Junie, Ruby'ye döndü. Bir elini onun omzuna koydu ve sesi hafifçe titreyerek, ciddi ama dramatik bir ifadeyle, "Keseli sıçanını bulduk, Ruby," dedi.

"Ve bu bir dişi!" diye cırladı haşere uzmanı çünkü koca keseli sıçanın sırtına tutunmuş üç tane minik bebek vardı. Ruby'ye dönüp gülümseyerek ekledi. "Mazel tov*!"

Kesinlikle.

Keseli sıçan ailesi (güvenli bir şekilde) kafese alınıp yeni yuvalarına götürülürken, Maya ve Will'in birkaç inşaatçı arkadaşı, Junie pek itiraz edemeden perili tuvaletin arkasındaki deliği kapattı. Büyük ihtimalle hâlâ yaşananların şokunda olduğu için bir şey dememişti. Tesisat düzelmişti. Gidip her bir tuvaleti ve musluğu iki kez kontrol etti. Sonunda ikinci turunu bitirip tatmin olmuş bir şekilde antreye döndüğünde, duvardaki delik kapanmıştı ve Will, kapının önünde kocaman bir gülümsemeyle onu bekliyordu.

"Bitti," diye mırıldandı Junie, savaştan yeni çıkmış bir asker gibi uzaklara dalarak. "Bitti, değil mi?"

Will yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve alnını alnına yasladı. "Evet, bebeğim, bitti."

---

* İbranice: Tebrikler. *-e.n*

"Bitti." Junie, sesi titreyerek, içinde küçük bir umut kıvılcımıyla yineledi.

"Bitti." Will, gülümseyerek tekrarladı.

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Bitti!" diye haykırdı ve Will'i tutkulu bir şekilde öptü. Maya ve ben, onlara biraz mahremiyet vermek için başka tarafa baktık. Ama Ruby izledi ve sonra, onaylarcasına başını salladı.

"Güzel," diye mırıldandı, başparmaklarını kaldırarak.

Junie ve Will öpüşmeyi bıraktılar ve Will birden tek dizinin üzerine çöktü. Junie kendini tutamayıp kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu zaten yaptın, hayatım. Yüzüğüm çoktan parmağımda."

Will onun elini dudaklarına götürdü ve oradaki nişan yüzüğünü öptü. "Bir kez daha sorabilir miyim?"

"Cevabımı zaten biliyorsun," dedi Junie, gözleri aşkla parıldayarak güldü.

"O yıllar önceydi ve emin olmak istiyorum."

Junie, Will'in yüzünü kavradı. "Cevabımın değişip değişmediğinden mi?"

Will'in gülümsemesi biraz endişeliydi. "Değişti mi?"

"Tabii ki hayır, aptal kaz!" diye cevapladı sonra onu bir daha öptü. "Yine, yine ve yine evet diyeceğim. Ve artık beklemek istemiyorum. Hadi yarın evlenelim."

Will kahkaha attı. "Yarın mı? Bu çok erken!"

Junie omuz silkti. "Yani? Zaten herkes burada. Neden daha fazla bekleyelim ki?"

Cevap olarak Will, onu kollarına alıp havaya kaldırdı ve döndürdü, sonra da tutkulu bir şekilde öptü. "Sabırsızlanıyorum, Junebug."

Midemde bir düğüm, kalbimde bir yanma hissettim. Gerçek, sonsuz aşk böyle mi görünüyordu? Çünkü bu tanımlayamayacağım, daha önce bir kez bile hissetmediğim bir şeydi. Ve hissetmek istiyordum. Öyle çok istiyordum ki.

Zorlu geçen birkaç saatin ardından Will ve Junie'ye biraz mahremiyet vermeye karar verdik. Keseli sıçanlar da artık kafeye geri taşınmalıydı. Henüz onları *tam olarak* nereye koyacağımıza karar verememiştik ama Ruby'nin birkaç fikri vardı.

Sonuçta kafe ismini bir keseli sıçandan alıyordu.

Sonra bana veda etti ve Jake'e müjdeli haberi vermek için hızla kafeye doğru koşturdu. Kaldırımda durdum, içimde tatlı bir heyecan titreşiyordu çünkü başarmıştım. Junie ve Will artık iyi olacaktı; hayallerine tutunabilecek, mutlu sonlarına kavuşabileceklerdi.

Mutlu bir son olmadan bir aşk hikâyesi neye benzerdi ki?

Ve şimdi bir düğün olacaktı. Gülümsememe engel olamadım. Gerçek bir *düğün*. Dört kitaptır ima edilen düğün. Gerçekleşeceğine asla inanmadığım düğün.

İşte o düğün. Eloraton'un beklediği o düğün.

Her şeyin sonundaki düğün.

Ve tam da her şeyin daha mükemmel olamayacağını düşündüğüm anda, Lyssa Greene bana doğru yürüdü ve Pinto'mun anahtarlarını uzattı. Gözlerinde çözemediğim garip bir ifade vardı; en azından konuşana kadar.

"Sana gitmek hakkında bir şey sorabilir miyim? Çünkü sanırım âşık oldum."

30

Lysa Greene İyi Değil

ONA BAKTIM. "ÂŞIK MI OLDUN?"

Uzun, canlı kırmızı örgüsünü gergin bir şekilde çekiştirdi ve belli belirsiz bir isim fısıldadı.

Öne eğildim. "Kim?"

"Maya."

Elbette Maya'yı seviyordu, bu bir soru bile değildi ama... "Peki, bunun benim gitmemle ne alakası var?" diye sordum.

Ayaklarını huzursuzca kıpırdattı. "Çünkü sen Anders'ı seviyorsun ve gidiyorsun. Ve sadece bunu *nasıl* yapabildiğini bilmek istiyorum. Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Kafamın içinde söyleyebileceğim tüm bahaneleri sıraladım ama hiçbiri yeterli gelmiyordu. Ve Lyssa'yı tanıyorsam, zaten hiçbirine inanmayacaktı. Maya'nın ona dair sevdiği pek çok şeyden biri de buydu; Lyssa yalan söylendiğini hemen anlayabiliyordu.

Yanağımın içini ısırdım. "Tam olarak *aşk* diyemem ama... sen nereden biliyorsun?"

Bana doğrudan, keskin bir bakış attı. "Şu noktada tüm *kasaba* biliyor. Siz bezelye ve havuç gibisiniz."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sanırım öyle. Biraz yürüyelim mi?" diye önerdim. "Saat kulesinin etrafında,

Scanned with CamScanner

gitmeden önce son bir tur." Bunu duyunca pes etti ve benimle kulenin gölgesinde yürüdü. Öğlen güneşi, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyuyordu. "Aslında en kolay cevap şu: gitmek istemiyorum. Ama burada kalırsam bir daha arkadaşlarımı göremem. Bir daha Pru'yu göremem," dedim, bunu ilk kez gerçekten idrak ediyordum. "Onun sesini duyamam, kanepeye gömülüp koca bir şişe şarapla berbat Hallmark filmleri izleyemem. Onun düğününde olamam ya da başka hiçbir şeyinde."

Bir daha birlikte kitap okuyamayacaktık. *Quixotic Falls* hakkında konuşamayacaktık. Yazar öldükten sonra serinin nasıl bir anda patladığına göz deviremeyecektik çünkü insanlar, çok sevdikleri şeyleri kaybettikten sonra daha da çok severlerdi.

Ve işte buydu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, Anders'ın neden uzaklaştığını da. Burada yalnızca tek bir son vardı ve o son bana ait değildi. Yürüyüşümüzü, kasabaya ilk geldiğim gün oturduğum banka vararak tamamladık. Yağmur kesilirken Anders'ın şemsiyesini üzerime tuttuğu yerde. Şimdi gökyüzü berraktı, hava kuru bir yaz gibi kokuyordu. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi ne kadar da garipti.

"Kalamam," dedim sonunda. "Ne kadar çok istesem de."

Lyssa bankta, yanımda uzun bir süre sessizce oturdu. Bu, Eloraton'a geldiğimden beri onunla yaptığım ilk gerçek konuşmaydı ve böyle olmasından nefret ettim. Derin bir nefes aldı, tırnak etlerini koparırcasına ovaladı.

Bir süre sonra, "Ama ya o senin hayatının aşkıysa?" diye sordu. "Ya onu geride bırakırsan ve iyi olan her şeyi de onunla geride bırakmış olursan?"

"Evet."

"Ve yine de ..."

"Evet," diye itiraf ettim.

"Nasıl?"

Bu iyi bir soruydu ve nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum çünkü geleceği öngöremezdim ya da Eloraton'a giren ve oradan

Scanned with CamScanner

çıkan tek yoldan uzaklaşırken içimde neler hissedeceğimi, onu ne kadar özleyeceğimi de bilemezdim. Bunu ona söyledim. "Bilmiyorum. Seni, sevdiğin kişiye 'Seni seviyorum' demekten alıkoyan ne? Bir şans vermekten?"

"*Her şey*. Ya Maya ile ilişkimiz yürümezse? Ya onun ablası ve benim babam bir sos savaşına girişirse? Ya taraf seçmek zorunda kalırsak? Ya—" Kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Her neyse, teşekkür ederim." Lyssa, cebine sakladığı anahtarlarımı çıkardı ve bana uzattı. Anahtarları aldım ama nedense hatırladığımdan daha ağır gibiydi.

"Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedim.

"Pru senin için çok önemli olmalı," diye tahminde bulundu.

"Öyle. Ve onunla biraz kötü ayrıldık," diye kabullendim. "Birkaç gündür benden haber alamadı, eminim ki endişelenmiştir. Tüm kitap kulübü endişelenmiştir." Umarım cevapsız bıraktığım mesajı telefonumun iyi çekmemesine bağlamıştır. Umarım benim cevap vermemi beklemiyordur; sonuçta İzlanda'da buzullara tırmanıp volkanik kaplıcalarda geziniyor olması gerekiyordu. Telefonum çektiği anda ona mesaj atacağıma dair kendime söz verdim. *Yapabileceğim* tek şey buydu, böylece ayağa kalktım ve acaba Anders'a veda etmeli miyim diye düşündüm ve Anders'a *nasıl* veda etmeliyim diye.

İçimden bir ses arabaya binip gitmem gerektiğini söylüyordu. Onun hayatında sadece bir bölüm olacaktım, belki o bile olmazdım. Ama güzel bir bölümdü. Hoş bir paragraf. Keyifli bir ima.

Ayağa kalktı ve eteğini çırptı.

"Biliyor musun," dedim düşünceli bir şekilde, sabah ışığında Anders'ın omzumu öpüşünü, parmaklarının parmaklarıma oturuşunu, güneşin beyaz-sarı buklelerinde gezinişini hatırladım. "Bir şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmemek sorun değil. Burada olmakla ilgili bir şey öğrendiysem, o da yanlış olsa bile bir şansını denemeye değdiği. *Sen* o şansı hak ediyorsun. Ben de öyle."

Scanned with CamScanner

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Babam arabanı kitabevinin önüne park etti. Yağmur kadar hızlı gidiyor. İyi yolculuklar," diye ekledi ve tekrar bahçe dükkânına doğru yola koyuldu.

Anahtarları elimde döndürdüm, Eloraton'ı izledim, her bir parçasını hafızama kazıdım. Binaları. Sokak lambalarının domino taşları gibi birbiri ardına yanışını. Ağaçların arasından esen yaz rüzgârının yumuşak fısıltısını. Ve tatmin olduğumda anahtarlarımı cebime koydum.

Ayrılmadan önce ziyaret etmem gereken son bir yer daha vardı.

Scanned with CamScanner

31

Heykeller ve Engeller

Çardağın altından geçtim ve gölgeli ara sokağı takip ederek avluya adım attım. Çeşmenin yumuşak şırıltısı tuğla binalardan yankılanıyor, bir sığırcık ağacın dallarında ötüyordu. Cebimdeki telefon titredi. Çıkardım.

Prudence'den yeni bir mesaj vardı—**Yolculuk nasıl gidiyor?**

Ve ardından bir tane daha—**Heyyy?**

Demek burada telefon *çekiyordu*. Ama neden? Sokağın derinliklerine doğru ilerledikçe yarım çeken sinyal çubuğu tam oldu, sonra iki çubuk oldu.

Telefonum iki kez daha titredi. Bir mesaj ve bir e-posta daha geldi. E-posta dekanımdandı. Kampüse ne zaman döneceğimi soruyordu. Yaz II dönemi için misafir profesörün yerine birini ayarlaması gerekiyormuş. Ve mesaj—

Aslında bir sürü mesaj vardı.

İlk olarak Olivia'dan bir tane, sonra Ben'den, ardından Aditi'den üç mesaj ve Matt'ten birkaç tane Ron Swanson GIF'i. Hangi mesajın kimden geldiğini anlamaya çalışmadan önce tüm mesajların gelmesine izin verdim. En azından arkadaşlarımın beni merak ettiğini biliyordum; gerçi tabii ki ederlerdi, onlar benim dostlarımdı. Ve şöyle bir göz gezdirince anladım ki Pru, onlara bu yolculuğa tek başıma çıktığımı söylemişti.

Scanned with CamScanner

Neden Anders bana burada telefonun çektiğini söylememişti?

Önce Pru'ya mesaj attım.

Hey, yaşıyorum! Seni endişelendirdiğim için üzgünüm. <3 VE TEBRİKLER!!! İkiniz adına o kadar, o kadar mutluyum ki! Tüm detayları duymak için sabırsızlanıyorum.

Mesajı gönderdim ve cevabını beklerken çeşmeye doğru yürüdüm. Bu unutulmuş avlu akşamüstü çok huzurlu görünüyordu. Ağaçların gölgeleri uzamış, her şeyi altın tonlarına boyuyordu. Uyanan ateşböceklerinin titrek ışıkları, uzun çimenlerin üzerinde parlıyordu.

Ve eğer Anders, Bea kasabadan gittikten sonra, yani serinin son kitabından sonra buraya geldiyse, bu avlu da onunla ortaya çıkmıştı; bu ikisi kesinlikle bağlantılı olmalıydı, değil mi? Akşamsefasının içinde yarı gömülü heykeller şimdi daha bir önemli gelmeye başlamıştı. Hepsi Anders'ın heykelleri miydi? Sarmaşıkları kaldırdığımda bazı yüzler bana yabancı geldi. Tekrar tekrar yapılmış, hepsi birbirinden küçük farklılıklar taşıyan ve sonra bir kenara atılmış heykellerdi. Sanki hiçbir zaman tam olarak doğru olmamış gibiydiler. Bazılarının avuçlarında ya da kulaklarının arkasında kazınmış isimler vardı ama sadece bir tanesini okuyabildim.

A. S.

Bu baş harfler. Anders'ın satranç kulübü tişörtündeki harflerle aynıydı. A, onun adıydı. Anderson. S ise... Smith mi? Hayır. Rachel Flowers asla bu kadar basit bir isim seçmezdi.

Yarı gömülü bir Anders heykelinin sert yüz hatlarını izlerken, telefonum bir anda yüksek sesle çaldı. Aniden irkildim ve düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerimi ekrana çevirdim. Kitap kulübü grubuydu. Janelle mesaj atmıştı.

Bana bir içki borçlusun. Ömrümden on yıl gitti, haberin var mı?!

Matt hemen ardından yazdı.

ÖLDÜN SANDIK.

Scanned with CamScanner

Aditi, tartışmaya oldukça ürkütücü bir detay ekledi: **Gerçek bir suç hikâyesi okudum. YAĞ VARİLLERİNDE CESETLER bulmuşlar. New Hampshire'da ama orası sana yakın sayılmaz mı??**

İstemeden gülümsedim çünkü Olivia, Aditi'ye coğrafya konusunda nutuk çekmeye başlamıştı. Bu sırada Janelle haberi alıp almadığımı sordu.

Aldım!! diye mesaj attım. **Onun için çok mutluyum!**

ARTIK. ZAMANI. GELMİŞTİ, diye yanıtladı Janelle. **Ve sen iyi misin? Pru bahsetti... KULÜBEDE MİSİN?"**

Hayır, dedim dürüstçe. Ama hikâyenin geri kalanını anlatmak biraz fazla garip kaçacaktı. O yüzden sadece bir kısmını söyledim: **Arabam küçük bir kasabada bozuldu ve tamir edilmesini bekliyordum, o kadar.**

Tatlı bir kasaba mı?? diye sordu Olivia.

Sonra Benji, her zamanki nazik ve düşünceli hâliyle mesaj attı. **Kasabanın adı ne? Seni almamı ister misin?**

Tabii ya, sonuçta New York'ta yaşıyordu ve buraya ulaşması çok da zor olmazdı. Yüzümü buruşturdum. **Hayır,** diye yazdım. **Ve adını hatırlamıyorum bile ama iyiyim! Buradaki kitabevinin sahibi bana dükkânın üst katındaki çatı katını kiraladı. Kulübeye vardığımda size mesaj atarım. Siz olmadan aynı olmayacak. <3**

Gelecek yıl, diye söz verdi Janelle. Ve bu fikir hoşuma gitti.

Çeşmeye yaslandım, başımı arkaya yatırıp yıldızlara baktım. Gökyüzü yavaş yavaş koyulaşan yağmur bulutlarıyla dolmaya başlamıştı ama bu artık alıştığım bir manzaraydı. Muhtemelen akşam yağmurları yaklaşmaya başlıyordu. Yağmur başlamadan önce ayrılmam gerektiğini biliyordum. Çantamı açtım, telefonumu ön cebe koyarken fark ettim ki kitabın sırtında yeniden bir başlık belirmişti.

DAFFODIL DAYDREAMS

Yüreğim hopladı. Telaşla kitabı çıkardım. Kapağı da geri gel-

Scanned with CamScanner

mişti, artık bulanık değildi. Ve sayfalarını açtığımda tüm kelimeler yerli yerindeydi. Köşeleri kıvrılmış sayfalar, kahve lekeleri, hepsi oradaydı. Sayfaları hızla çevirdim ve çıkan ses ruhumu mutlulukla doldurdu, ta ki gözlerim ithaf sayfasına gelene kadar.

A. S. için.

Gök gürüldedi ve bir yağmur damlası yanağıma düştü, ardından bir başkası burnuma. Eloraton'a gelmeden önce, Anders bana burada her günün birbirinin aynısı olduğunu söylemişti. Öğlen 12'de fırtına kopardı, sonra bir tane de öğleden sonra. Gail hamburgerlerini hep yakardı. Şekerleme hep tatlıydı ve pansiyon hep tadilattaydı.

Sanki yazar hikâyeyi yarıda bırakmış gibi.

Çünkü gerçekten de bırakmıştı. Ve başka kim, bu kasabayı böylesine korumak isterdi ki?

Anders'ın, fark etmediklerini düşündüğünde kasabalılara bakışları, onların hakkında her şeyi bilmesi, Lily'ye karşı sabrı. Yalnızca son kitaptan sonra buraya gelmesi ve kasabada geçmişinin ya da köklerinin olmamasına rağmen yine de buraya ait gibi hissetmesi. Kasabaya gelmesi ve burayı hiç terk etmemesi -hem de hiç- kız kardeşi onu çağırmasına rağmen. Yazar hakkında yaptığı küçük yorumlar, kitaplarımı açtığında imzasını gördüğündeki bakış, başka bir hayaleti bulmuş gibi.

Gerçek hep oradaydı, gözümün önündeydi ama ben *görememiştim.*

Avludan koşarak çıktım, kalbim çarpıyordu. Bu O olamazdı, *olamazdı.* Bana söylerdi, değil mi?

Spor ayakkabım kaldırıma takıldı ve tökezledim. Yağmur kasabanın üzerine çökmeye başlamıştı. Birkaç gündür öğlen yağmur yağmamıştı. Her şey hareketlenmeye başladığından beri. Eloraton'u yanlışlıkla mükemmel zaman kapsülünün içinde dürtmemden beri.

Şimdi neden her şeyin aynı kalmasını istediğini anlıyordum.

Neden dalgalar yaratmamı istemediğini.

Scanned with CamScanner

Her şey onun bıraktığı gibi duruyordu. Hâlâ kendi küçük bahçesindeki hâliyle mükemmeldi.

Sonra ben gelmiştim ve yardım ettiğimi zannederek her şeyi mahvetmiştim ve en kötüsü de onu *anlıyordum*. Çünkü ben de aynısını yapıyordum. Gelinliğim hâlâ dolabımda asılıydı, düğün ayakkabılarım hâlâ kutusundaydı. Davetli listem hâlâ telefonumdaydı, iç çamaşırı çekmecemde düğün davetiyemi saklıyordum ki her şey Liam'ın beni terk ettiğinde olduğu gibi kalacaktı. Yani ben hâlâ mutluyken olduğu gibi.

Anders, kasabaya ilk geldiğimden beri her öğleden sonra olduğu gibi tezgâhta duruyordu. Başını eline yaslamış, bir aşk romanı okuyordu. Öylesine buraya aitmiş gibi görünüyordu ki günlerce beni kandırmıştı. Rachel'ın onu yazdığı için buraya aitmiş gibi gözüktüğünü düşünmüştüm.

Ama yanılmıştım.

Nişanlısıyla ayrılmamıştı, nişanlısı... o...

Kapının üzerindeki zil çaldı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ben... Gittiğini sanmıştım."

"Fark ettim de," dedim nefes nefese. Kitabevinin soğukluğu ıslak kıyafetlerimle birleşince titremeye başlamıştım. "Sana hiçbir zaman soyadını sormadım."

O an o yeşil gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi. Elindeki kitabı yavaşça kapattı ve doğruldu. "Ah," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Sinclair," derken sanki bunun büyüyü bozacağını biliyordu. Sonra gerçeği açıklamaya hazırlanıyormuş gibi ellerini yumruk yaptı. "Anderson Sinclair."

Zaten biliyordum ama onun ağzından duymak her şeyi gerçek kıldı. Onun kasabadaki rolünü hiçbir şekilde çözememiştim çünkü o herhangi biri değildi; o Rachel'ın gerçek hayat hikâyesindendi. Onun hayatının bir parçasıydı, mutlu sonunun bir parçası, kısa kesilmiş olsa da.

"Sen... Rachel Flowers'ın bütün kitaplarını adadığı kişisin. O senin nişanlındı."

"Öyleydi," dedi. "Bir zamanlar."

Scanned with CamScanner

32

Son Taslak

"NEDEN BANA SÖYLEMEDİN?" DİYE SORDUM.

Anders ensesini kaşıdı. "Çünkü..." Sonra sessizleşti, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi elindeki kitaba bakıyordu. "Bana sadece nişanlısı ölmüş biri gibi bakmamanı sevdim. Sen *beni* gördün."

Ama bu doğru değildi. Hiç değildi. Onu inceledim, acaba başka neler saklıyordu, neleri anlatmamıştı merak ettim. Yağmur yanaklarımdan süzülüp elbiselerimden damlıyordu. Buraya ilk geldiğim geceki gibi görünüyor olmalıydım, fırtınadan içeri kaçmış sırılsıklam bir kedi gibi. Eğer kendimi bu kadar kandırılmış hissetmeseydim, belki şairane bile olabilirdi. Mükemmel bir döngü. "Sadece gösterdiğin taraflarını biliyorum," dedim, başımı sallayarak. "Gitmeliyim—"

"En sevdiğim renk mavi," diye patladı.

"*Ne*?"

"En sevdiğim hayvan ornitorenk. Hayatımda sadece bir kez ata bindim ve beni üzerinden attı, bunu kanıtlamak için tam burada bir iz var." Üstdudağındaki yarayı işaret etti. "Lisansımı NYU'da yaptım, yüksek lisansı Kolombiya'da. Ailemden olabildiğince uzak olmak istiyordum."

Scanned with CamScanner

"Bunlar sadece gerçekler," dedim. "Bunları *Google*'da araştırarak da öğrenebilirim."

Yalvarırcasına sordu. "Peki, ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi. Ama bu çok tehlikeliydi çünkü buradan ayrılıyordum. Ve onu ne kadar çok tanırsam, bırakmak o kadar zor olacaktı. Ama... elimdeki kitaba baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Bana ondan bahseder misin?" diye sordum, içimdeki merak duygusu mantığımı bastırıyordu. Ne kadar az bilirsem, o kadar iyi olacaktı ama hayaletini düşüncelerimden silemiyordum. "Yani... onu biliyorum ama aslında tanımıyorum."

Başını salladı, okuduğu aşk romanını kapattı. "Çocukken komşuyduk. Aynı ortaokula, aynı liseye gittik. Balodan iki hafta önce çıkmaya başladık. Benim gibi sivilceli, sıska bir çocuğun teklifini kabul edeceğini hayal bile edemezdim," diye başladı. Ondan büyük bir saygıyla bahsediyordu. Sanki onu hatırlamak için onun sözlerini de hatırlaması gerekiyormuş gibi. "Sadece yanında olmak bile beni daha iyi bir insan gibi hissettirirdi. Öfkelendiğinde kaşlarının arasında küçük bir çizgi olurdu, ayakları gıdıklanırdı ve her baba şakasına kahkahalarla gülerdi." Dudaklarının kıyısında ufak bir gülümseme belirdi. Ama sanırım bunu fark etmedi bile, anılarının içinde fazlasıyla kaybolmuştu.

O yarım kalmış gülümsemesini inceledim. Hem acı hem tatlıydı. Özlem doluydu. "Onu özlüyorsun."

Ve onu özlemeyi asla bırakmayacaktı çünkü kayıp dediğin şey buydu, kendinden bir parçanın kopması ve asla geri gelmemesiydi. Bazıları o boşluğu işle doldururdu. Benim gibilerse hikâyelerle. Herkes elinden gelen en uygun parçayı oraya yerleştirmeye çalışırdı.

"Elbette özlüyorum. Bazen burada, kendimi onun da hâlâ burada olduğuna inandırabiliyorum," dedikten sonra başını iki yana salladı. Ne diyeceğini bulamıyordu. "Ama bunların hiçbiri bir bahane değil ve özür dilerim."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Sanırım anlıyorum. Sen sadece onun hikâyesinde yaşamak istedin."

Scanned with CamScanner

"Onunla yeni bir hikâye yazmanın en iyi alternatifi, değil mi?" diye sordu. Cümlesinin sonunda sesinin çatlaması içimi paramparça etti. Ona uzanmak için hamle yaptım ama o çoktan tezgâhtan kalkmıştı. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Bunu daha önce göstermem gerekirdi," dedi ve elini kaldırarak onu kitabevinin arkasına doğru takip etmemi işaret etti. Beni nereye götürdüğünden emin değildim, ta ki arka ofisin kapısını açıp elinde bir karton dosya ve havluyla içeri girene kadar. Kanepeye oturdum, havluyu omuzlarıma doladım, o da bana dosyayı uzattı. "İşte burada."

İçinde bilgisayar çıktıları vardı. Sayfalar kıvrılmış, yıpranmış ve işaretlenmişti.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne?"

Yanıma oturdu ve dosyayı açmamı işaret etti. "Bu Rachel'ın son kitabı. Ya da en azından yarısı."

Merakla dosyayı açtım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bunu beklemiyordum. Başlıkta **Maya Shah Kızı Kapıyor – Rachel Flowers,** yazıyordu. İlk sayfayı çevirdim.

Maya Shah asla ağlamazdı.

"Bu onun son hikâyesi mi?" diye sordum. Sesim sanki binlerce mil öteden geliyormuş gibiydi.

"Büyük bir kısmı," diye düzeltti. Hızla son sayfaya geçtim ve nedenini hemen anladım. Neredeyse tamamlanmış bir romandı; tamamlanmamış bir cümleyle biten bir hikâye.

Mutlu sona varmadan yarım bırakılmış bir aşk hikâyesi.

Sayfalara bakarken, Maya'nın bana söylediklerini hatırladım. Hapsolmuş hissettiğini, hiçbir şeyin ilerlemediğini, hiçbir şeyin değişmediğini. Ve sonra Lyssa'nın kendini kaybolmuş hissettiğini söylediğini. Demek ki Anders dışında bir tek onlar farkındaydı ve nedenini şimdi fark ediyordum. Çünkü bu, *onların* hikâyesiydi. Ve en kötü yerinde bırakılmıştı.

Tüm bu zaman boyunca yanılmıştım. Anders bu aşk hikâyesinin kahramanı değildi; Maya'ydı.

Scanned with CamScanner

"Rachel kitabı asla tamamlamadı," dedi Anders, benim sayfaları çevirişimi izleyerek. "Kasaba, çok uzun bir süre boyunca onun bıraktığı yerde, tam olarak o anki hâliyle donup kaldı. Orada..." Gözlerini kaçırdı ve dudaklarında acı tatlı bir buruşukluk belirdi. "*Beni* bıraktığı yerde. Sonra sen geldin ve her şey yeniden hareket etmeye başladı."

Kitabevi sessizdi. Sanki raflardaki kitaplar bile soluklarını tutmuş bizi dinliyordu.

"Her şeyi mahvettim," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi ve ellerimi avuçlarının içine aldı. Ben hâlâ kucağımdaki sayfalarda kaybolmuştum, yüzüne bakamıyordum. Parmaklarını sıkıca kavrayınca sonunda dikkatimi çekmeyi başardı. Gözleri nazikti, onu dinlememi istiyordu. "Eğer o sayfaları okursan, Ruby ve Jake'in zaten ayrılma noktasına geldiğini göreceksin. Gemma ve Thomas sıkılmaya başlamıştı. *Daffodil Inn*, neredeyse -*neredeyse*- açılmaya hazırdı. Maya ve Lyssa ise... Rachel'ın her zaman ruhun karanlık gecesi dediği yerde sıkışıp kalmıştı. Onları nasıl buradan çekip çıkaracağını bilmiyordu ve umutsuzluk içinde olduğunu hatırlıyorum. Her şeyi denedi ama hiçbiri istediği gibi olmuyordu." Dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki Rachel Flowers hakkında konuşmak onun için kolay değildi. Nişanlısı. En iyi arkadaşı. Onun her şeyi. "Ve sonra onun olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilemedim. Yaşamak istediğimi de sanmıyordum. Ve sonra kahkahasını, gülümsemesini hatırlamadığımı fark ettim. Onu, her geçen gün biraz daha kaybediyordum. Bu yüzden arabaya atladım ve kazanın olduğu yere geri döndüm." Sesi alçaldı. Sertçe yutkundu. "Neden yaptığımı bilmiyorum. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama onun yerine Eloraton'u buldum ve her şey *tam olarak* onun bıraktığı gibiydi. Her şey, tüm parçalarıyla. Silinmiş taslaklar, hiç yazılmamış fikirler bile—"

"Avlu," diye fısıldadım, gerçeği nihayet kavrayarak.

Başıyla onayladı. "Evet. Hepsi oradaydı ve ben sadece kısa

Scanned with CamScanner

bir süre kalabileceğimi düşündüm. Ama o kısa süre aylar oldu, sonra bir yıl, sonra iki. Her gün aynıydı. Hamburgerler her zaman hafif yanık, şekerlemeler tatlıydı ve öğlen yağmur yağardı. Bütün bunları, tıpkı bir saat gibi ezbere biliyordum."

Başparmakları nazikçe eklemlerimi okşadı. "Senin kasabaya geldiğin akşam, yağmura yakalanmamam gerektiğini biliyordum. Ama yine de yakalandım. Sanırım sırf farklılık olsun diye. Kendime bir şeylerin hâlâ değişebildiğini hatırlatmak için. Sonra sen geldin ve her şey değişmeye başladı."

"Böyle olmasını istemedim." Sesim titriyordu. *Bu* yüzden hiçbir şeyi bozmamamı istemişti. Çünkü bu kasaba, hayatının aşkının sevdiği her şeyin ta kendisiydi. Kucağımdaki karton dosyayı kapattım. Mideme bir yumruk yemiş gibiydim. "Gitmemi söylediğinde gitmeliydim. Ben—"

Bana doğru eğildi, ona ve yalnızca ona bakmamı istiyordu. "Beni dinlemiyorsun, Eileen."

"Tabii ki dinliyorum!" diye karşı çıktım ve ellerimi çekip kurtardım. "Sonunda seni gerçekten *dinlediğimi* düşünüyorum! Sen her şeyi olduğu gibi bırakmamı söyledin ama ben gidip—"

"Bu kasabayı hayata döndürdün," dedi çaresizce. "Onu tekrar harekete geçirdin."

"Ama bana yapmamamı söylemiştin!"

"Ve yanılmışım," diye kabullendi.

Söyledikleri dilimi bağladı. O... o *ne* dedi?

"Yanılmışım," diye tekrarladı ve dosyayı sehpanın üzerine bıraktı. Parmaklarını benimkilere geçirdi, sıkıca tuttu. "Eğer bu hikâye tamamlanırsa, her şeyin biteceğinden korktum -artık hikâyelerinin ve Rachel'ın bir daha hiç var olmayacağından- ama bu konuda da yanılmışım. Çünkü onun hikâyeleri senin içinde yaşıyor. Arkadaşlarında ve onu okuyan herkesin içinde. O gitti ama aslında hâlâ burada. Öldü ama hep yaşayacak. Ve işte hikâyelerin bu yanını unutmuştum. Bunu bana sen hatırlattın. Belki de bu, Rachel'ın planladığı son değil ama bundan pişman değilim."

Scanned with CamScanner

Boğazım düğümlendi. "Neden?"

"Çünkü bu aşk hikâyesinde," dedi, çenemi nazikçe ellerinin arasına alarak, yüzümü ona çevirdi. "Seninle tanıştım." Eğer kendime izin verirsem o nane yeşili gözlerinde kaybolabilirdim.

Kalbim tekledi. Bunu gerçekten kastetmiş miydi?

Başparmağı altdudağımın üzerinde gezindi ve o tüy kadar hafif dokunuş, şelalede ve daha sonra çatı katında geçirdiğimiz saatleri hatırlattı. Elleriyle neler yapabildiğini. "Çok uzun bir süre sadece *var oldum*. Olduğum yerde kaldım ve her şey de olduğu gibi kaldı. Tam da onun bizi bıraktığı gibi. Hayatım bir anıta dönüştü. Artık bana ait değildi."

Bu duyguyu biliyordum; çok fazla acı çektiğin için donup kalmak. Hiçbir şey değişmediğinde hayat daha kolay gelirdi ama bu sadece etrafındaki dünyaya karşı hissizleştiğin için olurdu.

"Ama sen bana her şeyin her zaman iyi olmak zorunda olmadığını defalarca ve defalarca kez hatırlattın fakat bazı günler her şey çok iyi olabilirdi. Hatta mükemmel. O kadar uzun süre arka planda kaybolmaya çalıştım ki, bunun nasıl hissettirdiğini unuttum."

Boğazım yeniden düğümlendi. "Bu?"

Parmaklarını aramızdaki boşluğa doğru uzattı. "*Bu*. Senin yanındayken," dedi omuzları gevşerken. Sonra tekrar yüzüme döndü; gözlerime, burnuma, dudaklarıma. Özellikle de dudaklarıma. "Tekrar biri olduğumu hissediyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarptı. "Kendi hayatının baş karakteri gibi mi?"

"Ya da sadece senin hayatında önemli biri," diye mırıldandı ve beklenmedik bir şekilde bana doğru eğildi. Ama ben de eğildim. Birbirlerinin çekim alanına düşen iki yıldız gibi—

Antreden Lily bağırdı. "Andie amca! Andie amca! *Arılar* hakkında kitapların var mı?"

Anders, bezgin bir iç çekişle başını salladı. "*Lily*..."

Bir yanım onun beni öpmediğine memnun olurken, diğer ya-

Scanned with CamScanner

nım Lily bu anı böldüğü için hayal kırıklığına uğramıştı. Anders, koltuktan doğrulurken büyü bozuldu ve ben derin bir nefes aldım. Rahatlama *mıydı* bu?

Kendimi öyle olduğuna inandırdım.

"Kurulanman lazım," dedi. "Ve dükkânımı su içinde bırakmayı kes."

Gülümsedim. "Ah, işte tanıdığım Anders geri döndü. Üstümü değiştirip yola koyulurum."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi? Yarın için başka bir partner bulmam gerekecek yani?"

Oturduğum yerde dikleştim. "Ben..."

"Tabii düğün için planın yoksa?"

Gitmem gereken bir kulübe, okumam gereken kitaplar ve arayıp özür dilemem gereken bir dostum vardı ama bunun yerine, "Planım yok," dedim.

"Aferin sana," diye karşılık verdi ve dükkânın önüne doğru yürüdü. "Geliyorum, Lily!" diye seslendi. Ve o gittikten sonra kendimi kanepeye bırakıp derin bir nefes aldım.

Sonra dışarı verdim.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Başım bulutların üzerinde gibiydi. Neden zihnim durmadan dönüp duruyordu? Neden gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu, dudaklarının dün gece beni öperken ne kadar yumuşak olduğunu hatırlatıyordu? Gülüşünü? Her şeyini? Ve neden veda etme fikri içimi acıtıyordu?

Ve o an gerçek, tüm ağırlığıyla üzerime çöktü.

İstemeden, tamamen ve geri dönülemez bir şekilde gerçek birine âşık oluyordum.

Scanned with CamScanner

33

Tüm Yollar

Junie ve Will ertesi gece, kusursuz bir yaz akşamında evlendiler. Tüm günümüzü *Daffodil Inn*'i koyu morlar, güneş sarıları, turkuaz maviler ve adaçayı yeşilleriyle süsleyerek geçirmiştik. Ara sıra Anders, odanın diğer ucundan bana kaçamak bakışlar atıyordu ya da koridorda omuzlarımız birbirine değiyordu, parmak uçlarımız hafifçe dokunuyordu ve her seferinde içimde bir ürperti hissediyordum. Onu öpmeyi, ona dokunmayı, *onunla* olmayı düşündükçe, göğsüm öyle sıkı bir düğüm oluyordu ki neredeyse nefes alamıyordum.

Yeniden âşık olmak istemiyordum çünkü ya her şey kötüye giderse? Ya Anders, bende fark edemediğim bir kusur bulur ve tıpkı Liam gibi daha iyisini hak ettiğine karar verirse? Ama ya benimle gelirse? Ya her şey *güzel* olursa? Bunu da kaldırabileceğimden emin değildim. Bunun sadece kaygılarımın bir oyunu olduğunu biliyordum yine de kafamda bana aksini söyleyecek kimse yoktu.

Korkuyordum. Aşka *ihtiyacım* yoktu.

Ama ah, nasıl da *istiyordum*.

Gemma'dan çiçek desenli bir elbise, Ruby'den ise biraz büyük gelen bir çift topuklu ödünç aldım ve hâlâ dolabımda asılı duran gelinliğimi, kutusunda duran düğün ayakkabılarımı düşündüm.

Scanned with CamScanner

O hayat, şu an yaşadığımdan ne kadar da farklı olurdu. O kişi ben olmazdım. Kendimi tanıyamazdım bile. Ama derinlerde bir yerde, şu an olduğum kişinin gerçekten ben olduğuna inanıyordum. Kalp kırıklıklarıyla ve umutla şekillenmiş, iç içe geçmiş bu hâlimin. Ve bu hâlimi seviyordum.

Bu hâlimi çok seviyordum.

Tören neşeliydi, coşkuluydu ve Will'in Junie'yi ilk kez gördüğü anı asla unutamayacaktım; Junie merdivenlerden ağır ağır inerken, iki yanında en yakın arkadaşlarıyla süzülüyordu. Dize kadar inen zarif dantel elbisesi, uzun dantel kolları, parlak sarı nergislerden yapılmış çiçek tacı ve her zamanki o yıpranmış pembe Converse'leriyle.

Yeminlerini gözyaşları içinde ettiler, birbirlerini öptüler ve biz alkışlayıp tezahürat yaparken alınlarını birbirlerine yasladılar. Will ona nazikçe fısıldadı, bu Junie'yi gülümsetti ve kalbim sızladı çünkü ne dediğini bilmek istiyordum. Junie'nin ne yanıt verdiğini bilmek istiyordum. Keşke bu an, Rachel Flowers'ın kelimeleriyle anlatılmış olsaydı ve ben de çiçekli koltuğumda otururken, Pru da karşımdayken o satırları okuyabilseydim.

Keşke onun yorumlarını duyabilseydim, keşke ona son bir kez daha peçete uzatabilseydim. Ve keşke sabaha kadar oturup bu hikâyenin tatlı tesadülerini, zarif cümlelerini, mutlu sonunu konuşabilseydik.

Pru mutlaka iç çekerdi, hem huzurlu hem de özlem dolu olurdu. Sonra, "Ah, ne kadar klişe," der ama her kelimesine bayılırdı.

Arkamda Jake'in Ruby'ye bir şeyler fısıldadığını duydum ve omzumun üzerinden bakınca onların sessizce arka kapıdan bahçeye çıktıklarını gördüm. Ne konuştuklarını bilemiyordum ama Jake, Ruby'nin parmaklarını nazikçe öperken Ruby gülümsüyordu. Dudak okumakta iyi değildim ama onun dudaklarını okuyabiliyordum.

"Sen," dedi ona. "Neresi olursa olsun, ne olursa olsun, seninle olsun."

Scanned with CamScanner

Ruby onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Öyleyse hadi, siktir olup gidelim, bebeğim," diye karşılık verdi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Yemek masasından bir kadeh şampanya aldım. Etrafımda hikâyeler sonlarına ulaşıyor, döngüler bitiyor, noktalar konuyor, sevgiyle okunmuş bir kitabın son sayfası usulca kapanıyordu.

Meğer hikâyenin bana hiç de ihtiyacı yokmuş. Sadece birine, herhangi birine sayfayı çevirmek için ihtiyaç varmış.

Salonun bir köşesinde Frank, yanakları kızarmış ve kahkahalar içinde Gail'le sohbet ediyordu. Gemma, Lily'yi ayaklarının üzerine çıkartmış dans ediyordu. Hava parlaktı, herkes seviliyordu.

Anders'ı burada kalmak istediği için suçlayamazdım.

Başka bir hayatta, kendimi Eloraton'da bağımsız bir kitabevinin çatı katında yaşayan, büyük Amerikan romanını arayan, sıradışı bir edebiyat profesörü olarak yazabilirdim. Başka biri gibi olmam gerekmezdi. Başkalarının hikâyelerini doldurup onları daha az boş hissettiren, birkaç sıfat ve bir isimle tanımlanan biri olmak yeterli olabilirdi. Güzel bir hayat olurdu. Ama ben biraz daha fazlasını istiyordum.

Anders sessizce yanıma sokuldu ve elini uzattı. "Bayan Merriweather, benimle dans eder misiniz?"

Göğsüm sıkıştı, kendime sadece bu anın tadını çıkarmam gerektiğini söyledim. "Bay Sinclair," diye karşılık verdim, elimi avucuna yerleştirerek. "Hiç sormayacaksınız sanmıştım."

Beni salona götürdü ve yanak yanağa yavaşça dans ettik. Gözlerimi kapattım, her bir detayı zihnime kazımaya çalıştım. Yeni tıraş olmuş yüzünün tenime değmesini, tıraş losyonunun kokusunu, açık renkli saçlarının yumuşak dalgalarını. Sonunda dans ederek verandaya çıktık. O içerideki müziği mırıldanmaya başladı ve sonunda tanıdım.

Bu sığırcıkların melodisiydi.

"Come on, Eileen."

Scanned with CamScanner

Ona daha da sıkı sarıldım. "Sanırım," diye fısıldadım. "Sana âşık oluyorum."

Bir dans adımını bile kaçırmadan, sanki zaten biliyormuş gibi cevap verdi. "Ben kitaplardan fırlamış bir âşık değilim, biliyorsun. Gerçeğim."

"Biliyorum," diye onayladım. Yanak yanağa dans ederken, tıraş losyonunun kokusunu içime çektim, teninin sıcaklığını hissettim ve fark ettim ki, dans ederken nefesimiz bile uyum içindeydi. "Ve bence sen, bir kalp kırıklığını göze almaya değersin."

Ne kadar acı verecek olursa olsun.

Dans sona erdiğinde geri çekildik. "*Hadi, Eileen,*" dedi, sığırcıkların melodisini taklit ederek. "Bizi fark etmezler bile. Sana göstermek istediğim bir yer var."

Sonra elimden tutarak beni bahçeye çekti. Gece serin ve karanlıktı, ateşböcekleri gül çalılarından ortancalara, ardından bahçeyi çevreleyen meşelere doğru süzülüyordu. Sarmaşıkların ördüğü kemerli geçitten geçip gölgelere karışan avluya vardık.

Nerede olduğumuzu biliyordum. Yarım kalmış heykellerin ve eksik bırakılmış düşüncelerin çerçevelediği, unutulmuş yer. Artık Anders'ı yüzünü taşıyan heykellerle kıyaslayabildiğim için onların eksik kalan yanlarını görebiliyordum. Eloraton'da zaten var olan parçaları, yazarın başka karakterlere verdiği parçaları. Mezar taşları, masaüstünde kaydedilmiş ya da sonsuza dek silinmiş taslaklardı. Belki de **THISDRAFTSUCKS_V4_FINAL.docx** nihayetinde bir şeye dönüşmüştü.

"Eh, pek de sürpriz sayılmaz," diye devam etti, yüzünü bana dönerek geri geri yürüyordu. Kaşını kaldırdı. "Sanırım burayı zaten biliyorsun."

"Hiç de gizemli biri sayılmazsın," dedim alayla.

"Sen de öyle."

Gülümsedim. "Öyleyse tam bir ikiliyiz. Peki, ben gittiğimde sen ne yapacaksın?" Şaka yapıyordum ama yüzü birden ciddileşti.

Scanned with CamScanner

"Sanırım..." diye başladı, çeşmenin kenarına oturarak. Uzakta, ara sokaktan görünen pansiyonun pencereleri ışıl ışıl yanıyor, oradan hayat dolu kahkahalar yükseliyordu. "Sanırım ben de gideceğim. Senin için arabamı feda ettiğime göre, benim için de arabanda bir yer var mı?"

Kalbim boğazıma zıpladı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Sanırım bir kitabın içinde yeterince vakit geçirdim."

"Ama gittiğinde, ya geri dönemezsen?"

"Biliyorum. Buraya ilk geldiğimde bu düşünce beni çok korkuturdu. Ama her şey devam ediyor. Ve ben de devam etmek istiyorum. Aynı sayfayı her gün yaşamaktan yoruldum. Artık yeni bir şey istiyorum. Bence Rachel da benim için bunu isterdi. Burada bu kadar uzun süre kaldım çünkü..." Sözlerini tarttı, en doğrusunu bulmaya çalışıyordu. "Eğer burada yeterince uzun süre kalırsam, onun beni kitaplarına yazdığı yeri bulurum sanıyordum. Bana benzeyen bir karakterle karşılaşırım ve onun beni ne kadar sevdiğini son bir kez daha hissederim. Burada birçok arkadaşımız var, en azından onlardan bir parça var. Ama..." Kaşlarını çattı, sanki içinde yükselen güçlü bir hissi tutmaya çalışıyor ama ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. "Ama ben sadece buradaki unutulmuş fikirlerin mezarlığında varım, kasabanın içinde bile yokum. Rachel, sevdiği her şeyi bu kitaplara koydu, Fransız tostundan sığırcıklara kadar ama ben burada yokum."

Bu beni şaşkına çevirdi. Rachel'ın onu kasabaya koymaması değil, Anders'ın gerçeği görememesi.

Ona uzandım ve elini tuttum. "Ama buradasın."

Şaşkınlıkla kaşları çatıldı.

Elimi uzatıp yanağını avuçladım. "Bu kasabanın her yerindesin," dedim. "Jake'in inatçılığında, gülümsemesinde, Thomas'ın dehasında ve yürüyüşünde; sanki her zaman bir yere geç kalıyormuş gibi uzun ve kıvrak adımlarında. Will'in adanmışlığında, gözlerindeki sevgide, dudağındaki o incecik yara izinde."

Scanned with CamScanner

Parmak uçlarımla incecik yarayı takip ettim. "Ve eminim ki, Rachel'a Will'in Junie'ye baktığı gibi baktın ve Anders -*Anders*- bu öyle bir bakış ki dağları bile yerinden oynatır. Hayatının tamamını yarım kalmış bir hikâyede yaşamaya adamış birinin bakışı bu. O seni her şeye yazdı. Sen bunu göremiyorsun çünkü çok yakınsın. Ama inan bana, seni sevdi. Seni öyle çok sevdi ki."

Yemyeşil gözleri gözyaşlarıyla doldu. "Hiç fark etmemiştim..." Elini yanağındaki elimin üstüne koyarak sıkıca kavradı ve avucuma bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye fısıldadım.

Ve biliyordum ki Rachel da buradaydı. O ilk vefat ettiğinde, yarım bıraktığı hikâyenin ne olacağını merak etmiştim. O gidince, hikâyesi de onunla birlikte mi yok olacaktı? Unutulup gidecek miydi? Ama artık biliyordum ki, bir gün Eloraton'dan ayrılıp Charm Köprüsü'nden geçtiğimde, bir daha asla geri dönmeyecektim. Bundan emindim ama bu, hikâyenin burada sona ereceği anlamına gelmiyordu. Çünkü onu yaşatan bizdik -onun romanlarını okuyarak, hikâyelerinin devamını hayal ederek- ve onun hikâyesi yaşadıkça, o da yaşamaya devam ediyordu. Küçük ama güçlü şekillerde.

Rachel, küçük şekillerde hep burada kalacaktı.

Hikâye ilerlemeye devam etse bile.

Anders eğildi ve beni öptü. Dudaklarında gözyaşlarının hafif tuzlu tadı vardı, düğünden kalan şampanyayla karışmıştı. Tatlı ve hüzünlü bir tat. Ama aynı zamanda umut doluydu. Geri çekildim. O da hissediyordu. Bir şeyin başladığını, bir hikâyenin, eğer izin verirsek.

"Sence gittiğimizi fark etmişler midir?" diye sordum.

"Belki. Ama sonuçta *benim* müzik seçimlerim şahane. Duyuyor musun?" Başını yana eğdi.

"Neyi du—"

"Şşş," diye mırıldandı, parmağını dudaklarıma hafifçe bastırarak. "Biri geliyor."

Scanned with CamScanner

"Maya?"

Bunun üzerine, Anders elimi tuttu ve beni sık çalıların ardına çekti. İçeride, yüzleri sarmaşıklarla kaplanmış bir çift sıkıca birbirine sarılmıştı. Yaprakları hafifçe aralarken Maya ve Lyssa'nın kemerin altından geçip avluya geldiğini gördük. Fısıldaşıyor, gülüşüyorlardı ve Lyssa'nın yüzünde daha önce hiç fark etmediğim bir rahatlık vardı.

"Bunca zaman seni beklettiğim için üzgünüm," dedi Lyssa, Maya'nın ellerini tutup parmaklarını birbirine kenetleyerek.

"Ne değişti?" diye sordu Maya.

"Biri bana aşkın risk almaya değdiğini söyledi. Yanlış bir seçim bile olsa."

Maya'nın ay ışığında parlayan yüzünde hafif bir kırgınlık belirdi. "Benimle olmaktan pişman olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı Lyssa ve ona doğru bir adım attı; yıllardır sevdiği ama bunu kabullenmeye asla cesaret edemediği kıza. "Asıl pişman olacağım şey, bunu hiç yapmamış olmak."

Sonra unutulmuş avluda Maya Shah'ı öptü. Yaz gecesi, nemli ve serin havasıyla devam etti. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Ateşböcekleri fazla uzamış otların ucunda yanıyor, rüzgâr ağaçların arasında süzülürken hışırtılı bir sayfanın çevrilmesi gibi yankılanıyordu.

Rachel'ın ilk kitaptan beri işlediği hikâye, sonunda tamamlanmıştı ve üstelik benim müdahalem olmadan.

Çünkü bazen bazı şeyler kendiliğinden olurdu. Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi olurdu.

Anders bana bakıp gülümsedi, ben de ona karşılık verdim. Yumruklarımızı hafifçe tokuşturduk.

Gerçek bir mutlu son.

"Sessizce sıvışalım mı?" diye dudaklarını oynattı.

Başımla onayladım.

Anders kendi büstlerinden birine takılıp düşmek üzereyken neredeyse yakalanıyorduk. Ama Lyssa bunun bir keseli sıçan ol-

Scanned with CamScanner

duğunu söyledi ve Maya'yı bir kez daha öptü. Biz de bahçeden hızla uzaklaşıp verandaya çıktık. Pansiyonun ön cephesi, altın rengi ışıklarla parlıyordu. Anders'ın parmakları benimkilere kenetlenmişti ve bu, o kadar doğal hissettiriyordu ki.

Sanki kadermiş gibi.

"Ön koltuğu isteyen başka biri oldu mu mu?" diye şakayla sordu.

Bir an düşündüm. "Muhtemelen şarap kutusuyla kapışman gerekecek..." Ama sözümü bitiremeden gözüm bir şeye takıldı. Pansiyonun ön kapısında, uzun boylu, ince yapılı, kıvırcık koyu saçlı bir kadın duruyordu. Onu, Anders'den bir saniye önce gördüm. Ve o fark ettiğinde, sanki bir hayalet görmüş gibi yüzü soldu

Çünkü Beatrice Everly bahçe kapısında duruyordu. Eve dönmüştü.

Scanned with CamScanner

34

Rachel Flowers

HİÇBİR ŞEYE ZAMANINDA YETİŞEMEZDİM.

Okul? Hep biraz gecikirdim. Üniversite kulüpleri? Beni *en az* otuz dakika önceden çağırmazsanız asla tam vaktinde gelemezdim. Noel Arifesi? Yeni Yıl kutlamaları? Doktor randevuları? Annem gibi ben de takvimdeki planlara gülüp geçerdim. Ya çok erken gelirdim ya da çok geç. Hiçbir zaman ortası yoktu.

Ancak bir keresinde, tam vaktinde vardığım bir şey olmuştu. O da Pru ile birlikte Rachel Flowers ile tanıştığımız geceydi. Decatur'da küçük ve mütevazı bir kitabevinde düzenlenen bir etkinlik vardı. Kitabevinde neredeyse kitaplar kadar saksı bitkisi vardı ve az sayıdaki hayran kitlesi için birkaç sandalye sıralanmıştı.

Ancak kimse gelmemişti; Pru ve ben hariç.

Ön sıradaki yerlerimize oturduğumuzda etkinliğin iyi geçmeyeceğini anlamamız çok uzun sürmemişti. Pru ne olursa olsun daima en iyi yerleri kapmakta ısrar ederdi, bu yüzden arka sıralarda huzur içinde oturmak bana hiçbir zaman nasip olmayacaktı. Etkinlik saati yaklaştıkça etrafımızdaki boş sandalyeler de iyice göze batmaya başlamıştı. O sırada bazı müşteriler kitap almak için geldi, bazıları etkinliğin ne için olduğunu sordu. Bir aşk romanı yazarı ile ilgili olduğunu öğrendiklerinde çoğu kişi fikri eğlenceli bulup hiç oyalanmadan uzaklaştı.

Scanned with CamScanner

Ama ben katılımın bu kadar düşük olmasından endişelenmeye başlarken, Pru'nun keyfi yerindeydi. Seyirci sayısı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; ister on kişi olsun ister sadece bir. O, *Return to Sender* adlı kitabı göğsüne bastırmış, büyük bir heyecanla bekliyordu. Daha önce hiçbir yazarla tanışmamıştık, en azından gerçekten hayran olduğumuz biriyle. (Ne yazık ki mesleğim gereği hiç de sevmediğim yazarlarla tanışma şanssızlığını yaşamıştım ve bu oldukça talihsiz bir durumdu.)

"Soracak o kadar çok sorum var ki!" dedi Pru, sandalyesinde bir çocuk gibi kıpırdanarak. "Tam yüz tane! Sence en iyilerini seçip on soruluk bir liste mi yapmalıyım?"

Boş sandalyelere göz gezdirdim. "Bence en fazla bir ya da iki tanesini cevaplayacak vakti olacak."

Pru kıkırdadı.

"Onun için üzülüyorum," dedim. "Kimse gelmemiş."

"Evet ama *biz* buradayız."

"Sadece iki kişiyiz."

"Sıfırdan daha iyi," diye cevap verdi. Sonra aniden nefesi kesildi. "Ah, işte orada! Saçım nasıl gözüküyor?" diye sordu panikle. Ona gayet iyi göründüğünü söyledim, sonra hızla önüne döndü ve heyecanla beklemeye koyuldu. Uzun boylu, ince yapılı, koyu renk saçlı ve gözlüklü genç bir kadın ön taraftaki peluş koltuğa oturdu. Hafif bir tedirginlikle etrafına göz gezdirdi ve bize baktı, sadece bize. Hepimiz aynı yaşlardaydık. Eğer aynı kasabada yaşasaydık aynı okulda okumuş, aynı üniversite derslerine girmiş, pijama partileri yapıp birbirimizin tırnaklarını boyamış bile olabilirdik.

Onu karşımda görmek tuhaf bir histi çünkü fazlasıyla... normal görünüyordu. Bizim gibi. Bunun kulağa saçma geldiğini biliyordum; yazarlar, sanatçılar ve ünlüler de bizim gibiydi sonuçta ama yine de bu bir farkındalıktı. İşte burada, birbirimizin karşısında oturuyorduk; hepimiz insan, hepimiz kusurlu ve hepimiz *gerçek*.

Scanned with CamScanner

Bir o kadar gerçek olan bir şey daha vardı ki başka kimse gelmemişti, *hiç kimse*. Saat yediyi vurur vurmaz, sanki mümkün olduğunca az tanık olsuın diye herkes dükkânı terk etmiş gibiydi.

Rachel Flowers'ın arayan bakışları, arka köşede birine odaklandı ve o kişi kimse, ona güven vermiş olacak ki gülümsedi ve bizi selamladı.

"Sanırım bu gece sadece biz varız. Şey yapabilir miyim..." dedi ve köşedeki ikram masasına yöneldi. Orada, dükkân sahibinin çok daha fazla insan beklediği için açtığı bir şarap şişesi vardı. Rachel bardağını aldı, şişeyi kolunun altına sıkıştırdı ve bizim yanımıza gelip sert metal sandalyelerden birine oturdu.

"Böyle daha iyi," dedi, ardından boşta olan elini uzattı. "Ben Rachel. Alkol alır mısınız?" Ve sonra Pru'yla benim bardaklarımızı doldurdu. Bir buçuk saat boyunca, kitaplardan, hikâyelerden ve en sevdiğimiz yazarlardan konuştuk. Pru, hazırladığı tüm soruları unutmuştu ve onları ancak ertesi sabah, ucuz şarabın verdiği dayanılmaz baş ağrısına söylenirken hatırladı.

O geceyi düşündüğümde, zamanın ne kadar hızla akıp gittiğini hatırlıyordum. Öyle ki, bir adam Rachel'ın arkasından gelip omzuna nazikçe dokunduğunda şaşkına dönmüştüm. "Kitabevi yakında kapanıyor, Chel," demişti adam.

Muhtemelen Anders'tı ama ona dair anılarım oldukça silikti. O geceye dair en net hatırladığım şey ise Pru'nun kapıdan çıkıp park ettiğimiz yere giderken bile devam eden heyecanıydı. Neşeyle dolup taşıyordu, resmen titriyordu ve bu his bulaşıcıydı. Belki şaraptan öyle geliyordu bilmiyordum ama o gece çok serin, soğuk ve neredeyse mükemmeldi fakat hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Bu geceyi özel kılan şey, yalnızca favori yazarımızla bire bir sohbet etme şansı bulmamız değildi (tamam, belki *biraz* da öyleydi) ama akşam gerçekten güzeldi. Hem de gerçekten *güzel*.

Etkinlik sona erdiğinde Rachel Flowers'a katılımın bu kadar düşük olmasından dolayı üzgün olduğumu söyledim ama o sadece gülümsedi ve başını salladı.

Scanned with CamScanner

"Bu mükemmeldi. Herkesin en sevdiği yazar olmak için yazmıyorum. Bunu yazıyorum çünkü seviyorum." Sonra elini bana ve Pru'ya doğru kaldırdı. "Farkındayım, bu kulağa saçma bir Hallmark kartından fırlamış gibi geliyor ama bu sayede sizinle tanışabildim." Daha düşük bir sesle ekledi. "Aslında küçük etkinlikleri tercih ediyorum. Böylece kendimi aptal durumuna düşürme ihtimalim daha düşük oluyor."

Pru büyülenmiş gibi, "Çok havalısın! Bunu nasıl düşünebilirsin? Harikasın," dedi.

"Nişanlım aksini söylerdi. Görünüşe göre horluyormuşum."

Hemen, "Nerede o? Eğer karşıma çıkarsa, onunla hesaplaşacağım," dedim.

Rachel kahkahasını tutamayarak, "Onu uyaracağım." diye yanıtladı.

Bize teşekkür etti ve bir gün başka bir etkinlikte tekrar görüşmeyi umduğunu söyledi.

Tabii ki, bir yazarla birkaç saat geçirmiş olmamız onu çok iyi tanıdığımız anlamına gelmiyordu. Eminim ki Rachel Flowers, iş hayatındaki kimliğini ve özel hayatındaki kimliğini ayırıyordu, tıpkı çoğumuz gibi. Ben bile, en yakın arkadaşım dışında kimseye gerçek duygularımı açmazdım. Dünya karşısında korunmak için hepimizin bir maskesi vardı. Tek fark, bazı insanların bunu daha fazla kişinin önünde yapmak zorunda olmasıydı. Pru ve ben şanslıydık, beraberken içimiz dışımız hep bir olurdu. Dünyanın geri kalanı bunu anlamayabilirdi ama zaten bu onlar *için* değildi.

Pru, "Saçma bir şey sordum mu? Sinir bozucu muydum?" diye sordu ve tabii ki cevabım hayırdı. Kesinlikle değildi. "Umarım turunun geri kalan kısmı da harika geçer," dedi ve bir anda küfretti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Serinin sonuyla ilgili teorilerimi sormayı unuttum! O kahrolası keseli sıçanı bulup bulmadıklarını öğrenmem gerekiyor."

Scanned with CamScanner

Kurnazca gülümsedim. "Sanırım bekleyip görmen gerekiyor. Merak etme, son sayfayı önce okuyup sana söylerim."

Pru'nun nefesi kesildi. "Bunu yapmaya *cesaret edemezsin*, Eileen Marie Merriweather!"

"Ah, kesinlikle ederim."

Çünkü Pru ve ben birbirimizin zıttıydık ama aynı zamanda birbirimizin en yakın arkadaşıydık ve bazen hayattaki en zorlu anları atlatmak için ihtiyacın olan tek şey buydu.

O etkinlikten birkaç ay sonra, Rachel Flowers bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Alkollü bir sürücü, onun ve nişanlısının arabasına yandan çarpmıştı. Hayranları yas tuttu. Yayıncısına çiçekler gönderdiler. Sevdikleri kitapevlerinde anma törenleri düzenlediler.

Ve büyük bir üzüntü dalgasının ortasında, seri aniden popüler oldu. Herkes böylesine bir adamışlık uyandırabilen seriyi okumak istedi. En iyi arkadaşım, bunun yarısının yas tutmayı bilmeyen insanların yas tutanlara katılma isteği olduğunu ve diğer yarısının da tesadüf olduğunu düşündü.

İlk kitap *New York Times* çoksatanlar listesine girdi. Sonra ikinci. Üçüncü. Sonunda tüm seri. Rachel Flowers hayattayken hiç bu kadar büyük bir başarı yakalamamıştı. Ama öldüğünde?

Unutulmaz hâle geldi.

Ve bunda hem acı hem de tatlı bir gerçek vardı. Rachel Flowers'tan asla yeni kitaplar gelmeyecekti. Sadece onun yankıları kalacaktı.

Çünkü insanlar gitse bile hikâyeleri kalırdı. Hikâyeler hep vardı. Başka insanlar onun eserlerine tutunacak, onları büyütecek, onlardan yeni şeyler yaratacaktı. Çünkü hiçbir şey aynı kalmazdı. Hiçbir şey durmazdı. Hiçbir şey kalıcı değildi. Sanat, tıpkı aşk gibi, dostluk gibi, hayat gibi nefes alır ve büyürdü.

Hayat, tıpkı sanat gibi dönüştürücüydü.

Devam ederdi.

Ve onlar aracılığıyla biz de.

Scanned with CamScanner

35

Tek Çıkış Yolu

Ön kapıda duran kadın bizi fark etti ve el salladı. "Merhaba! Sanırım partiye biraz geç kaldım." Gülümseyişi sıcaktı, ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk vardı. Bir elinde bavul, omzunda da bir çanta taşıyordu. Kapıdan içeri girerken neredeyse ikisini birden yere düşürüyordu.

Anders hızla ona doğru ilerleyip çantasını almak istedi. "İzin verin, yardım edeyim..."

Kadın elini kaldırdı. "Ah, hayır, ben hallederim. Yine de teşekkür ederim." Çantasını tekrar omzuna oturttu, sonra Anders'a baştan aşağı baktı ve elini uzattı. "Ben Bea."

"Anders," diye cevap verdi elini sıkarken.

Bahçenin gölgesinde durup onları izledim. İçimde bir şey hem çiçek açıyor hem de soluyordu. Rachel Flowers bir röportajında, kendini nadiren kitap karakteri olarak yazdığını söylemişti. Farklı karakterler yaratmayı, farklı peruklar takıp değişik ayakkabılar giymeye benzetiyordu.

"Hiçbiri *ben* değilim," demişti bir keresinde, ona en çok benzeyen karakterin hangisi olduğu sorulduğunda. Ama sonra bir an duraksamış, düşünmüştü. "Ama illaki birini seçmem gerekseydi, Bea derdim ama sakın benden dikiş dikmemi istemeyin!" diye gülerek eklemişti. Yüzündeki ifade huzurlu bir tebessüme

Scanned with CamScanner

dönüşmüştü. "Eğer şu an yaşadığım hayatı yaşamıyor olsaydım, Bea'nin hayatını yaşamak isterdim. Ama ben bu hayatı fazlasıyla seviyorum."

Hikâyelerde bile birbirlerini bulmuşlardı.

Anders ve Bea, pansiyonun loş ve sıcak ışığında uzun bir süre bakıştılar, sanki daha önce bir rüyada karşılaşmış gibiydiler.

Bea gülümseyerek sordu: "Üzgünüm ama seni tanıyor muyum?"

"Ben... Sanmıyorum," dedi Anders, sesi biraz gergin çıkmıştı.

"Sadece çok tanıdık geldin," diye ekledi Bea, sonra bana döndü. "Merhaba."

"Merhaba," dedim el sallayarak. Göğsüm sıkışıyordu, nefes almakta zorlanıyordum. "Herkes içeride. Daha pastayı kesmediler."

"Harika! En sevdiğim kısım," dedi Bea. Anders'ın yanından dolanırken ona son bir bakış attı, ardından merdivenleri hızla tırmanıp ön kapıyı açtı. Birkaç saniye sonra, "Bea!" ve "Geldin sonunda!" diye içeriden neşeli çığlıklar geldi. Herkes ona sarılmak, onu karşılamak için ileri atıldı. Sanki uzun zamandır kayıp bir aile üyesi nihayet evine dönmüştü.

Gece uzun sürecekti. Burada kalıp olup biteni izleyebilirdim. Maya ve Lyssa'nın dans edip etmeyeceğini, Gail ile Frank'in şu meşhur sos savaşını nihayet çözüp çözmeyeceğini, Ruby ve Jake'in nereye kaybolduğunu ve Beatrice'in...

Boğazım düğümlendi.

Hayır. Bunu bilmek istemiyordum. Son sayfayı okumadan kitabı kapatmak gibi bir şey olsa da.

"Sanırım gitmeliyim," dedim o anda karar vererek.

Anders bana şaşkınlıkla baktı. "Nasıl bittiğini görmek istemiyor musun?"

"Hayır. Geliyor musun?" diye sordum.

Tereddüt etti. Açık kapıdan düğüne, Beatrice'e doğru bir kez daha baktı ve işte, ihtiyacım olan tek cevap buydu. Verebileceği tek cevap buydu.

Scanned with CamScanner

Ona her şeyin yolunda olduğunu ifade eden bir gülümseme verdim çünkü yolundaydı. Çünkü bu, kalbimin kırıldığı son seferden farklıydı. Bu adam nazikti ve üzgündü. Eğer geçmişinde bir mutlu son bulabilecekse, onu durdurmak bana düşmezdi. "Git ve onu al, kaplan," dedim.

Buna karşılık, alnıma veda gibi buruk bir öpücük kondurdu. "Beni aşk romanları bölümünde bul," diye fısıldadı.

Ve kalbimin kırılmasını bekledim.

Ama kırılmadı.

Belki de düşündüğümden daha güçlüydüm. Ya da belki de geride bıraktığım şey buna değiyordu. Çünkü önümde Pru vardı. Kitap kulübü vardı. Ve benim hikâyem vardı.

Bu gece mutlu sonla bitse de bitmese de öğrenmek için orada olmayacaktım. Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bazı hikâyelerde asıl önemli olan son değil, yolculuğun kendisiydi. Sonuçta bu bir aşk hikâyesiydi.

Ve aşk hikâyeleri, er ya da geç mutlu sonla biterdi.

Arkana bakma, diye hatırlattım kendime. Ruby'nin ayakkabılarını ön kapının yanına bıraktım ve kaldırımdan kitabevine doğru koşmaya başladım. Gemma'nın elbisesini çıkardım, Butterscotch'a veda ettim.

Gitme vakti gelmişti.

Tatlı Bezelye tam da Frank'in dün bıraktığı yerde duruyordu. Atlanta trafiğinde aldığım çizikleri bile onarmıştı. Söz verdiği gibi, torpido gözünde iki şişe *Frank's Hotties* vardı, yanında da küçük bir not duruyordu.

Bu yaşlı hanımla çalışmak harikaydı! Güvenli yolculuklar!

Notu torpido gözüne geri koydum, yolculuk çantamı yolcu koltuğa yerleştirdim ve direksiyona geçtim. Dikiz aynasını düzelttim. Anahtarı taktım.

Kontağı çevirdim.

Motor gürültülü bir homurtuyla canlandı.

Park yerinden çıktım ve Eloraton'dan girip çıkan tek yola yöneldim.

Scanned with CamScanner

Geriye bakmamaya çalıştım.

Kırmızı kaplı köprü yaklaşırken, aynayı çevirip kasabaya son bir kez bakmak istedim ama sonra vazgeçtim.

Köprüye vardım, üzerinden geçtim.

Ve yeni bir sayfa açtım.

Scanned with CamScanner

36

Gerçek Aşk

Çakıllı otoparka park ettim; önceki yıllarda burada beyaz Prius ve kiralık bir SUV olurdu ama bu yıl boştu. A tipi kulübe, ay ışığının gölgesinde karanlık ve sessizdi. Olağanüstü güzel bir evdi. Burayı yıllar önce Olivia keşfetmişti ve o günden beri hep burada kalıyorduk. Arka taraftaki verandada Catskills'in yemyeşil tepelerine bakan bir jakuzi vardı.

Motoru kapattım.

Derin bir nefes aldım.

Eloraton'un dışında her şey biraz daha farklı görünüyordu. Sesler biraz daha yüksek, renkler biraz daha canlıydı. Kasaba çoktan bir rüya gibi hissettirmeye başlamıştı, kafamda anlık sahneler beliriyor ama ilerlediğim her kilometrede bir şey daha kayboluyordu. Islak çimenlere düşen yağmurun kokusu. Sabahları yankılanan sığırcıkların cıvıltısı. O anıları, o anları zihnimde tutmaya çalıştıkça, güneşin tenime bıraktığı sıcaklığın yerine başka hisler geliyordu; eski kitapların kokusu, sayfaların hışırtısı ve parmaklarımın arasında kayıp giden kâğıtların dokusu.

Geriye kalan tek şey -sadece tek şey- Anders'tı.

Onun tadı, dokunuşu, kahkahasının o derin tınısı. Baştan beri haklıydım, değil mi? O, mutlu sonunu bulduğunda rüya gibi bir kahramana dönüşecekti.

Scanned with CamScanner

Ve ben de sonunda kendi mutlu sonumu bulacaktım.

Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim, bagajı açıp eşyalarımı aldım. Kitaplar yeniden canlıydı, kelimeler sayfalara geri dönmüştü. *Daffodil Daydreams*'i karıştırırken, Junie'nin adının ilk kez geçtiği sayfada durdum; küçük Eloraton kasabasında kendine yer edinip edinemeyeceğini merak ediyordu. Gülümsedim. Onu ve Will'i düğünlerinin loş ışığında, etraflarında onları seven bir kasabayla çevrili hâlde gözümün önüne getirdim. Ve düşündüm.

Bu güzel bir sondu. Ya da belki güzel bir başlangıç.

Her halükârda güzeldi.

O sırada bir kapının açıldığını duydum. Yanlış duymuş olmalıydım. Evet, yanlış olmalıydı çünkü burada kimse yoktu ve kulübeyi bir gün daha kiralamıştık. *Ayı mı*? diye düşündüm. Ama ayılar kapı açamazdı değil mi?

"Ve ben de artık hiç gelmeyeceksin sanmıştım," dedi tanıdık bir ses. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bagaj kapağını hızla kapattım. Ve işte oradaydı. Kulübenin kapısının eşiğinde, eski üniversite *sweatshirt*ü ve artık iyice yıpranmış pantolonuyla en iyi arkadaşım duruyordu. Kirli sarı saçları seyahatten yağlanmış hâlde dağınık bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Gözleri yorgundu, sanki uzun bir gece uçuşundan yeni gelmiş gibiydi.

Ve gerçekten öyleydi.

İnanamıyordum. Gözlerimi emin olmak için birkaç kez kırptım. "Pru? Ama... ama İzlanda'ya ne oldu?"

"Yerinde duruyor," dedi gülümseyerek. Elini kaldırdı ve parmağındaki nişan yüzüğünü gösterdi. "Ama eğer bu haftayı seninle geçirmezsem kendimi asla affetmezdim."

Ona doğru yürümeye başladım, o da hızla merdivenlerden indi. Buradaydı. Buradaydı. En iyi arkadaşım.

Birbirimize çarptık ve sıkıca sarıldık. O ağlamaya başladı, ben de onunla ağladım. Çünkü hiçbir şey kusursuz değildi, çünkü her son mutlu bitmezdi. Ama belki de önemli olan varacağımız yer değil, yolculuğun kendisiydi.

Scanned with CamScanner

Önemli olan buydu.

Pru ve kitap kulüpleriydi. Acı sosla maskelenmiş yanık hamburgerlerdi. Kimsenin uğramadığı yazar söyleşileriydi. Ucuz şaraptı. Son ses çalan şarkılardı. Yaz akşamları, camları açıp kır yollarında araba sürmekti. Nişan partileriydi. Şarap, jakuzi ve güzel kitaplardı.

Önemli olan son değildi.

O sona ulaşana kadar yazılmış her kelimeydi.

Scanned with CamScanner

37

Perde Kapanmadan Önce

Ertesi sabah eve dönerken Pru, hayatının en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyordu. Neyse ki, ben o deneyimi haftanın *başında* atlatmıştım ve sanırım bedenim artık ölü gibi hissetmeye bir ara vermem gerektiğine karar vermişti. Pru, bunun Liam'ın nişanı bozduğu gece kadar kötü olduğunu iddia etti ama bana sorarsanız, daha çok birkaç gün önceki kızlar gecesinden sonrası gibiydi. Eve vardığımızda, Pru sosyal medyada nişanlandığını duyurdu. Jasper'ın nasıl evlenme teklif ettiğini anlattı ve yüzüğünü gösterdi.

Bir buzdağının üzerinde, tam tahmin ettiğim gibi.

(Meğer, Pru New York'a uçarken, Jasper da Atlanta'ya dönmüş ve Marietta'daki minicik evlerinde, biz kasabaya varana kadar endişeli bir şekilde volta atmış.)

Kulübeden döndükten bir hafta sonra, Pru bana gerçekten iyi olup olmadığımı sordu. "Çünkü, biliyorsun," dedi, ne diyeceğini nasıl diyeceğini bilemeyerek. "Biz her zaman, her şeyi birlikte yapardık."

"Hâlâ yapıyoruz," diye cevap verdim. "Her yıl dönümünde, doğum gününde, yeni evinde, düğününde; ne olursa olsun hep senin yanında olacağım. Biz hâlâ birlikteyiz."

Başını yana eğdi. Tatlı Bezelye'nin arka tarafında oturuyor-

Scanned with CamScanner

duk, bagaj kapağı açıktı. Yerel açık hava sinemasının *"MERHABA YAZ!"* film maratonunda *Mamma Mia!'yı* izliyorduk. "Neler değişti?"

Ona anlatmak istedim, gerçekten istedim ama hikâyemin kulağa nasıl geleceğini biliyordum. Öte yandan ona yalan da söyleyemezdim. Liam'dan sonra içine düştüğüm boşluğu, kapağında Fabio'nun olduğu aşk romanlarının ve ikinci bir şansı hak etmeyen erkekler hakkında şarkılar söyleyen Stevie Nicks'in doldurduğunu söyleyemezdim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ o boşluğun içindeydim. Ama artık orada bir şeyler yeşertmeyi, büyütmeyi ve tırmanıp çıkabileceğim sarmaşıklar yetiştirmeyi öğreniyordum.

"Kitap kulübü kulübünde olmadığın hafta bir şey oldu," diye devam etti Pru. "Seni tanıyorum. Bana söylemediğin bir şeyler var."

"Bana inanacağını düşünmüyorum."

Kafası karışmıştı. Ekranda, adamlar bir iskele boyunca coşkuyla tekme savuruyordu. "Sana inanmadığım bir an oldu mu ki?"

Beni köşeye sıkıştırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu tekrar.

Her şey. Hiçbir şey.

Olduğum yerde kalmaktan sıkılmıştım, diye düşündüm. *Yeniden hayatımın baş karakteri olmak istiyordum.*

Ve içten içe, Eloraton'u hâlâ inanılmaz derecede özlüyordum. Bazen seriye geri dönüp sayfaları karıştırıyor, Junie'nin kasabaya tökezleyerek gelişine, Ruby'nin Jake'e âşık oluşuna, Gemma'nın Thomas'ı yıldızların altında öpmesine, Bea'nin şimdilik mutlu bir sonla günbatımına doğru sürüp gitmesine ve macerası bittiğinde eve dönüşüne bakıp gülümsüyordum. Bazen de sadece ithaf sayfasında durup uzun uzun bakıyordum.

A. S. için.

Anders'ın iyi olduğunu umuyordum.

Scanned with CamScanner

Mutlu sonunu bulduğunu umuyordum.

"Peki," dedim Pru'ya. "Ama seni uyardım. Arabamda bulduğun o acı sos kutularını hatırlıyor musun?"

"Evet. O kutuların şarap olması gerekiyordu. Bunun konuyla ne ilgisi var?" Bana doğru döndü ve sabırla bekledi. Bu filmi binlerce kez izlemiştik ve çevremizde bizi duyabilecek kimse yoktu. Bu yüzden arka koltuktaki Yeti'den iki tane daha soğuk şarap çıkarıp derin bir nefes aldım.

Ve ona var olmayan kasabayı anlattım.

Prudence başta bana inanmadı. Ya çoğunu hayal ettiğimi düşündü ya da *gerçek* yaşananlar kalbimi öylesine kırmıştı ki, beynim onun yerine başka bir versiyonunu uydurmuştu. En azından, Liam'dan sonra ilk kez başka biriyle randevuya çıkana kadar. Bir buçuk ay sonrasıydı, güz döneminin başlarıydı. Adam yakışıklıydı ve benimle aynı bölümde edebiyat dersi veriyordu ama daireme geldi ve kitaplığımı görür görmez kahkaha attı.

"Misafirler geldiğinde onları ters çeviriyorsun, değil mi?" dedi, göz ucuyla kitaplıktaki ateşli sarılmaların ve tutkulu kadınların süslediği kapaklara bakarak. Raflardan birinden bir kitap çekti; nostaljik görünümlü, klişe bir aşk romanı kapağı, Jason Baca'nın başrolünde olduğu ve neredeyse kadının boynunu yalayacak kadar yaklaştığı bir sahneydi. "Bu Fabio tam olarak Chuck Palahniuk değil."

"O Fabio değil."

"Üzgünüm, hepsi birbirine benziyor."

İç çektim. "Ne yazık."

"Neden?"

"Çünkü gitmek zorundasın. Kapı orada, eğer unuttuysan."

Gergin bir kahkaha attı. "Unutmadım... Şaka yapıyorsun."

"Hayır. *Kılıç* koleksiyonu yaptığını söylediğinde seni yargılamadım. Misafir geldiğinde onları saklamıyorsun, değil mi? Üste-

Scanned with CamScanner

lik romantik kitaplar, diğer tüm türlerden çok daha fazla satıyor, hem de *açık ara* farkla ve diğer türlerin satışları düşerken bile artmaya devam ediyor. Sadece ABD'de yılda yaklaşık on dokuz milyar adet romantik kitap satılıyor." Elindeki kitabı çektim. "Bunu bir sonraki dövüş kulübüne götürebilirsin. Şimdi, kapı orada."

Onu bir sonraki görüşümde koridorda gözlerini kaçırarak yanımdan geçti. Belki de en iyisi buydu.

Bunu tek seferlik bir olay olarak görüp geçebilirdim ama sonra bölüm başkanına, her yıl bana zorla verdiği sabah 8:00'deki Edebiyat 101 dersini vermeyeceğimi söyledim. Yeni eğitmenlerden birine devretmesini istedim. Kadın resmen şok olmuştu.

Pru da öyle.

Bir şeyler olduğunun farkındaydı. Bana bunu bir hafta sonra, kitap kulübü haftasında, akşam yemeğinde söyledi. Zoom toplantımızdan önce büyük bir *Nacho Supreme* paylaşıyorduk. Hâlâ iş arıyordu, *yine*. Onun için sonsuz ve lanetli bir döngü gibiydi.

"Eloraton seni değiştirmiş," dedi, cipsini erimiş peynire batırıp ağzına atarken. "Akademi kendini kollasın."

"Sürekli kendimi feda etmekten yoruldum," diye karşılık verdim. "Resmen *Giving Tree* gibi hissediyordum. Kendimden azar azar kesip duruyordum ve sonunda fark ettim ki, böyle devam edersem geriye sadece bir kütük kalacak."

Burnunu kırıştırdı. "Bence en azından kendini rahat bir *sandalyeye* dönüştürürdün."

Ona ters ters baktım.

"Dümdüz maun. Vintage. Zamansız bir klasik olurdun."

"Ah, teşekkürler," dedim kirpiklerimi kırpıştırarak.

"En iyi arkadaşıma sadece en iyisi yakışır," dedi ve başını omzuma yasladı. "Seni yeniden böyle görmek güzel. Seni özlemiştim."

"Hep buradaydım."

Başını salladı. "Hayır, değildin. Liam'dan beri değildin."

Onu düşünmek bazen hâlâ canımı yakıyordu ama artık beni

Scanned with CamScanner

hareketsiz bırakmıyordu. Hikâyelere öyle uzun süre sığınmıştım ki, gerçek hayatı yaşamayı unutmuştum. Kendi zihnimde yarattığım Liam'a, onunla yaşayabileceğimiz hikâyeye âşık olmuştum; o ihtimale. Gerçeği göz ardı etmiştim.

Ta ki artık edemeyene kadar.

Omuz silktim. "Sanırım sonunda aşkın gerçekte nasıl bir şey olduğunu anladım."

Aşk, kendisi çay içmeyi tercih etse de sabahları benim için kahve hazırlayan ve tam olarak nasıl içtiğimi hatırlayan bir adamdı. Aşk, şekerli spagettimi yiyen, yağmur yağdığında şemsiyeyi başımın üstünde tutan ve hata yaptığında özür dilemesini bilen biriydi. Aşk, meraklıydı, düşünceliydi ve sert görünüşünün altında bir yerlerde tatlıydı. Aşk, istemediğin bir şeyi, sevdiğin kişi istediği için kendini ikna etmekti, sadece onu sevdiğin için.

Aşk, bir araya gelip büyük şeylere dönüşen bir sürü küçük şeydi.

Aşk, değerli ve kabul edilmiş hissetmekti.

Olduğun gibi.

Ne fazla ne eksik hissettirmekti, hatta bazen ikisi birden olsan bile. Çünkü aşk seni yine de severdi. Sana rağmen değil, tam da sen olduğun *için*.

Prudence uzun uzun bana baktı ve sonunda konuştu. "Onu bırakmana o kadar sinirliyim ki. Yani, Decatur'da bir kitabevi açabilirdi. Orada zaten bin tane var ama bir tane daha açabilirdi."

Gözlerimi devirdim.

"Belki beni işe alırdı," diye ekledi, iç çekerek. "Çok tatlı bir kitabevi çalışanı olurdum. Bitti mi?" diye sordu, kanepeden kalkıp saklama kabına yönelirken. Ona doğru uzattım ve kalanları sabah kahvaltısı için buzdolabına koyarken bilgisayarımı aldım. Beş dakika içinde Zoom toplantımız vardı ve bu sefer bir kereliğine de olsa geç kalan ben olmak *istemiyordum*.

Bu sırada, aklımın bir köşesinde bir fikir şekillenmeye başla-

Scanned with CamScanner

dı. Çılgınca geliyordu ama ne kadar düşünürsem o kadar aklıma yatmaya başlamıştı. Kaybedecek neyim vardı ki?

Pru kanepeye geri oturup mülakata giderken giydiği buruşmuş eteğinin üzerine bir battaniye çektiğinde, ona düşünceli bir bakış attım.

"Neden biz yapmıyoruz?" diye sordum.

"Neyi biz yapmıyoruz?"

Omzumu onun omzuna yasladım. "Neden biz bir kitabevi açmıyoruz?"

"Şaka yapıyorsun." Kahkaha attı. "Biz mi?"

"Neden biz *olmayalım*?"

Gülüşü yavaşça soldu, düşünmeye başladı. "Ben... hmm. Neden olmasın?" diye tekrarladı.

"Harika bir macera olabilir," dedim.

"Bir felaket olabilir," diye cevapaldı.

Gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor." *Zoom'a* bağlandık ve odadaki ilk kişiler bizdik. "Bu arada, kitap kulübü için kitabı bitirdin mi?" diye sordum.

"Evet, bugünkü mülakatı beklerken bitirdim. Ama sonundan nefret ettim."

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "Hayaletler *hayalet* olarak kalmalı. Tam bir kaçış hikâyesiydi. Üstelik çok hızlı âşık oldular. Tam bir *insta-aşk* durumu. Bana fazla yapay geldi. Ve ayrıca? Artık kimse *köpekçik* demiyor."

"Ben *köpekçik* diyorum," dedim.

Burnunu kırıştırdı. "İronik olarak mı?"

"Kesin—"

O sırada Olivia Zoom'a girip, "*İnsta-aşk* ve *insta-tutku* arasında fark var. Çoğu insan bu ikisini karıştırıyor," dedi.

Prudence kaşlarını çattı ve ekrana döndü. "Yani diyorsun ki... Aman Tanrım, Liv!" diye nefesini tuttu, elini ekrana uzatarak görüş açısını kapatmaya çalıştı. "*Banyoda* mısın?"

Scanned with CamScanner

"Hiçbir şey göremezsiniz," dedi Olivia, göğsüne daha fazla köpük yığarak. "Lavanta kokulu."

Zoom'a iki kişi daha katıldı: Aditi ve Matt. Olivia'nın banyoda olmasını zerre umursamıyor gibiydiler.

"Günaydın ya da bulunduğunuz yere göre iyi günler," diye selam verdi Aditi, Matt ise homurdanarak el salladı. "Benji geldi mi?"

"Henüz değil," dedim.

"Bu çok heyecan verici," dedi Matt, gözlüğünü takıp sonunda ekrandakileri görebildiğinde. "Şu yüzlere bakın! Ve diğer kısımlara. Çok uzun zaman oldu. Seneye hepimiz tekrar kulübede buluşuyoruz. Mazeret yok!"

"Takvimime ekledim bile," dedi Aditi.

"Ve iznimi de aldım," diye ekledi Janelle, arabadan bağlanarak. Hemşire üniformasının içindeydi ve hazır *ramen*ini hüpletiyordu. Bu gece nöbette olmalıydı.

Sonra başka bir video daha eklendi. Benji'ydi, gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı. Yanında ise nişanlısı vardı. Meğerse ünlü yazar Ann Nichols'un hayalet yazarıymış! O anda hepimiz sessiz bir anlaşmaya vardık; kitap kulübünde artık Ann Nichols okumayacaktık. Hayır, onun yerine hayalet yazarın en son çıkan romanını okuduk.

"Ve işte, yazarın kendisi!" diye bağırdı Olivia. "Öncelikle, *harika* bir üslubun ve sesin var, Florence!"

Sarışın kadın kızardı. "Ah, çok teşekkür ederim."

Benji ekrana doğru eğildi, gözlerini kısarak baktı. Sonra boğazını temizledi. "Liv, sen?"

Kadın, ekranın dışından bir şey kaptı; üstünde küçük bir şemsiye ve kıvrımlı bir pipet olan dev bir margarita sürahisiydi. Büyük bir yudum aldı ve "İçiyor muyum? Kesinlikle. Bakıma aldığım üç tane yavru kedim var ve ikisi bugün ishal oldu."

"Hayır, demek istediğim—" diye başladı Benji ama nişanlısı dirseğiyle onu susturdu. "İyi seçim, Liv."

Scanned with CamScanner

Kadın selam verir gibi elini kaldırdı ve küvetin içinde biraz daha aşağı kaydı. Matt ellerini birbirine vurup notlarına göz gezdirdi. "Peki, kim başlamak ister..."

Aditi gözlerini devirdi. "Kim Matt'i lider seçti?"

"Öyleyse *sen* mi yönetmek istiyorsun tartışmayı?"

"Siktir, hayır."

Prudence öne eğildi. "Tamam, tamam, başlamadan önce size bir şey sorabilir miyim?"

Herkes merakla ona döndü. Benji, ilgilendiğini belli etmek için gözlüğünü biraz daha aşağı indirdi.

Pru kanepeye iyice yaklaşıp, "Bir kitabevi açsak ne düşünürsünüz?" diye sordu.

Benji göz kırptı. "Bu fikir nereden çıktı?"

"Sadece konuşuyorduk," diye başladım ama Prudence hemen lafa girdi.

"Elsy'nin Hudson Valley'de âşık olduğu adam bir kitabevi sahibiydi ve biz de düşündük ki—"

Matt elini havaya kaldırdı. "Bir dakika. Elsy'nin..."

"Âşık olduğu adam?" diye tamamladı Olivia, üstündeki köpükleri yerinde tutarak küvetin içinde biraz doğruldu. "Bildiğimiz *âşık* olmak mı?"

"Oh, evet," diye onayladı Prudence, hain.

Hoparlörden öyle yüksek bir çığlık koptu ki, mikrofonları patlattı. En yakın arkadaşıma keskin bir bakış attım ama o bana *sen umursamıyorsan biz umursarız* bakışını attı, yanında getirdiği şarabın kapağını açtı ve şişeden büyük bir yudum aldı. Ve böylece sorular başladı. O gece kitap kulübünde kitap hakkında tek kelime konuşulmadı çünkü çok daha önemli sorular vardı.

"Yemek yapabiliyor muydu?"

(Hayır ama benim korkunç spagettimi yemişti.)

"Yakışıklı mıydı?"

(Bu nasıl bir soru?)

"Vücudunda herhangi bir yerinde *yara izi* var mıydı?"

Scanned with CamScanner

(Vardı. Ve birkaç kez dilimle üzerinden geçmiştim.)

"Peki ya seks nasıldı?"

(Şelalenin altında, mükemmeldi.)

"Bekle, *şelalenin* altında mı seks yaptınız?!"

(Uzun bir hikâye.)

"Ve sen onu bırakıp gittin?"

Tabii ki bıraktım. Başka ne yapabilirdim ki? Parmaklarımdan kan çekilene kadar ona sıkı sıkı tutunup, onu sevgiyle boğana kadar beklemeli miydim? Hayır, aşk bir tuzak değildi, sonradan içinden sürünerek çıkman gereken bir şeydi. Bir şeyi -birini- seviyorsan, bazen bırakman gerekirdi. Ve eğer o da seni seviyorsa, geri dönerdi.

Aşk -gerçek aşk- her zaman geri dönerdi.

Scanned with CamScanner

38

Grand Romantic

Havalar serinlemeye başladı, yapraklar turuncuya döndü ve tam iki hafta boyunca mükemmel bir sonbaharın tadını çıkardık. Kalın hırkalarımı çıkardım, atkı ve örgü berelerle sarınarak, sabah tam 10:00'da Edebiyat 101 dersi verdim ve akşamları Pru ile tuttuğumuz küçük dükkânın tadilatına başladık. Bütçeyi toparlamak biraz zaman aldı ama Benji, kitle fonlaması fikrini ortaya attığında, kim bilebilirdi ki bu kadar çok insanın destek olmak isteyeceğini? Jasper'ın yardımıyla aldığımız küçük işletme kredisiyle de birlikte, her şeyi hallettik. Duvarları macunladık, ışıklandırmaları taktık ve Jasper işten izin alabildiği günlerde laminant parkeleri döşememize ve donanımları monte etmemize yardım etti. Kitap rafı sığdıramadığımız birkaç duvara devasa duvar resimleri yaptık ve aklımıza gelen her aşk romanını sipariş etmeye koyulduk. Tüm süreç çok yorucuydu. Bazı geceler, bir raf çöktüğünde ya da mola odasında hamam böcekleri bulduğumuzda pes etmek istedik. Ama etmedik. Bunun yerine, ateşli bir aşk romanının sesli kitabını açıp gece boyunca duvarları boyarken, zımparalarken ve plan yaparken seks sahnelerini eleştirdik. Nora'yı, Ann'i, Beverly'yi ve Rachel'ı konuştuk. Kitap kapaklarını ve pazarlama taktiklerini karşılaştırdık. Aşk romanı türünün yıllar içinde nasıl evrildiğini ve bugünkü hâline nasıl geldiğini konuştuk.

Scanned with CamScanner

O sonbahar, dekanımla konuştum ve bir sonraki yıl için yeni bir sözleşme imzalamayacağımı söyledim. Beni kalmaya ikna etmek için her şeyi denedi ama hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi.

"Bunu yaparsan pişman olacaksın," dedi. "Kadrolu olmaya bu kadar yaklaşmışken!"

Hiç sanmıyordum.

Sonra açılışa bir hafta kala, dükkânın vitrin camının üzerine kitabevinin adını boyadım. Hiç fena durmuyordu.

Jasper kaşlarını çattı. "Şey, yani bir tesadüfi aşk hikâyesi gibi mi?"

"Hikâyenin sonunda," diye düzelttim. "Darcy'nin Elizabeth'e onu en derinden sevdiğini söylediği an, Mark'ın Bridget'e yeni bir günlük aldığı an, Harry'nin Sally'ye onu sevdiğini söylediği an, Will'in Junie'ye pansiyonu aldığı an." Ellerimi belime koyup yukarıya, tabelaya doğru gülümsedim. "Büyük romantik jest."

Ve elbette, kitabevinin adını *Grand Romantic* koyduk.

Kitabevini yağmurlu bir ekim ayının sonunda açtık. Benji ve nişanlısı, açılış gecemizin konuğu olduğu için New York'tan geldiler. Kitap kulübündeki diğerleri de geldi ama Pru ve ben ya sadece onlar gelirse diye korkuyorduk.

"Eğer öyle olsa bile," dedi Pru, gümüş pullarla süslü ceketimi düzeltip örgümün payetlere takılmasını engelledi. "Bu hayatımızın en güzel gecesi olacak." Diz hizasında tüllü, pastel tonlarda lila bir elbise giymişti. Yeni kesilmiş saçlarında küçük çiçekler vardı. "Şimdi gidip insanlarla kaynaşacağım ve sen de öyle yapmalısın."

"Yapacağım," dedim ama gittiğimde dükkânda kimseyi görememe düşüncesi bile hasta hissetmeme neden oluyordu.

Ya kitabevimiz başarısız olursa? Ya—

Dur, diye kendimi düşünmeye zorladım. Kendimi fazla kaptırıyordum.

Hayat sonlardan ibaret değildi. Hayat, arada yaşadığın her şeydi. Ve bu gece, hayat en iyi arkadaşımla birlikte bir kitabevi açmaktı.

Scanned with CamScanner

Pru arkasını dönüp perdeyle kapatılmış küçük alanımızdan çıkmaya hazırlanıyordu. Orada eski bir uzanma koltuğu, bir su sebili ve üzerine şimdiden bir sürü etkinlik yazıp, insanların gelmesi için Tanrı'ya dua ettiğimiz bir takvim vardı.

"Hey, Prudence?" diye seslendim.

Perdeyi aralamak üzereyken başını bana çevirdi. "Evet?"

"Benimle bu maceraya atıldığın için teşekkür ederim."

Gülümsedi, elini uzattı ve parıltılı ojeli parmaklarını kıpırdatarak onu tutmamı istedi. "Hadi, Eileen."

Parmaklarımı parmaklarıyla birleştirdim ve birlikte kitabevine adım attık.

İçerisi insanlarla doluydu.

Kalbim o kadar doluydu ki, patlayacak gibi hissettim. Pru elimi sımsıkı sıktı.

"Gördün mü?" diye dudaklarını oynattı ve kalabalığa karışarak beni kendi hâlime bıraktı.

Çoğu yüz tanıdıktı; üniversitedeki meslektaşlarım, bazı öğrencilerim ve Jasper'ın hukuk firmasının büyük bir kısmı. Herkes tebrik ediyordu, elimi sıkıyor, kitabevinin ne kadar güzel olduğunu, koleksiyonun ne kadar benzersiz olduğunu söylüyordu. Her şeyi özenle tek tek seçmiştik; geleneksel yayınevlerinden çıkan romanlardan, bağımsız yazarlara ve kendi kendine yayımlayanlara kadar. Pru ve ben günlerimizi araştırmalarla geçirmiş, internetin altını üstüne getirerek herkesin ilgisini çekebilecek kapsamlı bir koleksiyon oluşturmuştuk. Çoğu insan Pru'nun özenle hazırladığı CANAVAR KOLEKSİYONU köşesine mesafeli duruyordu ama cesaret edip yaklaşanlar, sonunda birbirleriyle sohbete dalıyor, zevklerini karşılaştırıyordu.

Şampanyamdan bir yudum aldım ve herkesin aradığı şeyi bulduğundan emin olmak için etrafa göz gezdirdim. Birkaç müşteri yanıma gelip *Quixotic Falls* hakkında sorular sordu. *New York Times*'ta hakkında bir yazı okuduklarını söylediler. Elbette heyecanlanmıştım ama hangi makaleden bahsettiklerini sormak

Scanned with CamScanner

üzereyken, dükkânın ön tarafında tanıdık bir yüz gördüm. Kalbimin hızla çarpacağını, nefesimin kesileceğini sandım. Ama... bir buçuk yıl sonra Liam Black'i ilk kez görmek içimde hiçbir şey uyandırmadı. Hiçbir şey.

Bana doğru gelen de o değildi zaten. Eşi Bethany'ydi. "Sen Eileen olmalısın," dedi. Minyon yapılı, fit bir kadındı. Uzun siyah saçları ve iri gözleri vardı. "Burası harika olmuş. Tebrikler."

"Teşekkürler," diye cevap verdim ama neden burada olduğunu merak ediyordum. Liam'ı kaptığını göstermek için mi gelmişti? Yoksa sırf yüzüğünü sergilemek için mi?

Elindeki Ann Nichols kitabını kaldırdı. "Uzun zamandır sadece aşk romanları satan bir kitabevi arıyordum. Tabelada bir kitap kulübü olacağını gördüm, doğru mu? Liam pek kitap okumaz ama ben *okumaya bayılırım*."

Gözucuyla Liam'a baktım. Gözlerini kaçırıyordu. Buraya Bethany için geldiği çok belliydi. Bana bakmamasının sebebi suçluluk muydu, yoksa artık umursamıyor muydu?

Fark etmezdi. Bu artık benim meselem değildi.

"Evet, kitap kulübü önümüzdeki hafta başlıyor. Sen de katılabilirsin. Şu an on iki kişi kaydoldu," diye ekledim.

Yüzü heyecanla aydınlandı. "Harika! Peki, mafya aşk romanlarınız var mı?" diye sordu, sesini biraz kısarak. "Ya da *kader ortakları* temalı kitaplar?

Ona nerede bulabileceğini gösterdim ve kocasıyla birlikte rafların arasında kayboldu. Kitabevimin içinde süzülüp gittiler. Onlar gözden kaybolduğunda, kalbimin deli gibi attığını fark ettim. Ağzımda panik tadı vardı.

Derin nefes al, Eileen. Her şey yolunda.

Birkaç dakika sonra annem yanıma gelip şampanya kadehimi doldurdu. "Onu gördün mü? Şerefsiz," diye homurdandı, tam bir dedikoducu edasıyla. "Onu paramparça edip—"

"Eşiyle burada." Şampanyamı bir dikişte bitirdim ve bardağımı tekrar doldurması için uzattım. "Kadın gayet iyi biri."

Scanned with CamScanner

Annem bardağımı doldururken kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Ve ben bunu çoktan aştım. Daha iyi birini bulacağım," dedim. O da gülümsedi ve yanağımı sevgiyle okşadı.

"Bunu hep söyledim, tatlım. Seninle gurur duyuyorum," dedi ve kollarını bana doladı, beni sımsıkı sardı. Dükkânın arka tarafında, onun için eski, çok kullanılmış kitapları onarabileceği küçük bir köşe hazırlıyorduk. Şimdiden büyük ilgi görmüştü ama annem, kullandığı aletler ve çalışma saatleri konusunda oldukça titizdi. Bir şekilde halledecektik. "Şimdi gidip herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olacağım. Sen de gecenin tadını çıkar."

"Teşekkürler, anne," dedim. O da yanağıma bir öpücük kondurdu ve benim yerime ev sahipliği yapmak için kalabalığa karıştı. Onun her zaman insanlarla iletişimi güçlüydü. Bir seyahat hikâyesine başladığında *saatlerce* konuşabilirdi. Alaska gezisini anlatmaya başladığı misafirlere acıyordum.

Gecenin sonuna doğru Liam'ın eşi veda etmek için yanıma geldi ve kitabevine bayıldığını söyledi. Pru'nun önerisiyle beş tane Yunan tanrıları temalı aşk romanı almıştı ve özellikle "dokunaçları olan ve mutlu sonla biten" kitaba başlamayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Liam sıkılmış görünüyordu. Ona gözucuyla bakıp, "Senin tarzın değil mi?" diye sordum.

"O ne seviyorsa, ben de severim," dedi, biraz rahatsız olmuş gibiydi ama sonra bunu belli etmemeye çalıştı. Ardından, içten bir sesle ekledi: "Sonunda gerçekten istediğin bir şeyi bulmuş olmana sevindim. Sen... mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diye onu temin ettim. "Seni görmek güzeldi, Liam. Bethany," diye ekledim ona dönerek. "Kitap kulübü haftaya, tam altıda başlıyor. Orada olacaksın, değil mi?"

"Kaçırır mıyım?" dedi Bethany, Liam'ın koluna girerek. Birlikte dükkândan çıktılar. Beraber yürürken başları birbirine eğilmişti. Aralarındaki rahatlık Liam'la benim hiçbir zaman sahip olamadığımız türdendi.

Scanned with CamScanner

Florence Day'in etkinliğinden sonra dükkân yavaş yavaş boşalmaya başladı. Ve gözlerim rafların arasında tanıdık bir siluet aramadı dersem yalan söylemiş olurdum ama elbette, onu hiç görmedim. Kendi kendime gülümsedim. Anders'ın bana bir kitabevi açarsam adını ne koyacağımı sorduğu geceyi hatırladım. *Grand Romantic*'in adına yakışır bir hikâye sunmasını beklemek, belki de fazla iyimser bir dilekti. O gece o kadar çok insanla tokalaştım, o kadar çok yeni yüz tanıdım ki, son müşteri dükkândan çıktığında her şey bulanık bir anıya dönüşmüştü.

Onlar gittikten sonra, Pru ve Jasper'ın rafların arasına sıkıştırılmış plastik şampanya kadehlerini toplamasına yardım ettim, oraya buraya saçılmış peçeteleri bulduk ve hepsini çöpe attık. Sergi masalarını tekrar dükkânın ortasına yerleştirdik, vitrinleri düzelttik. Sonunda Pru'ya ve Jasper'a gidebileceklerini söyledim.

"Neredeyse dokuz oldu, restoranlar yakında kapanır. Bir şeyler yiyip kutlamalısınız," dedim.

"Ama kasayı saymamız gerek ve—"

"Ben hallederim," dedim gitmeleri için işaret ederek. "*Gidin.*"

Prudence kasadan çantasını alırken, "Bunu ikinci kez söylemene gerek yok. *Açlıktan ölüyorum,*" dedi.

Jasper, Nora Roberts'ın kalın bibliyografisinin arasına sıkışmış bir peçeteyi çekip çıkarırken kafasını kaldırdı. "Oh, *Tanrı'ya şükür.* Az kalsın bir kitabı kemirmeye başlayacaktım."

"Pek besleyici değiller."

"Hukuk fakültesinde *Monster* enerji içecekleriyle hayatta kaldım. Vücudum bir şekilde idare ederdi," diye ciddiyetle yanıtladı. Pru kahkahayı bastı, Jasper da paltolarını almak için yöneldi.

"Hey, Elsy?" diye seslendi Pru, bana doğru gelirken. Kollarını sımsıkı etrafıma doladı, öyle bir sarıldı ki kaburgalarımın neredeyse çıtırdadığını hissettim. "Seni seviyorum."

Ben de ona sarıldım. "Ben de seni seviyorum, Pru."

"Bu iş batsa bile, suçu Jeff Bezos'a atıp sonsuza kadar arkadaş kalacağız, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Kesinlikle," diye fısıldadım saçlarına doğru. Sonunda birbirimizden ayrıldık. "Ama bunu dillendirip şansımızı zorlamasak mı? İşimizin devam etmesini tercih ederim."

Elini kaldırdı ve parmaklarını çapraz yaptı. "Bütün önlemleri alıyorum," dedi. Jasper paltolarıyla geri döndü. Tam çıkmak için paltolarını giyerken, Pru'ya seslendim. "Hmm?" diye dönüp baktı.

"Sığırcıkların bir anlamı yoktu," dedim ona. "Kitaplarda. Onlar sadece kuşlardı."

Pru hafifçe gülümsedi. "Senin için öyle belki," dedi, sonra bana göz kırpıp Jasper'ın koluna girdi ve *Grand Romantic*'ten çıktılar.

Kapı kapandı ve kitabevi sessizliğe büründü.

Gözlerimi kapattım. Dikkatlice dinlersem, kirişlerden gelen kristal rüzgâr çanlarının sesini, çatı aralığında saklanan sığırcıkların cıvıltısını duyabiliyordum. Güneş ışığının pencerelerden süzülüşünü ve o güneş ışığının, kitabevinin sahibinin soluk sarı saçlarında nasıl parladığını hatırlıyordum.

Evdeydim.

Scanned with CamScanner

39

Kitabın Sonu

Son bir kez dükkânın içinde dolaşarak, parmaklarımı kitap sırtları boyunca gezdirdim. Kalan şampanya kadehlerini ve gelişigüzel bırakılmış peçeteleri topladım, kitap kapaklarını öne çevirdim, devrilmiş yığınları düzelttim. Çağdaş kurgu bölümüne geldiğimde, parmaklarım rafın içine sıkışmış küçük bir cep kitabına değdi. Beş kitaplık bir serinin ilk kitabıydı ama seri hiçbir zaman tamamlanmamıştı. Onu raftan çekip sayfalarını karıştırırken, ilk satırını zaten ezbere biliyordum.

New York, Eloraton'a giden ve oradan çıkan tek bir yol vardı ve çoğu insan o yolu asla kullanmazdı.

Ama ben kullanmıştım.

Tam o anda, ön kapının üzerindeki çan çınladı. İç çekerek kitabı kapattım ve tekrar yerine yerleştirdim. "Bir şey mi unuttun, Pru?"

"Korkarım ki unuttum," dedi yumuşak, sakin bir ses. Pru değildi. Kesinlikle değildi.

Başımı kaldırıp baktım ve donakaldım.

Bir adam rafların arasında, Noralarla Beverlylerin tam ortasında, sanki kitabevinin -benim kitabevimin- bir parçasıymış gibi rahatça duruyordu. Saçları eskisinden biraz daha kısa kesilmişti ama hâlâ o açık sarı tonundaydı, kulaklarının çevresinde hafifçe

Scanned with CamScanner

kıvrılıyordu. Okuma gözlüğü, tüvit ceketinin cebine iliştirilmişti. Üzerine tam oturan koyu renk bir kot pantolon, gri bir Henley ve adaçayı yeşili bağcıkları olan siyah botlar giymişti. Onu hatırladığım hâline hiç benzemiyordu ama aynı zamanda tam da ona benziyordu. Orada, elleri ceplerinde duran bir serap gibiydi.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu.

"Bir kitap arıyorum," dedi, nane yeşili gözleri ışıldıyordu. "Bir önerin var mı?"

"Nasıl bir şey arıyorsun?" Sesim neredeyse bir fısıltıydı. Gerçekten burada mıydı? Gerçekten o muydu? Gözlerime inanmak istiyordum ama kalbim bunu kabul edemiyordu.

"Daha önce hiç okumadığım bir şey," diye cevapladı.

"Şey... sanırım sana uygun bir hikâye biliyorum. Ama biraz tuhaf."

Beni bir süre dikkatlice inceledi. "Tuhaf şeyleri severim."

"Ve belki biraz sıkıcı."

"Ah, şimdi gerçekten merak ettim. Neyle ilgili?"

Derin bir nefes aldım ve ona doğru bir adım attım. "Yolu garip bir kasabaya düşen ve yağmurun altında, yolun ortasında duran tuhaf bir adama az kalsın çarpan bir kadın hakkında."

"Onu bu kadar tuhaf yapan ne?"

"Tüvit ceketi yok," dedim. "Ama kesinlikle olmalı gibi görünüyor."

"Ah, öyle mi?" Hafifçe gülümsedi ve bana doğru bir adım attı. O kadar yakındı ki, tenindeki sedir ağacı kokusunu alabiliyordum. Buradaydı. Gerçekti. Parmakları yüzüme düşen bir tutam saçı nazikçe geriye itti. "Eminim ki bunu düzeltmiştir," dedi.

"Düzeltmiş," diye fısıldadım ve parmaklarımı tüvit ceketinin yakasına dolayarak onu kendime doğru çektim. "Buradasın," dedim, yüzünü elime alarak, sanki gözlerimi kırptığım an yok olup gidecekmiş gibiydi.

Elini elimin üzerine koydu, yüzüne bastırdı ve avucumun içine, bileğimin hemen altına bir öpücük kondurdu.

Scanned with CamScanner

"Buradayım," dedi. Beni sıkıca tutarak alnını alnıma yasladı. Eloraton'un dışında farklı görünüyordu. Saçları eskisi kadar parlak değildi, gözleri eskisi kadar yeşil gözükmüyordu ve alnında, gözlerinin çevresinde birkaç ince kırışıklık belirmişti. Ve ben her birini seviyordum. O bir aşk romanı kahramanı değildi ama benimdi. "Ama tamamen aşk romanlarıyla dolu bir kitabevi açmak biraz abartı olmamış mı? Ben sadece aşk romanı *bölümü* demiştim," dedi.

Kendimi tutamadım, kahkaha attım. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam, bunu biliyorsun," dedim, hâlâ gözlerimi ondan ayıramıyordum. Boğazımdaki düğümü yutkundum. "Ama neden? Ben sanmıştım ki..."

"Bazı hikâyeler biter," dedi. "Ve ben Bea'nın mutlu sonu değilim. Bir süreliğine Rachel'ınkiydim ve bir daha asla öyle olmak istemiyorum."

Ah. Elimi yüzünden çekmek için indirdim. "Yani?"

"Bir başlangıç olmak istiyorum. Bir orta. Birinci bölümü, ikinci ve üçüncü bölümü istiyorum; hani şu yarısına gelene kadar mola vermen gereken uzun bölümler var ya. Hikâyenin tamamını istiyorum, sadece sonunu değil." Gözlerini ellerime indirdi, avuçlarımı avuçlarının içine aldı ve sımsıkı sıktı. "Ve seninle olmayı istiyorum."

Benimle mi?

"Seni seviyorum," dedi. Bu sözleri ilk kez duyuyordum ama sanki binlerce kez söylemiş gibi kulağa tanıdık geliyordu. Sanki bir market listesi okur gibi söylemişti. Sanki bir selam, bir veda, bir söz, bir yemin gibi. Her şey ve herhangi bir şeyden oluşan iki kelime. "Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Kimse bakmazken bile dudaklarının hafifçe gülümsemeye kaymasını seviyorum. Yeni tanıştığın insanlar için bile uğraşmanı seviyorum. Saçlarının tam şurada, ensende kıvrılmasını seviyorum." Parmaklarını boynumun kenarında gezdirdi. "Ve dünyayı rengârenk görmemi sağlamanı seviyorum. Senin yanındayken hissettiklerimi

Scanned with CamScanner

seviyorum. Belki ilişkimiz devam edecek, belki etmeyecek ama ben şehirleri aşacağım, camının önünde müzik çalarlarla belireceğim, seni gökdelenlerin tepesinde bekleyeceğim, yağmurun altında öpeceğim. Sadece her anı hak ettiğini sana hatırlatmak için." Eğilip yanaklarımı öptünde fark ettim. Gözyaşlarımı siliyordu. Ağlıyordum ve duramıyordum.

"Bunu ne kadar zamandır prova ediyordun?" diye sordum, burnumu çekerek ve ağlamamı durdurmaya çalışarak.

Güldü, alnını yeniden benim alnıma yasladı. "Her saniyesine değersin."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve onu aşağı çekerek tekrar öptüm. Öpücüğü ağır ve sakindi, sanki beni öpmek için dünyadaki tüm zamana sahipti.

Ve gerçekten de öyle olmasını umuyordum.

Çenesinin hatlarını parmaklarımla takip ederken, kitabevinin yumuşak floresan ışığında onu doya doya izledim. Üzerinde daha önce olmayan bir hafiflik, çocuksu bir yan vardı; sanki Eloraton'da kaldığı süre boyunca kendini dizginlemiş, kendini artık sığamadığı bir kutuya hapsetmişti. Rachel'ın bir zamanlar âşık olduğu adam belki de buydu. Ya da en azından, Eloraton'da tanıdığım o sert ve mesafeli *Ineffable Books* sahibindense ona daha çok benziyordu.

Ellerini tuttum, sıkıca kavrarken gülümsememi gizleyemedim. "Sana burayı gezdirebilir miyim?" Başını sallamasına bile fırsat vermeden onu rafların arasından çekiştirerek gezdirmeye başladım. Ona duvar resimlerimizi gösterdim, Bir Kitap Kahramanıyla Randevulaş köşesini tanıttım; kitapların kâğıda sarılıp bir tanışma profili gibi hazırlandığı bölümdü. Bir garaj satışında bulduğum rengârenk kristal rüzgâr çanlarını gösterdim. Dönen kitap stantlarını ve Jasper'ın dedesinin köhne kulübesinde bulduğu antika yazar kasayı.

"Burası harika bir dükkân, Elsy," dedi, parmaklarını kitapların sırtında gezdirerek. "Sanki senin yansıman gibi."

Scanned with CamScanner

"Hâlâ biraz iş var," dedim, küçük kasaya doğru yönelerek. Çekmeceyi açıp paraları saymaya başladım. "Ama zaten, güzel olan her şey biraz emek ister."

Başını sallayarak onayladı.

"Sen kendi kitabevini özlüyor musun?" diye sordum.

"Evet ama onu uzun zaman önce bıraktım," dedi. Ona şaşkın bir bakış attığımda açıkladı. "Frank, Buick'ime yeni bir karbüratör bulur bulmaz Butters'la birlikte kasabadan ayrıldım. Bir hafta boyunca hurdalığı karıştırmamız gerekti ama buna değdi. Ayrıca, kitabevini devredecek birini bulmam gerekiyordu."

"Kime devrettin?"

"Thomas'a."

Gülümsedim. "Eminim Lily buna bayılmıştır."

"Tahmin bile edemezsin," dedi ve tezgâha yaslanarak beni izledi. "Bu arada, herkes senin gidişine çok üzüldü. Ama onlara bir gün geri döneceğini söyledim."

"Bir şekilde," dedim hüzünle. "Sence kasaba hâlâ orada mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben ayrıldıktan birkaç hafta sonra geri döndüm. Şehirdeki dairemi iyice temizleyip her şeyi düzene koyduktan sonra ama kasaba yoktu. Geriye kalan tek şey şelaleydi, ki zaten kasabanın tek gerçek parçası da oydu.

Derin bir nefes verdim ve umarım fazla hüzünlü gelmemiştir, diye düşündüm. "Demek gerçekten bitti."

"Güzel bir sondu."

"Öyleydi," diye onayladım ve kasayı kapattım, parayı tezgâhın altındaki kilitli kutuya yerleştirdim. Sonra birkaç kitabı alıp dükkânın ortasındaki sergi masasına götürdüm. Arkamdaki pembe neon tabela yorgun bir şekilde titredi. Sırtım ona dönükken sordum. "Peki, beni bulman neden bu kadar uzun sürdü?"

Beni sergi masasının yanına kadar takip etti, düşünceli bir şekilde ensesini kaşıdı. Kitabevinin yumuşak ışığında açık sarı saçları neredeyse gümüş gibi parlıyordu. "Önce hayatımı yoluna koymak istedim. Giderken her şeyi geride bırakmıştım."

Scanned with CamScanner

"Butterscotch hariç."

"Butterscotch hariç," diye onayladı. "Bu arada, senin sevgi dolu okşamalarını özledi."

"Dünyanın en iyi kaşıyan ellerine sahibim."

"Eloraton'dan ayrılır ayrılmaz seni bulmak istedim," diye devam etti. "Ama aynı zamanda, seni hak eden bir adam olarak gelmek istedim. Bir hayatı, bir hikâyesi olan biri. Ayakları yere sağlam basan biri. O yüzden bunu yaptım. Hayatımı baştan kurdum. Kitaplar okudum, eleştiriler yazmayı yeniden öğrendim, ailemle vakit geçirdim, Manitoba'daki kız kardeşimi ziyaret ettim. Anderson Sinclair olmayı yeniden öğrendim." Derin bir nefes aldı. "Peki, ne diyorsun? Beklediğime değmiş mi?"

Sergi masasına yaslanarak onu inceledim. Üzerindeki tüvit ceket ona gerçekten hiç yakışmıyordu. "Hmm," dedim, ceketinin yakasını tutarak. "Neredeyse."

Tüvit ceketini üzerinden çıkardım, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"İşte," diye fısıldadım ve o eğilip beni öptü. Yavaşça, doya doya. Tadı siyah çay ve yeni başlangıçlar gibiydi. Ellerini yüzüme götürdü, parmakları saçlarımın arasına dolandı, topuzumu çözdü. Bakır rengi saçlarım vahşice omuzlarıma döküldü. Ellerini belime doladı ve beni kaldırıp masanın üzerine oturttu. Birkaç kitap kenardan aşağı yuvarlandı ama umurunda değildi. Daha da yakın olmak istercesine bana yaslandı, ben de tüm kalbimle kendimi ona bıraktım. Buzun sıcak asfaltta eridiği gibi öpüşünde eriyip gidiyordum.

"Seni seviyorum," dedi ve sanki duymadım da daha çok hissettim sözlerini. "Senin orada bir yerlerde olduğunu, *var olduğunu* ama yanında olamadığımı bilerek geçirdiğim her gün beni deliye çevirdi. Bir daha asla böyle bir gün yaşamak istemiyorum."

Alınlarımızı birbirine yasladım, nefessiz, onun kokusunu içime çekerek. Yanaklarım kızarmıştı, gözleri nane yeşilinden koyu bir ormana dönmüştü; benimle sarhoş olmuş gibiydi. "Söz mü?"

Scanned with CamScanner

"Söz," diye fısıldadı ve dudaklarımı tekrar yakaladı, bu sefer açlıkla, tutkuyla ve ben, kendimi hikâyenin akışına bırakıp tüm kontrolü kaybettim.

Bedenimi hatırlıyordu, sanki Eloraton'u daha dün terk etmişiz gibi. Dişlerini nereye geçirirse nefes nefese kalacağımı, ellerini nereye koyması gerektiğini, elbisemin fermuarını ne kadar yavaş açacağını biliyordu. Her şeyi hatırlıyordu. Kıvrımlarımı, köşelerimi. Akıl sağlığımı kaybetmemek için tek yapabildiğim, parmaklarımı onun gömleğinin düğmelerine götürmek, ilmekleri tek tek çözmekti. Dudaklarını boynuma bastırdı, parmakları uyluklarımın arasına süzüldü, beni okşadı ve kalbim dönmeye başladı. Nefesim kesildi, başımı yana eğip yüzümü onunkine bastırdım, kollarımı boynuna doladım. Öylesine leziz ve doyurucuydu ki dikkatimi verebilmem için bir kez daha yapması gerekti. Saçlarıma fısıldadığı güzel sözlerle, öpücükleriyle bana kendim hakkında bilmediğim şeyleri öğretti. Ve ben de ona öğrettim. İşte bu, aşktı.

Aşk sabırlıydı, özenliydi, beni her defasında şaşırtmaya devam ediyordu. Aşk, ihtiyacım olan bir şey değildi, *hak ettiğim, layık olduğum* bir şey de değildi; aşk, istediğim şeydi. Anders, istediğim kişiydi. Şimdilik. Bugünlük. Bir haftalığına. Yıllar boyu. Öpücüklerin diliyle yazılan, tatlı, yumuşak iç çekişlerle bana okunan bir hikâye.

Ve sonunu bilmesem de bir önemi yoktu. Bilmeme gerek yoktu. Çünkü bu...

Bu, yeterliydi.

Scanned with CamScanner

Bir Başlangıç

BİR ZAMANLAR BİR KASABA VARDI.

Ve o kasaba aslında hiç var olmamıştı. Ne haritalarda ne yolların kenarında ne de internette bulunuyordu. Sessizce, bir romanın sayfalarında yaşıyor ve orada kalıyordu. Çimenleri her zaman taze kokardı, bardaki hamburgerler her zaman hafif yanmış olurdu ve şekerlemeler her zaman dişlerine yapışırdı. Ve bazen, hayallerimde kendimi orada bulurdum. Kaldırımlarında yürürdüm, saat kulesinin her saat başı çalan çanlarını dinlerdim ve defalarca, tekrar tekrar, en sevdiğim kitapların sayfalarına düşerdim.

Bir zamanlar var olmayan bir kasaba vardı. Ve orası, eskiden benim için ev gibiydi.

Ama artık raflarında yüzlerce mutlu son saklayan bir kitabevi vardı. Ve tezgâhın arkasında, kurnaz bir gülümsemeyle, seni daha önce adını bile duymadığın bir kitabı okumaya cesaretlendiren kirli sarı saçlı bir kadın oturuyordu. Kitapları alfabetik sırayla düzenleyen, en güzel çayı demleyen yarı zamanlı bir kitap eleştirmeni vardı; yağmur yağdığında beni dışarı çeker ve yazın bir hayali kasabada geçen günler gibi kokan öpücükler verirdi. Ön kapının önünde, gelen geçen herkesten okşanmayı talep eden yaşlı, turuncu bir kedi otururdu. Ve kitap kulüple-

Scanned with CamScanner

ri, gece yarısı kitap lansmanları, periler diyarında balolar vardı. Öyle günler olurdu ki, kimse dükkâna uğramazdı, o zaman eski bir pop şarkısını açar, bağırarak söylerdim. Ve her şey güzeldi. Her zaman mükemmel değildi ama gerçek hayatın mükemmel olması gerekmiyordu; hamburgerlerin hep biraz yanık olduğu, şekerlemelerin dişlerine yapıştığı ve havanın tahmin edilebilir olduğu bir dünyada. Ama neredeyse mükemmele yakındı.

Çünkü bu hikâye güzeldi ve tatlıydı.

Ve ev gibiydi.

Scanned with CamScanner

Teşekkürler

Her kitap birbirinden farklıdır—ta ki teşekkür kısmına gelene kadar. Ve işte burada, her kitap birbirinin aynıdır: Yazarın sayfalar arasında ter döktüğü, kitaba katkısı olan herkesin ismini hatırlamayı umarak teşekkürlerini sıraladığı yer.

Bu kadar kitabı yazdıktan sonra, elimde hazır bir teşekkür listesi olması gerekirdi, değil mi? Ya da en azından, isimleri not edip teşekkürler bölümü geldiğinde bulmayı öğrenmiş olmalıydım. Ama ben, alışkanlıklarının esiri olan biriyim. Ve her kitap bittiğinde, koltuk altlarım ter içinde, önümde bir isim listesiyle kalakalırım, *mutlaka* birini unuttuğumu bilerek ama kimi unuttuğumu asla hatırlayamadan.

İşte teşekkür bölümlerinin kaçınılmaz gerçeği budur.

Bu yüzden, kitabımın büyümesine yardım eden insanları tek tek, büyük bir özenle sıralayacağım ve herkesi hatırlamak için elimden geleni yapacağım ve kaçınılmaz olarak birilerini unutacağım. Bu isimler belirli bir sıraya göre yazılmadı ama ilk de olsanız, son da olsanız—bu kitabı hayata geçirirken bana destek olduğunuz için kalbimin en derin köşesinden size teşekkür ediyorum. Ben sadece birkaç basit kelime yazmış olabilirim ama siz onları bir *kitaba* dönüştürdünüz.

Teşekkür ederim.

Scanned with CamScanner

Amanda Bergeron. Holly Root. Sareer Khader. Tina Joell. Jess Mangicaro. Danielle Keir. Craig Burke. Jeanne-Marie Hudson. Alaina Christensen. Angelina Krahn. Abby Graves. Megha Jain. Vi-An Nguyen. Christine Legon. Daniel Brount. Nicole Brinkley. Katherine Locke. Kaitlyn Sage Patterson. Ashley Schumacher. Mike Lasagna. Eric Smith. Rachel Strolle. Shae McDaniel. Jarad Greene. Ada Starino. Savannah Apperson. Cera Peters.

Ve elbette, sevgili ailem—Cheryl ve Randy Poston. Beni küçük yaşta okumaya aşkla bağladığınız için teşekkür ederim.

Hayır—durun! Bir kişi daha var!

En sevdiğim yazar. Kitaplarınla tanıştığım için gerçekten mutluyum. Onlar, hayatımın en zor yıllarında beni ayakta tuttu.

Hikâyelerin için teşekkür ederim.

Scanned with CamScanner

Kitaplar ve Okurları

İlk kez en sevdiğim kitapla tanıştığım anı hatırlıyorum. Nerede olduğumu ya da ne giydiğimi ya da kaç yaşında olduğumu -muhtemelen on iki- hatırlamıyorum. Ama nasıl hissettiğimi, işte onu çok net hatırlıyorum. Baştan ayağa tüm bedenime yayılan, içimi titreten hissi hatırlıyorum. Sanki daha önce hiç girmediğim bir eve adım atıyordum ama birden o evin bana ait olduğunu, oraya ait olduğumu hissediyordum. Sıcak, nemli bir yaz günü öğleden sonra en sevdiğim dondurmayı yemek gibiydi. Veya en sevdiğim battaniyenin içine sarılıp kaybolmak gibi; sıcacık, huzurlu, güvenli. Bir iyi geceler öpücüğü, sabah ilk gördüğün gün ışığı, pencerenin camından süzülen, mevsimin ilk kar tanesi; uzun, sert bir kışın ardından gelen bahar yağmuru gibi—

Hem heyecan verici hem rahatlatıcı hem de büyülüydü.

En sevdiğin kitapla tanışmanın büyülü bir tarafı vardır—tıpkı bir odanın diğer ucunda hiç tanımadığın biriyle göz göze gelmek ve o anda, sorgusuz sualsiz, onun ruhunun diğer yarısı olduğunu bilmek gibi. Kitaplar işte bu yüzden büyülüdür. Senin varlığından bile haberi olmayan bir yazar, kelimelerin arasına senden küçük parçalar saklayabilir. Öyle bir cümleyle karşılaşırsın ki, içindeki bir duyguyu daha önce hiç kelimelere dökemediğini fark edersin. Öyle bir diyalog okursun ki, ruhunun derinlik-

Scanned with CamScanner

lerinde yankılanan ama senin hiç bilmediğin bir dille fısıldayan bir ses duyarsın.

Bence, bir kitabın yayımlandıktan sonra artık sana ait olmaması fikri çok güzel. Teknik olarak hâlâ senindir—telif hakkı senin adınadır, telif ücreti alırsın (umarım)—ama kitabın kendisi, geçmişteki bir versiyonuna aittir. Ve o versiyon, her geçen gün, senin şu an olduğun kişiden biraz daha uzaklaşır.

Aynı zamanda, kitabın yayımlandığında artık onu okuyan insanlara ait olduğu fikrini de seviyorum. Bir zamanlar senin hayatının bir parçası olan o hikâye, şimdi bir başkasının kitaplığında yerini alır. Başka bir yerde, başka kalplerde yuvasını bulur. Okurlar, kelimelerini kendi hayal dünyalarında yeniden canlandırır, kendi yorumlarını katarlar ve hikâyen yepyeni anlamlar kazanır.

Yazar olduktan sonra fark ettim ki, hikâyemi benim yazdığım şekilde deneyimleyecek tek kişi benim. Sadece ben Elsy ve Anders'la yolculuğa çıkacak, şelaleye tırmanırken o dünyayı gözümde canlandırdığım şekilde birebir yaşayacağım. Ama bu aynı zamanda şu anlama da geliyor. Benden sonra gelen her okur da o hikâyeyi kendine özgü, tamamen kendine ait bir şekilde deneyimleyecek. Ve bu deneyim, yalnızca ona ait olacak. Kutsal bir şey.

Bence en sevdiğimiz kitapları bu kadar güçlü kılan şey de bu. Çünkü sen, o hikâyeyi yalnızca senin algınla, senin gözlerinle, senin duygularınla deneyimledin. O kelimeler, ruhunun en doğru yerlerine dokundu ve seni büyüledi. Ve tam da o an, tüm dünya içinde, kendini o hikâyenin içinde evinde hissettin.

Bir yıl, iki yıl, on yıl -belki yüz yıllar önce- yazılmış kelimeler bugün hâlâ seni teselli ediyor, kalbinde yankılanıyor —ister bir klasik roman olsun ister sahafın bir köşesinde unutulmuş küçük bir hikâye.

Her okur bunu hak eder.

Kitabın kapağında yazarın adı yazılı olabilir ama o kelimelere ruh veren, onları canlandıran okurlardır. Onlar, yazarın mirasını

Scanned with CamScanner

geleceğe taşır. Onlar, yazar çoktan gitmiş olsa bile, kelimelerinin yaşamaya devam etmesini sağlar.

İşte hikâyelerin büyüsü budur.

Seni eğlendirirler. Seni zorlarlar. Sana teselli olurlar. Seni yalnızca senin bulabileceğin bir yere götürürler. Ve orada dilediğin kadar kalabilirsin.

En sevdiğim kitabın yazarı artık hayatta değil. Ama onun kelimeleri, hâlâ içimde yankılanıyor. Rafımda dimdik duruyor. Ve beni hiç tanımamış birinin, beni hiç bilmeyen birinin sözleri, hâlâ bana eşlik ediyor.

Kalbime kazınmış bir dövme gibi, o hikâye benimle kalıyor.

Tartışma Soruları

- Elsy, *Quixotic Falls* serisini çok seviyor çünkü bu seri, yetişkin hayatının büyük bir kısmında ona eşlik etti. Senin de aynı şekilde hatırladığın özel bir seri veya kitap var mı?
- Ruby Rivers'ın *Quixotic Falls* kitabındaki orijinal sonu, mutlu bir son. Peki, bu mutlu son en çok kimin işine yarıyor? Sence yeni sonu okurlar için bu mu daha tatmin edici, yoksa orijinali mi?
- Kitabevleri ve kediler neden bezelye ve havuç kadar iyi bir ikili sence?
- Elsy, ilk kez bir aşk romanı okuduğu anı sevgiyle hatırlıyor. Peki, senin okuduğun ilk aşk romanı hangisiydi?
- En sevdiğin edebi temaları düşün—yan komşuya âşık olma, düşmandan sevgiliye, huysuz/neşeli çiftler, gizli kraliyet üyesi, seksi rahipler, korumalar, yaralı/teselli gibi yüzlercesi arasından. Seni bu temalara çeken şey ne? Ve bu tür hikâyeleri seven birine hangi kitapları önerirsin? Hiçbir yargılama yok!
- Eğer en sevdiğin kurgusal dünyada bir gün geçirebilseydin, nereyi seçerdin ve orada ne yapardın?
- Elsy, hayalinin aşk romanları satan bir kitabevi açmak ol-

Scanned with CamScanner

duğunu fark ediyor. Eğer sen bir kitabevi açsaydın, nasıl bir yer olurdu ve kitaplarını nasıl seçerdin?

- Rachel Flowers'ın kitapları hâlâ yaşıyor ama okurlarını yarım kalmış bir hikâyeyle baş başa bırakıyor. Peki, tercih etmek zorunda kalsan, asla sonu gelmeyecek bir seri mi okumayı isterdin, yoksa hayal kırıklığı yaratan bir sonla biten bir seriyi mi?
- Sıradaki okuma listen nedir? Ve bu kitabı nereden duydun?

Kitaplar Hakkındaki Kitaplar İçin Tavsiye Edilen Okuma Listesi

Howl's Moving Castle by Diana Wynne Jones

Emily Wilde's Encyclopaedia of Faeries by Heather Fawcett

Ex Libris: Confessions of a Common Reader by Anne Fadiman

The Ten Thousand Doors of January by Alix E. Harrow

The Very Secret Society of Irregular Witches by Sangu Mandanna

The Neighbor Favor by Kristina Forest

Inkheart by Cornelia Funke

The Banned Bookshop of Maggie Banks by Shauna Robinson

Yellowface by R. F. Kuang

Between the Lines by Jodi Picoult and Samantha van Leer

Sorcery of Thorns by Margaret Rogerson

Scanned with CamScanner

Ashley Poston, yıldızların muhteşemliğini fark etmemenin imkânsız olduğu Güney Carolina'nın kırsalında doğdu. Korsanları, yürüyen şatoları ve yıldızlı gökyüzünü sever. Bir kitaba gömülmediği zamanlarda, bir sonraki büyük macerasının peşinden koşar. Yarı zamanlı yazar ve tam zamanlı bir hayrandır.

Scanned with CamScanner

"BAZEN BİR KİTAP HAYATINIZI DEĞİŞTİREBİLİR."

Elsy, mutlu sonların içinde kaybolmayı seviyordu. Tabii ki kurgu olanların... Evinde, kitapların arasında kendini güvende hissediyordu. Belki de bu nedenle her yıl düzenlenen kitap kulübü buluşmasına gidip arkadaşlarıyla vakit geçirmeye bu kadar ihtiyacı vardı.

Ancak yolda arabası beklenmedik bir şekilde bozulunca, kendini şirin bir kasabada mahsur kalmış hâlde buldu.

Kasaba, romanlardan fırlamış gibi hissettiriyordu... Ve gerçekten de öyleydi.

Buna inanmak zordu ama yine de Elsy oradaydı; en sevdiği romantik kitap serisinin geçtiği Eloraton kasabasındaydı. Elsy, burada olmasının bir sebebi olduğuna emindi: Kasabının, masal gibi bir mutlu sona kavuşmasına yardımcı olmak.

Ancak Eloraton'da bir türlü çözemediği bir karakter vardı: Nane yeşili gözleri, sinir bozucu derecede çekici dudakları ve romanlar konusunda kusursuz bir zevki olan huysuz bir kitapçı. Ve bu adam, Elsy'nin bu kitabı bitirmesini kesinlikle istemiyordu.

Bu büyük bir sorundu çünkü Elsy, kasabanın mutlu sonuyla kendi kaderinin sandığından çok daha iç içe olabileceğini fark etmişti.

"Eğlenceli, nefes kesici ve umut dolu bir kurgu.
Bu kitaba tek kelimeyle bayıldım!"

—ALI HAZELWOOD

www.ithakiyayingrubu.com
YABANCI
9 786256 826724